

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

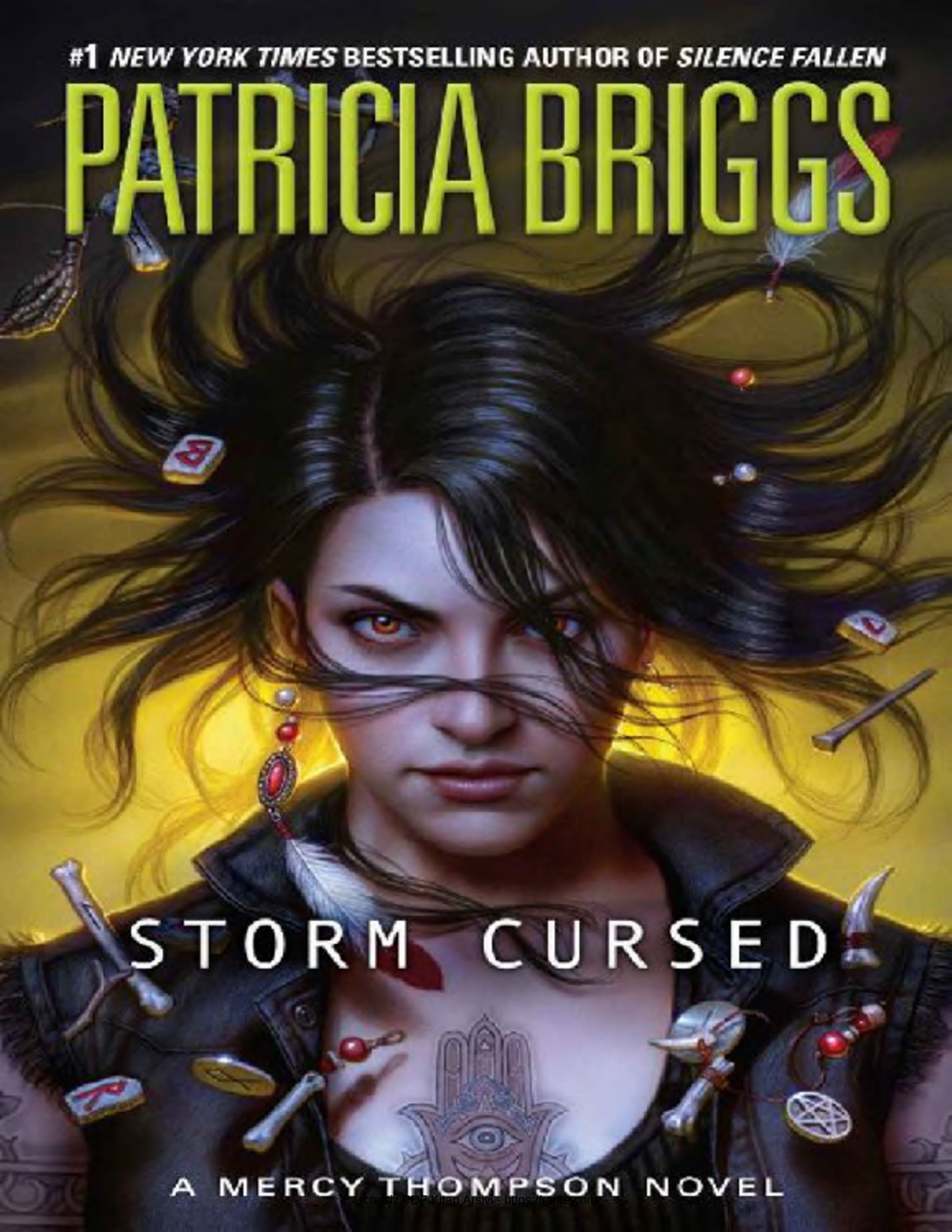
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF SILENCE FALLEN

PATRICIA BRIGGS

The book cover features a close-up portrait of a woman with long, dark, flowing hair. She has a serious expression and striking orange-red eyes. Her hair is adorned with various items, including a small white card with a red 'A', a feather, and a red bead. She is wearing a dark, textured jacket with a wide collar, decorated with bones, beads, and a small white card with a red 'A'. A large, intricate Hamsa hand tattoo is visible on her chest. The background is a warm, golden-yellow color. The title 'STORM CURSED' is written in large, white, serif capital letters across the middle of the cover.

STORM CURSED

A MERCY THOMPSON NOVEL

Patricia Briggs'in

Başlıkları Mercy Thompson

Serisi

AY ARADI KAN
BAĞLADI DEMİR
ÖPTÜ KEMİK
GEÇTİ GÜMÜŞ
DOĞDU NEHIR
İŞARETLEDİ DON
YAKTI GECE
KIRILDI ATEŞ
DOKUNDU
SESSİZLİK DÜŞTÜ
FIRTINA
LANETLEDİ

Alfa ve Omega Serisi

PROWL ÜZERİNDE
(Eileen Wilks, Karen Chance ve Sunny ile) CRY
WOLF
AV SAHASI ADIL
OYUN ÖLÜ İSİ
PARLAK YANMAK

MASQUES
WOLFSBANE
IBLİSLER YÜRÜRKEN
EJDERHAYI ÇAL

OCAĞIN PAZARLIĞI

EJDERHA
KEMİKLERİ
EJDERHA KANI

KUZGUNUN GÖLGESİ
KUZGUNUN SALDIRISI

Grafik

Romanlar

ALPHA AND OMEGA: CRY WOLF: VOLUME ONE
ALPHA AND OMEGA: CRY WOLF: VOLUME TWO

Antolojiler

SHIFTER'İN
KURDU
(Masques ve Wolfsbane tek ciltte) SHIFTING
SHADOWS

RAZ\ ŒU RSED

ŒATRİCİA ØRİGGS

ACE
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC
1745 Broadway, New York, NY 10019

Telif Hakkı © 2019 Hurog, Inc.

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir kitabı çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz.

izinsiz olarak herhangi bir biçimde bir kısmını kullanamazsınız. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

ACE tescilli bir ticari markadır ve A kolofonu Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloqlaması

İsimler: Briggs, Patricia, yazar.

Başlık: Lanetli Fırtına / Patricia Briggs.

Açıklama: Birinci Baskı. | New York: Ace, 2019.

Tanımlayıcılar: LCCN 2018061045 | ISBN 9780425281291 (ciltli) | ISBN 9780698195820 (e-kitap)

Konular: | GSAFD: Fantastik kurgu.

Sınıflandırma: LCC PS3602.R53165 S76 2019 | DDC 813/.6-dc23 LC

kaydı <https://lccn.loc.gov/2018061045> adresinde mevcuttur

İlk Baskı Mayıs 2019

Kapak resmi Daniel Dos Santos

Kapak tasarımı Judith Lagerman

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

Yeni nesillere: Genevieve,

Dylan ve Wren.

*İnançla, güvenle ve peri tozuyla-
Uçabilmeniz için hepinize kendi mutlu düşüncelerinizi diliyorum.*

TEŞEKKÜRLER

Hiçbir kitap boşlukta yazılmaz ve bu da bir istisna değildir. Tüm hatalar, yanlışlar ve can sıkıcı şeyler benim hatam, ancak aşağıdaki kişiler bu kitabın iyi bir kitap olması için ellerinden geleni yaptılar: (alfabetik sırayla) Linda Campbell, Michelle Kasper, Ann Peters (diğer adıyla Sparky), Kaye Roberson, Amy J. Schneider ve Anne Sowards.

Yazmanın eğlenceli yanlarından biri de dışarı çıkıp yeni arkadaşlar edinmektir. Bu kitap, Sparky ve benim ofislerini gezmemize nazikçe izin veren Şerif Jim Raymond'a ve Franklin County Şerif Ofisi'ndeki diğer iyi insanlara çok şey borçludur. Özellikle Komutan Rick Rochleau, sabırla pek çok sorumu yanıtladı ve şerifin ofisinin bir kurtadam sürüsüyle nasıl etkileşime girebileceği konusunda bana fikir verdi. Ne yaptığımı bilmediğimde arayacağım kişiler listeme kalıcı olarak girdi.

Ve tabii ki Susann ve Michael Bock bir kez daha Zee'ye sihrini (ve Almancasını) verdiler. Michael'ın kötü Almancam hakkında bana e-posta göndermeye karar vermesine çok sevindim.
o yıllar önce.

Teşekkürler, dostlarım.

İÇİNDEKİLER

[Patricia Briggs'in](#)
[Başlıkları Başlık](#)
[Sayfası](#)
[Telif Hakkı İthafı](#)
[Teşekkür Epigraf](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)

[Yazarın Notu](#)
[Yazar Hakkında](#)

Birer birer,
ikişer ikişer,
Hardesty cadıları
yolculuk ediyor. Bir
lanet fırtınasıyla,
Kitaplarından sesleniyorlar;
Kanını içip kemiklerini
yiyecekler.

-ÇOCUKLARIN İP ATLAMA TEKERLEMESİ, 1934 YILINDA RHEA SPRINGS, TENNESSEE'DE KULAK MISAFIRI
OLUNMUŞ

"Ee, ne yaptın Mary Jo?" diye seslendi Ben keskin İngiliz aksanıyla.

Mary Jo arabasının kapısını kapattı ve bize doğru gelmeye başladı. Ben ve benim yanında beklediğimiz dağlık metal ahır. Ben'e kaşlarını çattı ve yanımıza gelene kadar konuşmak için bekledi.

"Ne demek istiyorsun, ben ne yaptım?" diye sordu.

Hava biraz serindi, örgümde tutmayı başaramadığım bir tutam saçımı gözlerime savuran sert bir rüzgârla daha da serinledi. Tri-Cities geceleri, büyüdüğüm Montana dağlarında olduğu gibi tam anlamıyla serinlemiyordu ama gece genellikle gündüzün sıcaklığını bastırıyordu.

Ben ayak parmaklarının üzerinde biraz zıpladı; bu onun şiddete hazır ve istekli olduğunun bir işaretiydi. Gözleri Mary Jo'nun üzerinde olsa da, onun da benim gibi dikkatinin çoğunlukla ahırda olduğunu hissedebiliyordum. "Mercy'yi üç kez öldürdüm.

önceki gece tek seans Korsan Ganimeti oynadı. Sanırım bu yüzden bu gece ava çıkmam için beni uyandırdı." Bana baktı ve durumu ele almam için açık bir davetle kaşını kaldırdı.

Tamam, *tam olarak* böyle söylemedi. Her zamanki gibi dilini küfürle süsledi, ancak gerçekten şaşırtıcı bir şey söylemediği sürece çoğunlukla bunu düzelttim.

"Son seferinde beni öldürmek için yüz İspanyol altını kazanma fırsatını kaçırdın," dedim ona, günler sonra bile kendimi tutamayarak sesimdeki öfkeyi bastırdı. Kurtadam sürüsünün bilgisayarda yarattığı şiddetli deniz savaşlarında, yüz İspanyol altını daha fazla ya da daha iyi silah, malzeme ve gemi onarımı için bir fırsat hazinesiydi. Sadece canı bir manyak birini öldürmek için yüz İspanyol altınından vazgeçebilirdi.

Ben bana hınzırca bir sırıtış attı; bir zamanlar tüm ifadelerinin içerdiği o sertlikten büyük ölçüde arınmış bir ifadeydi bu. "Ben sadece burada kalıyordum.

Karakter. Sersem Bart öldürmeyi paradan daha çok seviyor, aşkım. Bu yüzden öldürme skoru Kaptan Kurt ve Leydi Kurt'un ardından üçüncü sırada.

Mockingbird."

Kaptan *Kurt* Larsen, Jack London'ın *Deniz Kurdu* kitabının baş karakterinden çalınmıştır, eşimin ve sürünün Alfa'sının takma adıdır. Herkesi on beş kez öldüren Leydi Alaycı Kuş, Auriele Zao olarak ikinci kişiliğiyle lisede kimya öğretmenliği yapıyor. Korkunç, çok korkunç bir kadın. Lise öğrencilerinin de öyle düşündüğünü duydum.

Ben'in Mary Jo'ya dönen bakışları, bulunduğumuz yerin bir mil ötesindeki tek bina olan devasa metal ahırın önünde açılan karanlık ağızda durdu.

Uykunun hangi tarafında olduğunuza bağlı olarak ya gecenin çok geç saatleri ya da sabahın çok erken saatleriydi. Şafak henüz sökmemişti ama ağaran ay gece gökyüzünde güçlü bir şekilde belirmişti. Ahırın girişi bir çift okul otobüsünün aynı anda geçebileceği kadar büyüktü ve ortamdaki ışığın en azından bir kısmı ahırın içine girmiş olmalıydı.

Ben bir iki saniye ahırı düşündükten sonra keskin bir sırtıyla Mary Jo'ya döndü. "Mercy neden burada olduğumu doğruladı. Boktan iş piyangosunu kazanmak için ne yaptın?"

"Hey," dedim, "hepiniz kendiniz için çok üzülmeden önce, unutmayın ben de buradayım."

"Çünkü yetkili sensin," dedi Mary Jo, sesi dalgın, gözleri ahırdaydı. "Patronların arada sırada homurdananlarla birlikte tuvalete girmesi gerekir. Bu moral için iyidir."

Mary Jo'nun üzerinde *İtfaiyeciler Sıcak Sever* yazan bir tişört vardı, tişörtün son kelimesi kırmızı ve altın rengi alevlerle yazılmıştı. Tişört, giydiği uyku pantolonu gibi boldu ama kıyafetleri kaslı savaşçı vücudunu gizlemiyordu.

Gözlerini ahırdan ayırıp dikkatini Ben'e çevirdi. "Belki de bu *fırsatı* Adam'ın ayak diremesinden önce ona nasıl davrandığıma *borçluyum*." Başını bana doğru eğdi, Ben'in başını kaldırması gibi bir hareketi bu. kaşını kaldırdı, fikrimi sordu. Eskiden olduğu gibi gözlerime bakmadı.

Eşim beni ölüm acısıyla en üst düzeyde saygı dışında her şeye yasak ilan ettiğinden beri sürünün bana karşı tutumuna alışmaya başlamıştım. Oy birliğiyle, sanki onlara hükmeden bir kurtmuşum gibi çoğunlukla bana boyun eğiyorlardı.

Yanlış ve garip hissettiriyordu ve ensemin kaşınmasına neden oluyordu. Acaba bu benim hakkımda ne söylüyordu?

küçümseyici yorumlar ve kişisel saldırılar mı? "Yanlış," dedim ona.

Ben'i işaret ettim. "Zengin olmak yerine beni öldürmek kötü bir şey. Kendini cezalandırılmış say."

Mary Jo'ya dönüp baktım. "Ben basit bir çözümü olan basit bir sorun. Sen yapışkan bir pisliksin ve bu bir ceza değil. Ya da gerçekten ceza değil. *Bu*" -sabahın erken saatlerinde etrafımızdaki manzaraya el salladım- "o zamanlar yürekten istediğin bir şey için geçmiş hakkında özür dilemeyi bırakman için. Ve aynı koşullar altında tekrar yapacağın bir şey. Özrün şüpheli ve can sıkıcı."

Ben eğlenen bir ses çıkardı, sesi rahatlamış ve mutlu geliyordu ama yine ayaklarının üzerinde zıplıyordu. "Bu kulağa doğru geliyor Mary Jo. Eğer başına açtığın onca bela için senden gerçekten öç alıyorsa, bu seni Merhamet'in Destansı İntikamı Listesi'ne sokabilir. Mavi Boya Çözümü ya da Çikolata Paskalya Tavşanı Olayı gibi. Sabahın köründe çağrılmak bu listeye girmeye yetmez."

"Yani tek yapmam gereken özür dilemekten vazgeçmek ve sen de beni sabahın üçünde goblin kovalamaya ya da geçen hafta öldürdüğümüz o ucube şey her neyse onu avlamaya çağırmaktan vazgeçeceksin öyle mi?" diye sordu kuşkuyla.

"Buna söz veremem," dedim ona. Mary Jo, bir durumun dramını ya da şiddetini artırmayacağına güvenebileceğim birkaç kurttan biriydi. "Ama olacak ..." Dürüst olmalıyım. Ona alaycı bir omuz silkme hareketi yaptım. "*Belki* de önce seni aramayı bırakacağım."

"*Destansı*," dedi Ben'e alaycı bir bakış atarak. "Destansı. Sanırım özür dilemeyi bırakacağım." Sonra da, "Sanırım seni kızdırmanın başka bir yolunu bulacağım," dedi.

Hah! Haklıydım, özürleri şüpheliydi. Tersisi doğru olmasa bile Mary Jo'yu hep sevmişimdir.

Tekrar ahıra baktı ve derin bir iç çekti. "İçerideki cini gördün mü?"

Sessiz olmaya çalışma zahmetine girmede - hiçbirimiz girmedik. Avımız da en az bizim kadar iyi duyabiliyordu. Eğer içerideyse, arabayla geldiğimizi duymuş olmalıydı. Goblinleri ve neler yapabildiklerini hâlâ öğreniyordum ama bu kadarını biliyordum.

"Hayır," dedim.

"Sence hâlâ içeride midir?" diye sordu.

"Hâlâ içeride," dedim. Kolumu uzattım, böylece ahıra yaklaştırken yükselen saçları görebileceklerdi. "Eğer olmasaydı, etrafı bu kadar büyülmü olmazdı."

Mary Jo homurdandı. "Hayal mi görüyorum, yoksa ahır çok mu karanlık?" "Sanırım bunu hatırlıyorum," dedi Ben düşünceli bir ifadeyle, ahırın içine bakarak.

Net İngiliz aksanı, söylediği her şeyi olduğundan biraz daha zeki gösterme gibi garip bir etkiye sahipti; bu etkiyi, sabunun tadının nasıl olduğunu bilen tüm nesillerin sorumlusu olan kelime türlerini ekleyerek bilinçli bir şekilde iptal ettiğine ikna olmuşum. "Hani şu karanlıkta her şeyi görme olayı var ya?"

"Ben asla insan olmadım," dedim ona. "Karanlıkta her zaman oldukça iyi görebildim." Bunu söyledikten sonra aklıma bir şey geldi.

Goblinin büyüünün, ahırın içine bir karanlık illüzyonu yaymak yerine görme yeteneğimizi etkiliyor olma ihtimali zayıftı. Gözlerimin olması gerektiği gibi çalıştığından emin olmak için ahırdan uzağa baktım.

Etrafımızda açık arazilerden başka bir şey yoktu, birkaç eski ahşap Sanki bir zamanlar bir çitin parçasıymış gibi yere çakılmış direkler ve birkaç mil ötede, buraya gelirken geçtiğim McMansion çiftliklerinin yeni mahallesini görebiliyordum.

Şu anda hepimizin bulunduğu Mesa, Pasco'nun sürekli artan nüfusu tarafından yutulma tehlikesiyle karşı karşıya olan yaklaşık beş yüz kişilik küçük bir kasabaydı. Etrafındaki bölgenin çoğundan daha düzdür. Tri-Cities'in ekonomisi temel olarak kurak arazide buğday, saman ve sığır yetiştiriciliğine dayanmaktadır.

Kasabanın adı *Maysa* değil *Meesa* olarak telaffuz ediliyor ki Tri-Cities'te yaşadığım onca yıldan sonra bile *bu* bana hala yanlış geliyor. Burada yaşayan bu kadar çok Hispanik insan varken, İspanyolcadan ödünç almak yerine İspanyolca bir kelimeyi doğru telaffuz edebileceğimizi düşünürsünüz.

Bir *Star Wars* karakterinin saçma diyalogu, değil mi? Ama *Meesa* öyle.

"Cain'in kıllı memeleri," diye mırıldandı Ben, kırsal ortamı gözlemlerken bana katıldı. "Hangi münzevinin hayatı bu kadar yanlış yönlendirilmiş ki, gecenin bir vakti bu insansız manzaranın etrafında dolaşırken bir samanlıkta kaybolan bir gulyabani görmüş? Ve bu konuda, Goblinler benim gibi şehir sakinleri. Bunun burada ne işi var?"

"Geldiğinde burada yaşayan kimse yoktu," dedim ona uğursuz bir sesle. Bana bir bakış attı.

Gizli bir fısıltıyla "Ben ölümlerle konuşurum" dedim.

Bana kaşlarını çatı. Yalan söylemiyordum ama beni onunla dalga geçtiğimi anlayacak kadar iyi tanıyordu. Gözlerini kısarak ahıra baktı. Homurdandı.

"Saçmalık, Mercy. Burada kameralar var."

Onları gerçekten gördüğünü sanmıyorum, henüz hiçbirini fark etmemiştim. Ama Ben bir bilgisayar ineği; şüpheyi düşüğünde beyni elektroniğe odaklanırdı.

"Sahibinin iPhone'una bağlı bir gözetleme sistemi," diye onayladım, dramatik pozumu bırakarak. "Görünüşe göre bir parti varmış. Reşit olmayan katılımcılar ve birkaç fıçı içki, bir karmaşa ve birkaç bin dolarlık hasarla sonuçlandı. Böylece kameralar ve bir hareket sensörü kuruldu. İki olaya müdahale ederek çiftçiyi mutlu ettiler ve bu gece ahırın sahibini davetsiz bir misafiri olduğu konusunda uyarılmışlar. O da beni aradı."

"Ve siz de bizi aradınız," dedi Mary Jo kuru bir sesle. "Bunun için teşekkür ederim."

Ona sırtıttım ve en iyi John Wayne taklidimi yaptım. "Bu pis bir iş hanımefendi, ama birinin yapması gerekiyor."

"Adam nerede?" diye sordu Ben birden. "Seni dışarı göndermezdi Bir goblinin peşinde tek başına, medeni bir goblinin yapması gerektiği gibi şehre kapanmaktan başka bir şey bilmeyen yarım akıllı, saman çalan bir budala bile değil."

Benim gibi tüm sürü de goblinler hakkında bir şeyler öğreniyor ve onlara karşı yeni bir saygı kazanıyordu.

Omuz silktim. "Telefon geldiğinde evde değildi. Çok gizli toplantılar. Telesekreterine mesaj bıraktım."

"Bu saatte toplantı mı olur?" diye sordu Mary

Jo. "İşi gereği," dedim ona.

Eşim Adam, sadece yerel kurtadam sürümüzün Alfa'sı değil, aynı zamanda çoğunlukla gizli hükümet sözleşmeleri yapan iki operasyon üssü olan bir güvenlik şirketinin sahibiydi. Gece boyunca süren toplantılar alışılmadıktı ama duyulmamış da değildi. Geçen ay bunlardan yedi tane olmuştu.

Bana toplantılar hakkında hiçbir şey söyleyemiyordu ve bu onu benden daha çok rahatsız ediyordu. Kimi ya da neyi kimin için güvence altına aldığını bilmeme gerek yoktu. Kocamı tanırdım. Ahlaksız olduğunu düşündüğü hiçbir şeyi yapmazdı ve bu benim için yeterliydi. Tehlike bir veriydi

-Ama askeri eğitimliydi ve bir kurt adamdı. Tanıdığım herkes kadar kendini koruyabilecek kapasitedeydi.

Evet, zaten korkuyordum. Ama o da benim dahil olduğum bazı şeylerden korkuyordu. İkimiz de bu ilişkiye, bu evliliğe gözlerimizi dört açarak girmiştik.

Benden sır saklamak *istemediği* sürece, gerektiğinde bununla başa çıkabilirdim.

"Ben'in güzel bir sorusu vardı," dedi Mary Jo. "Neden bir cin Mesa'daki bir ahırda saklanıyor?"

"Adaletten kaçmak," dedim. "Muhtemelen. Bütün bu olanları hatırlıyor musun? Geçen hafta Long Beach, Kaliforniya'da bir polis memurunu öldüren canavarla ilgili manşetler?"

"Goblin," dedi Ben düşünceli bir ifadeyle. "Hatırlıyorum. Yüzü tüm haberlere çıkmıştı. Bunun o cin olduğundan emin miyiz?"

Cep telefonumu çıkardım ve çiftçinin kamerasının yakaladığı cinin yüzünün görüntüsünü ona gösterdim. Goblin güvenlik lambasını yok etmeden önce ahırın önündeki alan oldukça iyi aydınlatılmıştı.

Goblin polisi öldürdüğünde de bir kamera vardı. Grenli ve silik olan bu video haberlerde tekrar tekrar oynatılmıştı. Gerçek cinayet ekran dışında kalmıştı ama goblinin yüzü ve acımasızlığı açıkça görülüyordu.

Mary Jo Ben'in etrafına baktı ve ben de ekranı ona doğru eğdim.

"Güzel bir yüz değil," diye gözlemledi. "Peki ya cazibe?" Büyü, fae'lerin görünüşlerini değiştirmek için kullandıkları bir sihirdi.

"Bir fae neden bir emniyet mensubunu öldüren birine benzemek istesin ki?" diye sordum. "Bu çok aptalca olurdu. Bu daha çok Bunun, cazibesi o kadar kolay olmayan goblinlerden biri olduğunu varsaymak mantıklı, bu yüzden aktif olarak uyum sağlaması gerekmediğinde normal görünümüne geri dönüyor."

Bir saat kadar önce beni arayan çiftçi özür dilemişti. Oğlu Franklin County Şerif Ofisi'nde çalışıyordu ve araması gereken kolluk kuvveti orasıydı.

"Ama bu yaratığın Kaliforniya'daki polisi öldürmekte pek zorlanmadığını fark ettim ve oğlum bu gece çalışıyor," dedi. "Önce sizi arayıp Mesa'yı sürünüzün koruduğu bölgenin bir parçası olarak düşünüp düşünemeyeceğinizi sorayım dedim." Durakladı. "Eğer gelersen, sana

ama bunun oğlumun cenazesine katılmaktan daha iyi olacağını umuyorum."

O anda, kocama danışmadan, Mesa'yı kendi bölgemizin bir parçası olarak gördüğümüze karar vermiştim. Bu eğilimi sürdürürsem, bizi eyaletin yarısından sorumlu hale getirecektim.

Ama insanların bir goblin karşısında çok az şansı vardı. Güvenli bir şekilde üstesinden gelebilecekken, insanların donanımlı olmadıkları bir duruma atılmalarına seyirci kalacak değildim. *Çoğunlukla* güvenle. Muhtemelen güvenle.

Gözlerim mağara gibi karanlıkta bir hareket yakaladı. Çakala dönüşürsem belki daha iyi görürdüm. Çakal gözleri karanlıkta hareket eden şeyleri görmekte iyidir. Ama çakalken konuşamam, bu yüzden müttefiklerime istihbarat aktaramam. Çakal olarak bir goblinle karşılaşmak

insan Franklin County Şerif yardımcılarını göndermekten daha aptalca. Çiftçi haklıydı; normal bir insanın bir goblin karşısında bir çakaldan daha fazla şansı yoktu. Goblinler fae'lerin daha az güçlü olanları arasında sayılabilirdi . . . ama bu zayıf oldukları anlamına gelmiyordu.

Güven vermek için belimde asılı duran çelik ve gümüş silahı okşadım.

ISTDPB4'ün ilk oyunu (Instant Spoils: Korkunç Korsanın Ganimeti Avrupa'dan döndükten hemen sonra oynadığımız dört oyunu, hiç de alışılmadık bir şekilde ben kazanmışım. Genellikle ilk gidenler arasındaydım çünkü Ölür Ölmez İkranda Bulunan Kadın olarak yüksek değerli hedef statüsündeydim. Ama vampirler tarafından kaçırıldıktan sonra herkes bana zayıf biriymişim gibi davranmaya başlamıştı. Sinirlenerek, her zamanki kazananları saf dışı bırakmak için kirli numaralar kullandım ve geri kalanlarla acı sona kadar savaştım.

Ben, hepsinin beni şımartmaya çalıştığı için kazandığımı iddia etti. Honey, Bonarata tarafından alıkonulduktan sonra sapkınlıkta daha iyi olduğumu söyledi. Avrupa'nın vampir Makyavelist hükümdarı. Po-tay-to, po-tah-to-ikisi de eşit derecede doğru. Adam sinsi bir gülümsemeyle, başkalarının kazanmasının tek nedeninin benim genelde çok fazla çaba göstermemem olduğunu, ama bu sefer kanıtlamam gereken bir şey olduğunu söyledi. Ahem. İnsanın arkadaşının kendisine pembe gözlüklerle bakması doğru ve yerinde bir davranış. Ne olursa olsun, bir sonraki oyunda normallik geri döndü ve beni iki rauntta yok ettiler.

Ancak, üç ay içinde kazandığım tek ödülün şerefine, paket bana resmi olarak bir ödül verdi. Normalde kazananlar folyo kaplı çikolata paralar ya da çocuk göz bantları gibi eğlenceli şeyler alırlar. Bir keresinde, dört oyunluk bir kazanma serisinin sonunda, Auriele bir Lego korsan gemisi almıştı

plastik Jolly Roger ile tamamlandı.

Ama gerçek, elik ağızlı ve gümüş saplı bir kılıç kazandım. Bonus olarak, kendilerini uzman sanan bir sürü kurt adamım oldu, bana kendimi nasıl savunacağımı öğretmeye hevesliydi, böylece hiçbir aptal vampir beni bir daha kaıramayacaktı.

Onlara Excalibur'un kendisinin beni Bonarata'dan kurtaramayacağını söylemedim. Bilincin yerinde değilken kendini savunmak zordur. Bunun yerine yerleştim ve öğrendim çünkü *bir dahaki* sefere savaşma şansım olabilirdi. Sürüm, vampirlerin beni bu kadar kolay almış olmasından dolayı iyice ürkmüştü ve kılıç kullanma becerim artıkça gerginliklerinin azaldığını hissedebiliyordum. Bu beni daha da sıkı çalışmaya itti.

Katana konusunda biraz deneyimim vardı, bu da beklediğimden daha fazla yardımcı oldu. Bana öğretmeye çalışan kurtların çoğu, kurt adam olmanın verdiğı hız ve güç avantajlarını hesaba kattığınızda benden daha iyi değildi. Yine de iyi birer antrenman partneri oldular. Ama birkaç kurt gerçekten kılıç kullanmayı biliyordu. Bunların en iyileri yalnız itaatkâr kurdumuz Zack ve tek bacaklı Sherwood Post'tu.

Nereye gidersem gideyim palayı yanımda taşıyordum. Kendimi daha iyi hissetmemi ve sürünün de daha iyi hissetmesini sağıyordu. Polisle sorun yaşamayı bekliyordum ama bu onların da kendilerini daha iyi hissetmelerini sağıladı. Görünüşe göre eğer sürümüz bölgemizdeki insanları fae'lerden koruyacaksa, kılıç taşımam işimizi yapabilecekmişiz gibi görünmemizi sağıyordu. Trollden sonra-Köprü olayından sonra biz sürü üyeleri kolluk kuvvetlerinin çoğuyla silah arkadaşları statüsüne ulaşmıştık.

Bu yüzden palamarım ve en sevdiğim taşıma silahım vardı ama goblinkind'in yeteneklerine duyduğum saygının artması, bir goblini alt edebileceğime dair hiçbir yanılsamaya kapılmama neden olmadı. İşin özüne indiğimde, doğaüstü yeteneklere sahip olanlara karşı sıradan bir insana göre çok da iyi durumda değildim. akallar büyük ve güçlü yırtıcılar değildir. Bu yüzden kurt adam kölelerim Mary Jo ve Ben de benimleydi.

"Ne yapacağız? Goblin pes edip can sıkıntısından çaresizce ılgılık atarak kaçana kadar burada mı bekleyeceğiz?" diye sordu Mary Jo bir süre sonra.

İğneleme var mı diye kulak kabarttım ama hiç duymadım. Bu onun hissetmediğı anlamına gelmiyordu, sadece dikkatli davranıyordu. Dostum benimle ilgili olarak tüm sürünün içine Tanrı korkusu saldığında çok açık konuşmuştu. Hırıltımı bastırdım.

"Biz," dedim onlara, "destek bekliyoruz." Endişeyle gökyüzüne baktım. Garajımı daha iki gün önce yeniden işletmeye açmışım, bu yüzden geç kalmayı göze alamazdım. "Yine de umarım."

"Başka kim seni arayacak kadar rahatsız etti?" Ben sordu.

"Beni rahatsız etmedi," dedim ona, "ama bir uzmana ihtiyacımız olabileceğini düşündüm ve Larry ile temasa geçtim."

"Goblin kralı," dedi Mary Jo, sesinde biraz korku vardı. Huşudan ziyade korku da olabilirdi ama ben iyimser bir bakış açısıyla yaklaştım. "Gecenin bir yarısı *goblinlerin kralını* aradın. *O* sana ne yaptı?"

Larry birkaç yıl önce Tri-Cities'e taşınmıştı çünkü burada işlerin ilginçleşmeye başladığını söylüyordu. Yaygın söylentiye göre goblinler beladan kaçırdı ama bunu Larry'ye kanıtlayamazdınız. Larry'nin tüm goblinlerin mi yoksa sadece Tri-Cities'dekilerin mi hükümdarı olduğundan emin değildim - karşılaştığım daha güçlü fae'lerin çoğu gibi ayrıntılar konusunda belirsiz davranma eğilimindeydi. Larry'nin bana söylediği tek şey

onun rütbesi goblinlerin "kral" terimini kullanmamasıydı.

Mary Jo'ya cevap veremedim Ben güler yüzle, "Lanet olası cin sorunu," dedi. "Başka kimi aramalıydı, küfürlü goblinlerin fil avcısı kralını mı?" Bu son cümle yaklaşık dört kelime daha uzundu ve aslında "küfürlü" dememişti.

"Dürüst olmak gerekirse," diye cevap verdi Larry arabamın hemen yanından hafifçe, "hâlâ ayaktaydım. Geceleri uyanık olma eğilimindeyimdir."

Ne bir aracın geldiğini duydum ne de nerede olduğunu gördüm. gelmişti. Daha uyanık olmadığım için kendimi aptal gibi hissederdim ama Ben ve Mary Jo da Larry onları da şaşırttığı için belli belirsiz kasıldılar. Hiçbirimiz sadece insan duyularıyla sakat değiliz. *Biri* onu fark etmeden bize yaklaşmamalıydı.

Gözlerinin gerçek dışı rengini gizleyen karanlık ve ellerindeki eldivenlerle kolayca insan sanılabilirdi. Aktif olarak çabalıyor muydu yoksa bu sadece gecenin bir etkisi miydi anlayamadım.

Orta kahverengi saçlarını benim bile pahalı olduğunu fark ettiğim bir şekilde kestirmişti. Kot pantolonu göğüs göğüse dövüşmek için fazla dar görünüyordu ama o hareket ettikçe kolayca esniyordu. Gömleği ikinci bir deri gibi üzerine oturan siyah bir tişörttü.

Yirmi birinci yüzyıla girmeden önce iyi kullanılmış eski bir Jetta olan arabamın yanından geçerken aramızdaki mesafeyi kapatmak için hızlı yolculuğunda durdu. Yok olan Rabbit'imın yerine seçtiğim arabaydı.

ve tamamlamak üzere olmadığım zorlu bir proje olduğunu kanıtlamıştı.

Larry bir süre sessizce Jetta'yı inceledikten sonra, "Bunun sürülmesinin yasal olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Bütün ışıklar çalışıyor," dedim ona.

Yaşına rağmen showroom kondisyonunda olan Vanagon'umun bir yerinde soğutma suyu sızıntısı vardı. Ön tarafta bir radyatör ve On beş fit uzunluğundaki minibüsün arkasındaki motorda, muhtemelen bir iğne deliği kadar olan sızıntıyı bulmak uzun ve sinir bozucu bir süreçti. Adam, vampirlerin bir tırla ezdiği SUV'un yerine geçen yeni SUV'u almıştı. Böylece beni cin avına götürecek tek araç Jetta kalmıştı.

Sol arka sinyal lambasını, bagajdan ışığa uzanan ve fermuarlı bağlarla tutturulan kablolarla uydurmak zorunda kaldım. Sonra parmaklarımı çaprazladım ve yola çıktım.

Onun da eve ulaşacağını umuyordum. Olmazsa diye, seyyar alet çantamı arka koltuğa, daha doğrusu bir gün arka koltuğun olacağı boşluğa atmıştım.

"Prenses," dedi Larry kuşkuyla, "sanırım işiniz çok zor. Bu araba Zee'den daha yaşlı görünüyor." Ama gözleri arabamdan ayrılmış ve ahıra doğru gitmişti. Hareket ettiğinde hiç tereddüt etmeden beni ve kurtadamları geçip ahırın kapısına doğru yürüdü ve orada durdu.

"Hey, sen!" diye seslendi, gece karanlığı ile karanlık arasındaki sınırda duruyordu. ışıksız karanlık. New Balance tenis ayakkabılarının beyaz parmakları sanki bir baltayla koparılmış gibi görüş alanımdan tamamen kesilmişti.

Larry bekledi, vücudu niyetliydi ama kimse ona cevap vermedi. Başka bir şey söyledi - bu sefer dil tıkırtıları ve bir insan ağzının çıkarabileceğinden emin olmadığım birkaç garip sesin olduğu bir dilde. Özellikle yüksek sesle konuşmuyordu ama söylediği her neyse etkiliydi.

"Hayır!" diye bağırdı gıcırtilı bir erkek sesi ahırın içinden. "Sığınak. Hem fae hem de düşmanlar için güvenli olduğu söylenen bu harikulade ve görkemli şehirden sığınma talep ediyorum. Bunu bana verin, sevgili lordum. Kabul edilirse, mutlulukla senin himayene gireceğim, yüce kişi."

Goblinlerin kaç yaşında olduğunu bilmiyordum. Ölümsüz ya da neredeyse ölümsüz fae'lerden biri olup olmadıklarını bilmiyordum. Farklı fae türlerinin neye benzediğini kaydeden tek güvenilir kitabı, bu bilgiye ne kadar ihtiyacım olacağını tam olarak bilmeden önce geri vermiştim.

Goblinlerin fae ırkının daha kısa ömürlü ırklarından biri olduğu izlenimine kapılmıştım, ama ses tonunda bir şeyler vardı. Karanlık, hafızamın ya da yorumumun yanlış olabileceğini gösteren cümleleri ve fikirleri bir araya getirdi. Bu mümkündü "daha kısa-yaşadı" cümlesinin kitabı yazan Fae kadın için anlamı benim için olduğundan farklıydı. Ya da belki de kaçağımız yaz Shakespeare festivallerinde çok fazla zaman geçirmiştir.

Larry bakışlarını ahırın içinden ayırmadan vücudunu bana çevirdi. "Neyden kaçtığını biliyor musun?"

"Geçen hafta bir cin Kaliforniya'da bir polis memurunu öldürdü. Videoda Olay tüm haberlerde yer aldı," diye söze başladım, ama Larry bir an için bana doğru bakınca durakladım. Yüzündeki tuhaf ifadeyi görmeme yetecek kadar uzun bir süre.

"Ve insanlar insanların büyüğü olmadığını söylüyor," diye mırıldandı, bir kez daha kaçağımıza bakarak. Bir eliyle dairesel bir hareket yaptı. "Boş ver. Devam edin."

"Oldukça belirgin bir yara izi var," dedim ona, kendi sağ yanağımdaki yara izini göstererek. "Onunki çok daha büyük. Bu yara izine sahip bir goblin

Los Angeles'ta onu tutuklamaya çalışan polis memuru. Polisin bir insan avı var" -boğazımı temizledim ve kendimi düzelttim- "onu hedef alan bir cin avı."

Larry kendi kendine o başka dilde bir şeyler mırıldandı. Sonra da şöyle seslendi: "Anlaşılan kameralara yakalanmaya meraklısın. *Akılsız bir insan aygıtının* seni cinayet işlerken kaydetmesine izin vermen çok dikkatsizce. Üstelik seni insan kanunlarının bir *şövalyesini* öldürürken yakalamasına da izin vermişsin."

Bazı kelimeleri garip bir şekilde vurguladı, bu da beni şundan şüphelenmeye itti Larry'nin yorumlarında gömülü birkaç ölümcül hakaret vardı. Goblin kültüründe yakalanmanın çok kötü bir şey olduğunu biliyordum ama teknolojiyle yakalanmanın daha da kötü bir şey olarak görüldüğünü bilmiyordum. Görünüşe göre goblinler için bile bir polis memurunu öldürmenin kötü bir şey olması beni rahatlatmıştı.

"Hayır, hayır, ben kimseyi öldürmedim," diye ciyakladı avımız. "İnsanoğlunun hiçbir çocuğu benim yüzümden ölmedi, yüce kişi. Hayır. Ben katil değilim. Hiç kimseyi öldürmedim. Ne bir şövalye ne de bir çocuk. Göz kamaştırıcı ayakkabıları olan küçük bir çocuk bile. Ben öldürmedim. Gri Lordlar'a asla meydan okumam, yüce kişi. Artık senin emirlerine karşı gelmeyeceğim."

Bu beni duraksattı.

Doğal olarak kurtadamlar yalan söylemez çünkü çoğu kurtadam birinin yalan söylediğini anlayabilir. Ben kurtadamlar tarafından yetiştirildim ve kurtadam olmasam da, görünüşe göre bir çakal da birinin yalan söylediğini anlayabilir. Ben sadece paçayı kurtarabileceğimi düşündüğümde yalan söylerim.

Ama Fae'ler yalan söylemez çünkü yalan söyleyemezler. Gerçeği bir Gordion düğümü olana kadar çarpıtabilirler, ama yalan söyleyemezler.

Yine de o goblinin sözleri, bir polisi ya da görünüşe bakılırsa göz kamaştırıcı ayakkabıları olan bir çocuğu öldürmemiş biri için tuhaf bir şekilde özel görünüyordu. Ama öyle dediği için suçlu değildi. Belki de tanık olmuştur diye düşündüm. Ama onun Kelimeler bana yalan gibi geldi. İyi bir yalan bile değil.

Her iki kurt adam da gevşedi, duruşlarında belli belirsiz bir yumuşama oldu. Suçlu değildi çünkü öyle söylüyordu. Ve insan suçluların aksine, kulağa ne kadar yalan gibi gelse de bu aslında doğru bir şeydi.

Mary Jo bana döndü. "Bu cine bir sığınak sunmamız gerekiyor mu? Eğer insanlar sırf bir goblin olduğu için peşine düşüyorsa . Üç Şehir üzerinde hakimiyet kurmamızın amacı da bu değil mi?"

"Hayır canım," dedi Ben, Mary Jo'nunki gibi ahırda saklanan cine taşımak için tasarlanmış sahte bir kederli tonda. "Bizim işimiz bu değil. Biz insanları güvende tutarız ama sığınak tamamen farklı bir aptal."

Polis memurunu ve görünüşe göre bir çocuğu öldürmediyse, goblinin nasıl bu kadar spesifik olduğunu hala anlamaya çalışıyordum. Goblinlerin cazibesi vardır. Belki de başka bir goblin -ya da fae'lerden biri- Bunu çerçevelemek mi?

Larry'nin ağzı yüzünü buruşturdu. "En azından bana çocuğu öldürürken *kameralara* yakalanmadığını söyle," dedi teslim olmuş bir sesle.

Larry'ye kaşlarımı çattım. Birincisi, sesi sanki bir şeylere yakalanmış gibi geliyordu. Kamera çocuğu öldürmekten daha kötü bir şeydi. Ama en çok ona kaşlarımı çatmıştım çünkü sanki goblinin suçlu olduğunu biliyormuş gibi konuşuyordu. Ama goblin yalan söyleyemezdi.

"Hayır, ben değil," dedi ahırın içinden gelen ses ciddiyetle. "O iki tatlı mavi gözlü küçük çocuğu ben öldürmedim. Bir ardıç kuşunun yumurtası gibi yuvarlak, masum ve lezzetli gözleri. Ne de beni durdurmaya gelen sert sesli polis memurunu öldürdüm."

Mary Jo ve Ben de en az benim kadar şaşkın görünüyorlardı.

"Ben *masumum*," diye feryat etti ahırdaki goblin. "Masumum ve eğer beni insanlardan korumazsanız bana zarar verecekler."

"Fae'ler yaptığımız anlaşmanın bir parçası," dedim yavaşça. Goblin sığınağına borcumuz var mıydı? İmzaladığımız o aptal belgeyi tekrar okumam gerekebilirdi. Bu hızla gidersem Noel'e kadar ezberlemiş olurum.

"Ve goblinler *de fae'dir*," dedi Mary Jo. Larry homurdandı. Mary Jo devam etti, "En azından büyüleri olduğu için gerçek." Ama sesi tereddütlüydü.

Larry kaşlarını çatarak, "Biz de o eski anlaşmanın bir parçasıyız, evet," diye onayladı. Ahır. "Eğer güç sahipleri yalan söylediğimizi duyarsa, tüm fae'ler gibi bizi de korkunç ve ölümcül bir kader bekler. Daha güçlü olanlar kaderleriyle bir süreliğine savaşılabılır, ancak goblinler gibi daha küçük fae'ler için, bilerek söylenen bir yalan dudaklarımızdan çıktığı anda ölürüz."

"Demek ki onu korumamız gerekiyor," dedi Mary Jo coşkusuzca. Önce bana sonra da başka bir yere baktı, sürünün içinde bulunduğu durumdan beni sorumlu tuttuğunu başka bir şekilde ifade etmemeye dikkat ediyordu. Ama sonra omuzlarını dikleştirdi, çenesini kaldırdı ve duymamı istemediğini düşündüğüm bir memnuniyet tonuyla kararlı bir şekilde, "Biz masumları koruruz," dedi.

Eski canavarlık rollerinin yerini alan yeni kahramanlık rollerinde teselli bulan tek kurt o değildi. Sürümüzün tüm tavırları, benim aceleci açıklamamdan beri hafifliyordu.

Kablo Köprüsü.

Eski Cable Köprüsü. Yeni Cable Köprüsü en az bir yıl uzaktaydı. Mühendisler, Fae'lerin Gri Lordlarından birinin oradaki toprağı açıp eski köprüyü yutmasına izin vermesinin ardından bölgeye güvenmekte zorlanıyorlardı.

Fae'ler başka bir köprü inşa etmeyi teklif etmişlerdi, ancak şehir planlamacıları şimdiye kadar

bu teklifi kabul etmeyecek kadar akıllıydılar. Sanırım onları rahatsız eden şey çelik olmamasıydı, ama eminim ki fae'lerden hediye almak daha büyük bir sorun olurdu.

Ben içini çekti; belli ki dövüşmeyi dört gözle bekliyordu. "Bunun için imza atmadık ama sanırım yapmamız gereken bu, çünkü o masum."

Ben, Larry'nin tam olarak ne söylediğini fark etmemişti, benim fark ettiğim gibi değil.

Belki paranoyaklaşmıştım, belki de son zamanlarda Fae'lerle çok fazla vakit geçiriyordum.

"Ben masumum," dedi kaçak cin, sanki ahırın kapısına yaklaşıyormuş gibi bir sesle. "Ben masumum," diye tekrarlarlarken sesi hararetiydi.

Larry yüzünü ovuşturdu, bana baktı ve Ben'inkinden daha içten bir sesle içini çekti. "Bir şeyi açıklamak üzereyim. Mercy, bu Fae'lere geri dönmemelidir."

"Goblin olmayan fae," diye açıkladım. O da başıyla onayladı.

"Evet, o halk."

"Tamam," dedim ona. "Diğer fae'lere goblin sırlarını vermeyi borçlu değiliz."

"Yemin ederim," dedi ciddi bir şekilde. "Bu beni aşıyor. Bu benim ve arkadaşlarımdan güvenliği için. Burada ne yaptığımı kimseye söylemeyeceğine yemin et."

"Hayır, yüce kişi," dedi ahırdaki ses, alçak ve vakur bir sesle. "Hayır. Sırlarımıza ihanet etmek benim değersiz ölümüne değmez, hayır değmez. Gitmeliyim, küçük ve önemsiz bir çocuğum ben, kaderim böyle büyük bir sırı ihanet etmeye değmez."

"*Sessizlik!*" diye kükredi Larry, hiç de Larry'ye yakışmayan bir sesle. "Türümüzün başına yeterince bela açtın. Yapmayı seçtiğim şeyde söz hakkın yok."

"Bildiğim her şeyi," diye uyardım onu, "Adam biliyor. Adam'ın bildiği her şeyi Bran de biliyor."

Larry başını salladı. "Evet, evet, elbette. Dostlar böyledir. Bran Cornick de öyle. Marrok öyle sırlar saklıyor ki, bu bile küçük görünüyor - tabii eğer bir goblin değilseniz."

"Başka kimseye söylemeyeceğim," dedim ona. Ben ve Mary Jo'ya baktım. "Bu sırrı saklayacağıma yemin ederim," dedi Mary Jo.

Ben, "Önemsediğim insanlara zarar verecek bir şey değilse, sırrınızı saklayacağım" dedi.

Larry bize, üçümüze birden baktı ve içini çekti. "Bir gün sizi sessizliğe mahkum ederim ve konuşamazdınız, biliyorsunuz."

Evet, düşündüm de, Fae'lerle çok fazla zaman geçirdim. Ya da belki sadece Larry. "Bir zamanlar" demek gücünü kaybettiği anlamına gelmiyordu, gerçi pek çok fae'nin bir zamanlar sahip olduklarından çok daha az güce sahip olduğunu biliyordum. Gözlemimi kendime saklamayı düşündüm. Ama eğer sırlarımızı paylaşacaksak, en iyisi dürüstlük temelini oluşturmaktı.

"Bu gün de bunu yapabileceğinden şüpheleniyorum," dedim ve yüzündeki ifade bana bunun doğru olduğunu ve onu yakaladığım için memnun olduğunu söyledi.

"Peki sen neden yapmıyorsun?" Ona sordum.

Başını iki yana salladı. "Ben romantik ve iyimser biriyim, Mercy Hauptman. Seninle ve seninle olan ilişkimin, tam burada ve şu anda, halkımın önümüzdeki yüz yıl boyunca hayatta kalmasının nedeni olabileceğini düşünüyorum. Eğer güveninize ihanet edersem -kendi halkımdan biriyle ilgilenmem için beni çağırmanıza neden olan güvene- bu güvene ihanet edersem, o zaman aramızdaki gerçek dostluk şansını ortadan kaldırmış olurum, değil mi?"

"Evet," diye homurdandı Ben, beni beklemeden.

"Yeterince iyi," dedi Larry. "Öyleyse üçünüzün de size gösterdiğim şeyin ciddiyetini anlayacağınıza güveniyorum. Fae'ler halkımdan çok azının yapabildiklerini bilirlerse, bunun sonuçları halkım ve senin halkın için olduğu kadar bu gezegendeki tüm insanlar için de olur. Adam dışında kimseye söylemeyeceğine ve onun da sadece Bran Cornick'e söyleyeceğine, onun da kimseye söylemeyeceğine inanıyorum." Tekrar iç çekti. "Tabii bunun kurtadamların yararına olacağını düşünmüyorsa. Ah, pekala."

Ahıra döndü ve dille hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyi üzerinde durduğum zeminle ve soluduğum havayla iletişim kurmakla ilgili bir dizi sesle büyü tükürdü. Çıkardığı ses kulaklarımı acıttı, gözlerimi bir şekilde hala ses olan parlak ışıklarla memnun etti ve kaslarımın suya dönüşmesine neden oldu.

Büyü ve benim karmaşık bir ilişkimiz var ama bu yeni bir tepkiydi.

Düşmemek için yere oturdum. Görünüşe göre hiç etkilenmemiş olan Ben yanımda diz çöktü. "Mercy?"

Başımı salladım, dikkatim doğal olmayan gölgelerin normal karanlığa dönüştüğü ahırdıydı. Belki bir insan aradaki farkı anlayamazdı ama ben anlayabiliyordum.

Larry ellerinin tozunu aldı ve ona ait olduğunu güçlkle anladığım bir sesle şöyle dedi, çünkü sesini hiç bu kadar tehditkâr duymamıştım, "Şimdi, seni çürümüş et parçası, *şimdi* bu iyi insanlara o adamı nasıl öldürmediğini anlat.

polis memuru, küçük çocuğu nasıl öldürmedin? Bırakın Güçler sizi alsın ve hepimizi biraz zahmetten kurtarsın."

Ben'in ayağa kalkmama yardım etmesine izin verdim.

"Ama yıldızlar gibi parlıyorlardı," dedi ahırdaki ses, daha önce olduğundan belirgin bir şekilde daha küçüktü. "Bunun üzerine nasıl yemek

yyemedim, yüce kişi?

Bir insanın, *bir insanın* beni esir almasına nasıl izin verebilirim? Bir zamanlar otuz kişinin ilki olan bana dokunmasına nasıl katlanabildim?"

"Yalan söyledi," dedi Ben usulca. "O bir goblin, bir fae, senin sözleşmene bağlı ve yine de yalan söyleyebildi."

Larry başını salladı. "Büyüyü tetiklememek için bir büyü perdesinin arkasına saklandı."

Yaptığımız anlaşmanın laneti. Büyü, diğer fae'lerde olmayan bir cazibe versiyonu. Henüz. Sakladığımız bir sır ..." İçini çekti ve başını salladı.

"Sonsuza dek. Ta ki bu saçma sapan aptal, bir kameradan kaçamayacak kadar aptal, müttefiklerimden faydalanmaya çalışana kadar."

Sessizdim çünkü bunu duyduğum bir şeyle birleştirmekle meşguldüm. Birkaç yıl önce Bran ile yaptığı bir anlaşmaya ihanet eden bir fae vardı. Bran barışı koruması için ona güvenmişti.

Avrupalı kurtadamların temsilcileri Seattle'a gelerek Marrok'un dünyada kurtadamlar olduğuna dair insanlara ipucu vermeyi amaçladığını söylemişlerdi. Ona yalan söylemişti. O fae'nin yalan söyleyebilmesi beni her zaman rahatsız etmişti - her ne kadar Bran sonunda bu yalanların bedelini ödediğini söylese de.

Seattle'daki o fae'nin goblinin sırlarını bilip bilmediğini ya da kendi sırlarını uydurup uydurmadığını merak ettim. Eğer bir fae yalan söyleyebiliyorsa . . .

"Onların da yapamayacaklarına inanmaları çok daha iyi," diye mırıldandı Larry bana, ama yüksek sesle bir şey söylediğimi sanmıyorum.

"Peki neden şimdi?" diye sordu Mary Jo kuşkuyla. "Bu ..." Kullanacağı kelimeyi aceleyle değiştirdi. "Oradaki cin haklı. Bu kadar büyük bir sırrı vermeye değmez."

Larry başını salladı. "Biz goblinler tuhaf bir grubuz," dedi ona. "Fae'lerin geri kalanına kıyasla çok az gücümüz var. Yine de bazılarımızın bilseler kıskanacakları yetenekleri var. I? Bazen önemli şeyleri hissedebiliyorum.

zaman içinde olaylar." Bana baktı. "Bu cinin sana yalan söyleyebileceğini bilmenin önemli olacağını düşünüyorum. Neden ya da ne zaman bilmiyorum. Bunun benim için önemli olup olmayacağını da bilmiyorum. Ama bana, Mercy'ye, halkıma olan güveninin hepimizi kurtarabileceğini düşünüyorum. Ve eğer sana halkımın en sıkı korunan sırrını verirsem, bunu hatırlayacağına inanıyorum."

Ona göz kırptım.

Bana dişleriyle dolu bir gülümseme fırlattı ve sonra kurtlara baktı.

"Avda bana katılmak ister misin?"

"Kesinlikle," dedi Ben hevesli bir nefesle.

"Biz de bunun için buradayız," diye onayladı Mary Jo. Sesi heyecanlı olmaktan çok boyun eğmiş gibiydi ama ben onun yoğunluğunu hissedebiliyordum.

Larry bana baktı.

"Biliyorum," dedim, boyun eğerek. "Onun ağırlığında değilim. Seni geçmesine izin verirsen diye kapıyı korumama ne dersin?"

"Bizi geçmesine izin vermeyeceğiz," dedi Mary Jo, canı yanmıştı.

Ben homurdandı. "İşte şimdi çuvalladın," dedi ona. "Asla kaderi kışkırtma."

Kimse on ya da on beş dakika boyunca beklemek istemedi.

Kurt adamların değişmesini bekledim, böylece ahıra girdiklerinde hepsi insan formundaydı. Dikkatli bir üçgen şeklinde hareket ettiklerini görebiliyordum.

Karanlık onları görüş alanımdan çıkardı.

Kılıcımı açtım ve ölüme mahkûm goblinin adımı haykırışını dinledim. Mercy diye çağrılmanın bazı dezavantajları vardı. Birincisi, o Shakespeare monoloğundan gerçekten bıkmıştım. Adam hariç, çıktığım herkes bir noktada bana bu monologdan alıntı yapmıştı. Daha önce hiç duymadığımı mı sanıyorlardı? İkincisi, bazen karanlıkta durup bana haykıran birinin öldürülmesini dinlemek zorunda kalıyordum.

Merhamet için.

Bu adam başına gelecekleri hak etmişti ama ben yine de ahırdaki sesleri duymamaya çalıştım.

"Buraya güvende olmak için gelebileceğime söz verdiğini söyledi," diye bağırdı goblin çığınca, çığlık atmadan önce - bir kreşendonun ortasında kesilen bir ses. "Söz verdi."

Kim o? Düşündüm de.

Bunu düşünecek zamanım olmadı çünkü sözlerinin ardından dizlerimin bağını çözen bir büyü dalgası geldi. Saman ve toz ahırdan dışarı çıkarken yer gümbürdedi ve sarsıldı. Dört ayağa sekiz ayak Saman balyaları, dikkatsiz bir darbeye devrilen dev çocuk blokları gibi ahırın girişinden dışarı taştı. Birkaç saniye daha düşmeye devam ettiklerinde yer ayaklarımın altında titredi.

Bin kiloluk bir balyanın bile bir kurtadamı öldüreceğini düşünmüyordum ve birinin ölü ya da (daha az güvenilir bir şekilde) ağır yaralı olduğunu bana söyleyecek olan paket bağlarından gelen darbeyi hissetmemiştim. Ama o balyalar oldukça yükseğe yığılmıştı.

Ahıra doğru ilerlemeye başladım ama kaçak goblin bir balyanın üzerinden sürünerek ahırdan çıkınca durdum. Koşmuyordu ama sessizce hareket ediyordu, dikkati arkasındaydı. Larry'den daha uzun boyluydu, yapısı neredeyse insana benziyordu ama çıplak ayakları tuhaf bir biçimdeydi; bir insanınkinden çok bir köpeğin ayaklarına benziyordu,

Çorap ya da ayakkabıyla korunmayan uzun parmakları vardı. Eğer cazibe kullanıyorsa, bunu giydiği eşofmana rağmen insan gibi görünmeye çalışmak için kullanmıyordu.

Bıçağı sol elime aldım ve sağ elimle Sig'imi çektim. Pratik yanım ateş etmem gerektiğini biliyordu ama (henüz) bana zarar vermeye çalışmamış birini sırtından vurmak yanlış görünüyordu.

Ben'in öksürükler arasında küfürler savurduğunu duyabiliyordum. Sesi incinmiş gibi değildi, sadece kızgındı. Küçük bir parçam Mary Jo ya da Larry'yi dinliyordu ama geri kalanım cine odaklanmıştı.

Bu goblin bir çocuğu öldürdü, diye hatırlattım kendime acımasızca, kolumu kaldırarak.

Onu sırtından vurup vurmayacağımı bilmiyorum çünkü başını çevirip beni fark etti ve zarif bir şekilde dönerek benimle yüzleşti.

Tereddüt etti ve ben de onu iki kez vücudundan, bir kez de kafasından vurdum. Vücuduna yaptığım atışlar onu ürküttü ama göğsünde vurduğum yerde yara yoktu. Belki de 44'lük Magnum'u yanımda getirmeliydim ama o zaman da tek elle isabetli atış yapamazdım. Alnına nişan aldığım üçüncü kurşun bir tür görünmez kalkandan sekti ve farklı bir yörüngeye girdi.

Saldırmaya hazırlanan bir boğa gibi başını hafifçe eğdi ve güldü. "Küçük çakal. Ben otuzun birincisiydim. Sen ve oyuncağın durdurabilir misiniz-"

Onu tekrar vurdum. İki kez. İlki sekmek yerine göğsünün ortasının hemen soluna isabet etti, bu yüzden yaptığı büyü her ne ise sonsuza kadar koruyabileceği aşılmaz bir kalkan olmak yerine çaba gerektirdi. Ama onu aynı yerden vurması gereken ikinci atış onu tamamen ıskaladı.

Kurşundan kaçamadı. Mermiler çok hızlıdır. Sadece benden daha hızlıydı. Hedefi tekrar bulmam ve tetiği çekmem arasında geçen sürede, nişan aldığım yerden uzaklaştı ve bana saldırdı.

Silahımı bıraktım - kendi isteğimle değil - yoldan çekildim ve aynı anda palayla ona vurmaya çalıştım. İlk ikisinde başarılı oldum ama sol elim sağ elim kadar hızlı değil. Kılıcımdan kaçmakta hiç zorlanmadı, hatta havada gereksiz bir takla attı ve Cirque du Soleil'deki bir sanatçı gibi ayaklarının üzerine indi.

Bu ona gösteriş yapma fırsatı verebilirdi, ama benim palam vuruş onu benden yeterince uzakta tuttu, böylece ayağa kalkabildim.

Benim hızım var. Bu benim en iyi süper gücüm. Kurtadamlar kadar hızlıyım, muhtemelen vampirler kadar da hızlıyım. O goblin kadar hızlı değildim. O zaman onu yenmek zorunda olmamam iyi bir şeydi. Tek yapmam gereken, diğerleri ahırdan çıkana kadar onun kaçmasını engellemekti.

Ne yazık ki ahırdan gelen seslere bakılırsa, yurttaşlarımla samanların arasından kurtulmaları biraz zaman alabilirdi. Mary Jo ve Larry hayattaydı, seslerini duymuştum, yani bu da bir şeydi.

Goblin bana gülümsedi. "Ah, dişleri var, değil mi?" Kendi dişlerini gösterdi, insan dişlerinden daha keskin ve daha yeşil. "Sorun değil. Yemeğimin yanında bir ya da iki ısırık isterim."

Bana doğru küçük bir fırlatma hareketi yaptığında ensemdeki tüyler diken diken oldu. Büyü, diye düşündüm ama ne işe yaradığını anlayamadım. Bu konuda endişelenmeyi de göze alamazdım, çünkü genişçe gülümseyerek uzun bir bakır bıçak çıkardı, belki de benim mızrağımın üçte ikisi uzunluğundaydı ve vurdu.

Kılıcıyla karşılaştım; saldırısı gülünç derecede açık sözlü ve yavaştı, özellikle de daha önce gösterdiği hız göz önüne alındığında. Neredeyse, diye düşündüm, sanki bana fırlattığı büyü her neyse, kılıcıma dikkat etme ihtiyacını ortadan kaldırmış olmalıydı.

Bu ilginç ve şaşırtıcı haberi özümserken çelik, bakırı ısırdı; büyüye karşı olan garip yarı bağışıklığım (nihayet) bana gerçekten zarar vermeye çalışan bir şey üzerinde işe yaramış görünüyordu.

Bıçakların darbesi, şaşkınlık gibi görünen bir sesle tıslamasına neden oldu. Ama tereddüt etmedi, saldırının ortasında yörüngesini ve silahını değiştirdi. Ağzını açtı ve büyük, keskin dişleriyle boğazıma saldırdı.

Anne Bonny'nin Korsan Kraliçesi unvanına talip olan herhangi biri kadar iyi kılıç kullanacağıma kararlı, korsan sever, kendini uzman olarak tanımlayan kurtadamlara bir ay boyunca boşuna katlanmamıştım.

Bıçağımı onun bıçak saldırısının zayıf son sancılarından kurtardım ve aynı hareketle çapraz korumayla ona ters vuruş yaptım. Ne yazık ki çapraz koruma gümüştü (çünkü kurtadamlar) ve bıçak gibi demir değildi. Soğuk demir, çelik şeklinde bile olsa, onun dikkatini çekmedi.

Darbem onu geriye savurdu ama beni omzumdan ve dizimden yakalayıp yere düşürdü.

İnsanlarla uğraşırken yere inmek kötüdür. Doğaüstü güce sahip yaratıklarla uğraşırken ise ölümcüldür. Başardım, Bir şekilde, kendimi kesmeden bıçağı aramıza sokmak için. O da

Düz tarafı kalçamdan karşı omzuma kadar bana baskı yapıyordu. Bu da aynı şeyi ona tersten yaptığı anlamına geliyordu.

Demir çoğu fae için bir dereceye kadar sorun teşkil eder, ama bu durum değişkenlik gösterir. Goblin çığlık attı, kulaklarımı çınlatan bir ses ve yanmış et kokusu aniden burnuma çarptı.

Bir an için umutlandım, ama alev falan yoktu. Bıçağın tek yaptığı onu biraz yakmak oldu.

İnsan olan dövüş sanatları eğitmenim, filmlerin ve romanların tavsiyelerine rağmen, çoğu durumda bir erkeğin testislerine saldırılmamasını tavsiye ediyor. Ergenlik çağının üzerindeki çoğu erkek o bölgeyi ömür boyu korur, bu yüzden temiz bir atış yapmak zordur. Ve eğer adamı etkisiz hale getirecek kadar sert vuramazsanız, tek yaptığınız onu gerçekten kızdırmak olur.

Belli ki aynı şey goblinler ve çelik için de geçerli.

"Öleceksin," diye hırladı bana, bir koluyla beni kısırdı ve diğeriyle hâlâ elinde tuttuğu hırpalanmış bıçağı kaldırdı. Çoğu makul katil goblinin yapacağı gibi, kurtulacak kadar güçlü olmadığım için orada öylece yatıp ölmem gerektiğini düşünüyordu.

Hah.

Çakala dönüştüm ve o az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken kıpırdanarak elinden kurtuldum, giysilerimi geride bıraktım ama silahımı değil. Biraz aptalca bir hareketle (sonradan öğrendiğime göre) koşarken palayı dişlerimin arasına sıkıştırmışım.

Kabzasından tuttum. O sevimsiz eski filmler ya da bilgisayar oyunları dışında hiç kimse, bıçağın donuk bir film dekoru olduğundan çok ama çok emin olmadıkça, bıçağın kendisini gerçekten tutmazdı.

Sırtıma bir saman balyası geçirerek ahıra koştum. Sonra insan formuma geri döndüm ve çırılçıplak, sağ elime palayı alıp goblinle yüzleştim. Ben koşarken o ayağa kalkmıştı. Hoş olmayan bir şeyler homurdandı ve hırpalanmış bakır kılıcını havaya kaldırarak bana doğru atıldı.

Kılıcımı koruma pozisyonuna getirdim ve sonra Larry başımın üzerinden atlayıp bir metre kadar önümde yere hafifçe indi. Bu da onu doğrudan saldıran goblinin yoluna soktu. Görebildiğim kadarıyla silahı yoktu.

Larry, Marrok'a ait olabilecek kadar güç yüklü bir sesle, "*Benim*," dedi.

Diğer goblin hücumunu yavaşlatmaktan başka bir şey yapamadan, yaralı yüzü dehşetle bomboşken, Larry uzanıp goblini omzundan ve bacağından yakaladı; goblinin bana yaptığına çok benzeyen bir hareketti ama daha da etkiliydi. Ve acımasız. Goblin kralı diğerinin ileriye doğru olan momentumunu kullanarak onu yükseğe savurdu ve omuzlarıyla bacaklarını gittikleri yönün tersine çevirdi.

Kurtadamlardan herhangi birinin kopyalayabileceğinden emin olmadığım, beceri ve güç gerektiren bir hareketti. Larry tek hamlede diğerini kırdı.

Goblin'in sırtına vurdu ve bir çift silahın patlaması gibi ses çıkaran ikiz bir patlamayla kalçasını yerinden çıkardı.

Goblini yere düşürdü ve bir süre kıvrınmasına izin verdi. Sonra, yılan hızında bir hareketle, yere düşen goblinin boynunu kırarak çığlık atmasını durdurdu.

"Siktir," dedi Ben arkamdaki saman balyasının üstünden. "Larry, seni otuzbirci, bütün eğlenceyi yapıyorsun."

Bakmak için döndüm. Mary Jo ve Ben, Larry'nin atladığı balyanın üzerinde duruyorlardı. Mary Jo'nun kaburgalarında bir kesik ve bir kalçasında kan vardı ama yaranın geldiği yer çoktan iyileşmişti.

Ben'in elmacık kemiğindeki bir kesik soluyordu ama gömleği omzunun üstünden alt dikişine kadar gevşekçe sallanıyordu. Bir parça vardı

kası eksikti. Deri yaranın üzerine yerleşmişti ama kasın yerine oturmasının birkaç gün alacağını biliyordum.

Dikkatimi tekrar aramızdaki en tehlikeli kişiye çevirdim.

Larry, görebildiğim kadarıyla, zarar görmemişti.

Larry bana neşeyle, sanki az önce birini vahşice öldürmemiş, topladığı güç aurasını o kadar kolay atmamış gibi, "Demek bu iş bitti," dedi. Bran, Marrok, bunu da yapabilirdi.

Larry bir an cesede baktı, kaşlarını çattı, sonra üzerinde bir yerden uzun ağızlı bronz bir bıçak çıkardı. Goblini saçlarından yakaladı ve kafasını gövdesinden ayırdı. Aşırıya kaçmış gibi görünüyordu. Belki de Larry'nin diğer goblinin öldüğünden emin olması gerekiyordu, diye düşündüm.

Bıçak çok keskin olmalıydı çünkü karpuz kesen birinden daha fazla çaba sarf etmemiş gibi görünüyordu. Kafayı yere bıraktı, bıçağını temizledi ve kafaya doğrulttu.

Bana dedi ki, "Bunu insan kolluk kuvvetlerine götür. Onlara goblin kralının ortaya çıktığını ve kayıp çocukları için adalet getirdiğini söyle.

hayatını bu kadar cesurca veren muhafız. Onlara, bunun daha fazla zarar vermemesini sağlamaktan daha fazlasını yapamadığım için üzgün olduğumu söyleyin."

"Kendine goblin kralı demediğini sanıyordum," dedim.

Omuz silkti ve bıçağını pantolonunun paçasındaki bir delikten geçirerek kınına soktu - bu kadar keskin bir şeyi kınına sokmak için tehlikeli bir yol gibi görünüyordu. "İyi reklam iyi reklamdır. Geçenlerde bana neysem o olduğumu söylediler; toplumumuzun dışından birinin alnıma hangi unvanı yapıştırdığı önemli değil, değil mi? Goblin kralı insanların bildiği bir şey."

"O halde halka açılıyorsun, dostum?" Ben sordu.

Larry sırtı ve gözlerindeki ciddiyet dışında doğru görünüyordu. "Biz zaten halka açığız, *dostum*." "Dostum" kelimesindeki normalden daha güçlü vurgu, bunun Ben'in "dostum" una bir cevap olduğunu düşündürdü bana.

"Ama, evet. Burada kendimiz için biraz tanıtım çalışması yapacağız. Kendimizi müttefikleri olan bir Güç haline getireceğiz ve o zaman Gri Lordlar için yiyecek olma ihtimalimiz azalacak. Yemekten bahsetmişken..."

Kana bulanmış cesedi umursamadan kaldırdı, başı yoktu ve omzuna attı. Çıkık bacak sallanıyor, kırık sırt cesedin garip bir şekilde hareket etmesine neden oluyordu.

"Cesedi de size bıraktırdım," dedi bana, "ama hanımına ava gittiğimi ve aileye yiyecek getirmediğimi açıklamak zorunda kalırdım. Kafası onu teşhis etmek için yeterli olacaktır."

Bedensiz kafaya tekrar baktı, yüzünde bir pişmanlık gölgesi vardı. Acaba diğer goblını tanıyor muydu, yoksa kendisinden birini öldürdüğü için pişmanlık mı duyuyordu?

Başını kaldırdı ve izlediğimi gördü, sonra mırıldandı, "Gözler en iyi kısım."

Ona baktım.

Ciddi bakışlı sırtışıyla beni selamladı, bir adım geri çekildi ve gözden ve sestten kayboldu.

Ben, "Huh." dedi. Bir süre sonra, goblin kralının kokusu kaybolduğunda, "O zaman defolun gidin ve afiyet olsun," dedi.

"Şaka yapıyor olabilir," dedim inanmadan. Larry'yi severdim ama bu onu anladığım anlamına gelmezdi.

Her ne kadar korkunç olsa da, kafayı Jetta'ya yerleştirmenin tüm vücudu yerleştirmekten daha kolay olduğunu kabul etmek zorundaydım, özellikle de (umarım) bir gün arka koltuğun bulunacağı alanda döşeme veya halı olmadığı için.

Kafayı, Jetta'nın içini kuru tutmak için kullandığım mavi muşambaya sardım (pencerelerden birinin ve bagajın contası gitmişti). Kafadan kurtulur kurtulmaz muşambayı atacaktım. Muşambalar ucuzdur.

Korkunç nesneyi kana bulamadan tutmayı başardım. Kıyafetlerim bu şartlar altında oldukça iyi korunmuştu. Gömleğimin omzunda bir yırtık vardı ve bunun çakala dönüştüğümde değil de dövüş sırasında meydana gelmiş olması mümkündü. Ama benim İç çamaşırları, silkelemek zorunda kaldığım kir dışında zarar görmemişti. Çoraplarımı ve ayakkabılarımı bile bulmuştum.

Kafayı yerleştirdikten sonra Jetta'nın sürücü koltuğuna yerleştim ve zihinsel olarak parmaklarımı çaprazladım. İlk denemede çalıştığında biraz şaşırdım.

"Şimdiye kadar çok iyi." diye mırıldandım. Arabalarla konuşmaya eğilimliyimdir - sadece onları sürerken, ama üzerinde çalışırken. Yardımı oluyor mu bilmiyorum ama zararı olmadığı kesin.

Ben arabayı vites takamadan yolcu kapısı açıldı ve Mary Jo yanımdaki koltuğa oturdu.

"Sence kimden bahsediyordu?" Mary Jo emniyet kemerini bulmak için etrafına bakınırken konuştu. "O" derken diğer seçeneklerden birini değil de ölü cini kastettiğini göstermek için başını geriye eğdi.

"Yolcu tarafında henüz emniyet kemeri yok," dedim ona. "Peki hangisi kimden bahsediyordu? Ve senin kendi araban yok mu?"

Sürmek mi?"

Telaşlanmayı bıraktı ve yerleşti. "Ben onu alması için birini ayarlayacak. Ben'in kolluk kuvvetlerine alerjisi var, bu yüzden size eşlik etmesi için seçildim. 'Hangisi kim hakkında konuşuyordu' sorusuna gelince... Birincisi, 'kim hakkında' olmalı. İkincisi, goblinin buraya gelmesini söyleyen bir 'kadın' hakkında konuştuğunu fark etmediniz mi? Onu insanlardan koruyacağımızı mı?"

"Oh, şu kimler," dedim. Mary Jo'ya bırakalım da "kimler" ya da "kimler" - ama bu sefer haklı olduğumdan oldukça emindim. "Yolcumuza sorardım ama konuşmuyor."

Söylediklerinin geri kalanını ve sanki geri çıkmaya hiç niyeti yokmuş gibi arabama nasıl yerleştiğini düşündüm.

Dedim ki, "Arkadaşa ihtiyacım yok. Düşünceniz için teşekkür ederim ama dediğim gibi, koltuğunuzda henüz emniyet kemeri yok. Şerifin ofisine, arabamda yasadışı bir şekilde oturan ve bir titiz tarafından muayene edilirse yasal olmayan biriyle gitmeyi tercih etmem."

İçimdeki minnettarlık duygusunu doğru miktarda hissetmemiş olmalıyım. çünkü güldü. "Bak. Tek başına gitmene izin verirsek *Adam* mutlu olmaz."

Alfa kartını çıkardı ve ikimiz de onun haklı olduğunu biliyorduk. Eğer onu dışarı çıkarırsam -ki bunu yapabileceğimden emin değildim- başını belaya sokabilirdim.

Ama benim işim sürüyü korumaktı, onlarınki beni korumak değil. "Kurt adam olduğunu hâlâ gizlediğini sanıyordum," dedim.

"Şerifin evindeki bazı insanlar sizi itfaiyeci kimliğinizle tanımayacak mı?"

Bazı kurtadamların dışarıda olması hepsinin dışarıda olduğu anlamına gelmiyordu. Örneğin, Auriele, nam-ı diğer Lady Mockingbird bir öğretmendi ve okul bölgesinin onun kurt adama dönüştüğünü öğrenmeyi ne kadar iyi karşılayacağından emin değildik. Kocası Darryl, Adam'ın ikincisi, Kablo Köprüsü'nde o trolle savaşırken ifşa olmuştu. Bir düşünce kuruluşunda çalışıyordu ve her türlü devlet sırrına vakıf olması gerekiyordu.

Bu konuda birkaç engelle karşılaşmış olsa da atlatmıştı.

Mary Jo omuz silkti. "Trol olayından sonra departmanımdaki herkese söyledim." Vücut dili rahattı ama memnuniyetinin kokusunu alabiliyordum. "Aslında beklediğimden daha iyi karşıladılar." Kendinden biraz emin bir şekilde sırttı, daha önce onda görmediğim kadar açık bir ifadeyle

Adam ve ben birbirimize bağılı bir çift olduğumuzdan beri. "Bana zayıf bir kadın olduğum konusunda saçmalamayı bıraktılar. Şimdi ne kadar hızlı ve güçlü olduğumu anlamaya çalışıyorlar."

Hazing mi? Merak ettim. Ama bu konuda mutsuz görünmüyordu, ben de peşini bıraktım. "Tamam," dedim ona. "Unutma, eğer senin yüzünden kenara çekilirsek

Emniyet kemerinizi takılı değilse, yetişkinsiniz ve bu yüzden bilet size aittir." Kadın homurdandı. "Sanırım bu sadece takılacak bir emniyet kemeri olduğunda geçerli."

Haklı olabilirdi. Bir polis arabası beni kenara çekerse, Mary Jo'nun emniyet kemeri takıp takmadığından çok bedensiz kafayla ilgilenebileceklerini tahmin ediyordum. Ona bir çıkış yolu gösterdim, ne yapacağını hatırlattım.

riske attı, benim tek sorumluluğum buydu.

Jetta'yı vitesine taktım - debriyaj sertti, bu yüzden biraz çaba sarf etmem gerekti. Tarladan çıkıp engebeli toprak yola girdik: bir kurt adam, bir şekil değiştiren çakal ve bir goblin kafası.

Tad'i aradım. Jetta'da Bluetooth yok, bu yüzden onu da yapmak için yasaları çiğnemek zorunda kaldım. Emniyet kemeri ve cep telefonu, bir peni için, bir pound için.

"Mercy?" dedi, sesi halsiz geliyordu. "Ne oldu?"

"Şerifin ofisine bir goblin kafası teslim ediyorum. Bu sabah işe yetişmek için zamanında çıkmam konusunda endişeleneceklerini sanmıyorum."

Tad homurdandı. "Tanıdığım biri mi?"

Daha iyi bir çakıllı yola dönmeden önce durup beklemek zorunda kaldım çünkü hızla geçen bir araba kuyruğu vardı. Sabahın dördünde çakıllı bir yolda trafik sıkışıklığı olduğunda bir tarım yuvasında olduğunuzu anlıyorsunuz. Öğleden sonra yüz derecenin üzerinde olması beklenen sıcaklığı yenmeye çalışıyorlardı.

"Kimi tanıdığınızı bilmiyorum," dedim ona huysuzca. İşe geç kalmaktan nefret ediyordum. Trafik de beni daha mutlu etmiyordu. "Bir polisi ve bir çocuğu öldürdü ve şu anda ölü."

Tad homurdandı. "Tanrım. Çok mu huysuzsun? Endişelenme Mercy. Sen gelene kadar ben halledebilirim. Yine de telefonlara bakması için başka birini tutmalısın, eğer anahtarı çevirmeye devam etmemi istiyorsan."

"Önce birkaç ayı atlatalım," dedim ona. "Kendimize yetecek kadar kazanamıyorsak birini işe almaktan nefret ediyorum."

"İyimser," diye suçladı Tad ve sonra bağlantıyı kesti.

Trafik sonunda yolculuğumuza devam etmemize izin verdi. Sonunda

çok daha az yoğun olan asfalt bir yola ulaştık. Rahat bir nefes aldım.

Çünkü arabanın amortisörleri şimdiye kadar benim için öncelikli değildi. "Otuz kişinin ilki olduğunu söylerken ne demek istediğini merak ediyorum."

"Kim?" Mary Jo sordu.

Kendi kendime konuşuyordum - ki bu muhtemelen kabalıktı, bu yüzden bunu Mary Jo'ya itiraf etmedim. Bunun yerine başımı arka koltuktaki (eğer bir koltuk olsaydı) yolcumuza doğru eğdim. "O. Otuz kişinin ilki olmakla övünüyordu.

Belki 'otuzda bir'."

"Goblinler askerdi, değil mi? Çeşitli Fae savaşlarında. Belki de kendilerini otuzar kişilik gruplara ayırmışlardır."

Sanki herkesçe bilinen bir şeymiş gibi söyledi. Bunu daha önce hiç duymamıştım ve fae'ler hakkında fae'ler tarafından yazılmış bir kitabım vardı. Ona bunu sormaya başladım ama o konuşmaya devam etti.

"Ya da," dedi oturduğu yerde kıpırdanarak, "belki de bir zamanlar otuz goblin kabilesi vardı ve o da şefti. Artık öldü, o yüzden pek önemi yok. Mercy, bu koltukla ilgili bir şeyler yapmalısın. Berbat bir şey."

Kaşlarımı çattım. "Bu bir Wolfsburg Edition. Bu orijinal deri koltuk."

"Kırılmış," dedi. "Dışarıya doğru eğiliyor. Ben onu buraya kimin gönderdiğiyle daha çok ilgileniyorum."

"O," diye mırıldandım, koltuğu tamir edip edemeyeceğimi ya da yeni bir koltuk almak zorunda kalıp kalmayacağımı merak ediyordum. Bozulmamış gibi görünüyordu ama Mary Jo içine oturttuğum ilk kişiydi. Umarım sadece kötü bir kaynaktır. "Cin 'kız' dedi."

"Baş belası fae'lerin bölgemize gönderilmesinden hoşlanmıyorum," diye homurdandı Mary Jo, koltuğu *güm güm* diye ses çıkarana kadar kıpırdandı. "Başka kimleri göndermiş olabileceklerini merak ediyorum."

"Ve neden?" diye sordum. "Eğer o koltuğu hareket ettirmeye devam edersen, tamamen vazgeçebilir ve arkadaki diğer yolcumuzla birlikte oturmak zorunda kalırsın." Homurdandı ama kıpırdanmayı bıraktı. Düşünceli bir şekilde devam ettim, "En azından "o."

Bir kaşını kaldırdı.

"Demek ki Coyote değilmiş. Coyote'den başkasıyla başa çıkabilirim."

Haşlanmış bir kedi gibi tısladı ve ben onun Coyote'yle tanıştığını bile sanmıyordum. "Kaderi böyle kışkırtmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun. Orada

Dışarıda Coyote'den daha kötü binlerce şey ve insan var." Hayır, Coyote'yle *hiç* karşılaşmamıştı. "Tahtaya vur," diye rica etti.

Sırıttım, çünkü sesi gerçekten paniklemiş gibiydi. "Batıl inançların mı var kurt adam?"

Bana dudak bükebilmek için döndü ve koltuğu kırılarak onu aniden kapıya doğru devirdi. Kafasını kapıya çarptı. Pencere.

"Görünüşe göre tahtaya vurma işini halletmişsin," diye sakın bir şekilde gözlemledim. "O kadar önemli olduğunu sanmıyorum, ama hey ..."

Bana hırladı.

Çatlamış gösterge panelini okşadım ve arabaya doğru mırıldandım, "Sanırım iyi arkadaş olacağız."

- - -

Muşamba eskiydi ve görünüşe göre birkaç yeri sızdırmaz değildi.

Kan damlarken şerifin ofisine girmek bir numara olabilirdi. Franklin County Şerif Ofisi, Pasco şehir merkezinin kalbinde, ilçe adliye kompleksinde yer alıyordu ve henüz çok erken olmasına rağmen dışarıda birkaç kişi vardı.

Kompleksin güvenli girişi olarak hizmet veren küçük binaya baktım ve kapalı olduğunu fark ettim.

Bu düşünce neden sağduyumun çalışmaya başlamasına neden olan sakız makinesindeki bozuk para oldu bilmiyorum. Ama sonunda Jetta'nın kapısının üst kısmını tutup eğilerek müşambayı biraz daha yakından incelerken başımın belada olabileceğini fark ettim.

Bir insan olarak yaşamamanın kurallarını anlamakta hiçbir zaman zorluk çekmedim. Beni yetiştiren kurtadamların ya da bir bütün olarak doğaüstü topluluğun kurallarını anlamakta da zorluk çekmemiştim. Kabul etmek gerekirse, insan kurallarına göre yaşamak konusunda daha iyi bir iş çıkarmıştım. -Ve kurt adamların über kralı Bran Cornick kuralları boğazıma tıkmaya çalışmıyordu.

O kanlı müşambayı düşünürken ilk kez anladığım şey, nadiren her iki kuralla aynı anda uğraşmak zorunda kaldığımdı. Bu Kurt adam kurallarına göre, hain goblinin ölmesi mantıklıydı. Onu yakalamış olsaydık bile, hiçbir hapishanenin onu uzun süre tutabileceğini sanmıyorum. Ve hapishanedeki mahkum nüfusuna ne yapardı? Bu arada düşünmeye bile değmezdi.

Suçluluğu konusunda hiçbir şüphe yoktu. Polis memurunu öldürmenin yanı sıra bir çocuğu öldürdüğünü de itiraf etmişti. Adalet çok hızlı tecelli etmişti belki ama cezayı veren kralıydı. Her şey biraz ortaçağa aitti, ama fae'lerin ve kurt adamların tarzı buydu.

Kurt adam açısından kafayı polise götürmek mantıklıydı çünkü goblinin işlediği suç üzerinde yargı yetkileri vardı. Kurtadamlar tamamen düzen ve otoriteyle ilgiliydi. Dahası, aynı türden oldukları için hatalı goblinden fiilen sorumlu olan goblin kralı bunu yapmamı söylemişti. Buna hakkı ve yetkisi vardı.

Goblin insanlara karşı günah işlediği için, insanların adaletin yerini bulduğuna dair kanıtlara sahip olması gerektiğine karar verme *yetkisi*, Başını.

Larry ölü goblini siyasi bir kumar olarak kullanmak istiyordu, bir güç gösterisi ve kanunların olmasa bile adaletin tarafında olduğunu ilan etmek. İnsanların öldürülmesinin yanlış olduğunu düşünüyordu. Ve bunların hepsi iyi ve güzeldi.

Ama şimdi insan adaletinin kalbi olan adliye binasının yakınında duruyordum. Ve bu insani bakış açısından . . . Kanlı muşambaya kaşlarımı çattım. Yaptıklarımın hiçbiri insani açıdan mantıklı değildi. Birini öldürmek öldürdüğünüz kişi bunu hak etmiş olsa bile.

Goblini ben öldürmemiş olabilirim ama... Bunu kanıtlayabileceğimden emin değildim. Bir milyon dolarına bahse girerim ki goblin kralı Larry ahırdan gelen video görüntülerinde tanınmayacaktı. Aslında düşündüğümde, kameraların onun farkına vardığı anda çalışmayı durduracağından oldukça emindim. O sıralarda hava oldukça karanlıktı - hâlâ da oldukça karanlıktı. Eğer ortaya çıktıysa bile, o zaman gölgeli bir figürden biraz daha fazlası olurdu.

Sadece dördümüz -Larry, Ben, Mary Jo ve ben- goblini öldürenin ben olmadığımı biliyorduk. Kimse de *öyle olduğunu* kanıtlayamazdı ama garip bir şekilde insan adaletine kurtadamlara güvendiğim kadar güvenmiyordum.

Yargıç, jüri ve infazcı sanığın yalan söyleyip söylemediğini anlayabildiğinde adalet daha kolay gerçekleşir.

"Onunla arkadaş mı oluyorsun?" diye homurdandı Mary Jo kaldırımdan. "Muhtemelen iyi bir sohbet arkadaşı olmayacaktır."

"Bu sabah kendimi nasıl işte bulduğumu anlamaya çalışıyorum," dedim ona. "Hapishane yerine."

Çünkü her şeyi yanlış yapmıştım. Ahırdan şerifin ofisini aramalıyım. Goblin kralının emirlere uymam için beni büyülediğine inanmak isterdim. Ama büyülu tarafta neyin doğru ve uygun olduğuna kendimi kaptırmış ve insan kolluk kuvvetlerinin bunu pek dikkate almayacağını unutmuştum.

Homurdandı. Sonra bir an gözlerini kısarak kafasına baktı.

"Kahretsin," dedi aniden bir şeyin farkına varmış birinin sesiyle.

"Bak ne kadar aptalca bir şey yaptın."

Ona baktım ve bir kaşımı kaldırdım.

Ellerini kaldırdı, avuç içleri yukarı bakıyordu. "Burada patron sensin Mercy. Ne yaptığını bildiğini varsaymıştım."

Ona bir bakış attım ve o da gülmekten kırıldı.

"Biliyorum," dedi. "Ben de biliyorum. Sadece kral gibi davranıyor. Ve belki de gerçekten yamyamlık mı yapacak yoksa cesedi bir tür ritüel cenaze töreni için geri mi götürecektir diye düşünürken dikkatim dağıldı. Ve ... sanırım artık ölü insanlar ... ölü herhangi bir şey hakkında telaşlanmıyorum. Bizim insanımızın karşı taraflar aynı şekilde hissetmeyecektir."

Etrafına bakındı ve iç geçirdi. Telefonunu çıkardı ve üzerindeki bazı numaralara bastı.

"Ne?" dedi halsiz ve huysuz bir ses. Sonra sinirli bir şekilde, "Bugün izinliyim Carter, yine geç kalmayacağım. Git kendini becer."

"Ben Mary Jo," dedi ona. "Resmi yardımınıza ihtiyacım var."

Üç vuruşluk bir duraklama oldu.

"Mary Jo," dedi, sesi çok daha uyanık geliyordu ama sesi çiğdi. "İşimiz bitti, demiştin. Artık yok. Olan oldu." Ve bağlantıyı kesti. "Eski erkek arkadaşım," dedi Mary Jo bana. "Renny iyi bir adam ama fazla ciddileşmeye başladı. Ben insanlarla ciddi ilişkiler kurmam. Adil görünmüyor." O

Sert görünmeye çalıştı ve orta halli bir iş çıkardı, bu yüzden onun da incindiğini tahmin ettim.

Numaralara tekrar bastı. "Git buradan," dedi.

"Resmi, Renny. Mercy Hauptman'la birlikte iş yerinizin önündeyim. Arabasının arka koltuğunda ölü bir goblin kafası var. Resmi kanallar aracılığıyla adli tabibe bağışlamak istiyoruz. Kafa Mesa'da bedensiz hale getirildiği için, bunun sizin ilgi alanınıza girebileceğini düşündüm."

Bağlantıyı kesti.

Mary Jo telefonuna şöyle bir baktı, tekrar numaraları tuşlamaya başladı ama sonra telefonu çaldı.

"Goblin kafası mı?" Renny söyledi. "Cin *kafası* mı dedin?" "Dedim," diye cevap verdi.

Uzun bir duraklama oldu.

Tekrar konuştuğunda sesi tamamen işle ilgiliydi. "Eğer ön otoparktaysanız, bloğun etrafından dolaşarak çalışan otoparkının arka kapısına gidin ve beni bekleyin. Giyinmem beş dakikamı, oraya varmam da bir beş dakikamı alır.

Bunu ihbar ediyorum, eğer benimle dalga geçiyorsan amirinle görüşeceğim." Ve Mary Jo'nun bir şey söylemesine fırsat vermeden telefonu kapattı.

"Ona kesik bir goblin kafası verin, ne kadar kızgın ve incinmiş olduğunu unuttur." Gözlerinin etrafında görmemeye çalıştığım küçük bir gerginlik vardı, çünkü Mary Jo acısını görmemi istemiyordu. Bu yüzden onun yerine, "*Belli* ki bu onun gerçek aşkıymış," derken sesindeki alaycılığa dikkat ettim.

- - -

Mary Jo'nun eski sevgilisi, Şerif Yardımcısı Alexander "Renny" Renton, benim yaşlarıma yakın (otuzlu yaşların ortalarında) ve 1.80'in birkaç santim üzerinde zinde bir adam çıktı. İyi bir boş yüzü vardı ve Jetta'mın arka bölümünün içindekileri iyice incelerken bunu kullandı.

Sonra Mary Jo'yu incelemek için döndü. Boş yüzü düşünceli bir hal alana kadar yoğunlaştı.

"Bir kurt adam, ha?" dedi sonunda.

Başını hafif bir sorgulamayla ona doğru eğdi. Kadının yüzündeki ifade adamın alaycı bir şekilde gülmesine neden oldu.

"Elbette biliyorum," dedi ona. "Yoksa neden sabahın köründe Alfa'nın karısına eşlik ediyor olasın ki? Ayrıca, senin İnsanlar benim adamlarımla konuştular çünkü şerif ofisi ve itfaiye arasında bu şekilde bilgi paylaşımı yapıyoruz."

Onun alaycı ses tonuna gülümsedi. "Yani birisi itfaiyede kurt adam var ama şerifin ofisinde yok diye övünmeye mi başladı?"

"Belki," dedi başını sallayarak. "Endişelenmem gereken bir şey var mı?"

"Oh," dedi, yüzü aniden endişelendi. "Oh, tüh. Her zamankinden biraz daha mı kıllanmaya başladın? Biraz daha tıraş olmalısın sık sık? Erkekler için bu şekilde başladığını duydum."

"Kes şunu Mary Jo," diye homurdandım. "Yardımsever şerif yardımcısına karşı nazik ol." Renny'ye baktım. "Bir kurt adama dönüşmek kolay değildir. Sana garanti ederim ki, böyle bir şey başına gelirse bundan hiç şüphe duymayacaksın."

"Bildiğim iyi oldu," dedi. Mary Jo'ya baktı ve başını salladı.

"Sessiz kalma hakkımız var mı?" Mary Jo sordu.

"Tutuklu değilsiniz," dedi sakinleştirici bir bakışla. "En azından henüz değil. Onu öldürmediğin sürece muhtemelen tutuklanmayacaksın. Ama Yüzbaşı Allen geliyor ve o gelene kadar hiçbir şeye başlamamamı istedi. En başta bizi arasaydınız bu sizin için çok daha kolay olurdu. Kafası arabanın arkasında olan ölü bir goblin olmadan önce. Sen daha iyi bilirsin, Mary Jo; neden bizi çağırmadın?"

Bana dikkatle baktı.

"Çiftçi insanların ölümünden sorumlu olmak istemedi," diye açıkladım. "Ben de onunla aynı fikirdeydim. Goblinler senin başa çıkma yeteneğinin dışında ile."

Renny'nin gözleri soğudu ve bir an beni inceledi. "Kusura bakmayın ama hanımefendi, neyle başa çıkabileceğimizi bilmiyorsunuz."

"Kusura bakma ama Renny," dedi Mary Jo, "yeteneklerin hakkında oldukça iyi bir fikrim var. Ve bence Bay Traegar'ın önce bizi getirme kararı doğrudu. Fae'ler söz konusu olduğunda neyle karşı karşıya olduğumuzu gerçekten bilmiyoruz - şerifin ofisinin bilmesine imkân yok. Dışarıda iki kurt adam, Mercy ve goblin kralımız vardı ve goblin kral olmasaydı, onu kendimiz getirmeyi başaramazdık."

Ona bir bakış attı. "İnek tarafımın dünyada bir goblin kralının varlığından ne kadar hoşlandığını -sadece bir dakikalığına- görmezden geleceğim. Ve yine görünüşe göre burada, Tri-Cities'de. David Bowie'nin öldüğünü bilsem bile, bu konuda başım dönüyor." Tüm bunları çok kuru ve profesyonel bir tonda söyledi.

Bu adamdan gerçekten hoşlanmaya başlamıştım.

"Görmezden gelmediğim şey çiftçinizin adı," diye devam etti. "Mary Jo, *Keith Traegar* oğlunun goblinlerle savaşmasını engellemek için gerçekten kurtadamları mı çağırırdı? Arazisinin her yerinde anti-fe, anti-kurtadam ve Parlak Gelecek işaretleri olan Traegar mı?"

Aslında işaretleri fark etmiştim.

Mary Jo güldü. "Bundan hoşlanabileceğini düşündüm."

Şerif Yardımcısı Renton durakladı, sonra gökyüzüne baktı, artık gerçek şafakla aydınlanıyordu. Mary Jo'ya döndüğünde saf, katıksız bir sevinçle sırtıyordu. "Jack Traegar'ın burnunu çok ama çok uzun bir süre bu işe sokacağım. Babası kendi oğlunu çağırmadan önce kurtadamları çağırdı."

Derin bir nefes aldı, yeniden toparlandı ve ellerini birbirine sürttü. "Nerede kalmıştık?" Bu retorik bir soru gibi görünüyordu çünkü kimse bir şey söylemeden önce cevapladı. "Ah, evet. Kanlı kafa."

Jetta'nın arkasına tekrar bakmak için eğildi. "İhtiyacımız olan şey, hanımlar, bir çöp torbası. Söz konusu ceset parçasını itfaiyenin resmi bir temsilcisine bırakıp bir tane bulmaya gideceğim. Siz burada bekleyin."

Ve nefesinin altında hafifçe ısıklık çalarak karanlık binaya doğru koşmaya başladı.

"Ondan hoşlanıyorum," dedim aynı anda Mary Jo da -sevgi dolu bir ses tonuyla -"Garip."

Birbirimize baktık ve o önce kırıldı. "Tamam," dedi. "Belki bize bir şans daha vermek ister mi diye bir bakarım. Bu konuda heyecanlı olan herkes

Bir goblin kafasının kurt adam olan bir kız arkadaşla başa çıkma ihtimali olabilir."

"Çılgılık atarak kaçmamaları her zaman iyiye işarettir," diye kabul ettim.

Başını bana doğru eğdi. "Adam'ın eşi olmaya karar vermemiş olsaydın belki senden hoşlanabilirdim."

"Belki böyle kalles bir köpek yavrusu olmasaydın ben de senden hoşlanabilirdim," dedim ona.

"Sırttan bıçaklayan köpek yavrusu mu?" Sesi öfkeyle çınladı. Sonra sırtıttı. "Bu ayakkabı uyabilir." Ayıldı. "Onun için insani birini istemiştin."

"O" Adam'dı, eşim.

"Çakallara izin yok," diye mırıldandım.

Mary Jo'nun ifadesi sertleşti. "Onunla ilgilenecek, başına daha fazla bela açmayacak birini hak ediyor."

Kaşlarımı kaldırdım. Bütün bunları aştığımızı sanıyordum. Elini salladı, sert yüzü yerini üzüntüye bıraktı.

"Onun bir Christy'ye ihtiyacı var," dedi bana dürüstçe. "Ona layık birine."

Christy, Adam'ın ilk karısıydı. Soğuk, kendi halinde biriydi, çıkarcı bir kaltaktı ve ondan nefret ediyordum. Ve çoğu onun gönüllü köleleri olan Adam'ın sürüsünde bir iç savaşa neden olmadan ondan neden nefret ettiğime dair fikrimi ifade edemezdim.

"Bunu ona neden yapmak istiyorsun ki?" dediğimi duydum. "Bir kere yetmedi mi?"

Ağzı açıldı ve sonra kapandı.

"Onu olduğu şeyden nefret etmesi için cesaretlendirdi," dedim ona hararetle. "Kurtadam ve insan, her ikisi de. Başlangıçta bile, onlarla ilk tanıştığım, onunla tanıştığım, kontrol manyağı bir dominant olduğu için ondan hâlâ hoşlanmadığım zamanlarda bile - o zaman bile ona kocaman gözlerle bakıp 'Beni korkutuyorsun Adam' dediğinde onu tokatlamak istemiştin." Mary Jo'nun irileşen gözlerinden Christy'nin sesinin fena olmayan bir taklidini yaptığımı anladım. "O gittikten sonra hafif bir öfke bile duymasını sağlamak ne kadar zamanımı aldı biliyor musun?"

onu?" Hâlâ ara sıra sinirlendiğinde yüzümü ekşitmemi ya da ondan uzaklaşmamı bekliyordu.

Ve onun acısını, buna hakkı olmayan Mary Jo'ya ifşa etmişim.

Bu utanç duygusu sonunda dilimi tekrar korumaya aldı. Ellerimi birkaç kez yüzümde gezdirdim. "Ve bunun nereden geldiğini bilmiyorum. Uzun süredir boşanmış durumda ve nihayet Eugene'de, kendi lanet kasabasına taşındı ve neredeyse yeterince uzakta." Bahamalar'da hayallerinin erkeğini bulmasını gerçekten umuyordum. Ama Bahamalar Eugene'den çok daha uzaktaydı. "Mary Jo, Adam'dan bir Christy daha isteyecek kadar çok mu nefret ediyorsun?"

Mary Jo'nun ağzı kıvrıldı. "Bana onun hakkında gerçekten ne hissettiğini söyle, Mercy."

Ona homurdandım ve gülümsemesi büyüdü, sonra tekrar soldu. "Bunu unutmuştum," dedi. "Ondan nasıl çekindiğini unutmuşum. Hepimizden."

Yüzündeki ifadeyi okuyamadan gözleri binaya kaydı ve Renny'nin döndüğünü anladım.

"Gösteri zamanı," dedim.

- - -

Renny bizi bir dizi merdivenden, birkaç kilitli kapıdan, uzun koridorlardan ve ana ofisten geçirdikten sonra, konferans odası olduğunu tahmin ettiğim bir odaya getirdi - çünkü yanındaki tabelada öyle yazıyordu

kapıda yazıyordu. Beklediğimden daha büyüktü, masanın etrafında altı ya da sekiz kişinin rahatça oturabileceği büyüklükteydi.

Kafayla kendisi ilgilenmiş, muşamba ve her şeyiyle birlikte büyük siyah çöp torbasına doldurmuştu. Birazdan daha fazla damlamıştı. İçimde Lady Macbeth'e benzer bir his vardı: "Yaşlı adamın içinde bu kadar çok kan olduğu kimin aklına gelirdi ki?" İşin iyi tarafı, bu dağınıklığın arabaya yeni bir halı alıp almama kararımı oldukça kolaylaştırmış olmasıydı.

Kafayı masanın üzerine koydu, biraz sallandığında sabitledi. Başın kendisine bakmamıştı, onu suçlamadım. Tekrar görmek istemiyordum.

"Doğru dürüst," dedi bize, "adli tabibi çağırmalıydınız ve bu hiç sorun olmazdı." Mary Jo'ya baktı. "Prosedürler hakkında bu kadarını bilmen gerekirdi."

Omuz silkti ve başıyla onu onayladı. "Biliyorum ve haklısın. Sadece La-goblin kralı bize ne yapmamız gerektiğini söyledi. Seni aramadan hemen öncesine kadar daha akıllıca seçimler yapabileceğimiz aklıma gelmemişti."

Larry'nin beni etkilemek için büyümlü bir şey yaptığını hâlâ düşünmüyordum. Belki de kendimi kandırıyordum ama böyle bir şey denemiş olsaydı fark ederdim diye düşünmüştüm. Ama Mary Jo da benim yaptığımın aynısını yapmıştı.

-Belki de goblinlerin kralı sana bir şey yapmanı söylerse yaparsın. Bir Alfa kurdun insanları, sürüsünden olmayanları bile emrine itaat ettirebilmesi gibi bir şey. "Onun ya da onun emri" derdim ama bildiğim kadarıyla dişi Alfa kurtadam yoktu.

Renny kaşlarını çatmış Mary Jo'ya bakıyordu. "Hiç goblin kralı görmediğim için senin sözüne güveniyorum. Bu açıklamayı bir de kaptana sorayım, bakalım onun da hoşuna gidecek mi?"

Etrafına bakındı. "Oturun. Söyleyeceğiniz önemli bir şey varsa kaptanı beklemelisiniz. Size içecek bir şeyler getireyim mi?"

Yüzbaşayı beklerken Adam'ı aradım ve telesekreterine olan biten her şeyi anlattım, hepimizin güvende olduğu ve Mary Jo ile benim şerifin ofisinde goblinin kafasıyla birlikte oturduğumuz gerçeğinden başlayarak.

Mesajı bitirirken bir çağrı aldım ve telefonu açacak kadar çevik değildim. Ama Benton County Şerif Ofisi beni geri aradı.

Birkaç dakika dinledim, sonra onlara nerede olduğumu söyledim ve telefonu Mary Jo'nun Renny'sine uzattım. Telefon görüşmesinin altmış saniyesini tamamladıktan sonra yüzünde coşkuya çok yakın bir ifade belirdi.

"Tekrar edebilir misiniz?" dedi. "Hayır, sana gülmüyorum. Seni gayet iyi duydum. Sadece bir kez daha duymak istiyorum çünkü bu kelimeleri bir daha asla bir arada duyamayacağımdan eminim."

- - -

Renny'yi hâlâ cin kafalı kaptanını beklerken bıraktık. Ona muşambayı geri istemediğimi söyledim.

Benton County Şerifinin memuruyla buluşmaya giderken güneşli gökyüzüne baktım ve iç çektim. Tad'i tekrar aradım.

Tad, "Geç kalacaksın, neden?" diye sordu. Sonra sesi daha uyanık çıktı. "Bu konuşmayı daha önce yapmamış mıydık? Yoksa kabus mu gördüm? Ölü bir goblin hakkındaydı, değil mi?"

İçimi çektim ve dedim ki, "Bir goblin hakkındaydı. Şimdi zombi hakkında Minyatür keçiler. Ya da minyatür keçi zombileri. Nijerya cüce keçileri. Benton City'nin dört bir yanında yirmi tanesi serbestçe dolaşıyor."

"Minyatür zombi keçiler," diye mırıldandı Mary Jo. "Bence bu kulağa çok şirin geliyor. Gazete manşetlerini şimdi görebiliyorum."

"Öldüler mi?" Tad sordu.

Mary Jo, Tad'in onu duyduğundan emin olmak için yüksek sesle, "İşte 'zombi' bu demek," dedi. "Ama onları tekrar öldürmek için yoldayız."

Küçük bir duraklama oldu. Tad dedi ki, "Zombi minyatür keçiler. Kırsalda dolaşıyorlar. Zombi keçiler ne yapıyorsa onu yapıyorlar.

Sanırım

İçinde bir şarkı olabilir. Ya da sadece saykodelik bir şeyle kafanız iyiye iyi olması gereken bir film. Tamam Mercy, öğle yemeğinde görüşürüz. Mini keçi zombilerinizle iyi şanslar."

"Teşekkür ederim," dedim vakarla. "Öğle yemeğini bilemiyorum, tüm keçileri bulmamızın ne kadar süreceğine bağlı."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Her zaman." İçimi çektim. "Ama benim için artık çok geç. O köprüye çıkıp Üç Şehir'in bizim korumamız gereken bölge olduğu hakkında gevezelik etmeye başladığımda, ağzıma bir tıkaç tıkamana ihtiyacım olduğunu herhangi bir aptal bile görebilecekken, orada öylece durup izledin."

Güldü ve telefonu kapattı. Pislik.

- - -

Tri-Cities'i çevreleyen küçük uydu kentlerden bir diğeri olan Benton City'nin dış mahalleleri, meyve bahçeleri ve üzüm bağları arasına serpiştirilmiş küçük arazili çiftliklerle doluydu. Adres aramakla uğraşmadım; sadece tüm hareketliliğin olduğu evi buldum.

Bir dönümün belki de dörtte birini çevreleyen düzenli ama güzel olmayan bir ağılın yanındaki araba yoluna döndük. Çitin araba yoluna en yakın tarafı kesilerek açılmıştı.

Beyaz süslemeli maviye boyanmış, minyatür keçi büyüklüğünde bir ahırın yanında dört şerif aracı park etmişti. Beş şerif yardımcısı araçlarının yanında duruyordu.

arabalarına bindiler ve beni izlediler. Polis memurlarından yaklaşık yirmi metre ötede, büyük ve samimi bir verandası olan küçük ve bakımlı bir ev vardı. Orada

verandada dört kişi vardı: bir kadın, bir çocuk, bir adam ve öğle yemeğinde lokomotif yemiş gibi görünen dev cüsseli bir adam.

Evle şerifin arabalarının arasına park ettim.

Mary Jo kapısını açıp dışarı çıkmadan önce "Yüzleşme," dedi.

Kadın haklıydı. Polis memurları ile verandadaki insanlar arasındaki boş alanda ima edilen düşmanlığı fark etmemek mümkün değildi. Bu nedenle, polis memurları arasında da bir düşmanlık vardı.

Mary Jo'ya, "Önce şerifin ofisi, sonra siviller," diye mırıldandım.

Geride durdum ve kolluk kuvvetlerine liderlik etmesine izin verdim. Yardımcılardan biri sivillere karşı yanlış adım atmıştı, diye düşündüm. agresif tavırlar. Biraz tepki almıştı ve üçe ikiye bölünmüşlerdi. Sıkılı omuzlarına bakarak suçlunun koşucu yapılı adam olduğunu tahmin ediyordum. Ama tıknaz arkadaşı da olabilirdi. Azarlanmıştı ve geri çekilip diğerlerinin konuşmasına izin verdiği için azar işitmişti.

Beden dili çoğu durumda kelimelerden daha yüksek sesle bağırır.

Söylediklerini yarı yarıya dinledim, çünkü çoğu ilk telefon görüşmesinde edindiğim bilgilerin tekrarından ibaretti. Yardımcıları analiz ettirdikten sonra, verandada bekleyen insanları doğrudan onlara bakmadan inceledim.

Aile ve aile dostu, diye düşündüm - devin Hispanik olmadığı fark ediliyordu.

Çiftlik Arnoldo Salas'a aitti; keçiler ise on yaşındaki oğluna aitti. Arnoldo'yu seçmek zor değildi.

Kırklı yaşlarının ortasında son derece formda bir adam, verandanın ortasında durmuş, bir eli gözü yaşlı bir çocuğun omzundayken diğer kolu

Karısı olduğu anlaşılan ve durumu çocuktan daha iyi olmayan bir kadına sarılmıştı. Beni düşmanca izledi.

Belki de kurtadamları sevmiyordu.

Mary Jo'nun sesi konsantrasyonumu bozdu. "Neden birisi zombi keçi yapsın ki?"

"Bilmiyorum," dedim ona. "Bakalım ne bulabileceğiz." Eve doğru yöneldik, yardımcılar da peşimizden geliyordu.

Bana anlatılanlara göre Salas'ın ailesi çok az İngilizce konuşuyordu. Yakından bakınca daha da sert görünen, denizci dövmeleleriyle de bu izlenimi pek azaltmayan dev öne doğru adım attı.

"Bay Salas kurtadamları çağırmadı," dedi.

Bir düzine yanıtı tarttım, yanımda Ben değil de Mary Jo olduğu için mutluydum. Mary Jo'nun bana söz hakkı vereceğine güvenebilirdim.

"Etrafta zombi keçiler dolaşıyor," dedim. "Onlarla zarar görmeden başa çıkabiliriz. Mümkün olduğunca çok şey bilmek yardımcı olacaktır."

"Onlar benim keçilerimdi," dedi çocuk ıslak bir sesle. "Onları sağıyorum ve üniversite masraflarını karşılamak için besliyorum."

Denizci uzandı ve çocuğun başını okşadı.

"Mercy iyi adamlardan biri," dedi çocuk. "Kablo Köprüsü'ndeki trolü o öldürdü. Televizyonda gördüm."

Ben değil, sürü.

Adam Salas'a baktı. Çocuk İspanyolca bir şeyler söyledi.

Salas bakışlarımı karşıladı ve öyle kaldı. Sonra karısı onun kolunu okşadı ve denizciye bir şeyler söyledi.

Ona saygıyla başını salladı ve bana döndüğünde düşmanlığının çoğunu bıraktı. "Onlar onun fikriydi. Onun evcil hayvanları. Bazıları" -kullanacağı kelimeyi son anda değiştirdi- "pislik hepsini öldürdü. Onları beslenme saatinde bulmuş, dün gece saat yedi civarı."

"Şerifin ofisinin buraya gelmesi bu kadar uzun mu sürdü?" diye sordum.

Arkamdaki üniformalı insanlara baktı ve tereddüt etti.

Sonunda, "Arnoldo sabaha kadar bekleyeceklerini düşündü, hanımefendi. Komşularına bir şey gören olup olmadığını soracaklarını düşünmüşler."

"Polisin yapacak önemli işleri var," dedi çocuk. "Belki yirmi tane bile olsa ölü keçiler önemli olmayabilir."

Koşucu yapılı, düşmanca tavırlı şerif yardımcısı homurdandı.

"Ailen yasalsa neden polisi aramasınlar ki?"

Ve mecazi sıcaklık tavana fırladı.

Salas'ın yanında duran iri yarı denizci, "Böyle bir tavırla seni neden çağırmadıklarını merak ediyorum," dedi.

Bu durumu kontrol altına alma zamanı geldi, böylece Mary Jo ve ben zombi aramaya çıkabilecektik ve kimse tutuklanmayacak ya da vurulmayacaktı.

"Buralarda bazı insanları kanunu aramak konusunda biraz endişelendirebilecek birkaç olay biliyorum," dedim yumuşak bir sesle. Saldırgan şerif yardımcısının gözleriyle karşılaştım. İsim etiketinde *Fedders* yazıyordu. Tenimin rengini görmüştü, bunu gözlerinde görebiliyordum.

"Muhtemelen o olayları da biliyorsunuzdur," dedim.

Bir şeyler söylemeye başladı ama ben sözünü kestim.

"Çok dikkatli ol," dedim usulca. "Senden korkmuyorum. Daha fazla bir şey söylemeden önce derin bir nefes almalı ve Columbia Basın kurtadam sürüsünde ikinci sırada olduğumu hatırlamalısın." Yüzü gerildi ve ben devam ettim. "Ve çok iyi bir avukatımız var."

"Ve trolleri öldürüyor," dedi

çocuk. Başımı salladım. "Ve ben de trolleri öldürüyorum."

Şerif yardımcısının arkadaşı onu dürttü. "Pasco Polisi'ndeki kardeşim o köprüdeydi," dedi. "Geri çekilme zamanı."

Fedders'ın yüzü kızardı ama derin bir nefes aldı. Arkadaşının ısrarından mı, avukatın düşüncesinden mi, yoksa trolün öldürmesinden mi bilmiyorum ama geri adım attı. Bir şey söylemedi ama vücut dilinden anlaşılıyordu.

Boyu 10 santim kısaldı ve bir adım geri gitti. Benim için yeterince iyiydi.

Denizci bana kesin bir dille, "Selamlama yasaldır," dedi.

"Umurumda değil," dedim ona. "Bu beyler göçmenlik bürosundan olmadığına göre, onlar da olmamalı." Aslında bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum ama öyle olmalıydı.

Sessizliğini koruyan genç, çok sarışın bir şerif yardımcısı akıcı bir İspanyolca ile birkaç kelime söyledi.

"Nasıl" ve "öldürmek" kelimelerini yakaladım.

Salas İspanyolca konuşan yardımcısına baktı ve kaşlarını çatı.

Şerif yardımcısı başka bir şey söyledi ve Bayan Salas güldü, sonra ağzını kapattı ve dikkatle Fedders'tan başka tarafa baktı.

Salas karısına ve arkadaşına baktı, sonra konuşmaya başladı ve genç şerif yardımcısı not aldı.

"Salas sözlerini bitirdiğinde şerif yardımcısı bana, "Hepsinin boğazının

kesildiğini söylüyor," dedi. Boğuşma izi yokmuş. Birisi onları toplamış.

onların kanı." Diğer yardımcıları göz gezdirdi. "Bu şartlar altında ona inanmamız gerektiğini düşünüyorum." En son bana baktı.

Omuz silktim. "Zombiler konusunda uzman değilim," dedim onlara. "Onlarla pek işim olmadı." Ama onların büyücülükle ilgili olduğunu ve büyücülüğün kan ve kemiğe meyilli vücut parçalarından güç aldığını biliyordum. "Ama tuhaf bir şey olduysa, ondan önceki her tuhaflık muhtemelen bağlantılıdır. Biz" -Mary Jo'yu gösterdim- "keçileri bulabiliriz. Onlarla ne yapacağımı tam olarak bilmiyorum ama kaynaklarım var. Bana izin ver. başka bir arama yap."

Elizaveta Arkadyevna bizim hizmetli cadımızdı. Bazen doğaüstü dünyanın bu kadar çok avukatlık tekniği benimsemiş olması beni şaşırtıyor. Bunun avukatlar hakkında mı yoksa doğaüstü hakkında mı bir şey söylediğini bilmiyorum.

Elizaveta Avrupa'daydı. Bana yardım etmek için gitmişti ve Bonarata ona ilginç bir geçici iş teklifi yapmıştı. Ama ailesi hâlâ buradaydı ve bizim paketimizi kabul etmek zorundaydı.

Elizaveta'nın numarasını aradım ve yumuşak ve güneyli bir kadın sesi cevap verdi. "Burası Elizaveta Arkadyevna'nın evi," dedi. "Korkarım kendisi burada değil ve ailesi de şu anda meşgul. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Elizaveta'nın ailesinde kimsenin aksanı böyle değildi. Elizaveta Rus aksanına sadık kalmıştı ama diğer herkesin sesi haber spikeri Amerikalısı gibiydi, Pasifik-Kuzeybatı doğumlu gibi.

İçimde çok kötü bir his vardı. Özellikle de "eli kolu bağlı" ifadesinin lafın gelişi olmadığından oldukça emin olduğum için. Yalan söyleyip söylemediğini telefonda anlayabildiğimden değil, bazen anlayabiliyorum, bazen de anlayamıyorum. Acı çeken insanların sesini duyuyordum.

Hattı kestim. Bu şartlar altında söyleyebileceğim işe yarar hiçbir şey yoktu. Zombiler ve yerel cadımızın evinde bir şeyler oldu. Pek olası olmasa da tesadüfler her zaman mümkündür.

Bir an düşündüm ve Adam'ı aradım. Telesekreteri tekrar açtı ve dedim ki, "Benton City'de minyatür zombi keçilerimiz var ve Elizaveta'nın evini aradığımda telefonu kalın Güney aksanlı garip bir kadın açtı. Arka plandaki sesler Elizaveta'nın ailesinin başının dertte olduğunu gösteriyor." Sonra Darryl'i aradım.

Darryl Zao sürümümüzün ikincisiydi. Tabii Adam'ın eşi olarak teknik açıdan Darryl'in üstünde olan beni saymazsanız. Sürümümüzün rütbeleri şöyleydi

Şu anda gelenek kadın özgürlüğüyle geç tanıştığı için biraz karışık ve tekliyor. Aydınlanmaya giden yol biraz engebeliydi ama doğru yoldaydık.

Neyse, Darryl'i aradım. Uyanık olacaktı. Her sabah altıda koşardı.

Cevap verdi, sesi arabasının telefon sistemi yüzünden bozulmuştu. "Evet."

Ona durumu açıkladım. "Keçileri aşağı yukarı hallettim.

Daha iyi eğitilmiş beyinler bu sorunu çözene kadar onlarla ne yapacağımızı bulacağız."

"Birkaç kurt alıp Elizaveta'nın yanına gideceğim," dedi.

"Sadece keşif," dedim ona. "Adam telefonunu açmazsa ya da az önce ona verdiğim mesajı dinlemezse. Bakalım orada neler oluyor. Sonra da kötü kalpli cadının kendisiyle temasa geçip aramaları onun yapmasını sağlayacağız. Orada

Kurtları kontrol edebilen cadılar," diye hatırlattım ona.

Durakladı. "Post'u getireyim mi, yoksa onu bu işin dışında mı bırakayım?"

Kaşlarını çattım. "Hiçbir şey hatırlamıyor. Neden onu buraya getirdin?"

Sherwood Post (gerçek adı değildi ama ne olduğunu anlayana kadar işine yarayacaktı) Seattle sürüşü kötü bir cadı meclisini temizlediğinde keşfedilmişti. İnsan formuna kavuşması biraz zaman almıştı.

-Ve bacaklarından birini asla yenileyemedi, ki bu garipti.

Kurtadamlar ya yenilenir ya da ölür. Hiçbir şey hatırlamıyordu ve Marrok Bran dışında (hepimiz öyle sanıyorduk) kimse onun kim olduğunu bilmiyordu. Bran, Sherwood'a alışılmadık ismini vermiş ve onu sürümüne göndermişti.

"Çünkü," dedi Darryl, "tam yanımda oturuyor."

"Peki o zaman," dedim ona bıkkınlıkla. "Ona gitmek isteyip istemediğini sor. Gitmek isterse götürün, istemezse bir yere bırakın. Bu bir savaş görevi değil, bir keşif. Yeterince işimiz var. Elizaveta aksini istemediği sürece savaşı ona bırakacağız."

İspanyolca konuşan şerif yardımcısı "Sorun mu var?" diye sordu.

"Umarım değildir," dedim. "Ama sanırım kendi başımızayız."

Mary Jo ve ben sonraki birkaç saatimizi sevimli zombi keçileri yakalayarak geçirdik. Onları devasa çenesiyle yakalayıp teslim edebiliyordu. Çakalımın onları bulmasına izin vermek zorunda kaldım, sonra onları yakalamak ve geri taşımak için insan benliğime geri döndüm. Keçiler için küçük olabilirler ama yetişkinler neredeyse çakalımın ağırlığındaydı.

Neyse ki arabamda genellikle sırt çantamı taşırdım. giysileri içine. Aksi takdirde sabahı çıplak dolaşarak, kırmızı gözlü ve kana susamış ölü keçiler taşıyarak geçirirdim.

Zombilerin bir şey yiyebildiklerinden değil. Her şeyden önce boğazları kesilmişti. Yakaladığım yetişkinlerden biri o kadar derinden yaralanmıştı ki kafası öylece sallanıyordu; boynunu hareket ettirecek hiçbir kası yoktu. İkinci olarak, ölmüşlerdi. Hiçbir sistemleri çalışmıyordu. Ama bu onları bir sürü kargaşaya neden olmaktan alıkoymadı. Küçük hayvanlar -sincaplar, bildircinlar, tavuklar ve benzerleri- pek iyi durumda değildi. Zombilerin yavaş olacağını düşünmüştüm, Filmlerdeki gibi. Ama bunlar, en azından, öyle değildi.

Hayvan formlarımızı kullandığımız için telefonlarımızı arabada bırakmak zorunda kaldık. Adam'ın mesajlarımı aldığına ve Darryl'in güvende olduğuna güvenmek zorundaydım.

Sonunda Darryl'in Sherwood'u geride bırakmayı tercih ettiğini ve emri benim vermemi umduğunu anladım. Adam'ın ikincisinin, sürü yapısında kendisinden daha aşağıda olduğu varsayılan Sherwood'a emir vermekte kendini rahat hissetmemesi ilginçti. Bunun yeni bir şey olup olmadığını anlamaya çalıştım ama sonra başka bir zombi tespit ettim Minyatür keçi.

Tespit edildi, koklanmadı. Onu da bir kenara bıraktım.

Darryl ve Sherwood'un kendi işleri vardı; Mary Jo ve benim de kendi işlerimiz. Benim görevim bulabildiğim kadar çok minyatür zombi keçi bulmaktı.

onları nasıl bulduğumu. Elinizdeki işe odaklanın ve diğer her şeyi daha sonra halledin.

Son kaçağımı Salase'lerin evinden yaklaşık iki mil uzakta buldum. Yavru bir keçiydi, siyahtı ve göğsünün ortasında büyük beyaz bir leke vardı, neredeyse saldırdığı dachshund kadar kısaydı. Ve bunu da çakal burnum sayesinde bulmadım.

Keçi geri dönmüş olmalı, çünkü takip ettiğim koku yolun aşağısına doğru devam ediyordu. Ama zombiyi *hissettim* ve tam solumdaydı. Koşmayı bıraktım ama olduğum yerde kaldım.

Garip yeteneklerim vardı. Büyüyü kurtadamlardan daha iyi hissedebiliyordum. Büyü bende her zaman işe yaramıyordu ve işe yaradığında da bazen amaçlandığı gibi olmuyordu. Çakala dönüşebiliyordum. Ve hayaletleri görebiliyordum, ki bunu çoğunlukla işe yaramaz olarak görüyordum.

Ancak son birkaç yıldır biraz daha fazlasını yapabileceğimi öğreniyorum.

Tam o sırada, Yakima Nehri'nin yukarısındaki kırsal yolların labirentinde toprak bir yolun eşiğinde dururken, hem canlı hem de ölü bir şey hissettim ve bu, küçük bir köpeğin havladığı bir çitin diğer tarafındaydı.

Çitin altına girdim ve keçi-dachshund çekişmesini buldum. İnsana dönüştüm, kot pantolonumu ve tişörtümü giydim ve küçük köpeğe olan inancımın yersiz olmadığını umdum. Sırf sabah trafiğinde bir alakarga kuşu gibi çıplak dolaşmak istemediğim için birinin evcil hayvanının ölümünün suçluluğuyla yaşamaktan nefret ederdim.

Nerede olduğunu hissettiğim gerçeğini, düşünmemeyi ne kadar başarabilirsem başarayım, düşünmedim. Hayaletler başka bir şeydi. Kendimi bildim bileli onları görüyordum. Onlarla olan etkileşimime alışmıştım. Aynı bağlantıyı zombilerle kurmak istemiyordum.

Dachshundlar dayanıklıdır; kot pantolonumun fermuarını çekene kadar gayet iyi dayandı. Kimin kazanacağını söylemek zor, zombi mi köpek mi? Ben zombi çocuğu yakalayıp tekmeleyerek uzaklaştırdığımda, köpek kuyruğunu havaya kaldırarak zıpladı. Şüphelerim ne olursa olsun, o köpek iğrenç davetsiz misafiri yendiğinden emindi.

Çıplak ayaklarıma rağmen oldukça iyi bir tempoda geri koştum - taşıma çantam ayakkabılar için yeterince büyük değildi. Mary Jo ile karşılaştım, o da benim izlediğim yolu takip ediyordu - son kecisini benden daha hızlı bulmuş olmalıydı ve

bana yardım etmek için geri geldi. Onu gören birkaç araba kenara çekildi, böylece insanlar cep telefonlarıyla fotoğraf çekebildi.

Evet, kıyafetlerimi giymek için zaman ayırmış olmam iyi bir şeydi.

Memurlardan biri zombi keçi ağılının kapağını kaldırdı; hasarlı keçi ağılının yanına çekilmiş boş bir çöp konteyneri - Salas'ın denizci arkadaşının fikriydi. Şimdiye kadar büyük, yeşil, pis kokulu metal kutunun kaçmaya karşı dayanıklı olduğu kanıtlanmıştı.

Çöp konteynerine bakmadan onları hissedebiliyordum. Sanki zombilerin hissettiklerine karşı duyarlı hale gelmişim. Etrafta bir hayalet olduğunu anlayabildiğim gibi, göremesem bile kaç tane küçük zombinin etrafta dolaştığını anlayabiliyordum.

Etrafta zombiler olduğunu söyleyebilseydim o kadar da kötü olmazdı diye düşündüm. İlk zombimle karşılaşmadan önce otuz küsur yıl geçirmiştim; bir başkasıyla karşılaşmam için bir otuz yıl daha geçmesi gerekebilirdi.

Şimdiye kadar ikisi hariç tüm şerif arabaları gitmişti. İlk şerif yardımcılarında üçü kalmıştı ama otoyol devriyesi de dahil olmak üzere Prosser ve Pasco gibi uzak yerlerden kolluk kuvvetleri gelmeye başlamıştı. Herkes minyatür zombi keçileri görmek istiyordu.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedim kapının bir tarafını açan yardımcısına. Böylece küçük zombimi diğer sevimli, kana aç şeytanların yanına bırakabilecektim.

"Değil mi? Tam boy keçiler de olabilirlerdi ve onlarla ne yapacağımız hakkında hiçbir fikrimiz olmazdı. Keçileri acıya dayanıklı olmadan içeride tutmak yeterince zor. Bu çöp konteyneri, başladığımızda sahip olmadığı bir sürü ezik topluyor. Ne yapmayı planlıyorsun?

bu şeyler?" Çöp konteynerine baktı. "Onlarla bir şeyler yapmayı mı planlıyorsun?" *Ve lütfen onları bize bırakmayın*; bu düşüncenin yarısı söylenmemişti ama duyulmamış değildi.

"Bilmiyorum," dedim ona, pek de dürüstçe değil.

Zombileri nasıl öldüreceğimi, nasıl yok edeceğimi tam olarak bilmiyordum. Ama ben onları yakabileceğimizden emindim. Gerçek ateşin işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum ama yanardağ köpeğinin ruhunun yaşadığı Joel'imiz vardı.

Eğer tek başına başaramazsa, büyük silahları getirebilirdik - Aiden, benim ateş kullanan koğuşum. Aslında henüz resmi olarak vasimiz değildi. Hiçbir evrak işi olmayan bir çocuğun yasal vasisi olmakta çok zorlanıyorduk. Joel ya da Aiden'in keçileri küle çevirebileceğinden emindim - zombi keçiler bile külden geri gelemezdi.

Sadece bu tür bir gücü çağırabileceğimizin reklamını yapmak isteyip istemediğimi bilmiyordum. Joel ya da Aiden'in keçileri yakıp duracak kadar kontrol sahibi olduklarından da emin değildim.

"Salase'lerden hala buralarda olan var mı? Birkaç soru sormak istiyorum."

Başıyla onayladı. "Jimmy, Bay Salas ve Bay Salas'ın iri yarı arkadaşı verandada oturmuş, Deniz Kuvvetleri'ndeki günlerinden bahsediyorlar. Anneleri de ön bahçedeki ayaktakımını savuşturuyor."

"Bay Salas da mı denizciydi?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Ve İngilizce onun ana dili; San Diego'nun dışında bir çeyrek at çiftliğinde doğmuş ve büyümüş. Bayan Salas'ın İngilizce bildiğini sanmıyorum ama o kesinlikle iki dil biliyor. İnsanların düşmanca kolluk kuvvetleriyle karşı karşıya kaldıklarında 'İngilizce bilmiyor' ifadesinin kullanıldığını ilk kez görmüyorum."

Önce Salas'ların evine, sonra da bana baktı.

"Fedders bir sorun," diye itiraf etti iç çekerek. "Görünüşe göre buradaki İspanyolca konuşan toplulukta düşündüğümüzden daha iyi tanınıyor. Olay yerine ilk gelen oydu."

Bana hızlı bir gülümseme verdi. "Ailenin yüz karası gibi ama aynı zamanda garip ve zaman zaman da tehlikeli. Bugünkü performansına bakarak bunu düşünemezsiniz ama travma mağdurlarıyla, hatta İspanyolca konuşan topluluklarımızdan olanlarla bile çok iyi anlaşıyor. Yaralı birine yardım ederken tüm o saçmalıkları bir kenara bırakıyor. Eminim Yüzbaşı Gonzales, insanları kışkırtmanın neden yararlı olmadığını bir kez daha açıklayacaktır. Bir gün ya tutacak ya da o kadar büyük bir soruna neden olacak ki onu sokaklardan terfi ettirecekler."

Polis memuruna sahte bir güvenlik hissi verecek kadar geride duran Mary Jo'ya baktı. "Belki büyük bir kurt adam ondan bıkır, onu çiğner ve bir tavır ayarlamasıyla tükürür."

Mary Jo ona sırtıttı.

"Vay canına, ne büyük dişler," dedi şerif yardımcısı gülümseyerek, ama eli silahına doğru kaydı. Ne zaman kurtadamlar söz konusu olsa Kırmızı Başlıklı Kız'ın ortaya çıkması ne tuhaftı.

Mary Jo ağzını kapattı ve kuyruğunu salladı.

Toplanan kalabalığın arasından bize güzel bir yol açıldı - kurtadamlar böyle yararlıdır - ve kalabalıktan rahatsız edilmeden geçtik. Çok büyük bir grup değildi, belki on beş ya da yirmi kişiydiler.

"Bay Salas," dedim. "Mary Jo ve ben bütün keçileri toplamayı başardık. Onlara iyi bakıldığından emin olacağım. Eğer biri size sorun çıkarır ya da zararınızı ödemenizi isterse bizi arayın." Ona bir kart verdim. "Bu senin değil."

Herhangi bir şekilde hata. Herhangi bir zarardan sorumlu değilsiniz ve eğer birinin bunu hatırlatması gerekiyorsa, kocam bununla ilgilenecektir."

Kartı aldı ve düşünceli bir ifadeyle baktı.

Mary Jo dikkatimi çekmek için beni dürttü, sonra da tırıs tırıs gitti. İnsan şekline geri döneceğini tahmin ettim. Bakışlarımın onun üzerinde kalmasına izin vermedim; onun yerine Salase'lerin durumunu düşündüm.

"Son zamanlarda siz, eşiniz ya da çocuklarınız herhangi biriyle sorun yaşadınız mı?" diye sordum. "Muhtemelen bir yabancıyla." Kesinlikle.

Anladığım kadarıyla, birkaç çeşit uygulayıcı vardı. zombi yaratmak. Ama bu büyücülüktü. İlk keçiye dokunduğum anda kara büyü'nün kemiklerimde uğuldadığını ve midemi bulandırdığını hissettim.

Kara büyü'yü bir kenara bırakırsak - çünkü hiç kara büyü yoktu Tri-Cities'teki cadılar - hiçbir yerel cadı böyle bir şey yapmazdı. Elizaveta ve ailesinden çok korkuyorlardı. Ve bildiğim kadarıyla Elizaveta'nın kendisi dışında bu tür bir güce sahip kimse yoktu. Zombiler ciddi bir mojo alırdı, bu kadarını biliyordum.

Ama yerel cadı nüfusumuzu Salas'a ya da polise açıklayamazdım; kimsenin cadı avına çıkmasına neden olmak istemedim. Bu Elizaveta'nın işiydi.

Salas başını salladı. Karısına bir soru sordu, o da başını salladı. "Bir dakika," dedi. "Oğluma soracağım."

"Sekiz yıl boyunca bu ülkeye hizmet etti," dedi sarışın şerif yardımcısı (muhtemelen Jimmy), sesinde bir çınlama vardı. "Ve polis onu yakaladığında saklanmak zorunda. aramaya mı geldin?"

"Hayır," dedim. "Çünkü burada sizin gibi yardımcıları var."

Salas başını sallayarak verandaya döndü. "Hayır. Olağandışı bir tartışma yok. Ama Santiago, oğlum, dün sabah keçilerini beslerken bir kadının durduğunu söylüyor. Hepsini, yirmi tanesini birden satın almak istemiş, ama Santiago ondan hoşlanmadığı için satılık olmadıklarını söylemiş. Kadın konuşurken adam ağılın içinde kaldı - bunu söyleme şekli bana kadının arabasına gelmesini istediğini düşündürdü. Bana kızın sesinin Kolordu'daki arkadaşlarımdan biri olan Porter'a benzediğini söyledi. Porter Georgia'lı."

Elizaveta'daki cadının sesi güneyliydi. Aynı cadı olup olmadıklarını merak ettim.

Satın alamadığı yirmi keçi, öldürülen ve zombiye dönüşen yirmi keçi. Sonra aklıma korkunç bir düşünce geldi. Keçileri alabiliyorsa, çocuğu neden alamıyordu? Yirmi zombi ile ne yapacaktı ki?

Keçiler mi? Onları yanına bile almadı. Bu bana inat gibi geldi.

Evin yanındaki ağıla baktım. Evden en uzakta olan taraftaki çit yırtılmıştı. Çitin o kısmı yoldan görünmüyordu. "Keçiler mi ağıla zarar verdi yoksa bu olay daha önce?"

Salas, "Keçileri kim öldürdüyse ağılı kesip açmış," dedi. "Keçiler ölmüştü, biz de tamir etmeye zahmet etmedik."

Onları öldüren cadının gecenin ilerleyen saatlerinde geri dönüp onları yeniden canlandırıp canlandırmadığını ya da bir zaman bileşeni olup olmadığını merak ettim. Keçiler öldüklerinde büyülenmişlerdi ama zombiye dönüşmeleri birkaç saat sürmüştü.

Bugün bunun bir önemi yoktu ama öğrenecektim. Cadılar ya da zombiler hakkında bilmem gerektiği kadar çok şey bilmiyordum.

Keçileri Santiago'yu kendisine gelmeye ikna edemediği için mi almıştı? Rızanın büyü kullanan insanların çoğu için büyülü sonuçları vardı; cadılar için nasıl bir anlamı olduğunu bilmiyordum.

"Sanırım," dedim yavaşça, "oğlunuz hanımefendi geldiğinde ağılda kalmakla akıllılık etti."

Eğer cadı keçileri aldıysa, istese içeri girip çocuğu da alabilirdi. Ama belki de, diye düşündüm, gün ortasında olmazdı. Salas'ın oğlu ağıldan çıkıp arabasının yanına gelseydi, kimse bir şey düşünmeden onu o anda alıp götürebilirdi.

Belki de keçiler ikinci tercihti.

"Söyle ona, Santiago'ya? Santiago'ya onu bir daha görürse eve girmesini, kapıları kilitlemesini ve karttaki numarayı aramasını söyle."

Gözleri kısıldı ve duruşu değişti. Sanki Âdem'in her zaman üzerinde taşıdığı görünmez hazırlık pelerinini giymiş gibiydi. zaman. Şerif Yardımcısı Jimmy'de de vardı. Çoğunlukla bir duruş meselesiydi -baş yukarıda, omuzlar geride- ama aynı zamanda yoğunluk meselesiydi. Arabayla geldiğimde Salas böyle görünseydi, onu hemen eski bir asker olarak seçerdim.

"Bunu yapanın o olduğunu mu düşünüyorsun? Bir *bruja* mı?"

Omuz silkdim. "Bunu bir cadı yaptı, kokusunu alabiliyorum. O cadının kim olduğunu bilmiyorum."

Yine de nedense onun kokusu hafızamı canlandırdı. Sanki daha önce onun kokusunu almamışım gibi, ama belki de onunla ilgili bir şey. Sinir bozucuydu ama bilinçaltım bunu çözene kadar bağlantının ne olduğunu anlamaya çalışmanın bir faydası yoktu. Onunla tanıştığımda belki bunu anlayabilirdim. İçimde bunu yapma şansım olacağına dair bir his vardı - yırtıcılar genellikle başka bir yırtıcının bölgesine cesur bir hamle yaptıktan sonra öylece çekip gitmezler.

"Belki de," dedim dikkatlice, "oğlunuzla konuşan kadın sadece Cüce keçilerinizden etkilenen biri. Ama onu huzursuz etti. Ben olsam buna dikkat ederdim."

Salas, "İçgüdülerini dinleyen insanların daha uzun yaşadığını fark ettim," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti.

- - -

Arabaya bindiğimde telefonumda üç mesaj vardı. İlki benimle kredi kartım hakkında konuşmak isteyen birinden geliyordu. Dolandırıcıydı ve sildim.

İkincisi Adam'dan geldi.

"Mesajlarını aldım, tatlım," dedi. "Darryl'i aradım, o da Elizaveta'lara doğru yola çıkmış. Acele edersem onunla orada buluşabilirim. Sana iyi şanslar.

zombi minyatür keçiler."

Üçüncüsü annemden geldi.

"Bir aydır senden haber alamıyorum," dedi. "Yaşıyor musun?" Ve telefonu kapattı.

Kendi telefonunu kontrol etmekte olan Mary Jo homurdandı.

Anneme *evet* diye mesaj atarken telefonum çaldı. Numarayı kontrol ettim ve gülümsedim.

"Hey, Adam. Minyatür zombi keçi avını kaçırdın." "Şu zombiler hakkında," dedi Adam, sesi ciddiye. "Sende daha iyi bir büyüye hepimizden daha yatkındır. Bir uygulayıcının büyüü ile diğerinin büyüü arasında seçim yapabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

"Mesela zombi keçi büyüünü Elizaveta'da bulduğunuz şeyle karşılaştırabilir miyim?" diye sordum. "Elizaveta'nın evinde pratik yapan bir sürü cadı var. Bu işi zorlaştıracaktır. Ama cadının kokusunu tanıyabilirim.

zombileri yapan kişi. Onun büyüünün verdiği hissi tanıyabilir miyim bilmiyorum. Belki?"

"Bir cadı öldüğünde büyü de ölür, değil mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim ona. "Elizaveta'nın adamlarından birine soramaz mısın?" "Hayır," dedi kesin bir ifadeyle.

Nefes aldım. "Adam?"

"Elizaveta'nın evindeki herkes öldü," dedi. "Kaç kişi?" Ben sordum.

"Söyleyebildiğimiz kadarıyla Elizaveta'nın ailesindeki herkes," dedi.

"On dört ceset bulduk. Elizaveta'nın bunu teyit etmesini bekliyorum."

Hiçbirini tanıımıyordum, belki iki tanesini polis sırasından seçebilirdim ama on dört? Elizaveta'yı sevmiyordum; beni korkutuyordu. Çok zorlandım.

Beni korkutan insanlardan hoşlandığım zamanlar oldu. Ama onu uzun zamandır tanıyordum ve o bizim kızımızdı.

Elizaveta'nın ailesini yok edebilen biri, aynı şeyi bir grup kurt adama da yapabilirdi. Elizaveta gerçek bir güç merkezi olabilirdi ama tüm ailesi de çok güçlüydü ya da bana öyle anlatılmıştı.

"Tamam o zaman," dedim, iyice düşünerek. "Ben cadı değilim. Karşılaştığım tek cadı Elizaveta. Eğer bu önemliyse, belki de bir Benim yerime cadı baksın. Seattle'da Anna'nın tanıdığı bir cadı var. Anna'yı arayıp adını öğreneyim mi?"

Bunu düşündü. Burnundan gürültülü bir şekilde nefes verdi ve sonra şöyle dedi: "Sanırım şu anda Tri-Cities'te yeterince tanınmayan oyuncumuz var. Belki bir uzmana ihtiyacımız olursa. Bana döndüğünde Elizaveta'ya soracağım. Diğerlerine gelince, bence Elizaveta'nın evine gelmeli ve ne bulduğumuzu görmelisin. Büyü konusunda daha iyi bir hissiyatın var ve bu önemli olabilir.

Elizaveta gelebildiği kadar hızlı gelse bile, saatler değil günler sürecek. Orada ne kadar büyü izi varsa o zamana kadar dağılabilir."

Küçük bir duraklama daha oldu ve şöyle dedi: "Ve bulduğumuz şey hakkında *senin* görüşünü almam gerekiyor, tanımadığımız ve güvenemeyeceğimiz bir cadının görüşünü değil. Bazı kararlar vermem gerekiyor ve sizin vardığınız sonuçların benimkilerle uyuşup uyuşmadığını görmek istiyorum."

Bağlantıyı kestim ve en az benim kadar şoka girmiş görünen Mary Jo'ya baktım. "Zavallı kurbanlarımızı yakmak için Joel ya da Aiden'ı getirebilir misin? Belki Joel ve Aiden daha iyi olabilir.

Tercihen biraz ihtiyatla? Aiden'ın fotoğrafının internette dolaşmasını istemiyorum."

Joel'in böyle bir sorunu olmazdı. Kimse volkanik tıbbicena ile Joel'in insan formunu bağdaştıramaz.

"Evet." Mary Jo arabanın kapısını açtı ve tekrar dışarı çıktı. Koltuk onu takip etmeye çalıştı ve onu tekrar arabanın içine koydu. "Orada kal," dedi ona. Bana

"Endişelenme Mercy. Bunu gözlerden uzakta nasıl yapacağımı bulacağım. İhtiyacım olan tüm aletlere sahibim." Cep telefonunu kaldırdı. "Git ne yapman gerekiyorsa yap, Mercy. Ben senin arkadayım."

- - -

Elizaveta Arkadyevna Vyshnevetskaya'nın evimden sadece birkaç mil ötede geniş bir evi vardı.

Eskiden kasabada yaşıyordu. Ancak komşuları torununun her gece obua çalışmasının sesinden şikayet edince, beş dönümlük bir eve taşındı. Araziyi bir saman şirketine kiralamış.

Gece dışarı çıkıyorlardı, bu yüzden Elizaveta'nın torununun obua çalışmasını izleyecek kimse yoktu.

Torununun obuası olduğundan emindim ve sadece Tesadüfe bakın ki kötü obua çalmak çılgılık atmaya benzeyebilir.

Adam'a yalan söylememiştim; cadılar hakkında fazla bir şey bilmiyordum ve öğrendikçe bildiklerimden daha az emin oluyordum. Anladığım kadarıyla, cadıların canlılar üzerinde gücü vardı. Cansız nesnelerle çalışabilen büyü uygulayıcıları ise büyücülerdi.

Cadılar ruhani önemi olan şeylerden güç alırlardı. Bunlar arasında doğum, ölüm, ölmek gibi yaşamı değiştiren olayların yanı sıra duygular gibi daha önemsiz şeyler de vardı. İsteyerek ya da istemeyerek yapılan fedakârlıkların özellikle büyük bir etkisi olması beklenirdi. Ayrıca çalışmalarının çoğunu vücut parçaları, vücut sıvıları -kan, saç, tükürük- kullanarak yapıyorlardı. Bunun tam olarak nasıl işlediği konusunda biraz muğlak kaldım.

Üç farklı cadı türü olmasına rağmen, hepsi aynı şekilde başlıyordu - belirli yeteneklerle doğuyorlardı. Ondan sonra bir noktada, güç için neyi takas etmek istediklerini seçtiler, beyaz kaldılar ya da gri veya siyah oldular.

Beyaz cadılar gücü kendilerinden ve çevrelerindeki ortamdan üretirlerdi. Diğer iki türden daha az güçlüdürler. Siyah cadılar

cadılar onları fast food olarak görme eğilimindeydi (ve gri cadılardan da emin değildim). Beyaz cadıların çoğu paranoyak ve ketumdu. Onlardan sadece birkaçıyla tanışmıştım.

Kara cadılar güce açıldılar. Büyük güç artışları için gittiler -Ölüm, evet. Ama işkence-ölüm aynı kurbandan daha fazla güç ürettiyordu. Kendi türlerinden daha kolay besleniyorlardı ama yaşayan her varlığı kullanabilirlerdi. Aktif olarak büyülü bağlantıları olan kurbanların peşine düşerlerdi. Muhtemelen doğaüstü toplulukların çok azının kara büyü yapan cadılara müsamaha göstermesinin nedeni de buydu. Bu ve insanları korkutan her şeyin -ki kara büyüyü gizli tutmak zordu- herkes için kötü olduğu gerçeği.

Kara cadılar tüm cadılar arasında en güçlü olanlarıydı.

Tanıdığım cadıların çoğu gri cadılardı. Gri ve siyah arasındaki kesin çizgiden emin değildim, en azından cadılar açısından. Farkı çok uzaktan anlayabiliyordum, kara büyü kokuyordu.

Siyah ve gri arasındaki farkın rıza ile ilgili olduğunu sanıyordum. Gri bir cadı bir insanın parmağını kesip Kurbanları kabul ettiği sürece, kurban ve acının yarattığı güç. Gri bir cadının zombi yapabileceğinden oldukça emindim ama bunlar kara büyü kokuyordu.

Elizaveta'nın arazisinin sınırını belirleyen kavak ağaçlarından oluşan duvarın yanından geçer geçmez, evde çok sayıda paket araç olduğunu görebiliyordum. Ben yaklaşırken Warren'ın eski kamyonu önümden çekildi. Beni görünce yavaşladı ve yolun ortasında durdu.

Gelen kimse olmadığı için ben de aynısını yaptım. Camını indirdi. Jetta'nın sürücü tarafındaki camı henüz çalışmıyordu. Arabadan indim ve Warren'ın kamyonetine doğru yürüdüm.

Aiden ön koltuktaydı ve sanki bir yükseltici koltuğa sahip olmalıymış gibi görünüyordu. Joel, presa Canario köpeği formuyla, Warren ve Aiden arasındaki boşluğu kapladı ve bir kısmı yere döküldü. Pek rahat görünmüyordu ama Joel yine de bana gülümsedi.

Tibicena formuyla kıyaslandığında Presa Canario son derece dost canlısı görünüyordu. "Minyatür keçi zombileri yakmak için Benton City'ye mi gidiyorsun?" I sordu.

Warren başını salladı. "Hayır, hanımefendi. Mary Jo çöp konteynerini Richland çöplüğüne götürmesi için bir imha şirketi tuttu. Keçileri gözden uzakta ve alev alabilecek her şeyden uzakta küle çevireceğiz."

Evet. Mary Jo işinin ehli biriydi. Onun için çok kötü, çünkü acil çağrı listemden bu şekilde çıkamazdım.

"O zaman buraya geri döneriz," dedi Warren. Yüzünü buruşturdu. "Burada da yakmamız gereken bazı şeyler var. Ama sen her şeyi kontrol edene ve patron Elizaveta'dan onay alana kadar olmaz."

"Kötü mü?" Ben sordum. "Yani, Elizaveta'nın ailesinin hepsinin öldüğünü biliyorum." Aiden'a baktı ve iç çekti. "Sanırım bu 'kötü' kelimesine yeni bir anlam kazandırıyor."

Aiden kaşlarını çatı. "Ben *Underhill*'de yaşadım Warren. Beni neyden koruduğunuzu sanıyorsunuz bilmiyorum."

"Kötü şeyler görmüş olmanız, daha fazlasını görmeniz gerektiği anlamına gelmez," dedi Warren asaletle.

Warren'a el salladım ve Jetta'ya geri döndüm. Ona Elizaveta'nın evinin kötü olup olmadığını sormama gerek yoktu. Cevabım kalabalıkta saklıydı. Çarşamba günüydü ve buradaki insanların çoğunun işte olması gerekiyordu. Adam hepsini sadece cesetlerle uğraşmak için çağırılmış olamazdı. Elizaveta'nın ailesini öldürenlerin geri gelebileceğinden endişelenmiş olmalıydı.

Jetta'yı Adam'ın cipinin yanına park ettim. Ben inmeden Adam arabamın yanındaydı.

Kollarını bana doladı ve beni ayağa kaldırdı, yüzü sanki beni dün öğle yemeğinde değil de on yıldır görmemiş gibi boynumun kıvrımına gömüldü. Kokumu içine çekerken göğsünün kabardığını hissedebiliyordum ve bu benim de aynısını ona yapmama neden oldu. Misk, nane ve Adam. Nefis.

Beni yere yatırdı, bırakmaya başladı, sonra vazgeçti (belini kavrayışımla ilgili bir şey olabilir). Eğildi ve beni öptü.

Öpücüğü bana çok şey anlattı. Beni sevdiğini söyledi. Dikkatli Tutuşunun sıklığı bana kontrolüne güvenemeyecek kadar yorgun olduğunu söyledi. Çaresizlik ... seks hayatımız çok iyi ve coşku bunun normal bir parçası, ama o öpücük "merhaba, seni gördüğüme sevindim" türünden bir öpücükten ziyade ikimiz de çıplak ve hazır olduğumuzda aldığım öpücüklerle benziyordu. Bu yüzden çaresizlik bana Elizaveta'nın evinde buldukları şeyin onu çok rahatsız ettiğini söyledi.

Ben de onu öptüm, benden istediği her şeyi vermeye çalıştım. En azından ilk başta motivasyonum buydu. Yaklaşık beş saniye sonra onun ellerinin tenimde, benim ellerimin onunkilerde, ağzının tadında ve hızla tahrik olan vücudunun kokusunda başka bir şeyle ilgili değildi.

Elektrik bağlantılarının vızıltısını hissederek doğruldum ve ensemdeki güçlü elini ve kalçalarımaya yaslanan vücudunun şeklini fark ettim. Gömleğimin yükseldiği ve göbeğimi açıkta bıraktığı çıplak tenime karşı sıcaktı. Kot pantolonumun kalınlığından bile onun sıcaklığını hissedebiliyordum.

Bayıldım.

Adam bana karşı usulca güldü, dudaklarını boynumda gezdirdi, tendonumu hafifçe ısırdı ve ayak parmaklarıma kadar ürperti gönderdi. Sonra tekrar dudaklarımı aldı.

"Dürtüye boyun eğme!" diye seslendi Paul ısrarla. "Pişman olacağını biliyorsun!"

"Çabuk," dedi Zack, "Jesse'nin arkadaşının annesinin Mercy'ye sattığı şu esansiyel yağlardan kimsede var mı?"

Adam bir kahkaha daha bastırdı, bu kahkaha hayal kırıklığıyla karışık bir gülüştü ve geri çekildi. Beni sabitledi ve kendi nefesinin sakinleşmesini bekledi.

"Dürtme her zaman kazanır," diye mırıldandı bana. "Tanrı'ya şükür." "Sadece şimdi ve burada değil," diye mırıldandım.

Sanırım dehşete düşmeliydim. Burada, halkın içinde, sürünün büyük bir kısmının gözü önünde, bir cinayet mahalli olduğundan oldukça emin olduğum bir yerin önündeydik.

Ancak her zaman korkunç şeyler olduğunu ve bazen elinizden geldiğince neşe ve güzelliği yakalamanın çok önemli olduğunu öğrendim. Ve Adam çok güzel, hem içi hem dışı. Bundan daha da iyisi, o benim.

Adam ortalama bir boyda ve onunla ilgili tek ortalama şey de bu. Ondandır hiç hoşlanmadığım zamanlarda bile, gördüğüm en muhteşem erkek olduğunu asla inkâr etmedim. Evli ve çiftleşmiş olsa bile. bakışlarının gücü karşısında şaşırdığım anlar oldu.

Sanırım bunun nedeni, normalde, görünüşünün Onu seviyorum. Zekasını, sürüsüne ve hatta bana olan ilgisini seviyorum. Yine de bazen onun korumacılığından rahatsız olduğumu itiraf etmeliyim. Hayatım boyunca kendi başımın çaresine baktım; korunmaya ihtiyacım yoktu. Yine de vampirlerle, trollerle ya da IRS ile karşı karşıya kaldığımda (işim az önce o korkunç denetim mektubunu almıştı), Adam yanımda en çok istediğim kişiydi.

Dürüstlüğünü, öfkesini, sözüne ve görevine bağlılığını seviyorum. Mizahını, gözlerinin kenarlarını kırıştırmasını ve ağzının her zamanki sert çizgisini yumuşatmasını seviyorum.

Evet, bende kötü.

Birkaç saniye daha birbirimize yaslandık ve sonra isteksizce geri çekildi.

"Tamam," dedi bana, elleri omuzlarımda duruyordu (ellerimin de onu bırakmaya isteksiz olduğunu fark ettim). "İşimize dönelim."

"Evet," dedim. "Tamam. İşimize dönelim." Göbeğimi örtmek için gömleğimi aşağı çektim ve sahte bir hazır ol duruşuna geçtim. "Ben hazırım."

Başını salladı. "Elizaveta'nın evine gitmeni ve Benton City'de senin minyatür zombi keçilerini yaratan kişinin Elizaveta'nın tüm ailesini öldüren kişi olup olmadığını öğrenmeni istiyorum. Ve eğer değilse, başka birinin kokusunu alıp alamayacağınıza bakın." Kaşlarını çatı. "Geriye kalan büyüü ara Mercy ve sana ne söylediğine bak. Yabancıları ara."

"Bunu yapabilirim," dedim ona yavaşça. "Zombi yapan cadımızın büyüünü seçememem, onun orada olmadığı anlamına gelmez. Büyü kullanıcıları arasında ayırım yapmak benim yaptığım bir şey değil. Elizaveta'nın tüm insanların büyüünü hissettiğimi sanmıyorum."

Başını salladı. "Evi gezerken gözlerini açık tutmanı istiyorum. Bana ne düşündüğünü söyle."

Ona kaşlarımı çatı. Orada bulduğu şeyle ilgili onu gerçekten rahatsız eden bir şey olduğunu söyleyebilirdim. Tüm cesetlerden daha fazla bir şey. "Elizaveta bir kara cadı değil, bunun pis bir kokusu var." Çizgiyi oldukça zorluyordu ama kara büyü yapmaya başlasaydı bunu anlardık.

"Evet," dedi Adam ve ben biraz rahatladım.

Elizaveta ile aramız pek iyi değildi ama Adam ile aralarında gerçek bir sevgi vardı. Adam'dan hoşlanıyordu çünkü Adam Rusça'yı Moskova aksanı ve onunla flört ettiğinde onun da flört etmesi. Ondan hoşlanıyordu çünkü ona annesinin bir akrabasını, sanırım dokuz ya da on yaşındayken onları ziyarete gelen bir teyzeyi hatırlatıyordu. Adam'ın incinmesini istemedim.

"En iyi çakal formumda işe yarar," dedim ona ve sonra ekledim, çünkü endişelenmesini istemiyordum, "Bu sabah keçileri yakalamak için ileri geri sıçradım. Tekrar değişebilirim" -bunu hissedebiliyordum- "ama ben Hemen eski halime dönebileceğimden eminim."

Başını salladı. "Tamam. Zamanın, söyleyeceklerinin birkaç saat bekleyemeyeceği kadar önemli bir faktör olduğunu sanmıyorum."

Benden bulmamı beklediği şey neydi? "Sen de geliyor musun?" diye sordum.

Belli belirsiz bir gülümsemeyle başını salladı. Sonunda benden uzaklaştı ve ben onun dokunuşunun yokluğunu hissettim. Garajımı yeniden açmanın çılgınlığı içindeydim. O ise tüm gizli, gizli, gece yarısı toplantılarına katılmakla meşguldü. Birlikte çok fazla zaman geçiremedik. Son birkaç haftadır alıştığım gibi.

"İçeri girersem, gördüklerinize önyargılı yaklaşabilirim," dedi. "Sherwood seninle gelecek." Etrafına bakındı ve diğer bazı sürü üyeleriyle sessiz bir tartışmanın ortasında olan tahta bacaklı adama başıyla işaret etti.

Sherwood bize doğru gelmeye başladı, takma bacağına rağmen yürüyüşü düzgündü. Daha iyi bir protezi vardı ve o takılıyken kimse bir bacağının eksik olduğunu düşünmezdi. Ancak bir hareket olabileceğini düşündüğü çoğu zaman takma bacağını takıyordu, çünkü yapay uzuv çok daha hassas ve buna bağlı olarak daha pahalıydı.

"Sherwood?" diye sordum. Ondan bir cadının evine girmesini istemek kabalık olur diye düşündüm. Kara bir cadının inindeki bir kafeste üç bacaklı ve yarı deli halde bulunmasının üzerinden çok zaman geçmemişti.

Adam, "Sherwood tehlikeleri buradaki herkesten daha iyi biliyor. Sizi güvende tutacağı konusunda ona güveniyorum."

Sherwood'un vahşi kurt gözleriyle yüzüne baktım ve "Esaretinle ilgili hiçbir şey hatırlamadığını sanıyordum?" dedim.

"Görünüşe göre bazı şeyler tenime kazınmış," dedi, sesi her zamankinden birkaç nota daha karanlıktı. "Mesela-" Sözünü kesti, titredi ve başını salladı. "Boş ver."

Adam bana, "İşin biter bitmez ölüleri toplayacağız," dedi. "Warren mümkün olan en kısa sürede ateş yakıcılarımızı da beraberinde getirecek. Elizaveta'yla konuştum ve ona cesetleri yakmamız gerektiğini söyledim. Ona keçilerden bahsedinceye kadar ikna olmadı. Etrafta o kadar yakma gücüne sahip bir büyücü varsa, başka bir cadının kuklası olmaktansa ailesinin küle dönmesini tercih edeceğini söyledi."

Sesinde beni endişelendiren bir şey vardı. Ama buna aldırmadım. Bunu sürümüzün cadısı için bir trajediden daha fazlasına dönüştüren şeyin ne olduğunu yakında öğrenecektim.

- - -

Cesetlerle dolu bir eve girmek, yapılacaklar listemin ilk onunda yer almıyordu. Cesetlerle dolu bir *cadı* evine girmek listemde daha da alt sıralardaydı.

mutluluk ölçeği.

Ama Adam benden bunu istemişti, ben de gittim. Sherwood insan formunda kaldı ama içeri girdiği için benden daha mutlu görünmüyordu.

Ön kapıyı açtı ve ışıkları yaktı.

"Bu ev karanlık," dedi bana. "Biraz ışık hiçbir şeye zarar vermez."

Ön kapı doğrudan sıcak ve samimi görünen bir oturma odasına açılıyordu. Açık renkli duvarlar, pahalı görünümlü halılarla kaplı ahşap zeminleri ortaya çıkarıyor, bu zeminler de rahat görünümlü mobilyalarla kaplanıyordu. Büyük pencereler bol miktarda doğal ışık alıyordu ve iki Çatı pencereleri daha fazla ışık alıyor.

Bol miktarda doğal ışık vardı. Sherwood'a şaşkın bir bakış attım ve sonra kapıdan içeri girdim.

Hafif ve dostça *hissettirmiyordu*. Ölüm, büyücülük ve kara büyü gibi kokuyordu. Bu kombinasyon mide bulandırıcıydı. Birdenbire ışıklardan gelen fazladan birazcık parlaklık hiç de abartı gibi görünmedi.

Ruhani atmosferi canlandırabilecek her şey, ne kadar önemsiz olursa olsun, memnuniyetle karşılanırdı.

Kokuyu protesto etmek için hapşırdığımda Sherwood suratsızca, "Biliyorum," dedi. "Ama zamanla alışıyorsun."

Bu odada hiç ceset yoktu ama yine de etrafıma iyice bakındım. Adam bu evde onu rahatsız eden bir şey fark etmişti, Elizaveta'nın ölü ailesinden daha çok rahatsız ediyordu ve bunun ne olduğunu bulmam gerekiyordu.

Cesetler mutfakta bulunmaya başladı, üç tane. Ben tıp uzmanı değilim. Ben bir yırtıcıyım, evet, ve bir şeyleri öldürürüm. Ama kurbanlarım (genellikle fareler ve diğer küçük kemirgenler) boyunlarının kırılması sonucu çabucak ölürlər. Ben kedi değilim; yemeğimle oynamam.

Elizaveta'nın aile üyeleri -isimlerini bilmesem de her birini tanıyordum- eksik parçalardı. Çoğunlukla parmaklar, kulaklar, ayak parmakları- hayatta kalınabilir amputasyonlar. Kadının burnu yoktu.

Hepsi pantolon giymişti ve kadının üzerinde bol, düğmesiz bir elbise gömleği vardı; ayakkabı ve çorap yoktu. Giysiler kirliydi ve kan ve başka şeyler kokuyordu. Bunların bir kısmı ölümün olağan etkilerinden kaynaklanıyordu ama

Bazıları daha yaşlıydı. Elizaveta ailesinde pasaklılığa asla müsamaha göstermezdi, bu yüzden onları her kim tuttuysa yıkanmalarına ya da kıyafetlerini değiştirmelerine izin vermemiştir.

Kadının cesedi, içinde birkaç saat önce tazelenmiş çırpılmış yumurta bulunan bir kâsenin üzerine katlanmıştı. Oraya geldiğimde odaya ve cesetlerin bulunduğu yere iyice baktım. Tost makinesinde kızarmış ekmek ve yanında büyük bir tabakta birkaç dilim vardı. Ocak kapalıydı ama

üzerinde bir kızartma tavası vardı. Ocağın yanındaki tezgâhta bir paket pastırma vardı -açılmamıştı, bu yüzden daha önce kokusunu almamıştım.

Bu insanlar işkence görmüştü ve bazı yaraları çok tazeydi. Mutfağın durumuna bakılırsa, üçü de kahvaltı hazırlıyordu. Kim işkence gördükten sonra yemek yapmaya karar verir ki? Belli ki cadılar. Garip. Daha da tuhafı, çok çabuk ve aynı anda ölmüş olmalarıydı.

Her birini inceledim, vücutlarını kokladım. Sonra mutfağın içine girdim, kileri ve her şeyi. Bir sonraki odada, bir çeşit çalışma odasında, dört ceset daha vardı.

Bu insanların hiçbirinde bir sorun yoktu, yeni ya da eski hiçbir yara yoktu. Durdukları yerde düşmüş gibi görünüyorlardı. Sadece genç kıızı tanıyabildim. Adı Militza'ydı. Militza birkaç yaş küçük olmasına rağmen üvey kızım Jesse ile aynı okula gidiyordu. Son zamanlarda olmasa da Jesse bazen onu okuldan eve bırakırdı.

Jesse bana özel olarak Militza'nın onu ürküttüğünü söylemişti. Ben de Jesse, Militza'ya başka bir araç bulmasını söylesin. Bence Jesse bundan daha kibardı.

Ben odayı incelerken Sherwood soğukkanlılıkla, "On dört ceset var," dedi. "Adam onları Elizaveta'ya tarif etti ve o da teşhis etti. Hayatta kalan yok. Orada dur, o dolabı açma. Kapıda bir mühür var. Ne işe yarayacağını bilmiyorum ama iyi bir şey olduğundan şüpheliyim."

Durdum. Odadaki her şeye sinmiş olan büyülu işçilik kalıntısının ötesinde ve üstünde bir şey hissedemiyordum. Önünde durduğum dolabın içinde güçlüydü ama diğer yerlerde olduğundan daha güçlü değildi. Görünüşe göre Sherwood büyüü benden daha iyi anlıyordu. Bunu çok ilginç buldum.

Ben yoluma devam edene kadar Sherwood bir daha konuşmadı.

Tek taraflı konuşmayı sanki hiç durmamış gibi kolayca sürdürdü. "Bunu her kim yaptıysa Elizaveta'nın halkını yok etti. Elizaveta bunun muhtemelen kendisi Avrupa'dayken bölgesini ele geçirmeye çalışan başka bir cadılar meclisi olduğunu düşünüyor. En kısa zamanda burada olacak."

Birinci katta başka ceset yoktu, ancak yemek odası takımından iki sandalyenin eksik olduğunu fark ettim. Sonra yukarı çıktım. Altı yatak odası ve üç banyo aradım. Bir sürü ilginç şey buldum ama başka ceset yoktu.

Bu yüzden diğer yedisini bodrumda bulmaya hazırdım. Ya da en azından ben Bodrumda yedi ölü insan olacağını biliyordum, bunların çoğuyla muhtemelen bir zamanlar tanışmıştım. "Hazırlıklı" muhtemelen çok güçlü bir kelime oldu. Gördüklerime nasıl hazırlanırdım bilmiyorum.

Korkunç şeyler gördüm, rüyalarımın giren şeyler. Ama Elizaveta'nın bodrumu en kötülerinden biriydi.

Bodrum, kaba bir hespla kırk metreye yirmi beş metre boyutlarında, dokuz ayak tavanlı ve karşılıklı köşelerde banyo olduğunu tahmin ettiğim iki kapısı olan büyük bir odaydı. Üstündeki kat gibi bodrum katı da iyi aydınlatılmıştı; ancak pencereler yerine LED armatürlerdeki gün ışığı ampulleri kullanılmıştı.

Odanın bir ucuna büyük bir lavabo yerleştirilmişti ve yanında da arabaları temizlemek için kullandığım türden bir basınçlı yıkama makinesi vardı. Geri kalan tüm duvarlar çeşitli boyutlarda kafesler içeren metal raflarla kaplıydı.

Odanın ortası, ikiz metal muayene masalarıyla neredeyse bir doktor muayenehanesine benziyordu. Her banyonun yanında daha çok dişçi koltuğuna benzeyen bir sandalye vardı. Hepsinde kelepçe vardı. Hepsinde de cesetler vardı. Yukarıda yemek masasının etrafında gördüklerime benzeyen iki ceset daha sağlam sandalyelere bağlanmıştı. Bu, aşağıda bir yerlerde bir ceset daha olduğu anlamına geliyordu.

İsteksizce cesetlere yaklaştım. Ölmeleri çok uzun zaman almıştı. Günler, diye düşündüm, ama daha önce hiç kimseye ölümüne işkence etmediğim için emin olamadım. Belki haftalar. Mutfaktaki insanlar buradakilerden daha iyi durumdaydı. Her cesedi hem burnumla hem de gözlerimle dikkatlice aradım.

Zemin çimentoydu ve bir gideri vardı. Katiller arkalarını temizlemek için basınçlı yıkama makinesini kullanma zahmetine girmemişlerdi, bu yüzden zeminin, sıvıların zorlanmadan gidere akma eğiliminde olacağı şekilde döküldüğünü görebiliyordum. Cesetlerden çıkan sıvı, kaynağından gidere doğru akıyordu.

Ancak bodrumdaki tek ceset Elizaveta'nın ailesi değildi; geri kalanlar sadece insan değildi. İki uzun duvar boyunca uzanan kafeslerde ölü kuşlar vardı - çoğunlukla güvercinler, kumrular ve tavuklar.

Afrika gri papağanı, bir altın kartal ve bir avuç muhabbet kuşu. Lavabonun yanında ölü sürüngen ve amfibilerden oluşan kafesler vardı.

Lavabonun karşısındaki duvarda ölü küçük memelilerin kafesleri vardı. En üst raflarda fareler ve sıçanlar vardı. Diğerleri kedi ve köpek yavrularıydı.

Yavru kediler ve köpekler işkenceyle öldürüldü. İnsan bedenimde olsaydım ağlardım. Onların ölümü beni Elizaveta'nın ailesinin ölümünden daha fazla rahatsız ettiği için özür dilemiyordum. O hayvanlar masumdu ve burada ölen başka hiç kimse için bunu söylemek istemiyordum.

Sinek yoktu ama çürük kokusu inanılmazdı. Zorundaydım Bir şeyin böcekleri uzak tuttuğunu varsayalım ve bu muhtemelen odaya sinen -fiziksel ve ruhani- pis koku değildi. Kokunun bir kısmı çürümeydi ama çoğu kara büyü kokusuydu. Belki de sinekler kara büyü kokusundan tiksiniyordu. Ya da belki Elizaveta'nın ailesini öldüren büyü tüm böcekleri de öldürmüştü.

İşimi yapmaya, küçük ölü yaratıkları bırakmaya ve köşelerde kayıp cesedi aramaya başlamıştım ki bir hareket gözüme çarptı. Lavabonun yanında kasıtlı olarak volta atan Sherwood'a seslendim. Diğerlerinden onun kokusunu alamıyordum ama teni ter içindeydi. Durdu ve yanıma geldi.

Tek kelime etmeden gösterdiğim kafesi açtı ve yarı yetişkin turuncu tekir bir yavru kedinin bedenini nazik elleriyle çıkarıp bir kenara koydu.

"Bunu özlemiştik," dedi siyah-beyaz bir bedeni kafesten çıkarırken. Tekir gibi o da yavru kedi ile kedi arasında bir yerdeydi.

Yavru kedi seğirdi ve ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Zavallı şey," diye mırıldandı. "Şimdi sus, güvendesin."

Tişörtünü çıkardı ve kediyi kundaklayarak nazikçe hareketsiz hale getirdi. Kediyi kafes arkadaşının yanına, yere bıraktı.

Kafeslerin geri kalanını hızlı ve eksiksiz bir şekilde kontrol etti, ancak siyah-beyaz yavru kedi hayatta kalan tek kişiydi. Yavru kediyle birlikte gömleğini eline aldı ve zayıf bir şekilde debelenen hayvanı daha ayrıntılı bir şekilde inceledi.

Sherwood'un gözleri benimkilerle buluştuğunda tamamen insani ve duygu doluydu. Tek söylediği "Bir gözüm kayıp" oldu.

Bir bacağı eksik diye düşündüm. Belki de çakal formundayken konuşamamam iyi bir şeydi.

Yavru kedinin yüzünü nazikçe yaladım. Tadı da tüm bodrumun kokusu gibi iğrençti. Ama dilimin dokunuşu ona daha fazla güven veriyor gibiydi.

kurt adamın sesinden daha fazla.

Kediler kurtadamları sevmez. Bu konuda gördüğüm tek istisna kendi kedim Medea'dır. Bunun bize ısınmasını sağlayıp sağlayamayacağımızı görmek üzere olduğumuzu tahmin ettim.

"Yeterince gördün mü?" diye sordu.

En yakın banyo olduğunu düşündüğüm yere doğru ilerlemeye başladım ve o benimle banyo arasına girdi. "Hayır. Dondurucuya girmek istemezsin. Görmene gerek olmayan bazı şeyler var. Gitmeliyiz."

Cesetlere dikkatle baktım, görebildiğim her ceset için yeri bir kez çizdim. İki masanın üzerinde birer tane, dışçı koltuklarında iki tane, yemek odası sandalyelerine bağlanmış iki tane. Hapşırdım ve etrafıma bakındım.

"Unutmuşum," dedi.

Elindeki yavru kediye endişeli bir bakış attı ama ona "Bu sadece bir dakika sürer" dedi.

Hızlı adımlarla köşe odalardan birinin yakınındaki büyük bir saklama kutusuna gitti ve kapağını çekti. Büyük, sağlam bir kutuydu ama bir cesedi saklayacak kadar büyük olmamalıydı.

İçine baktım ve keşke bakmasaydım dedim. İçindeki cesedin kolları ve bacakları yoktu; bu da çöp kutusunun büyüklüğünü açıklıyordu. Beynim cesedi bir sahne dekoruna dönüştürmek istedi. Yüzünde neredeyse hiçbir özellik yoktu çünkü gözleri, dudakları, burnu ve kulakları uzun zaman önce kesilmişti ve yaralar yara dokusuyla iyileşmişti.

Mumyalanmış gibi görünüyordu ama burnum bana onun da odadaki diğer herkes gibi sadece birkaç saat önce hayatta olduğunu söyledi. Onu tanıımıyordum ama cesedi okşayarak oyalanan hayaleti tanıyordum.

Sherwood'un sesi acımasızdı. "Adam bunun Elizaveta'nın torunu olduğunu ve muhtemelen Elizaveta'nın ona verdiği zararın çoğunu kendisinin yaptığını söyledi."

Adı Robert'tı. Hayalet bana baktı, sonra omzunun üzerinden tükürdü ve kaşlarını çatı. Acınacak haldeki cesedi usulca koklarken onu görmezden geldim.

Sherwood'u, parmaklara ve yüzlere özellikle dikkat ederek tüm cesetleri tekrar koklayana kadar beklettim. Sonra ikimiz de Elizaveta'nın evinin bodrumundan kaçtık. Kim daha çok rahatladı bilmiyorum: ben mi, Sherwood mu, yoksa o zavallı kedi yavrusu mu?

Üstümü değiştiremedim. Adam arabamı evimize geri götürmesi için birini görevlendirdi. Sonra beni, Sherwood'u ve yavru kediye veteriner kliniğine gitmek üzere cipine bindirirken, sürü de insan ve diğer cesetleri evden çıkardı. Sürü büyüğü komşuların ya da alçaktan uçan uçakların sürünün ne yaptığını fark etmesini engelleyecekti.

Herkes Warren'ın ateş fitilleriyle dönmesini bekleyecekti. Plana göre Joel ve Aiden, Elizaveta'nın ailesini ve tüm ölü hayvanları -Küle.

Sherwood evin de yakılmasını önerdi, ki ben de buna çok sıcak bakıyordum. Gördüğüm şeylere bakılırsa.

Biri büyük bir şeytan çıkarma ayini ya da hayaletleri dinlendirecek bir şey yapmadan kimse o binada huzurlu bir gece uykusu uyuyamazdı. Daha önce hiç şeytan çıkarma ayini yapıldığını görmemiştim.

işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum.

Adam, yetkililerin dikkatini çekmek istemediği için Elizaveta'nın evini yakmamaya karar verdi. Çünkü bu, Elizaveta'nın onayı olmadan alınmaması gereken bir karardı.

O mezar evden uzaklaşan cipte olduğum için mutluydum. Adam hiçbir şey söylemedi ve Sherwood'un da ağzından tek kelime çıkmazdı. Yolculuğun büyük bölümünde tek ses yavru kedinin gıcırtilı inlemeleriydi. Daha önce hiçbir kedinin böyle bir ses çıkardığını duymamıştım ve umarım bir daha duymam.

"Ölüyor," dedi Sherwood sessizliği bozarak. Dikkati kucağında tuttuğu hayvanın üzerindeydi. Sesi sıradan geliyordu ama burnum bana daha iyisini söylüyordu. Bir cadının ininden kurtarılan bir hayvanla neden ilgilendiğini anlamak için psikolog olmaya gerek yoktu.

"Buraya kadar gelebildi," dedi Adam, Sherwood'u da anladığını kanıtlarcasına. "Kliniğe sadece bir mil kaldı."

Sherwood yavru kediye tüm vücudunu eşit şekilde destekleyen büyük elleriyle yüzüne doğru çekti ve kokusunu içine çekti. "Biliyor muydun?" diye sordu. "O evdeki kara büyü hakkında?" Başını Adam'dan yana eğmesi bunun onun için ne kadar önemli olduğunu ikimize de anlatıyordu.

Adam başını salladı. "Hayır. Ben olsam buna bir son verirdim.

Hiçbir fikrim yoktu." Sherwood başını salladı. "Peki bu konuda ne yapacağız?"

"Hiçbir şey yapmayacağız," dedi Adam. "Bu benim yapmam gereken bir şey." Sherwood uzun bir süre Adam'ı inceledi.

"Benim bölgemde kara büyü olmayacak," dedi Adam yumuşak bir sesle. Çok sinirlendiğinde sessizleşir.

Sherwood koltuğunda rahatladı.

Yavru kedi biz kliniğe ulaşana kadar hayatta kaldı.

Adam ve Sherwood yavru kediye acil veterinere götürürken ben de cipin siyah camlarının arkasında bekledim. Ne olduğumun reklamını yapmıyordum - birkaç kez kötü adamlardan kurtulmamın tek nedeni çakala dönüşebildiğimi bilmemeleriydi. Bu sabah goblinle yaptığım kavga buna iyi bir örnekti.

Yaklaşık yarım saat sonra dışarı çıktılar, suratları asıktı.

Adam arabaya binerken bana şöyle dedi: "Dokun ve git. Bir sürü kırık kemik var, bazıları yarı iyileşmiş. Bir sürü yüzeysel ve o kadar da yüzeysel olmayan hasar.

Küçük kafatası kırığı. Susuz kalmış ve açlıktan ölüyor. Ona serum taktılar ve tedavi edebilecekleri her şeyi tedavi ettiler. Artık her şey ona bağlı."

Sherwood, "Yavru kediye işkence edenin biz olduğumuzu düşündüler," dedi.

Adam başını salladı. "Ta ki bekleme salonundaki bir bayan beni tanıyıp çok heyecanlanana kadar. Bazen tanıtım faydalı olabiliyor."

"Manşetlerde yer alacak," dedi Sherwood, kedi arabadan ve kendi gözetiminden çıktığı için sesi daha sakın çıkıyordu. "Kurtadamlar işkence görmüş yavru kediye kurtardı."

Adam aniden sırttı ve "Bu sefer spot ışıkları senin üzerinde olacak. O işe yarar hanımefendi yavru kedinin burnunu öptüğünüzde fotoğrafını çekti." Sherwood homurdandı. "Ona poz verdim."

Otoparktan çıkıp eve doğru yola koyulduğumuzda Adam, "Elbette yaptın, yumuşacık," dedi. "Bu fotoğraf sosyal medya sitelerinin her yerinde olacak.

Sabah."

"Kurt adam akşam yemeğini düşünüyor," dedi Sherwood. "Akşam yemeği kurt adama geri dönmeyi düşünüyor." Sonra sesindeki mizah kaybı oldu. "Umarım başarır."

Adam uzandı ve elini Sherwood'un omzuna koydu. "Ne olursa olsun, elimizden gelen her şeyi yaptık."

Alışılmadık bir şekilde, biz geldiğimizde evde kimse yoktu. Evimiz sürüye otel/hastane/toplantı yeri olarak hizmet veriyor ve aynı zamanda sürünün takıntısı olan haftalık korsan video oyunu turnuvasına ev sahipliği yapıyor. Joel'in bile

Kurtarma köpeği Cookie bizi karşıladı. Medea muhtemelen buralardaydı ama çoğu kedi gibi o da kapıdan ilk girdiklerinde insanlarını selamlama zahmetine girmezdi. Çaresizce düş almak istiyordum ama bunun için insan şekline dönmek istiyordum. Islak kürk umurumda değil ama süreç onsuz daha basittir.

Adam doğrudan mutfığa gitti ve biz de onu takip ettik.

Buzdolabına baktı, hırıltılı bir ses çıkardı ve "Neden bu evde yemek artıkları olabileceğini düşündüm bilmiyorum" dedi.

Burada yaşayan kurt adamlarımız vardı. Yiyecekler boşa gitmezdi.

Adam içini çekti, dolabı açtı ve "Kızarmış ton balıklı sandviç olsun" dedi.

Sherwood'u birkaç somun ekmek alması için garajdaki dondurucuya gönderdi, sonra da ekmeği mikrodalgada çözdürmeye başladı.

Adam ton balığı karışımını, çok sayıda insana yemek pişirmenin nasıl bir şey olduğunu bilen birinin hızlı ekonomisiyle hazırladı. Darryl her zamanki aşçımızdı ama Adam bazen herkesi de doyururdu. Bir keresinde bana bunun kurdunun sürüye bakma ihtiyacını tatmin ettiğini söylemişti.

Dereotu turşularını doğrarken bana "İki mi, üç mü?" diye sordu. İki kere mırıldandım.

"Üç," dedi, kulaklarımı ona doğru düzleştirdiğimde sırtarak. "Konusabildiğin zaman bana yengeçle vurabilirsin. Sherwood?"

"Dört," dedi Sherwood, bir somunu mikrodalga fırından çıkarıp diğerini içine koyarken.

Silahlarıma bağı kalma konusundaki en iyi niyetime rağmen (Adam beni dinlemeyi planlamadıysa, neden sorma zahmetine girdi?), üç sandviğin hepsini ve dördüncünün yarısını yedim. Sonra değiştirmeyi denedim. Adam daha fazla sandviç yaptı.

Sherwood dördüncüsünü bitirdi, sonra bana baktı. Aniden, "Duş almam gerek" dedi.

Adam başını kaldırdı. "İyi misin?"

Sherwood başını sallamaya başladı ama durdu. "O ev gibi kokuyorum ve Mercy'nin orada bulduklarımızı tekrar anlatmasını dinlemek istemiyorum."

"Git duş al," dedi Adam. "Seninle ve Mercy ile konuşmam gereken bazı işler var ama bekleyebilir. Ben Mercy'nin izlenimlerini alacağım. İşimiz bittiğinde sana haber veririm."

Sherwood başıyla onayladı, masadan kalktı ve gitti. Yukarıda kullanabileceği bir duş olmasına rağmen, bodrum katına inen merdivenleri kullandığını duydum.

Alt kattaki duş, sürünün ihtiyaç duyduğunda genellikle kullandığı duştı. Bodrumdaki banyonun yanındaki dolapta çeşitli temiz giysiler bulundururduk, çoğunlukla eşofmanlar olurdu ama sürünün bir kısmı üstünü değiştirirdi; bu yüzden üst kat yerine alt kata inme kararı çok mantıklıydı.

Bununla birlikte, herhangi bir bodruma, hatta kendi bodrumumuza bile korkmadan inebilmem için bir iki gün geçmesi gerektiğinden *emindim*. Belli ki Sherwood daha sert bir malzemedен yapılmıştı.

Dördüncü sandviğin diğer yarısını, iki sandviç daha ve Adam'ın ekmekle birlikte garajın dondurucusuna gizlediği iki çikolatalı kurabiyeyi yedim. Sonra tekrar üstümü değiştirmeyi denedim.

Genellikle değişimim anlık ve acısız oluyor, ancak bazen çok zorladığımda berbat oluyor. Bu çok sık olmuyor, çünkü minyatür zombi keçiler bir yana, şekiller arasında gidip gelmemi gerektiren çok fazla durum yok.

Öznel bir saat sürdü, muhtemelen beş ya da altı dakikadan fazla sürmedi, ama vardiyayı yönettim. Nefes nefese yere uzandım, hareket edemeyecek kadar yorgundum ve gözlerimin odaklanmasını bekledim. Kurtadamların her değişimde buna ya da daha kötüsüne nasıl katlandıklarını merak ettim. Beni mutlu eden pek çok şey vardı. Kurt adam olmak yerine olduğum şey olmak.

"Tamam o zaman," dedi Adam. "Hadi sana giyecek bir şeyler alalım." Merdivenlerden yukarı koştuğunu duydum.

Temiz giysileri karnımın üzerine bıraktığında oturuyordum. Birazdan uyumam gerekecekti ama yatağıma Elizaveta'nın evi gibi kokarak gitmeyecektim - domuz ahır bile kara büyüden daha iyi kokar.

Önce duş, sonra uyku. Ama tüm bunlar sorgulama için beklemek zorundaydı.

Giysileri ayırdım ve giymeye başladım.

"Bekle," dedi Adam, yanıma çömelerek. Hafifçe elini omzumdaki hassas bir noktaya götürdü ve irkildim.

"Oh," dedim. "Goblin yapmış olmalı." Adam'ın bulduğu çürük ya da sıyrığı hatırlamıyordum ama keçiler yapmamıştı.

Keçilerden biri kaval kemiğime tekme atmış, diğeri de kolumu ısırılmıştı. Kolum morarmıştı ama küçük keçiyi derisini yüzmeden önce yere düşürmüştüm. Bir zombi tarafından ısırılmanın insanı zombiye dönüştürmeyeceğinden oldukça emindim, ancak ölü bir şey tarafından ısırılmak tüm enfeksiyonların anasına neden olabilirdi. Ama omzunu almadıklarını biliyordum, bu yüzden ben goblinle dövüşürken olmuş olmalıydı.

Adam alnını yaralanmamış omzuma yasladı ve ellerini her iki koluma doladı. Onun ağırlığı sırtıma destek oluyordu.

"Keşke," dedi, sesi tenimde biraz boğuklaşarak, "sürüden biri kadar çabuk iyileşebilseydin. Keşke goblinlerle ve zombi keçilerle savaşmak için sana ihtiyacım olmasaydı çünkü aptal toplantılara sıkışıp kaldım. aptallar."

"Minyatür zombi keçiler," diye düzelttim. "Ya da minyatür keçi zombiler. 'Minyatür' önemli. 'Zombi keçiler' kulağa şeytani geliyor."

Elleri üst kollarımda sıkılaştı. "Hızlı ve zeki olduğun için sana minnettarım. Hayatta kalmak için çalıştığın için, Mercy. Ama bir gün bunun yeterli olmayacağından endişeleniyorum."

"Ben de senin için endişeleniyorum," dedim ona. "Ama seni bir muhasebeciye ya da başka bir şeye dönüştürmeye çalışmaktansa endişelenmeyi tercih ederim."

Üvey babam bir dişçiydi. Yıllarca, annemin ilgisini çekmesinin bir nedeninin, babam olan (aynı zamanda Coyote'ydi, ama annem o kısmı bilmiyordu) tehlike arayan boğa binicisine hiç benzememesi olup olmadığını merak etmişim.

Adam güldü ama içinde pek de mizah yoktu. "Yaklaşık on yıl boyunca sessiz, suçsuz bir hayat sürdün. Tehlike seni her gün ziyaret etmedi. I

sebebini aramaya devam edin. Hayatında kıyametin kopmasının nedenini. İtici gücün ben olabileceğimden kaçamam."

Başımı sertçe salladım. "Hayır. Tuhaf şeyleri sen başlatmadın. Sadece kötü şeyler olmaya başladığında yardım etmek için oradaydın. Çocuk, Mac, kim kapıma geldi, bunun seninle hiçbir ilgisi yoktu."

Alan MacKenzie Frazier'in ortaya çıkışı, arabaları tamir ettiğim ve doğaüstü dünyanın geri kalanı tarafından çoğunlukla görmezden gelindiğim ve görmezden gelindiğim neredeyse on yıllık bir barışı bozmuştu. Mac, gelecek belaların yırtık pırtık bir habercisiydi. Zavallı çocuk, öleli üç yıldan fazla olmuştu.

"Suçlayacak birine ihtiyaç varsa," dedim, "Coyote'yi suçlamayı seçiyorum. Gary'nin" -yarı kardeşim- "yaptığı şey bu. Diyor ki dokuz onda bir haklı çıkar. Geriye kalan tek sefer de Coyote'nin hatası olabilir, sadece onu suçlayacak kadar kanıt bırakmamıştır."

Adam bana sarıldı. "Tamam, tamam." İç çekti ve iç çekişinde benim bakış açımı benimsemediğinden emin olmamı sağlayacak kadar suçluluk duygusu vardı.

Kollarımı hafifçe ovdu. "Tüylerin diken diken oluyor." Beni bıraktı ve ayağa kalktı. "Giyinmen gerekiyor, bana Elizaveta'nın evinde fark ettiğin her şeyi anlat-"

"Ölü insanlar," dedim ona.

"-Ölü insanlar dışında," diye yumuşak bir şekilde devam etti. "Sonra da gidip duş alıp dinlenmen gerekiyor."

İçimi çektim. "Hayır." Çünkü insan benliğime dönüşün acısı hafifledikçe, yakın geleceğimde kestirmenin olmadığını fark ettim. "Bilgilendirmeden sonra duş alıp işe gitmem gerekiyor. Kötüler için dinlenme yok."

Bir şeyler söylemeye başladı, sonra ellerini havaya kaldırdı. "Tamam. Ama akşam yemeği için eve pizza getireceğim."

Bugün yemek yapma sırası bendeydi. "Anlaştık" dedim.

Ayağa kalkmama yardım etti ve ben de ona izin verdim. Ellerim beceriksizceydi, dengem bozulmuştu ve kot pantolonumu çekiştirmek için ona yaslanmak zorunda kaldım. Saçlarım iğrenç kokuyordu ya da en azından geri kalan her yerimden daha iğrenç kokuyordu. Ve sürekli Robert'ın kokusunu alıyordum. Elizaveta'nın torunu gibi kokmak şöyle dursun, onu düşünmek bile istemiyordum. Saçlarımı yüzümden geriye doğru çektim ve yeniden ördüm.

Pek yardımcı olmadı ama en azından her hareket ettiğimde tenime

sürtünmüyordu.

Giyinmemi bazı insanların sadece takdir eden bir gözle izlediğini düşünebilir. Sadece Adam'la bir eş bağı paylaşmadılar.

Kocam, erkeklerin kafalarında aynı anda sadece tek bir fikir olduğu ve genellikle bu tek şeyin seks olduğu şeklindeki o eski atasözünü yalanladı.

Bir kısmı çürüklerimi listeliyordu. Bir parçası ne kadar sallantılı olduğumu fark ediyordu. Bir kısmı değiştiremeyeceği şeyler için endişeleniyordu. Ve bir kısmı da seksi düşünüyordu.

O kısmına kalçalarımı oynattım ve o da güldü. "Hey," dedi.

"Bunu yapıp yapmadığını bildiğinde alay etmek adil değil yatay, ben ilk aşamaya gelene kadar sen uyumuş olursun." Dilimi ona doğru uzattım.

"Dikkatli ol," diye uyardı. "Yoksa biri teklifini kabul eder." Sonra hızlı ve alaycı bir gülümsemeyle vites değiştirdi. "Peki Elizaveta'nın evinde ne buldun?"

"Ne arıyordun?" Kotumun düğmelerini iliklerken sordum.

Gömleğimin düğmelerini açmak yerine başımın üzerine çektim, sonra bu tembelliğin bedelini gömlek kollarından biri düzgün çıkmadığında mücadele etmek zorunda kalarak ödedim.

Adam çözülmemeye yardım etti. "Ne fark ettiysen bana söyle."

"Kara büyüü biliyorsun tabii ki," dedim. "Hepsi öyleydi. Ölen insanların hepsi kara büyü uygulayıcısıydı, Militza bile."

Jesse'nin onun hakkında tuhaf şeyler hissetmesine şaşmamalı. Belki de Militza'yı gezdirmeye devam etseydi, kendi arka bahçemizde neler olup bittiğini keşfedebilirdik.

"Elizaveta hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Tüm ailesi kara büyü yaparken o evde yaşayıp yine de gri bir cadı olabilir miydi?"

Omuz silktim. "Belki mi? Cadıların bu kadar ince ayrıntılar üzerinde nasıl çalıştıklarını bilmiyorum. Ama yapmadı. Bundan kaçınmadı. Öğrenmemi istediğin şey bu mu?" Bu yüzden bana bir cadının büyüünü diğerinden ayırt edip edemeyeceğimi sormuştu. Aslında bunu yapmam gerekmemişti - Elizaveta'nın itirafı yatak odasındaaydı.

Başını salladı, yüzü gergindi. Bu cevabı bekliyordu ama farklı bir cevap umuyordu.

"Bunu bizden nasıl sakladığını bilmiyorum," dedim ona ya da belki de kendime. "Yemin ederim kara bir cadı gibi kokmuyor ya da hissetmiyor, Adam. Ama yatak odasını karıştırmaya gittiğimde, odasında gizli bir bölme vardı. dolap."

Üst katta bulduğum en ilginç şeydi. Bölme de iyi gizlenmişti. Ama bir bölme sık sık kullanılıyorsa ve arayan kişi bir çakalın burnuna sahipse onu gizli tutmak zordur.

"Sherwood siz açmadan önce o bölmeyi inceledi mi?" Adam sertçe sordu.

Güven vermek için bir el salladım. "Evet, tabii ki yaptı. Tahminimce bubi tuzağı kurmadı çünkü çok sık kullanıyor. İş kıyafetlerini orada saklıyor." Kanı yıkamıştı ama kokusunu hâlâ alabiliyordum.

-Kan ve diğer şeyler. Saçlarımın Elizaveta'nın gömleğinden daha temiz yıkanacağını umuyordum. "Ölüm gibi kokuyordu o giysiler. Acı ve çürüme gibi."

"Kara büyü," diye onayladı Adam yenilgiye benzer bir ifadeyle. "F . . . Lanet olası silahın oğlu. Başka birine ait olabilirler mi?"

"Odasında mı?" diye sordum ama başımı salladım. "Hayır. Onlar *da* onun gibi kokuyordu."

"Bunu benden nasıl sakladı?" Adam sordu.

Bana sorduğunu düşünmemiştim ama yine de cevap verdim. "O bir cadı, Adam. Büyü kullandığını sanıyorum." Ayaklarımın üzerinde biraz sallandım. Yemeğin yardımı olmuştu ama tam etkisini göstermesi için biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Birazdan iyi olacaktım.

"Ben uzman değilim," dedim ona. "Bunu yapabildiklerini bilmiyordum - kara büyüyü duyularımızdan gizleyebildiklerini. Ama bir şekilde yaptı ve o bir cadı.

Büyücülük olması mantıklı. Ama bu bir tahmin."

Adam bir elini sırtıma koyarak beni sabitledi, ağrıyan yerlerden kaçındı. "Üzgünüm Mercy. Yorgun olduğunu biliyorum ama üzerinden geçmemiz gereken daha çok şey var."

"Ben iyiyim," dedim ona. "Ya da yarım saat kadar sonra iyi olacağım. Ama eğer uzun bir konuşma yapacaksak, tam şu anda, o zaman oturmam gerekiyor."

Adam masadan bir sandalye çekti ve beni üzerine oturttu.

"Kara büyü yeni, değil mi?" Ona sordum. "Biz birlikte olmadan önce, onun evi şehirdeyken, bazen seni ve Jesse'yi akşam yemeğine çağırırdı. Ne kadar iyi olduğu umurumda değil, bunu saklayamazdı-" Yağlı büyü bulutu ama kurtadamlar bunu hissetmezdi. "- Senden eve yayılan koku."

Adam yanıma oturdu, dalgınca elimi eline aldı ve parmaklarımla oynadı. Bana bu şekilde, düşünmeden dokunması hoşuma gidiyordu.

Sanki aramızda manyetik bir güç varmış gibi. Daha iyi olan tek şey, dilediğim zaman ona dokunabilmemdi.

Düşünceli bir şekilde, "Doğru. Onun sürümüzün bir parçası olduğu hissinin ne zaman sona erdiğini hiç fark etmedim bile. Biz bir araya gelmeden önce, kesinlikle."

Biraz daha düşündü, sonra homurdandı. "Kara büyüye girişini örtbas etmek için her ne yapıyorsa, bu güçlü bir şey çünkü ... şey, Avrupa'ya giderken o uçakta bulunan tüm insanları düşünün. Bunu hepimizden sakladı."

"Pasif büyü," diye kabul ettim. "Çünkü aktif bir şey olsa fark ederdim. Bir çeşit tılsım mı? Nasıl olduğunu öğrenmek istiyorsanız, sanırım bir uzman bulmanız gerekecek."

Ama Elizaveta'nın dönüştüğü şeyi nasıl sakladığı yapılacaklar listesinin başında değildi. Adam pencereden dışarı baktı ve elimi tuttu.

Konuştuğunda acıyla karışık yumuşak bir sesle konuşuyordu. "Ne zaman değiştiğini merak ediyorum. Ve neden?"

Elizaveta'yı seviyordu. Onu etkiliyor ve onunla dalga geçiyordu. Onunla Rusça konuşuyordu, tıpkı annesi gibi. Gri cadıların bile güçlerini korumak için neler yaptıkları konusunda açık fikirli olmasına rağmen, Elizaveta'yı ailesi ya da ona yakın bir şey olarak görüyordu. Adam değer verdiği insanlardan kolayca ya da acı çekmeden vazgeçmezdi.

"Belki de o büyücü vampir onu korkuttuğunda olmuştur," diye önerdim usulca, bir dakika sonra başka bir şey söylemeyince. Eğer bir neden bulabilirsek, Adam'ın canının daha az yanacağını umuyordum. "Hatırladın mı? Onu o kadar korkutmuştu ki, o gidene kadar kasabayı terk etmişti."

Büyücüler şeytanlar tarafından ele geçirilir ve bu şeytanlar İyilik yolunu izlemekten vazgeçen insanlar. Buna gri cadılar ve kesinlikle siyah cadılar da dahildi.

Başını iki yana salladı. "Hayır, o zamanlar onun evine çok girip çıkıyordum. Sürünün geri kalanı da öyle. Neredeyse ikinci bir karargâh gibiydi, çünkü kasabadaydı ve bizim evimizden daha merkeziydi. Kara büyüye geçişi bir yıl kadar öncesine dayanıyor olamaz."

Daha önce Elizaveta'nın evine, her iki eve de hiç girmemiştim. O beni pek sevmezdi, ben de ondan korkardım. Bu kombinasyon, daha önce de gözlemlediğim gibi, bizi arkadaş yapmadı.

"Bugünden önce onun yeni evine hiç gitmedim," dedi. "Sürüye sorup yeni evinde kimsenin bulunup bulunmadığını öğreneceğim ama sanmıyorum. Biz

Taşındıktan hemen sonra onu biraz rahat bıraktım ve eski ilişkimizi asla tam olarak geri kazanamadık."

"Geçen yıl taşındı, değil mi? Noel'den hemen önce."

Zamanlama ilginçti. Siyahlarla çalışmak zor olurdu.

çok yakın komşularla büyü. Sıradan insanların büyüü hissetmesi gerekmez - gerçi bu her zaman doğru değildir - ama kara büyü bedenlerin yanı sıra koku ve sesler de üretir. Kara büyü yapıldığında saklanması daha kolay olan şeyler.

komşular daha uzak.

"Doğru," diye kabul etti. "Seni takip ediyorum. Belki de gri büyüden kara büyüye geçtiğinde taşınmak zorunda kalmıştır. Tüm ailesini topladı - çünkü yetişkinlerin o zamana kadar çoğunlukla kendi yerleri vardı - ve onları insanların çok fazla ölü hayvan gömdüklerini fark etmeyebilecekleri kırlara götürdü."

Noel zamanı neler olup bittiğini hatırlamaya çalıştım. Elizaveta'ya bir bahane bulmayı önemseydiğimden değil. Kara uygulayıcılar istemedikleri avlarına işkence eder ve öldürürlerdi. Bana kalırsa Elizaveta bu noktadan sonra afroz edilmişti ve bundan daha fazlasına ihtiyacım yoktu. O ölü hayvanları kafeslerde görmüştüm. Muhtemelen onları kâbuslarımda tekrar göreceğim.

Ama *Adam*'ın bir nedeni olsa daha iyi hissedebilirdi.

"Şükran Günü'nden hemen sonra, o büyücü vampir Marsilia-Frost," dedim düşünmeden önce. Düşünüyorsa olsaydım Frost'tan bahsetmezdim.

Ağzı gerildi. Frost hassas bir noktaydı. Bir tür vampir çatışmasında Marsilia'nın yanında Frost'a karşı savaşmak için manevra yapmıştım. Frost ölümlere hükmedebiliyordu, ben de öyle sayılırdım. Marsilia beni kendi takımına çekmenin ona daha iyi bir şans vereceğini düşünmüştü. Adam'ın bunu aşması gerekiyordu çünkü Adam önce davranmasaydı Frost'u ben öldürecektim.

Muhtemelen. Belki.

"Sence Frost Elizaveta'yı korkutmuş olabilir mi?" Ben sordum.

"Beni korkuttu," dedi. "Seni bir daha asla bir vampirle dövüşürken görmek istemiyorum, Mercy, herhangi bir vampirle. Bu çok yakındı."

Tamam, bu konuşmayı yeniden yönlendirmem gerekiyordu çünkü kurallarıma göre her olayda beni sadece bir kez çiğnemesi gerekiyordu. Ve Frost hakkında söyleyeceklerini çoktan söylemişti.

"*Elizaveta* hakkında konuşuyorduk," dedim ona. "Elizaveta'yı korkutur muydu?"

Bana homurdandı ama soruyu yanıtladı. "Onun vampirlerle pek bir ilgisi yok." Sonra yüzü ciddileşti. "Bana büyücülüğün bir vampir için nadir bir yetenek olduğunu söylemiştin."

"Bunu bana vampirlerden biri söyledi," diye kabul ettim. Bu bilgiyi Adam'a aktarmıştım, böylece Marsilia'nın yakın zamanda rakipleriyle savaşmam için beni gönüllü olarak isteyeceğini düşünmeyecekti. "Frost bu yüzden bu kadar güçlüydü."

"Ölü çağırma daha çok cadılara özgü bir şey, değil mi?" dedi Adam. Sonra başını salladı ve tekrar, "Elizaveta'nın vampirlerle pek ilgisi yok. Frost'la tanıştığını hiç sanmıyorum." Kaşlarını çattı. "Ama cadı olarak doğduysa, belki bir şeyler hissetmiştir. Bu, evinde bulduklarımız için bir bahane olmaz ama bir açıklama olabilir."

"Onunla konuştuğunda," dedim, "kara büyü hakkında soru sorduğunda ne dedi?"

Adam iç çekti. "Yapmadım. Ne yaptığını anladığımı bilebilirdi. Ama sanırım ikimiz de bunun transatlantik bir telefon görüşmesi sırasında yapılmaması gereken bir konuşma olduğuna karar verdik." Bu kez konuşmayı değiştirmeye karar veren oydu. "Frost'u ilk kez ne zaman gördün?"

"Marsilya'ya darbe yapmaya çalıştığı zaman," dedim. "İki yıl önce mi? Tamam, doğru. Yani Frost olamaz. Elizaveta onunla Kasım ayında buradayken tanışmadı. Ve eğer onu başka bir şekilde tanıyor olsaydı, bu çok uzun zaman önce olurdu."

"Eğer gücü cadıdan geliyor olsaydı," dedi Adam, "Elizaveta Tri-Cities'e ilk kez girdiğinde bunu bilirdi. Onun yöntemleri var. Yani zamanlama doğru değil. En azından sadece onun varlığına tepki veriyorsa. Frost onun dönüşmesine neden olmadı."

"Neden" sorusunun cevabını aramaktan vazgeçti ve daha acil olaylara odaklandı.

"Evde kimin kokusunu aldın?"

"Tüm ölüler, Elizaveta, iki tuhaf cadı ve sanırım üst kattaki bir yatak odasında belli belirsiz, iki ay önce polisin aramasına yardım ettiğimiz o kayıp adam, Alzheimer'lı adam."

Adam başıyla onayladı. "Zack ve Darryl da bunu yakaladı." Bir an için gözlerini kaçırdı. "Onu aramamıza o da yardım etmişti, hatırladın mı? Bundan önce neler olduğunu görmeliydim."

"Nasıl?" Ona sordum. "Senden saklanıyordu, Adam. Bu onun çok iyi yaptığı bir şey."

Bir süre sonra, "Yani sen de sadece iki garip cadı yakaladın. Siyah cadılar." Başımı salladım. "Ve Elizaveta ve tüm klanı kara büyü uygulayıcılarıydı. Başka bir şey buldun mu?"

"Birkaç şey," dedim ona. "Ve bunlardan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Evdeki herkes aynı anda öldü."

"Bunu nereden biliyorsun?" Ama ben cevap veremedim, bana dokunmayan elinin parmaklarını şıklattı. "Hayaletler."

Başımı salladım. "O evin her yerinde varlar ama onlardan tutarlı bir şey öğrenemedim. Travma hayaletleri güçlü kılabilir ama her zaman iyi iletişim kurmalarını sağlamaz."

"Peki hepsinin aynı anda öldüğünü nereden biliyorsun?" Adam sordu.

Kaşlarımı çattım, çünkü bu durumdan hiç memnun değildim. "Sadece biliyordum, Adam. O evde bunu hissedebiliyordum - hayat bir anda mümkün olmaktan çıktı ve her şey öldü."

Mutsuzca homurdandı, ben de öyle hissediyordum. Dışarıda böyle bir şey yapabilecek bir cadı olduğunu bilmek hoşuma gitmiyordu. On dört insanlar ve düzinelerce hayvan onun büyüyle öldü. Eğer cadılarla dolu bir eve bunu yapabildiyse, kurt adamlarla dolu bir eve de yapabilir miydi?

Ayrıca onların ölüm anını ne kadar güçlü hissettiğimi bilmek de hoşuma gitmiyordu. Coyote'nin yaşam ve ölüm arasındaki geçişle ne kadar yakından bağlantılı olduğunu anlamaya başlıyordum - ne de olsa Coyote değişimin ruhuydu. Bunun benim için sonuçları rahatsız ediciydi.

Devam edelim o zaman. "O evde bir sürü hayalet vardı," dedim ona. "Eğer onun arazisini kazarsanız, bahse girerim hayvanların yanı sıra insan kalıntıları da bulursunuz. Alzheimer'lı beyefendiden daha fazlası."

Yüzünü buruşturdu. "Bunu Elizaveta döndüğünde anlayacağız."

"Bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir teorisi var mıydı?" Ben sordum.

Başını salladı, sonra omuz silkti. "Birisi o yokken onun bölgesini ele geçirmeye çalışmış."

Daha önceki konuşmamızdan dolayı Frost aklımdaydı. Ve Marsilia'nın bölgesini ele geçirmek için Tri-Cities'e gelmişti. Ve sonra, sabahın büyük bir bölümünde ağır aksak ilerlediği belli olan bilinçaltım nihayet birkaç noktayı birleştirdi.

Adam kaşlarını çattı. "Mercy?"

"Huh," dedim. "Frost."

"Ne?" Adam sordu.

"Az önce o zombileri yapan cadının kim gibi koktuğunu buldum," dedim ona. "Kokular nasıldır bilirsiniz, bir süre sonra birini daha önce ne zaman kokladığınızı hatırlamak için biraz koşmanız gerekir."

"Evet," dedi Adam.

Başımı salladım. "Daha önce kokladığım biri gibi koktuğunu biliyordum. Ama tanıştığım cadıları gözden geçirip durdum -aslında o kadar çok cadı yoktu- ve hiçbir şey bulamadım. Ama kara büyü ve cadı gibi kokmayan kısımları Frost gibi kokuyordu. Yakın akrabası, kardeşi, çocuğu, hatta ebeveyni olacak kadar benziyordu. Ama bundan daha fazla değil."

"Huh." Adam da benimle aynı sesi çıkardı, sesi alışılmadık bir şekilde şaşkıncı. Sonra kendini toplar gibi oldu.

"Frost," dedi. "Bu saldırının vampirlerle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ya da," dedim yavaşça, "belki de tüm bu Frost olayının cadılarla bir ilgisi vardır."

Elini çektii ve iki eliyle yorgun bir şekilde yüzünü ovuşturdu. Neredeyse bir haftadır tam bir gece uykusu çekmemişti. Aslında ben de.

"Müthiş," dedi. "Tam da şu anda ihtiyacımız olan şey, bir cadı-belki de-vampir bölgesi anlaşmazlığı."

"Size şu anki komplo teorimi anlattım," dedim ona. "Belki de bu bir tesadüftür?"

"Ama bu bana hmmm dedirtiyor," dedi.

Başımı omzuna yasladım. "Özür dilerim."

"Senin hatan değil," dedi. Bir süre sonra, "Sherwood'un suyu açtığını duydun mu?" diye sordu.

"Hayır," dedim doğrulup. Sherwood düş almış olsaydı, bunu duymamız gerekirdi. "Sherwood?" Adını söyledim. O bir kurt adamdı; beni kolayca duyabilirdi.

Cevap gelmedi.

"Sürü bağlarından ona ulaşamıyorum," dedi Adam, sandalyesinden kalkıp bodruma doğru ilerlerken. "Orada ama onunla iletişim kuramıyorum."

Adam koşmadı ama zaman da kaybetmedi. Merdivenlerin başında durdu ve benim de durmam için elini kaldırdı.

Bodrum sessiz, çok sessiz ve karanlıktı. Şimdi onu ararken, sihrin iş başında olduğunu hissedebiliyordum. Hiçbir şey olmadığına yemin edebilirdim.

Sherwood aşağı indiğinde oradaydı. Düşündüm de, Sherwood,

Çoğu kurt adamın aksine, büyücülüğe karşı duyarlıydı ve bu bir büyücülüktü. Eğer orada olsaydı, asla aşağı inmezdi.

Adam merdivenlerden inmeye başladı ama ben kotunun arkasından tuttum. Karanlığı görebiliyor ve sessizliği duyabiliyordu ama benim hissettiklerimi hissedemiyordu.

"Bekle," diye fısıldadım. "Burada, merdivenlerde çok fazla sihir var."

Adam döndü ve bana hızlı bir öpücük verdi. "Mercy," dedi normal bir sesle. "Ne sen ne de ben büyü konusunda bir şey yapamayız ve kurtlarımdan biri diğer tarafta."

Onu serbest bıraktım. "Böyle söyleyince ..."

Aşağı inmeye devam etti, ben de onu takip ettim. Ayağı dördüncü basamağa değdiğinde, garip, siyah, kuru bir buz sisi gibi mürekkep gibi bir gölge yükseldi. Adam tereddüt bile etmedi. Önümdeki karanlığa doğru ilerlerken bir elimi sırtına koydum.

Belki de yukarıda kalmalıydım, kimse geri gelmezse yardım çağırabilirdim. Ama benden bunu yapmamı istememişti ve ben de bunu önermeyecektim. Kurtlarımızdan biri aşağıda kapana kısılmıştı.

Merdivenlerin dibine geldiğimizi biliyordum çünkü sayıyordum ve Adam aniden durdu. Hırladı ve önündeki şeye baskı uygularken elimin altındaki kaslar kaya gibi sertleşti.

"Engellendi," diye homurdandı.

"Bir de ben deneyeyim," dedim yanından geçerken.

Onu durduran bariyer, yolu kapatan dev bir sıcak yastık gibi hissettiriyordu. Tıpkı Adam gibi beni de dışarıda tutmaya çalışıyordu ama bana doğru bastırıldığı her yerde yumuşuyor ve boyun eğiyordu. İlerlemek, kulaklarıma ve burnuma kayan ve neredeyse sahip olduğumdan daha fazla cesaret gerektiren sıcak balmumu içinde kendimi gönüllü olarak boğuyormuşum gibi hissettirdi. Ama Adam arkamı kolluyordu ve Sherwood'un ihtiyacıyla birleşen bu bilgi beni ilerlemeye devam ettirdi.

O iğrenç, cadı işi jöle kıvamı ağızımı da istila etmeden önce ağızımı kapattım. İlerlemeye çalışırken Adam'ın elini tuttum ve onu peşimden sürükleyebileceğimi umdum.

Kolay ya da hızlı değildi ama ilerleme kaydettim. Soğuk hava başımın tepesine dokundu ve sonra sıcak, sinsi büyü isteksizce uzaklaşırken Sherwood'un kurdunun öfkeli kükremesini duyabiliyordum.

Burun deliklerim serbest kalır kalmaz kara büyüünün ve kokusu daha önce kokladığım bir şeyle örtüşen garip bir kurt adamın kokusunu alabildim.

bugün çok fazla. Göz kapaklarım bariyerden kurtulana kadar gözlerimi açmaya cesaret edemedim ama burnum bana yeter dedi.

Bodrumda bir zombi kurt adamımız vardı.

Öne doğru eğildiğim için bariyerden önce üst bedenim geçti, bu da belden aşağımın sıkıştığı anlamına geliyordu.

zombi kurt adam 30 adımdan daha az bir mesafede.

Boştaki elimle yüzümü sildim ve gözlerimi açmak için güvenli hissedene kadar büyüü bir kenara ittim. Bacaklarım hâlâ ağır çekimdeydi ama en azından görebiliyordum.

Bu zombi keçilerden farklıydı, daha iyi yapılmıştı. Siyah kürkü tam olarak sağlıklı parıldamıyordu ama yırtık pırtık da değildi. Her iki savaşçı da çok hızlı hareket ettiği için kesin bir şey söylemek zordu ama zombi kurdun Sherwood'dan biraz daha büyük olduğunu düşündüm, bu da onu Samuel ya da Charles ile aynı boyut kategorisine sokardı. Eğer koku olmasaydı, onun yaşayan bir kurt adam olduğuna inanabilirdim.

Bu sabah uğraştığım keçilerin tek bir amacı vardı: beslenmek. Bu da onları avlamayı kolaylaştırmıştı çünkü başka her şeye karşı kör ve sağırlardı. Ama bu ölü kurt zeka ve eğitimle savaşıyordu.

Sherwood'un bir arka bacağı eksikti; eminim insan halindeyken bile bu can sıkıcı bir durumdu. Ancak şu anda olduğu gibi kurt olduğu bir dövüşte büyük bir sorumluluktuk. Eksikliğini taktiklerle telafi ediyor, rakibini kendi alanına girmeye zorluyor, manevra kabiliyetinin kısıtlı olması sorun yaratmıyordu.

Adam dışında, Sherwood'un dört ayağı olsaydı, sürüde onu alt edebilecek bir kurt olduğunu sanmıyorum. Ama zombiye karşı savaşını kaybediyordu.

"Mekanik hasar," diye bağırdım Sherwood'a, sanki yardımına ihtiyacı varmış gibi. Zombilerle ilgili yeni edindiğim deneyimle daha sessiz bir şekilde devam ettim, "Acı hissetmiyorlar. Bu yüzden mekanik hasar vermeniz gerekiyor. Bir dakika içinde sana yardım getiriyorum."

Dengemi kaybetmeden bacaklarımı kurtarmak için mücadelemi iki katına çıkardım. Sol ayağımı dışarı çektim, döndüm ve bariyerin içine uzanıp boştaki elimi Adam'ın kline kilitledim, böylece iki elimle birden çekebilecektim. Bir zombi kurt adama pek yardımcı olamayacaktım; Adam'a ihtiyacımız vardı.

Onu çekmek bir halat çekme oyunu gibiydi. İlerleme kaydettim ama çok yavaştı. Sürecin bir noktasında sol ayağım serbest kaldı. Adam'a yardım ederken yüzümü tekrar çamura gömdüm. Adam'ı göremiyordum, sadece ikimiz de onu çekmek için çabalarken ellerinin benimkileri kavradığını hissediyordum.

İşe yaramayacağını düşündüğüm korkunç bir an vardı - ikimiz de lanet bariyerin içinde boğulacaktık. Sonra nihayet, büyük, korkunç bir emme sesi ve yağmurda elektrikli bir çite dokunduğum zamanki gibi içimden geçen bir zonklamayla büyü gitti.

Adam öne doğru tökezledi, ani direnç eksikliği yüzünden dengesi bozuldu. Ama hemen ayağa kalktı ve dikkatini dövüşe verdi. Elini bıraktım ve geri çekildim, nefes nefese kalmıştım, kıyafetlerini çıkarıp değişimini hızlandırmak için sürü bağlarını çağırdı. Ama kavgaya dalmadan önce onu almasını beklemedi.

Bağların yardımıyla bile değişmesi beş on dakikasını alırdı. İnsan olarak kalması daha iyi olabilirdi ama silahı yoktu ve biz de burada silah bulundurmuyorduk.

"Zombiler," diye mırıldandım, bir iblis gibi dövüşen ölü kurda bakarak. "Ben zombiler hakkında ne bilirim ki?"

Merdivenlerin büyüğü kaybolduğundan, merdivenlerden ana kata çıktım ve sonra durakladım.

"Zombileri yakın," diye mırıldandım. "Kafalarını kesin." Hareketli vücut parçaları olan bir düzine korku filmi gözümün önüne geldi ama bu efsanenin hangi kısmının kurgu olduğunu hatırlayamadım. Keşke minyatür keçi zombilerle biraz deney yapsaydık diye düşündüm. Şu anda kafa kesmenin işe yarayıp yaramayacağını bilmek faydalı olabilirdi. Hepimiz bodrumdayken bir zombiyi yakmak işe yarayacağı şüpheli bir şey gibi görünüyordu. Eğer etini gerçekten tutuşturacak kadar çakmak gazıyla ıslatmayı başarırsam, büyük bir ihtimalle herkes ve her şey yanıyordu. Ve ne tutuşursa tutuşsun, Aiden ve Joel sayesinde evde harika bir yangın söndürme sistemimiz vardı. Kafa kesmek sınırlı bilgimle daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu.

Garajdaki barbekü malzemelerine koşmak yerine ikinci kattaki merdivenlerden yatak odamıza doğru koştum. Mutfak bıçakları daha yakındı ama sadece birkaç saniye daha yakındı ve yeterince büyük değillerdi.

Adam'ın gömme dolabında bir silah kasası ve başka tür silahlarla dolu kilitli bir gardırobu vardı. Elizaveta'nın evindeki arabamın bagajında bıraktığım ve ekipten birinin eve götürmesini beklediğim çatal bıçağım için pişmanlık duydum. Ama gardıropta çok sayıda sivri ve keskin şey vardı.

Silah dükkanında ilk gördüğüm şey .444 Marlin oldu. Neredeyse unutuyordum; silah kasasında yer kalmamıştı ve Marlin'i onun yerine silah deposuna koymuştuk.

Bodrumda, Kodiak ayılarını vurmak için tasarlanmış silahla masum seyircileri öldürmek konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Ruj büyüklüğündeki mermiler bir zombiye bile sorun çıkarabilirdi.

Tereddüt edecek zaman yoktu. Dolu tuttuğumuz tüfeği sol elimle kavradım ve sağ elimle rastgele bir kılıç aldım. Hangi silahı aldığımı fark ettiğimde koridora geri dönmüştüm. Peter'ın kılıcı.

Peter kurtlarımızdan biriydi. Öldüğünde Alman süvari kılıcı evimizdeydi - diğer kurtlardan birine bir şey göstermek için getirmişti. Ya da belki de o sırada öğretmenlik yapıyordu.

Jesse kılıçla nasıl dövüşüleceğini biliyordu. Eşi Honey, nerede olduğunu bilmesine rağmen kılıcı geri almamıştı.

Alman çeliği, yine o dolapta asılı olan beş katananın çeliğinden daha bağışlayıcıydı; bir katananın kırılabileceği yerlerde esneyebilirdi. Endişelendiğim kadarıyla sahip olduğu tek şey buydu. Ağır bir süvari kılıcıydı.

Yıllarca katana kullanmışım ve daha kısa, daha hafif bir mızrağa geçmişim. Ama bir süvari kılıcı at sırtında kullanılmak üzere tasarlanmıştı, bıçak kadar baltaydı ve bu kılıç benden daha uzun ve daha güçlü bir adam için yapılmıştı. Bir mutfak bıçağından daha iyiydi.

En azından 444'lük vardı.

Bodrumdan yukarı koşmamın üzerinden bir dakika geçmeden ayağım ana kata çıkan merdivenlerin en üst basamağına çarptı. Kafamda saymaya devam ettim. Elli üç saniye gerçek bir savaşta uzun bir süredir. İnsanlar saniyeler içinde ölür. Kalp atışları. Bodrumdan gelen hayvani sesler ve sürü bağlarının yanması beni rahatlattı. Eğer Adam değişimini hızlandırmak için hâlâ onlardan faydalaniyorsa, hayattaydı.

Sonra sessizlik çöktü.

Üst merdivenin yarısında durakladım.

Zombi kurt adam bodrum merdivenlerinin tepesini aştı ve durdu. Sanki bir şey arıyormuş gibi etrafına bakındı. Tüfeği kullanabilmek için kılıcı bıraktım.

Ses dikkatini çekti ve bodrum merdivenleri ile benim üzerinde durduğum merdivenler arasındaki boşluktan atlayarak yukarı çıktı.

Tüfeğin mekanizmasını çalıştırabildiğim kadar hızlı bir şekilde iki kez ateş ettim. Marlin bir katır gibi tepiyordu ve portlu namlu bile silahın nispeten hafif ve merminin büyük olduğu gerçeğini telafi edemedi. İkinci atış için beklemeliydim ve parmağım tetiği çekerken bile bunu biliyordum. Sadece beş mermi taşıyordu ve ben bir tanesini boşa harcamıştım.

Ama ilk atışım onu göğsünden vurmuştu. Alnına nişan almıştım ama zombi hızlı hareket ediyordu. Mermi onu geriye savurdu ve dengesini yeniden bulana kadar yaklaşık beş basamak aşağıya, merdivenlerin arasındaki boşluğa yuvarladı.

Kulaklarım tüfeğin top gibi gürültüsüyle çınlarken derin bir nefes aldım, kendime mekanik hasar vermem gerektiğini hatırlattım ve üçüncü mermiyle kurdun ön sol bacağını vurdum.

Namlunun portlanması nedeniyle, Marlin'in namlu flaşı iki fitten daha uzundu ve garip bir nedenden dolayı, sadece savaş alanı koşullarıyla açıklanabilir, çünkü namlu flaşı hiçbir şey *yapmaz*, bu bana güven verdi.

Bir sonraki atış çenesinin altını kopardı ama bir sonraki ve son kurşun, kurt daha önce hiç görmediğim kadar hızlı hareket edip tüfeğin namlusunun ucunu kaydırduğında duvara saplandı.

Bıraktım - zaten mermim bitmişti - ve tüfek öyle bir sesle duvara çarptı ki, o silahın bir daha işe yaramayacağından emin oldum. Ama çoktan ölmüş olan üvey babamın tüfeğinin yasını tutamayacak kadar keskin pençelerden kaçmakla meşguldüm. Bu hamle, bir ağaç kurdununkinden çok bir ayının saldırısına benziyordu. Bana isabet ederse, tek bir darbeye beni öldürebilirdi.

Kılıca doğru sıçradım ve mızrağım bana hediye edilmeden çok öncesinden beri üzerinde çalıştığım reflekslerimle kurda sapladım. Hareketi yumuşak bir şekilde gerçekleştirdim ve eğer kılıç ya da katana kullanıyor olsaydım, kalbine saplayabilirdim.

Ama Peter'ın kılıcı acayip bir süvari kılıcıydı ve ucu benim alışık olduğumdan daha ağırdı ve ucu ile kabzası aynı hızda değildi. Kılıcı saplamamın yaptığı tek şey, beyaz halının üzerine iğrenç kokulu bir sıvı akıtmak oldu. Sonra da zombiye saplandı.

Kılıcı tutmaya çalışmakla uğraşmadım. Onun yerine merdiven boşluğunun korkuluklarının üzerinden atladım ve bodrum merdiveninin ilk basamağının kenarına indim.

Zombi dönmekte biraz zorlanıyordu ... ama dehşetle gördüm ki verdiği hasarı iyileştiriyordu. Parçalanmış bacağı henüz ağırlık taşııyordu ama artık omzundan sarkmıyordu. Ve dişlerini bana doğru gösterdiğinde, vurduğum alt çenesi tamamen işlevseldi.

Kendini bir kurt adamın iyileştirebileceğinden daha hızlı iyileştiriyordu. Bu minyatür keçi zombilerin yapabildiği bir şey değildi.

Zombi atlayışımı takip etti ama sakat bacağının ihanetine uğrayarak yere kötü bir şekilde düştü ve ayağa kalkmak için mücadele etti. Sanki ön bacaklarından birinin çalışmadığını henüz fark etmemiş gibi davranıyordu.

Mutfağı girip dolaptan bir bıçak aldım ve zombiyle yüzleşmek için döndüm ama beni takip etmemişti. Merdivenlerin yanında bir çatışma sesi duydum ve neler olduğunu görebilmek için geri koştum.

Adam zombi kurt adamın beni takip etmesini engellemişti. Arkadaşımın her yerinde taze kan vardı ama zombi gibi o da hasarın çoğunu çoktan iyileştirmişti. Hâlâ değişiyordu ve eğer o kadar iyileşmiş olsaydı Görüldüğü kadarıyla hasarlıydı, bunu yapmak için sürüden yoğun bir şekilde yararlanıyordu. Sürü bağının yanıyormuş gibi hissetmesinin nedeni muhtemelen buydu.

Zombinin gücünü nereden aldığını merak ettim.

Beni gördü ve saldırdı. Adam ölü kurdu omzundan yakaladı ve onu (kelimenin tam anlamıyla, çünkü pençeleri halıya saplanmıştı) benden uzaklaştırdı. Yaratık merdivenlerin dibine kadar düştü ve ...

Büyü beni vurdu, tıpkı bu sabah goblin büyüünü etrafa savurduğunda olduğu gibi. Bu güç ayaklarımın dibinden yükselip vücuduma öyle sert bir şokla yayıldı ki, bir an için vücudumdaki her kas devasa, cehennem gibi bir at gibi acı verici bir yoğunlukla kilitlendi-

Kramp gibi ve nefes alamıyordum, ayakta duramıyordum, düşünemiyordum. Bu durum azaldığında ve panikle ilk nefesi aldığımında, sanki bir yıldırım çarpmasına çok yakınmışım gibi ozon kokusu aldım.

Bir yığın halinde yere yığıldım ve bedenim daha da fazla büyüyle titreşti, bu sefer duyularımın müzik olarak yorumlamak istediği daha yumuşak bir büyü, kulaklarımda değil bedenimde yankılanan keder ve öfkenin vahşi feryat sesi.

Ve sonra her şey bitti. İçgüdüsel olarak ayağı fırladım - yer, kavgada olmak için berbat bir yerdir. Adam yan tarafını bana dayadı, böylece tekrar yere düşmedim.

Adam'ı son gördüğümde vücudu zombiyi merdivenlerden aşağıya kadar takip etmeye hazırlanıyordu. Belli ki benim garip tepkim onu yukarıda tutmuştu.

"Bilmiyorum," dedim endişeli gözlerine nefes nefese. "Büyük bir sihir."
Kollarımı ovuşturdum.

Bodrumdan bir kazıma sesi geldi.

İkimiz de merdivenlerden aşağı baktık ama zombi hiçbir yerde görünmüyordu.
-Gerçi kokusunu hâlâ alabiliyordum. Merdivenlerin dibindeki halıda
Peter'ın kılıcının çıkardığı aynı pis, yumuşak sıvı çamurdan bir su
birikintisi vardı. İçinden büyük bir şey sürüklenmişti.

"Sherwood?" Ben seslendim.

Hırıltısının sesi beni rahatlatmalıydı. Adam'ın
kulakları düzleşti. Bana baktı.

"Tamam," dedim isteksizce.

Arkadaşım ne olduğuna bakmak için merdivenlerden inerken ben
de bekledim.

Sherwood yine hırladı. Bu kez acı dolu bir sesti ve içinde insan ses tellerine ait unsurlar vardı. Beş dakika önce değil, onu gördüğümde tamamen kurt olmuştu.

Adam, görüş alanımın dışında, hiç ses çıkarmadı. Ve üzerimden yine bir büyü dalgası geçti. Ağır büyü kullanımında her zaman sorun yaşamışımdır ama bana öyle geliyordu ki büyüye verdiğim tepki zamanla daha da kötüleşiyordu. Ya da sadece daha güçlü büyü kullanıcılarına maruz kalıyordum.

Ayağa kalkar kalkmaz derin bir nefes aldım ve artık beklemeyeceğime karar verdim. Dikkatli bir şekilde merdivenlerden aşağı indim. En alttaki iki merdiven, Adam'la ikimizin aşağıya indirdiğimiz orijinal bariyerden kalan iğrenç yapışkanla ıslanmıştı. Ama yalınayak olduğum için belli bir gıcık faktörünün ötesinde, buna pek dikkat etmedim. Odada gördüğüm şey, yapışkan noktanın tam ortasında beni durdurdu.

Adam, muhtemelen benimle aynı nedenden dolayı odanın yarısında duraklamıştı.

Odanın en ucunda, gün ortasında bile gölgelerin en derin olduğu yerde dev bir puf sandalye vardı. Puf sandalyeler Kurt ve insan için eşit derecede rahat olan birkaç mobilya parçası, bu yüzden odanın etrafına dağılmış birkaç tane vardı.

Zombi kurdun kalıntıları, sanki rahatlığı önemliymiş gibi sandalyenin üzerine yatırılmıştı. Ölü kurt adam cansız görünüyordu, gerçekten ölüydü ve öyle kalacaktı. Sherwood pufun yanında yere diz çöktü. Berbat durumdaydı. Kurtların arasında insan sesini duymuştum ve vücudu da böyleydi, daha önce hiç görmediğim bir şekilde yarı yarıya insana dönmüştü. Bir şeyin içinde sıkışıp kalmıştı.

İnsan ve kurt uzuvlarının tuhaf uyumsuzluğu ve inanılmaz derecede acı verici ve tamamen sürdürülemez görünen özellikler. Dışı bu kadar yanlırsa, iç organlarının neye benzediğini hayal bile edemiyordum.

Ama insan şeklindeki iki eli deriyle kaplı kemik yığınının üzerinde duruyordu. Sherwood'un gözleri -altın rengi, vahşi gözler- Adam'dan bana ve geriye bakıyordu.

Adam olduğu yerde, göbeği yere değecek şekilde oturdu. Ben de oturdum ama çıplak ayaklarımın altında derin bir yapışkan su birikintisi vardı. Adam'dan ne kadar daha az tehdit oluşturduğumun ve daha uzakta olmamın birleşiminin, varlığımın Sherwood için bir sorun olmamasını sağlamaya yeteceğini umuyordum.

Sherwood görünüşe göre benimle aynı fikirdeydi. Bir süre daha Adam'ı izledi, sonra onu işiyle baş başa bırakacağımızdan emin olarak dikkatini yeniden ölü kurt adama çevirdi.

Ve şarkı söyledi.

Ağzının iki arada bir derede kalmış şekli yüzünden kelimeler birbirine karışmıştı ama mükemmeldi ve şarkı ensemdeki tüyleri diken diken etti ve sihirle taşınan kederiyle kalbimi kırdı.

Kara büyü kokusu dağılırken Adam ve ben olduğumuz yerde bekledik. Koku, kara büyü hissi uzun süre kalıcıdır, yıllar hatta on yıllar. Ama Sherwood şarkı söylerken ölü kurt ve bodrum -ve hatta ben ve benim iğrenç kokan saçlarım- temizleniyordu.

Adam'ın ne hissedebildiğini bilmiyorum ama bana sanki Sherwood'dan bir sihir yayılmış ve hepimizin üzerine çökmüş gibi geldi. Ne tür bir sihir olduğunu söyleyemiyordum ki bu benim için nadir bir durumdu. Sadece Sherwood gibi hissettim, erkeksi ve çekingen, kurtadam ve huysuz bir kibarlık. Kurt adam büyüğü değil, o tamamen başka bir şey. Bu daha ilkel bir şeydi. Daha vahşi. Ve sürü büyüğünden daha vahşi bir şey olduğunu düşünmüyordum.

Sherwood'un zombiye dönüşmüş bu kurt adam için yas tutmasını izlerken, yaptığı şeyin gücünü düşündüm. İçimde hissettiklerimi.

Sherwood'un sürümüze nasıl geldiğini, hepimizi yöneten ve şimdi de bizim sürümüz hariç tüm kurtadamları yöneten Marrok tarafından gönderildiğini düşündüm. Sherwood'un buraya gelişi ile bu bağların kopması arasında ne kadar kısa bir zaman dilimi vardı.

Sesi o kadar güzeldi ki, söylediği şarkının sözlerini bile anlayamadığımda üzüntüsünden yanaklarımdan yaşlar süzülen Sherwood hakkında bildiklerimi düşündüm. Ama müziğin içeriğini biliyordum çünkü amacı sihirli bir şekilde açıklığa kavuşturulmuştu.

Marrok Bran, Sherwood'u Seattle kurtlarının ortaya çıkardığı bir cadı meclisinden kurtarmıştı. Sherwood'un bir bacağı eksikti ve hiçbir şey onun yeniden canlanmasına yardımcı olamamıştı ve cadılarla geçirdiği zamandan öncesine dair hiçbir anı izi yoktu. Bugün erken saatlerde cadının evine gittiğimizde ona esaretinin ne kadarını hatırladığını sorduğumda bana gerçekten cevap vermemişti.

Sonunda Bran ona bir isim vermişti - Sherwood'un bana anlattığına göre öfkeyle: Sherwood Post. Sherwood Post değildi.

Bran'ın masasındaki iki kitabın yazarlarından, Sherwood Anderson'ın kısa öykü derlemesinden ve Emily Post'un Görgü kuralları üzerine bir risale. Bran her zaman okurdu, ama Bran'in bu iki yazarı da okuduğunu hiç bilmiyordum.

Üniversitede Amerikan edebiyatı dersi almıştım ve profesör bize alıntılar ezberletmişti, nedenini bilmiyorum. Anderson'ın yazdıklarında biraz fazla kendinin farkında olduğunu düşünmüştüm ve daha çok F. Scott Fitzgerald'ı tercih etmiştim.

ve daha iyi bir söz ustası olan Faulkner. Ama Sherwood yas şarkısını söylerken, Anderson'ın kasıtlı olarak aptal olan, derin düşüncelerini çelik bir barikatın altına gömen ve böylece onlara bakmak zorunda kalmayan insanlar hakkında bir şeyler söylediğini hatırladım. Bran'in isim seçiminin anlık bir dürtüden ziyade mantıklı bir yakıştırma olup olmadığını merak ettim.

Bran'in, cadılar onu almadan önce Sherwood'un kim olduğunu bildiğine çoğunlukla ikna olmuşum. Merdivenlerin dibinde dururken Sherwood'un büyüğü üzerimdeyken çürüyen bir balçık birikintisindeydim, bundan emindim. Bu tür bir büyüğü yapabilen çok fazla kurt adam yoktu; Bran'in böyle bir büyüğü yapamayacağı bir dünya düşünemiyordum. onu biliyordu. Bran, kurtadam türünü bir ejderhanın hazinesini izlediği kadar yakından takip ediyordu.

İçimde garip bir his vardı ve tam olarak nereden geldiğini bilmiyordum ama Sherwood'un ölü kurda şarkı söyleyip içindeki pis büyüğü dışarı atmasını izledikçe bu his daha da pekişti. Belki Bran de bir şekilde Adam'ın ve sürümüzün dünyaya karşı yalnız kalacağını biliyordu ve bu kırık kurdu hayatta kalmamıza yardım etmesi için göndermişti diye düşündüm. Bu kurda karşı dikkatsiz davranmazdı. Sherwood buradaysa, Bran onu burada istediği içindi.

O şarkı söylerken, Sherwood insan oldu. Benim değişebildiğim kadar hızlı değil ama Bran'in oğlu dışında kimsenin değiştiğini görmediğim kadar hızlı.

Charles ya da sürüden güç alan bir Alfa kurt. Son birkaç dakikadır, tamamen insan olarak şarkı söylerken, anlamını bilmesem de kelimeleri seçebiliyordum, çünkü Galce ya da tanıdığım başka bir dilde şarkı söylemiyordu.

Son nota düştükten ve sessizlik hüküm sürdükten sonra Sherwood ölü kurdu ağzından öptü, her ne kadar kan ve likörle sıırılsıklam olsa da. Bizim kırık kurt gözlerini kapadı, alnını postla kaplı kemiklere dayadı ve beni içinde oturmaktan kaçınmaya çalıştığım soğuk, kokuşmuş yapışkanın içine kışımın üzerine gönderen bir büyü patlamasıyla cesedi küle çevirdi.

Tekrar görebildiğimde Sherwood yerde yığılmış, baygındı ve Adam yüzümü yalıyordu.

"Ben iyiyim," dedim ona. "Sadece büyü yüzünden." Sherwood'un ne kadar güç kullandığını düşünmek bile refleks olarak ürpermeme neden oldu. "Git Sherwood'u kontrol et."

Ben de aynısını yapmak için ayağa fırladım.

- - -

"Huh," dedi Sherwood, üçüncü fincan kakaosunu içerken ve tabağındaki kırıntılara bakarken. Yıkanmış ve üzerinde siyah bir eşofman takımı vardı. mutfak masasında sırtı duvara dönük oturuyordu.

Ev leş gibi kokuyordu ve Adam'ın müteahhidi adamlarına zombi kurt adamın cömertçe bıraktığı halıyı söktürene kadar da kokmaya devam edecekti.

geride kokuşmuş sıvılar bıraktı. Sonunda tüm beyazları değiştirecektim ve yarın bunun için mutlu olacaktım. Ama koku, evimizi istila eden pisliğin sadece organik kısmıydı ve Sherwood şarkısıyla kara büyü kokusunu kovmasaydı, o kadar da rahatsız edici olmayacaktı.

Saçlarım ıslaktı ve daha fazla iğrenç şeyin içinde durmamak için ayakkabılarımı giymiştim. Bugün üçüncü kıyafetimi giyiyordum ve daha öğlen bile olmamıştı. Bunun bir rekor olduğunu söylemek isterdim ama yakınından bile geçmiyordu. Çamaşır makinesi, ellerimdeki yağı temizlemek için kullandığım portakal temizleyicisinden bir fincanla güçlendirilmiş bir şekilde, kot pantolonumun koltuğundaki yapışkan maddeyi çıkarmaya çalışıyordu. Eğer işe yaramazsa, o kotu atacaktım.

Yeniden tamamen insan olan Âdem, olayı anlatmanın tam ortasındaydı. Sherwood'un bodrum duşuna yaptığı keşif gezisini takip eden olaylar

yeni duş almış ve temiz bir şekilde geldi. O masalı bitirirken ben de hepimiz için sandviç ve bolca sıcak, baharatlı kakao yaptım.

Adam Sherwood'un zombinin bedenine ne yaptığını anlatmayı bitirdiğinde Sherwood başını salladı.

"Bunu hatırlamıyorum," diye mırıldandı fincanına. Fincanı yere bıraktı, fincana baktı ve sonra şöyle dedi: "Aşağı inip cadının tuzağını patlattıktan sonra hiçbir şey hatırlamıyorum, ta ki üst kattaki duşta kendime gelene kadar. Bir zombi kurt adam hatırlamıyorum. şarkı söylediğimi de hatırlamıyorum. Ben şarkı söylemem. Büyü yapmıyorum." Gölgesi gözlerle Adam'a baktı. "Ben *Sanırım* hatırlıyorum." Ellerini sıktı.

Sürü bağları ve kokusu aracılığıyla ondan hissettiğim keder hiç azalmadı. Ama hatırlamadığı konusunda yalan söylediğinden neredeyse emindim, sadece Adam ve benim bu yalanı söyleyecek insanlar olduğumuzu düşünmüyordum. hedeflenmişti. Sadece son cümlesi doğruydu ve bunu fark ettiğini yüzünden anlayabiliyordum.

"Neden böyle değışti?" Adam'a sordum, çünkü bu beni rahatsız ediyordu ve Sherwood bunu yaptığını hatırlamıyordu bile.

Adam bir keresinde değışimini yarıda bırakmıştı ve sonuç korkunç olmuştu. Bunun kasıtlı olup olmadığından hâlâ emin değıldim. Ama Sherwood'un yaptığı farklıydı.

"Ne gibi?" diye sordu Sherwood.

"Amaçları için tüm vücudunu yeterince hızlı değıştiremezdi," dedi Adam. Benimle konuştu ama Sherwood'a bakıyordu. "Sadece ihtiyacı olanı değıştirdi. Ben bunu yapamam ama Moor ve diğeri birkaç yaşlı kurtadam yapabilir."

Hepimiz birkaç dakika boyunca bunu özömsedik.

"O halde," dedim hızlıca, "zombinin içeri nasıl girdiğini bulmamız gerekiyor."

Adam kaşlarını çattı. "Deneyebiliriz ama bir cadı olmadan bir yere varabileceğimizden emin değılim."

"Zee'den yardım isteyebilirim," diye önerdim. "O bir cadı değıl ama uzun zamandır buralarda." Tereddüt ettim. "Bran ya da Charles'ı arayabilirim."

Adam başını salladı. "Zee, ama Bran ya da Charles olmaz. şu anda üzerimizde çok fazla göz var. Bence doğaüstü topluluğun Bran'in halkının bir parçası olmadığını bilmesi şu anda her zamankinden daha önemli."

Sherwood kaşlarını çatarak Adam'a baktı. "şu anda bu kadar önemli olan şey nedir?"

Adam uzun bir süre ona baktı. "Öyleyse," dedi, "gidelim Uzun zaman önce ölmüş bir kurt için neden ağladığını bir kenara bırakalım, olur mu? Ya da kara büyü'nün pis kokusunu evimizden nasıl temizlediğini."

Sherwood başka tarafa baktı. "*Lütfen?*"

"İçeri nasıl girdiklerini ve o tuzağı nasıl yerleştirdiklerini bulmalıyız," dedim. "Sherwood burada olmasaydı Adam, ya Jesse o şeyi bulsaydı? Ya başka bir zombi kurt adam yerleştirirlerse?"

"*Artık yok,*" dedi Sherwood, gözleri kurt parlaklığında ve sesi neredeyse gırtlaktan geliyordu. Değişim o kadar ani, sesi o kadar güçlüydü ki kendimi sandalyemde geriye doğru kayarken buldum.

"O zavallı gölgeyi yaratan kişi çoktan öldü." İçindeki kurt insan görünümüne neredeyse güçle parlıyordu. "Onu tekrar yaratacak ne bilgileri ne de güçleri var. Burada kimin olduğunu bilselerdi onu riske atmazlardı. Onu özgür kıldım, zavallı kardeşimi."

Adam'a baktı ama gözleri dostumunkilerle buluşmadı. "Diğer yaramazlıklara gelince, şarkım şimdilik burayı sahiplendi. Davet edilmeyen hiçbir kötülük giremez. İçeri *giremezler.*" Adam ve benim arkamızdan bodruma doğru baktı. "Bir süre için değil."

"Sherwood?" Adam sordu.

"Hayır," diye hırladı Sherwood'un kurdu, sesinde bir parça küçümseme vardı. Sonra sesi biraz yumuşadı. "Henüz değil. Hâlâ saklanıyor."

"Wolf," diye sordum, "kimsin sen?"

"*Witchbane,*" dedi. "*Cadının Yumurtası.*" Yüzünü buruşturdu ya da belki gülümsedi. "Onun gibi bir şey belki. Unuttum. Sen kimsin?"

"O kadar büyük bir şey değil," dedim.

Dişlerini gösterdi. "Çakalın Kızı," dedi. "Onları büyük ölüm kadar söyleyeceğiz."

Sonra ürperdi, gözlerini kapadı ve bayıldı. Eğer Adam onun kadar hızlı olmasaydı, yere kadar düşebilirdi.

"Pekâlâ," dedi Adam, Sherwood'un topallayan bedenini kucağına alıp onu kanepeye yatırabileceği oturma odasına doğru yürürken. "Bu çok beklenmedik."

"Bir zombi kurtadamı yok eden tam formulu bir şeytana dönüşmesi kadar beklenmedik değil," dedim.

Adam bana sırtıttı. "Bizi yok etmeyen şey ..."

"Kafamızı kaşıyıp 'Sırada ne var?' diye sormamıza neden oluyor." Ben de öyle dedim. "O iyi mi?"

Sherwood çoktan kıpırdanmaya başlamıştı.

"Sürü bağı iyi olduğunu söylüyor," dedi Adam. "Sadece yıpranmış. Belki birkaç sandviç daha?"

Yemek yaptım - bu gidişle yeniden alışverişe çıkmam gerekecekti. Yemeği oturma odasına getirip sehpanın üzerine koyduğumda Sherwood yeniden doğrulup oturmuştu.

Gözlerini kısarak yemeğe baktı ve bir kurt gibi yemeye başladı.

"Bunu hatırlıyorum," diye hırladı. "O her neyse." Sonra biraz hasta göründü ve yemeyi bıraktı. Tekrar konuştuğunda sesi yumuşak ve belirsizdi. "Bunca zamandır içimde olması rahatsız edici. Her şeyin orada olduğunu ve beni beklediğini bilmek."

Kurdundan bahsettiğini düşünmemiştim.

"Ne olacaksa olacak," dedi Adam. "Şimdilik bu kadar yeter." Sherwood alaycı bir yarım kahkaha attı. "Doğru."

"Günü kurtardın," dedi Adam ona sertçe. "Bırak artık."

"Görünüşe göre bu benim iyi olduğum bir şey." Kendi kendini yönlendirmesine rağmen

Sherwood bir yarım kahkaha daha attığında, bu seferki gerçektir.

"Tamam mı?" Adam sordu.

"Pekâlâ," dedi Sherwood. Bunu kanıtlamak için tekrar yemeye başladı.

Adam bana alaycı bir bakış attı. "Olayların biraz daha farklı gelişmesini planlamıştım ama yine de seninle bazı şeyleri konuşmam gerekiyor."

Sherwood'a döndü. "Ve seninle de. Tüm bu olanlardan sonra biraz hayal kırıklığına uğramış hissediyorum-" Başını üst kata çıkan merdivenin tepesinden başlayıp ilginç lekeler ve kırık dökük eşyalarla bodruma doğru devam eden dağınıklığa doğru eğdi. "Ama yine de önemli, uzun vadede daha da önemli olabilir."

Yutkundum, çünkü bir şeyler yiyen tek kişi Sherwood değildi.

Adam yemek yememişti ve yemeliydi de çünkü bir ileri bir geri değişmiş, bir zombi kurt adam şeysiyle savaşmış ve kendini çok hızlı bir şekilde iyileştirmişti. "Yemek yemelisin," dedim ona.

"Sen duştayken yemek yedim," dedi. "Söz veriyorum."

Sherwood'a baktım, Adam'a iki kaşını kaldırdı ama sonra başını salladı.

"Sözünden şüphe etmiyorum," dedim vakarla. "Ama o herkesi kollarken, benim de onu kollayıp kollamadığımdan emin olmak benim için bir ayrıcalık."

kendisi de."

Adam durduğu yerle benim oturduğum küçük yuvarlak sedir arasında birkaç santim ilerledi. Eğildi ve beni öptü.

Doğrulduğuunda, yerinden kıpırdamadı. "Yani," dedi, "gece geç saatlerde yaptığım toplantılar hükümet ile Gri Lordlar arasındaki görüşmelerin öncüsü. Kimse kesin bir sonuç beklemiyor ama bu düşmanca olmayan ilk müzakere."

Sherwood dudaklarını büzdü. "Peki neden sadece Mercy ve bana söylüyorsun? Neden tüm sürü değil?"

"İkiniz de birisinin eski dostum General Gerald'a sunduğu Columbia Basın Sürüsü'nün aktif üyeleri listesinde yer almıyorsunuz. Piotrowski," dedi Adam kuru bir sesle. "Eski dostum" derken sesi özellikle kuruydu.

"Genelkurmay Başkan Yardımcısı mı?" diye sordu Sherwood.

Piotrowski'nin kim olduğunu bilmesi beni etkilemişti. Bırakın başkan yardımcısını, Genelkurmay Başkanı'nın kim olduğunu bile pek az kişi söyleyebilirdi. Sherwood da kendi adını bile hatırlamayan bir hafıza kaybıydı - tabii zombi kurtadamlar tarafından saldırıya uğramadıysa. -Bu yüzden hükümet hakkında derinlemesine bilgi sahibi olması ondan beklediğim bir şey değildi. Heck, tarih diplomam vardı, bu yüzden bu tür şeylerle ilgilenmem gerekiyordu ve Genelkurmay Başkanları'ndaki katılımcıların kim olduğunu bilmiyordum.

"İşte o," diye kabul etti Adam. "Ve aslında, sen, Mercy ve Zack'ti."

"Birinin elinde sürüde kimlerin olduğuna dair eski bir liste var," dedim. "Ve belki de beni gözden kaçırdılar çünkü ben bir kurt adam değilim; yardımcı olmak dışında sürüde olmamalıyım." Damarlarımda bir şey ürperdi, belki de önsezi.

"Seni hedeflerine suikast düzenlemeye zorlamak için sürüyü kaçırın bir grup haydut Cantrip ajanının bir listesi vardı, değil mi?" Geçen Kasım ayında, Frost'un Marsilia'nın bölgesini ele geçirmeye çalıştığı sırada.

Adam elini omzuma koydu ve orada dinlenmesine izin verdi. "Sanırım aynı liste. Onlar mı haydut gruptan aldı, haydut grup mu onlardan aldı, yoksa birisi her iki tarafa da mı verdi bilmiyorum."

"Ben," dedim yavaşça, "haydut ajanlara o listeyi verenin Frost olduğu izlenimine kapılmıştım."

Adam başıyla hızlıca onayladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Bilginin nereden geldiği önemli mi?" diye sordu Sherwood. "Şu anki tartışma için değil," diye kabul etti Adam. "Ama belki daha sonrası için

soruşturma. Charles'a haber vereceğim, belki o bir yolunu bulur."

"Tamam," dedi Sherwood. "Peki Mercy ve benim bu listede olmamamız neden bu kadar önemli?"

Adam bana çok özür dileyen bir bakış attı. "Çünkü sürünün geri kalanı hükümet delegasyonu için korumalık yapacak."

Adam'ın yüzüne bakabilmek için iki büklüm oldum. "Bunu yapabilir miyiz? Hükümet ve Fae'ler arasındaki bir toplantıda. Bizim tarafsız olmamız gerekmiyor mu? Bilmiyorum, tarafsız olmamız gerekmiyor mu?"

"Evet," dedi Adam. "En azından pazarlığın ruhuna sadık kalacaksak. Ama sürü fae'lere saldırmıyor, sadece insanları tüm tehditlere karşı güvende tutmaya çalışıyor." Sesi mutlu gelmiyordu. "Eğer fae'ler bize saldırmazsa, biz de onlara saldırmayız ve anlaşmamızın özü de budur."

"Saçları bu kadar ince ayırmak için nasıl manevra yaptınız?" Sherwood sordu.

"Sürü Hauptman Güvenlik işine nasıl karıştı?" diye sordum. Çünkü son zamanlarda onu gece geç saatlere kadar toplantılarda tutan HS işiydi, sürü işi değil. Sürü üyeleri arasında

Adam'ın şirketi için çalışan ve gerektiğinde yerine geçebilecek daha fazla kişi vardı. Ancak sürünün çoğunun başka yerlerde kendi kariyerleri vardı ve Adam'ın da hoşuna giden buydu.

"Hatırlat da New York'taki sözleşme departmanımın başındaki kişiyi kovayım. Meksika," dedi Adam bana. Sesinde, söz konusu kişi için kovulmanın iki seçenekten daha iyi olduğunu gösteren bir sıcaklık vardı.

"Tamam," dedim.

Adam öfkesinden kurtuldu ve hızlıca devam etti. "Küçük bir hükümet projesiyle yapılan bir sözleşme, ABD hükümetine Hauptman Security'ye değil, 'Hauptman Security ve tüm yardımcı personeline' erişim sağladı - bu, yaklaşık iki yıl önce hükümet sözleşmelerimize sızan bir ifadedir, böylece herhangi bir bayrak uyandırmadı."

"Sürü Hauptman Güvenlik'e bağlı değil," dedim.

"Sen de öyle düşünüyorsun, değil mi?" Adam da aynı fikirdeydi. "Ama bu on bin dolarlık sözleşmenin kırk sekizinci sayfasında 'yardımcı personel' benim himayem altındaki herkes olarak tanımlanmış."

Sherwood sandalyesinde geriye doğru sallandı. "Sürü."

"Yani sürünün geri kalanı nöbette mi?" Dedim.

"Koruma," diye kabul etti Adam. "Bu oldukça üst düzey bir toplantı olacak. Dışişleri bakanı, başkan yardımcısı, senato çoğunluk lideri ve diğer birkaç önemli kişi buraya personeliyle birlikte geliyor.

Gri Lordlar üçlüsü. Fae'lerin Birleşik Devletler'in insan hükümetiyle ilişkilerini tanımlayacak ve soykırımı yol açmayacak bir anlaşma yapmaya çalışıyorlar."

"Fae soykırımını mı yoksa insan soykırımını mı?" diye sordu Sherwood.

"İkisi de," dedim ona, çünkü bu hesabı yapabiliyordum. "Ya da ikisi de."

"Ve koruma olman için sana *şantaj* yapmak zorunda mı kaldılar?" Sherwood sordu.

Adam ona bir kurt gülümsemesi verdi. "Bunun kötü bir fikir olduğunu hemen fark etmen çok komik. İki günümü aldı ve balıkçılık yapan bir arkadaşımı aradım.

Alaska o zaman generali buna ikna etmek için."

Arkadaşı muhtemelen emekli bir askerdi -Adam'ın ne olduğunu bilen biriydi- ve yıllar boyunca Adam'ı işe almaktan sorumluydu (Adam'ın şirketi değil, sadece güvenlikten sorumluydu). Adam'ın Soğuk Savaş döneminde hükümet için pek çok sözleşmeli iş yaptığını biliyordum. Bunun bazı suikastları da içerdiğinden oldukça emindim ama Adam yaptıklarından hiç bahsetmezdi. Adam ve ben tanıdık olmaktan öteye gittiğimizde tüm bunlar sona ermişti, bu yüzden onun "arkadaşının" kim olduğunu bilmiyordum.

Sherwood homurdandı. "Bu küçük sözleşmeye dayalı dürtme çok fazla planlama gerektirdi." Bunu üzücü bir hayranlıkla söyledi.

"Neden sadece Hauptman Güvenlik'i tutmadılar?" Ben sordum. "Ve sürüyü bu işin içine çekip çekemeyeceğini sormadın?"

Adam homurdandı. "Hükümetteki bazı insanlar benim sözümünden ve maaş çekimden daha iyi bir garanti istiyor. Çünkü ben bir canavarım."

"Vay canına," dedi Sherwood. "Şantaja uğramış bir canavar tam da arkamı korumasını isteyeceğim şey."

"Aşağılayıcı," dedim.

Adam bana alaycı bir sırıtışla baktı. "Aynen öyle. Her neyse, bir anlaşma yaptık. Mercy, toplantıyı düzenlemekten sen sorumlu olacaksın - nerede ve ne zaman." Ona dehşet dolu bir bakış attım ama o bunu görmezden geldi. "Sana Sherwood ve Zack'i kas gücü olarak veriyorum. Sürü, hükümet için koruma görevi yapacak ve bunun için krallar gibi para alacak. Bu iş bittiğinde, daha iyi bir

sözleşmeli avukat." İç çekti. "Ya da her lanet sözleşmeyi kendim okumaya geri dönerim, eskiden böyle yapardım."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Hangi salak beni bir hükümet toplantısının başına getirir ki? Kyle olmadan bir barbekü partisi bile düzenleyemem. Neden başka biri yapmıyor? Marsilia mı? Ya da Fae'lerden biri? Ya da hükümetten biri? Eminim bunu her zaman yapıyorlardır."

"Kyle iyi bir fikir," dedi Adam, itirazlarıma aldırmadan. "Bize yardım etmeyi kabul edip etmeyeceğine bakacağım. Onun için hükümete fatura kesebilirim." Bu son söylediği Adam'ı çok mutlu edecek gibi görünüyordu.

"Adam," dedim. "Neden seçildim?"

"Çünkü," dedi Adam sabırla, "bizi Tri-Cities'in sorumlusu yaptın, Mercy. Bizim sürümüzün. Bu da demek oluyor ki Fae'ler hükümetle ancak bizim sürümüz toplantıya ev sahipliği yaparsa görüşecek. Hükümet ve fae'ler arasında aracı olması için sürümüzden bir temsilciye ihtiyacımız var. Fae'lerin sizi kabul etmeye istekli olması büyük şans."

Beni izleyen Sherwood güldü. "Endişelenme, Mercy. Aslında zor bir şey *yapmamız* gerekmeyecek. Biz sadece yüceltilmiş elçileriz. Tüm kararlar hükümet ve Fae'ler tarafından verilecek."

Yutkundum. Kulağa kolay bir iş gibi gelmiyordu. Adam'ın eli başımın arkasını kavradı.

"Sana inanıyorum küçük çakal," diye fısıldadı kulağıma.

Ona sinirli bir of çektim. "Yakın zamanda 'Sanırım yapabilirim, sanırım yapabilirim' diye tekrarlamaya başlamayacağım."

Adam güldü ve tekrar doğruldu. Bu sefer elini omzumdan çekti. Kaçırdım.

"Seni her şeyin başına koyarsak gayet iyi yapabileceğine inancım tam," dedi bana. "Ama Sherwood haklı. Bu çoğunlukla törensel bir pozisyon ve çok fazla koşturmaca var. Hükümet kalacak yer ve"- yüzünü buruşturdu-"güvenlik için kendi düzenlemelerini yaparlar. Fae'ler de öyle. Çoğunlukla bir mekan bulmaktan sorumlu olacaksın. herkes için kabul edilebilir. Tarihleri belirledikten sonra, toplantı yerini ayırtacak, zamanında gelecek ve muhtemelen hem Fae'lerin hem de hükümetin düzeltilmesi konusunda ısrar edeceği çok kısa bir konuşma yapacaksınız."

"Bunun Fae'lerle nasıl bir ilişkisi *olacak*?" diye sordum. "Bunda benim payım yok. Demek istediğim, gerçekten, sürü için güvenlik oynamak hakkında nasıl düşünecekler?

Hükümet mi? Sadece bunu nasıl çevireceğimizi değil. Bizim tarafsız bir taraf olmamız gerekiyor, değil mi?"

"Beauclaire ile görüştüm," dedi Adam. "Görüşmelerimin hepsi hükümetle değildi. Aradan sıyrılabileceğimizi düşünüyor."

Beauclaire bir Gri Lord'du ve onunla bir iş ilişkimiz vardı. Denizi yükseltip dağları devirebileceğine inanmak için nedenlerim olan biriyle olabildiğince yakın bir çalışma ilişkimiz vardı.

"Halk ne düşünürse düşünsün," dedim, "Fae'ler bizim kompaktımızın işe yaramasının tek nedeninin Fae'lerin bunu istemesi olduğunu biliyor. Fae'lerin tüm gücüne karşı gerçek bir duruş sergileyecek gücümüz yok. Ya da muhtemelen Gri Lordlardan birine bile. Fae'lerin desteği olmadan Marrok."

"Bizim sahip olduğumuzu bilmedikleri bir şey," dedi Sherwood. "Bizim sahip olmadığımız," dedim nazikçe.

"Seni seviyor," dedi Sherwood, sesi kesindi.

Başımı salladım. "Öyle." Bran beni kızı olarak gördüğünü fazlasıyla göstermişti. "Ama kurtadamları daha çok seviyor. Onlar için yüzyıllardır savaşıyor." Kelimeler aradım ve onları hiç beklemediğim bir yerde buldum. "Onlara 'yaşam, özgürlük ve mutluluk arayışı' vermek için. Bunu riske atmadan bize yardım edemez."

Adam, "Senin için kurtadamları riske atabilir," dedi.

Benim için her şeyi riske atmıştı. Bu bilgi, on altı yaşımdayken beni sürüsünden, bildiğim tek yuvadan sürdüğü zamana kadar uzanan bir yarayı iyileştirmişti. Bran beni terk etmemişti.

Ama bu tehlikeli bir sırdı. Bran'ın ne yaptığını sadece birkaç kişi biliyordu ve bunu böyle tutmamız gerekiyordu. Özellikle Fae'ler Bran'ın hala bana karşı sorumlu hissettiğini bilmemeliydi. Çoğunlukla feodal bir toplumdular. Bran ile bağlarımızın hala devam ettiğini düşünürlerse, onlarla yaptığımız anlaşmayı tüm kurtadamlarla yapılmış bir anlaşma olarak görürlerdi.

Fae'lerle olan anlaşmamız küçük kalmalıydı, sadece bizim bölgemiz, sadece bizim sürümüz. Bu, Sherwood ve sürünün geri kalanının da kendi başımıza olduğumuza inanmaları gerektiği anlamına geliyordu.

"Bran bize yardım etmeyecek," dedim kararlılıkla ve buna inanarak. Bran bize yardım etmeyecekti çünkü buna ihtiyacı yoktu. "Bu da onu ve bizi kurtadam ve fae arasında savaşa dönüşebilecek bir güç mücadelesinin dışında tutar.

herkes kaybeder. Eğer burada çuvallarsak, Fae'ler bunun için gezegendeki diğer kurtadamların peşine düşmeyecektir. Kuzey Amerika'daki diğer sürülerden ayrı olmamız herkesi daha güvende kılıyor."

Sherwood bir ses çıkardı ama sonra şöyle dedi: "Bu yüzden Marrok'un desteğine sahip değiliz. Sadece kendimize güvenebiliriz."

Tam olarak yalan söylediğini düşündüğü gibi kokmuyordu. O "bu yüzden" lafı kıvrak bir kelimeydi. Marrok'un gerekirse bize yardım edeceğine inanıyordu ama diğer insanların da böyle düşünmesinin kötü bir şey olacağını anlıyordu.

"Ve Fae'lerle, bizim bölgemizin sınırları içinde bizim kurallarımıza uymayı kabul ettikleri bir anlaşma," dedi Adam. "Beauclaire insanları korumanın benim sürümün üyelerinin çoğunu elinde tutan güvenlik şirketimin işi olduğunu anladı. Mercy'nin bizim irtibatımız ve halka yöneticimiz olarak hareket etmesinin kabul edilebilir olduğunu kabul ediyor. Burada bir insana zarar veren herhangi bir fae, fae'lerin imzaladığı anlaşmayı çiğnemiş olacağından, biz sürü olarak onurumuzun tehlikeye atılacağı bir pozisyona sokulmuyoruz. Bunun yerine, Beauclaire bana iyi bir işadamı ve anlaşma yapıcı olduğumu, zaten fae'lere verdiğimiz söz gereği yapmak zorunda olduğumuz bir şey için hükümetin bana ödeme yapmasını sağladığımı garanti ediyor."

Adam'ın sesi biraz şaşkın geliyordu. Onu suçlamadım. Zorlanmak bana pek akıllıca bir iş kararı gibi gelmedi. Ama Fae'lerin pek çok şeye çarpık bir bakış açısı vardı.

"Onlardan daha fazla mı ücret alıyorsunuz, çünkü sadece normal güvenlik ekibinizi değil, aynı zamanda sürünün çoğunu da alıyorlar?" Ben sordum.

"Elbette," dedi. "Ayrıca bir avuç tavşan oldukları için de bir prim ekledim."

Sherwood kirpiklerini kırıştıtırarak, "Benim yanımda 'ahmak' diyebilirsiniz," dedi.

"Karımın önünde bir daha küfür edersen," diye mırıldandı Adam, "senin önünde ne söyleyeceğimi tartışırız."

Bazen dostumun kaç yaşında olduğunu unutuyordum. Çoğu yönden son derece moderndi. Ama her zaman benim için kapıyı açar, restoranlarda sandalyemi çeker ve önümde küfür etmekten kaçınırdı. Bunların hiçbirisi umurumda değildi.

Sherwood kanepenin önüne doğru kaydı, böylece aceleyle kanepeden kalkabilecekti ama bu kaçmak için değildi. Bu sabah yaşananlar her iki kurtadamı da gerginleştirmişti. Adam'ın stres atmak için "iyi bir kavga" demeyi sevdiği şeye girişmek ikisinin de ötesinde bir şey değildi.

"Bir dakika," dedim. "Bu, hükümetin istediği zaman sürüyü kendileri için çalışmaya zorlayabileceği anlamına mı geliyor?"

Adam dedi ki, "Seni işaret ediyor. Sözleşmede böyle yazıyor ve çıkış tarihi de yok. Ancak, onlara bu seferlik vereceğimi söyledim- Çünkü bu müzakerelerin önemi büyük. Ancak onlara, kendilerini bu seferlik sınırlayan bir ek madde eklemelerse, bu sözleşmeyle mücadele etmek için onları mahkemeye vereceğimi de söyledim."

Sherwood, "Onlara hiç teslim olmamak kaygan bir zemin," dedi.

Adam'a "O sözleşme avukatını kovduğundan emin ol," dedim. "Çünkü bu iş bir mahkeme savaşına dönüşürse asıl sorun hükümet için mahremiyet değil; Fae'lerin sözümüzü tutmayacağımızı düşünmesi."

Adam yorgunca başını salladı. "Ve eğer hükümet bunu anlarsa, bizden en iyi şekilde yararlanmak istiyorlarsa, Los Alamos'a gitmeleri, iş direktörlerimden biriyle konuşmaları ve belirsiz ve yararlı bir madde içeren bir sözleşmeyi imzalamalarını sağlamaları gerektiği fikrini verebilir."

Bir nefes aldı ve bıraktı. "Piotrowski'nin bedeninde vücut bulan hükümet, Fae'ler görüşmeye istekliken harekete geçmeye hevesli. Benimle savaşmak onların çıkarına değildi. Bu yüzden daha fazla para ve toplantı yapıldıktan hemen sonra sürümün hükümete karşı olan tüm yükümlülüklerini sona erdiren bir ek sözleşme aldım. Hükümetin Fae'leri olabildiğince iyi tanıması her zaman kötü bir şey değildir. Bizim bildiğimiz kadar."

Hepimiz sessizliğe büründük, fae'lerle yakın kişisel ilişkinin karmaşıklığını düşündük.

Sonunda Adam ellerini birbirine vurdu ve tozlarını aldı. "Ama bu başka bir günün sorunu. Bence elimizde yeterince sorun var."

"Değil mi?" Ben de öyle dedim. "Kaçınız Elizaveta'ya yapılan saldırının bu toplantıyla bir ilgisi olduğunu düşünüyor?"

Adam da dahil olmak üzere hepimiz ellerimizi kaldırdık.

"Bu sabahki cin de bu işe karışmış olabilir," dedim. "Bize 'kadının' ona buraya gelebileceğini, onu yetkililerden koruyacağımızı söylediğini anlattı ya da buna benzer sözler söyledi."

"Tepki süremizi kontrol ediyor musunuz?" diye sordu Sherwood. Esnedim. "Ya da kaynaklarımızı tüketmek."

"Ya da yersiz sonuçlara varıyoruz," diye uyardı Adam. "'Kadın'dan 'bir cadı'ya, oradan da 'Elizaveta'nın ailesine saldıran cadılar'a geçmek Olimpos ölçeğinde bir sıçrama. Ve bu toplantının cadılarla hiçbir ilgisi olmadığını da eklersek ... ve henüz."

"Değil mi?" Dedim.

"Tesadüfler bazen olur," dedi Sherwood ağır bir sesle. "Ama bunlar cadıların etrafında olduğunda, genellikle tesadüf değildir."

- - -

Sonunda işe gittiğimde, tamir etmek için orada bulunmadığım randevulu arabalarla dolu hayali park yeri orada değildi. Müşteri park yeri de üç tamir bölmesi gibi boştu.

Belki de Tad herkesi aramış ve gelmemelerini söylemişti ama bu Tad'in yapacağı bir şey değildi. Ofis kapısını açtığımda cevaplar geldi ve Zee'yi bilgisayarda faturaları girerken gördüm.

Siebold Adelbertsmiter, yaşına göre kel ve çevik, sıırım gibi bir ihtiyara benziyordu. Onun durumunda görünüş çok yanıltıcıydı. Zee eski bir fae demircisiydi, eğer resmi devlet kimliğini okursanız bir gremlin. Gremlinler Kolomb Asya'ya giden yeni bir rota bulmakla görevlendirildiğinde Zee'nin çok eski çağlarda yaşadığını ve bunun yirminci yüzyılın bir icadı olduğunu düşündüğümde şüphelerim vardı. Ama beni ilgilendirmeyen konularda Zee'ye nadiren karşı çıkardım.

Bana baktı ama hızlı tuş vuruşlarını durdurmadı. "Envanteriniz çok düşük," dedi. "Önümüzdeki hafta bu zamanlar elinizde parça kalmayacak."

"Yarından sonraki gün büyük bir sipariş gelecek," dedim.

Homurdandı. "İşçilik için çok fazla ücret alıyorsunuz. Bayilikten daha fazla."

"Uzaktaki efendileri onlara bir işin ne kadar sürmesi gerektiğini söylerse o kadar ücret alıyorlar. Biz gerçek zaman üzerinden ücret alıyoruz. Dünyanın en iyi tamircisi tarafından eğitildiğim için çok daha hızlıyım. Sağ kolum tartışmasız benden daha iyi ve hızlı, çünkü onun babası da aynı tamirci. Müşterilerimiz genellikle daha ucuza çıkıyorlar ve onarımlarımızın sağlam olduğunu biliyorlar."

Zee yine homurdandı.

Bana geçmişte de aynı konuşmayı yaptığı için -tam olarak kelimesi kelimesine olmasa da yeterince yakındı- bu homurtunun bir onay homurtusu olduğunu varsaydım.

"Bir süre sonra, "Çocukların büyüklerini gerçekten dinlediklerini kanıtlamaları güzel bir şey," dedi.

"Bu iyi bir şey," dedim dikkatlice, çünkü yaşlı fae insanların zayıflıklarını fark etmeleri konusunda bir Alfa kurt adam kadar huysuzdu, "gerçekten yazabilen birini görmek. Bu yazıları yazmak benim iki kat zamanımı alıyor. sen."

Ofladı, ama ikimiz de çok kısa bir süre önce ellerinin hızlı yazacak durumda olmadığını biliyorduk. Zee'nin yarı insan oğlunun ne kadar güçlü olduğunu öğrenmeye çalışan fae tarafından alıkonulmuş ve işkence görmüştü.

Bu yüzden bu sabah Tad'e yardım etmesi için onu çağırmamıştım. Yorumum, onun alınmayacağı bir şekilde "Daha iyi hissettiğini gördüğüme sevindim" şeklindeydi.

"Bu dükkân," dedi konuyu ellerinden uzaklaştırarak. "Her şey düzgün çalışıyor. Hiç karakteri yok."

"Birkaç ay bekleyin," dedim. "İşler tam da ihtiyacımız olduğu anda bozulmaya başlayacak. Siz farkına bile varmadan her şey normale dönecek."

Yakın çalışma yaparken taktığı tel çerçeveli gözlüklerinin kenarlarından bana baktı. Gözlüklerin yapmacık olduğundan oldukça emindim. "Bana patronluk mu taslıyorsun?"

Tezgâhın müşteri tarafında duran yastıklı tabureye oturdum. "Hayır." Etrafımdaki temiz duvarlara ve özenle düzenlenmiş uyumlu raf ünitelerine baktım. Bölmeler bile temiz ve yeni kokuyordu. "Bu dükkân beni de kaşındırıyor."

Enter tuşuna bastı ve çalışmasını bir kenara bıraktı. Gözlüklerini çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu.

"Cin gibi kokmuyorsun," dedi.

Zee goblinlerin kokusunu alabiliyor muydu? Yani, ben goblinlerin kokusunu alabiliyordum.

Kurtadamlar goblinlerin kokusunu alabiliyordu ama Zee'nin goblinlerin kokusunu alabildiğini bilmiyordum.

"O bu sabahtı," dedim ona. "Bu sabah çok erken saatlerde. O zamandan beri duş alıyorum. Daha yeni olan şey ise evimin bodrumunda serbest bırakılmış bir zombi kurt adamdı."

Ona olan biten her şeyin genel bir özetini yaptım. Gizli kısmı hariç - Elizaveta ve ailesi kara büyü yapıyordu. Fae-hükümet toplantısını da atlamadım. Zee, Gri Lordlarla tehlikeli bir durumdaydı. Ona haksızlık etmişlerdi ve o da sorumlulardan intikamını almıştı. Ne kadar güvende olduğundan emin değildim, ve güvenliğini etkileyebileceğinden korktuğum için Gri Lordlar hakkında hiçbir bilgiyi atlamazdım.

"Cadılar," dedi Zee isim bittiğinde, toplantıyla ilgili bilgiyi görmezden gelerek, ki bu bana muhtemelen zaten bildiğini söylüyordu. "Ben cadılarla çok ilgisi vardı. Eskiden, eğer biri sorun çıkarırsa.

onları öldürdüm. Çoğunlukla ben daha fazla gayret gösterme ihtiyacı hissetmeden kendi kendilerine öldüler."

Cadılar ölümlüydü, bundan oldukça emindim. İçimden bir ses muhtemelen Fae'lerden uzak durduklarını söylüyordu. Bu soruyu Elizaveta'ya da sorabilirdim ama artık sormuyorum.

"Fae'leri kasabada yeni bir cadı grubu olduğu konusunda uyarmamız gerektiğini düşünüyor musun?" Ben sordum.

Zee homurdandı. "Eğer bilmiyorlarsa, gafıl avlanmayı hak ediyorlar demektir. Ama bildiklerini sanıyorum; hükümetle yapacakları toplantıyı planlıyorlar ve bu yüzden buradaki ölümlülerin yaptıklarıyla her zamankinden daha fazla ilgileniyorlar."

Sanırım toplantı o kadar da gizli değildi, en azından Fae'ler arasında.

Zee yine homurdandı, sonra cadılar ve zombilerle ilgili anlattıklarımın önemsiz tek bir ayrıntı seçti ve "Şu hasar gören tüfek, babanın sana miras bıraktığı tüfek miydi?" dedi.

Ona bir an göz kırptım, sonra "Evet. Marlin" dedim.

Başını salladı. "Bana babanın tüfeğini getir, tamir edeyim."

Adam ona bakmış ve zombinin namludan daha fazlasını eğdiğini tespit etmişti. Tamir edilebileceğini sanmıyordu.

İkimiz de onu Zee'ye götürmeyi düşünmemiştik. Eğer Peter'ın kılıcı kırılmış olsaydı, onu götüreceğim ilk kişi Zee olurdu. Ama Zee ve tüfekleri aynı anda düşünmemiştim.

İstedikimden biraz daha sert bir sesle, "Yapacağım," dedim.

Bana kaşlarını çattı. "Ne diye sızlanıyorsun, çocuk? Git şu karbüratör üzerinde çalış. Karışımı çok zengin yapmışsın, kokusunu buradan alabiliyorum."

Oflayıp pufladım ve dün üzerinde çalıştığım arabaya geri döndüm. Zee ne derse desin ağlamıyordum. Yine de kıl payı kurtulmuştum. Bryan o tüfeği gerçekten çok sevmişti.

Tad öğle yemeğiyle döndü. Çin yemeği idi, bu yüzden iki kişi yerine üçümüz arasında paylaşmak oldukça kolay oldu. Zee ile paylaştığım bilgilerin aynısını Tad ile de paylaştım. Eski bir müşteri Passat'ı durduğu ve randevusu olmadığı için uğradığında hala bu konu üzerinde düşünüyordu.

Betty anahtarları bana uzatırken, "İşe geri döndüğünü duydum," dedi. "Tanrıya şükür. İki kez bayiye götürdüm ve ne olduğunu anlayamadılar."

Bayide birkaç iyi tamirci vardı. Eğer Birisi onlara bir sorun getirdiğinde, araba onların iyi insanlarından birine gidiyordu. Eğer Passat'ını tamir edemedilerse, Zee'nin günü burada geçirmeye karar vermesine sevindim.

"Bir göz atacağız ve daha fazlasını öğrendiğimizde sizi arayacağız," dedim. "Tad'in seni eve bırakmasını ister misin?"

Betty seksen yaşlarındaydı ama altmış beşten bir gün bile fazla görünmüyordu. Bekleme alanı eskisinden daha temiz olsa bile, ne olduğunu öğrenene kadar onu burada oturtmayacaktım.

"Tanrı seni korusun, Mercy," dedi. "Bu harika olurdu."

Tad onunla birlikte uzaklaşırken, saat iki randevumuz geldi. Onu aldım ve Passat'ı gizemli sorunuyla birlikte Zee'ye bıraktım.

Günün geri kalanı oldukça normaldi. Passat da dahil olmak üzere birkaç arabayı tamir ettik. Sorunun ne olduğunu asla çözemedim -Zee bana kötü büyüünün dışarı çıkmasına izin vermesi gerektiğini söyledi. Şaka yaptığını sanmıştım ama faturaya öyle yazdım.

Betty ben dükkânda çalışmaya başlamadan önce Zee'nin müşterisiydi. Tad ve ben arabayı bıraktığımızda işin parasını öderken sadece güldü.

"Şu Zee," dedi. "Küçük şakalarını sever. Bir keresinde arabama uslu durmasını söylediğini söylemişti. Bunun için benden para almadı ama araba altı ay daha sorunsuz çalıştı. Eğer Zee arabayı tamir ettiğini söylerse düzeltildi."

Eski bir BMW'yi ebedi istirahatgahına (bir hurdalık) gönderdik ve sahibiyle birlikte yas tuttuk. Etrafta müşteri olmadığında, tuhaf konular hakkında sohbet ettik. Zee, Tad ve ben bunun gibi pek çok gün geçirmiştik. Önceki haftalarda olmadığı kadar eve dönmüş gibi hissediyordum, sanki Zee'nin varlığıyla dükkan kalbini yeniden kazanmıştı.

Bir araba üzerinde çalışmak kafamı boşaltıyordu. Düzeltmem gereken zorlu bir mekanik sorun olduğunda, buna konsantre olurdum ve hayatımda olup biten diğer tüm şeyler bilinçaltım tarafından çözülürdü. Ama atölyede yaptığım işlerin çoğu daha çok legolarla inşa etmeye benziyordu. Saldırı planını hazırladıktan ve atılacak adımları anladıktan sonra şu Zen vardı Kafamın rahatladığı ve olayları duyguların ağırlığı olmadan inceleyebildiğim bir zaman.

Karar verdiğim ilk şey, artık işin içine cadılar da girdiğine göre, Adam'ın hükümetteki insanları kendilerini korumaları için bırakmış olamayacağıydı. Sıradan güvenliğin yapabileceği çok şey vardı.

doğüstü güçlere karşı. Kötü yazılmış sözleşme yüzünden, fae'ye vermek için bir bahanesi vardı - bu yüzden sözleşme aslında yararlı olmuştu. Onlardan daha fazla para talep etmesi de güzeldi.

"Neden mırıldanıyorsun Mercy?" diye sordu Tad, elleri yağ içinde kaldığı için dirseğiyle bir arabanın kaputunu kapatırken. Ne Tad ne de Zee ellerini yağdan korumak için nitril eldiven kullanma alışkanlığını benimsemişti. eller temiz.

Zee, üzerinde çalıştığı yeni böceğin (eskilerinin aksine) altından daha doğrudan "Uğultu iyidir," diye ilan etti. Yeni versiyonu da pek sevmemişti; ara sıra basit bir arabanın güzelliği hakkında Almanca bir nutuk çekiyordu.

"Ama lütfen," diye devam etti, "bugün artık 'Yellow Submarine'i mırıldanmayın. Bir Beetle üzerinde çalışıyor olabilirim, ama ayrıca şarkı söylememe gerek yok Beatles'ın şarkıları."

"Billie Jean "e geçtim ve Tad iç çekti. Zee homurdandı ama itiraz etmedi. Aklıma gelen ikinci şey ise Elizaveta'nın ailesi. Kim olduklarına dair pek fazla ipucu yoktu. Aklıma gelen tek ipucu cadılardan birinin Frost ile kan bağı.

Frost'un geçmişi hakkında pek bir şey bilmiyordum ama nereye bakacağımı biliyordum.

Stefan'la konuşmalıyım.

Ve tüm Zen'im tek bir düşünceyle yok oldu. Stefan benim arkadaşımdı. Birçok kez benim için hayatını tehlikeye atmıştı, en sonuncusu da benim istemeden Avrupa'ya yaptığım yolculuktu.

Bana benim seçimim olmayan hiçbir şey yapmamıştı. Ama bunun bir önemi yoktu. Onunla hiç konuşmak istemiyordum.

Belki Adam yapabilir.

Adam kapanış saatinden beş dakika önce arayıp başka bir toplantısı olduğunu ve Jesse'nin bir arkadaşında kalacağını söyledi. Sesi yorgun geliyordu. Ona sorun olmayacağını, eve dönerken durup bir şeyler alacağımı söyledim.

Zee bugünlük gitmişti ama Tad ofisi toplamama yardım ediyordu.

"Biliyorsun," dedi paspasını ustalıkla sallayarak. "Sen ve babam bütün gün garajın ne kadar steril olduğu konusunda sızlanıp durdunuz. Ama şimdi bir kir lekesi bile bulaşmış olabilecek tüm köşe bucakları temizlemekte ısrar ediyorsunuz."

"Neden etrafımı itaatsiz ukalalarla çevirdiğimi bilmiyorum," dedim, büyük camdaki lekeyi biraz dirsek yağıyla temizlerken.

"Belki de birkaçını kovmalıyım."

Bana dostça bir sırıtışla karşılık verdi. "Eğer ukalaları kovmaya başlayacaksan, en büyüğünden başlamalısın. Babamı kovman için sana meydan okuyorum, sadece meydan okuyorum."

Etrafıma bakındım. "Yarın geldiğinde burayı tertemiz yapmazsak ikimize de dilinin ucunu göstereceğini biliyorsun."

"Evet, ikiyüzlüler, ikiniz de," dedi şefkatle.

Tam kapıyı kilitlemeye hazırlanıyorduk ki, parıltılı altın renginde boyası olan, hırpalanmış bir böcek otoparka girdi. Stella olarak bilinen VW kabaca homurdandı, öksürdü ve hareket etmeyi bırakır bırakmaz öldü.

"Üzgünüm," dedi Stella'nın sahibi ve sadık hayranı Nick. "Kapanış zamanı olduğunu biliyorum, ama Stella iyi gitmiyor, bunu çözemiyorum. Ve onu tekrar tamir edebilmem için üç hafta daha çalışması gerekiyor."

Stella'yı bizi tatmin edecek şekilde tamir etmek Tad, ben ve genç adamın yaklaşık üç saatini aldı. Nick tam bir acemi değildi; iki yıl önce Stella'yı satın almak onu daha önce hiç cıvataya anahtar takmamış birinden

Kendi yağını ve bujilerini değiştirebilen biri. Ancak Stella, en deneyimli tamircinin bile çalıştırmakta zorlanacağı bir divaydı.

Nick arabayı sürdüğünde karanlık çökmüştü, ama Stella bir kedi yavrusu gibi mırıldanıyordu.

"Yumuşacık," dedi Tad biz temizlenirken.

"Sen de zamanını bağışladın," diye hatırlattım ona. Nick'e, yeniden açılan dükkâna adam gönderdiği için işçilik de vereceğimizi söylemiştim. Nefes almaya başladığında parçaların parasını ödeyebilirdi. Para çok sıkışıkça, gelip birkaç saat çalışabilirdi - aletleri çalıştırmayı yeterince biliyordu.

Tad'in alay etmeye devam etmesini bekliyordum ama onun yerine yüzünü buruşturdu. "Seni son kez burada yalnız bıraktığımda," dedi kısa ve yarı mahcup bir şekilde, "sen Neredeyse ölüyordum. Yakın zamanda bunu bir daha yapmayacağım. Nick sizin gibi kötü adamları bile yavaşlatamazdı."

Bu da neden ben buraya gelmeden önce dükkâna geldiğini ve daha sonra kapıyı kilitlemekte ısrar ettiğini açıklıyordu. Hepimizin yaraları vardı.

"Teşekkür ederim," dedim. "Minnettarım." Genel kanının aksine, sınırlarımı biliyordum. Tad'in arkamı kollaması beni rahatlatıyordu.

Gözlerime bakmadan başını salladı. Ve kendi arabasına binmeden önce benim arabama güvenli bir şekilde binmemi bekledi.

Günün sonunda hayatta kalmayı kutlamak için fazladan birkaç mil daha giderek yerel bir fast-food restoranına gitmeye karar verdim. Her ihtimale karşı sürünün yarısını doyuracak kadar yiyecek aldım ve eve doğru yola çıktım. Trafik

sol yerine sağa dönmeme neden oldu ve kendimi uzun yoldan geri dönerken buldum.

Uzun yol beni Stefan'ın evine giden sapağın yanından geçirdi. Adam'ın Stefan'la konuşabileceğine karar vermiştim. Arabayı yavaşlattım, teklediğinde biraz daha gaz verdim. Hâlâ bazı ince ayarlar yapmam gerekiyordu.

Fazla düşünmeme izin vermeden arabayı çevirdim ve Stefan'ın evine doğru sürdüm. Garaj yoluna girdim ve Scooby-Doo Gizem Makinesi'ne uygun olarak boyanmış toz kaplı VW otobüsünün yanına park ettim.

Jetta'dan indim ama kendimi eve gitmeye zorlayamadım. Onun yerine otobüsün etrafında dolaştım. Gerçek boyutlarda ve içi doldurulmuş Scooby ön yolcu koltuğundan üzgün bir şekilde beni izliyordu. Paltosu güneşten solmaya başlamıştı.

Stefan ön kapıyı açtı ve dışarı çıktı, benden oldukça uzakta durdu, ancak etkileşime girecek kadar yakındı. Hiçbir şey söylemedi.

Sonunda ona bakmadan, "Orada durmasına izin vermek yazık," dedim. "Onu çalışır durumda tutmak için çok zaman harcadım. Eğer onu orada bırakırsan, yeniden inşa edilmesi gerekecek."

"Tekrar sürmeden önce benzin deposunu boşaltmam ve yeniden doldurmam gerekiyor," dedi. "İtiraf ediyorum, bu ihtimal biraz ürkütücü."

"Dale'i ara ve arabayı garaja çekmesini söyle," diye önerdim. Dale İkimizin de tanıdığı çekici adamlardan biri. Eski araba kullanmanın avantajlarından biri de çekicileri tanımdır. "Yine de önce lastiklerin havasını indirmelisin; sağ ön lastik biraz inik."

Stefan, "Onu senin tamir etmen de berbat bir durum," dedi. "Eğer sana ödeme yaparsam, Marsilia benden para aldığın için cezalandırılman gerektiğini düşünebilir. Eğer sana ödeme yapmazsam, Marsilia'ya senin için kendimi tekrar onun bir parçası olarak görüyorum - ki görmüyorum. Ben kesinlikle bir müttefikim. Ama bir daha asla ona sadakat borcum olmayacak."

Marsilia, Tri-Cities'teki vampirleri yönetiyordu. Arabalarının her türlü bakımını yapmam ve onun da vampirlerinin bana saldırmasını engellemem konusunda uzun süredir devam eden bir anlaşmamız vardı. Kendi ihtiyaçları için sadık ekürisi Stefan'ı yok etmişti. Bu kadarla kalsaydı, Stefan'ın onu affedeceğini düşünmüştüm. Ama bunu yapmak için Stefan'ın beslenmek için evinde tuttuğu insanların, koyunlarının peşine düşmüştü. Çoğu vampir bunu umursamazdı ama Stefan halkına özen göstermeye ve onların sorumluluğunu almaya inanırdı.

Dudaklarımı büzdüm, derin bir nefes aldım ve yüzümü ona döndüm. "Karşılıklı iyilik yapmaya ne dersin?" Teklif ettim. "Buraya bilgi almaya geldim ve bilgi almak için Gizem Makinesi'ni tamir etmekten mutluluk duyarım."

"Neye ihtiyacınız var?" diye sordu.

Bahçe lambası Stefan'ı aydınlatmak için iyi bir iş çıkardı. İyi görünüyordu. Hatta her zamanki haline dönmüştü. Uzun boylu ve zayıftı ama artık sıksa değildi. Ve yine tamamen insan gibi görünüyordu, ayaklarının üzerinde dengede durması ve hareket ederkenki enerjisinde bir şeyler vardı. Bir süre için daha çok Bir vampir gibi - bazı çok genç veya çok yaşlılarda bu garip Hareketlerindeki sarsaklık, sanki bir yerlerde onları hareket ettiren bir kuklacı varmış gibi.

Stefan da yabancı bir köpeği düşünen bir kedi gibi görünüyordu.

Güldüm. "Yüzünde o ifadeyi oluşturacak bir şey yok. Sadece bir soru sormak için uğradım. Eğer bunu sizi bir ikilemden kurtaracak bir değiş tokuşa dönüştürebilsek, çok daha iyi olur."

Kısmen rahatladı. "Neyi bilmeniz gerekiyordu? Yoksa bunun için mahremiyete mi ihtiyacımız var?"

"Bana Frost hakkında söyleyebileceğin her şeyi bilmek istiyorum. Mahremiyete ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum."

"Frost mu?" dedi Stefan. "O öldü, Mercy." Sonra Stefan'a hiç yakışmayan bir şekilde biraz tökezledi. "Tamamen öldü yani."

"Biliyorum, ölümünü ben gerçekleştirdim," dedim, onu görünürdeki ıstırabından kurtararak. Onun kadar yaşlı bir vampirin, bir vampirin yok oluşunu duyurmanın garipliğini aşabileceğini düşünmüştüm. Belki de bu gariplik daha çok aramızdaki şeyle ilgiliydi. "Ya da en azından Adam onun işini bitirdiğinde oradaydım ama Adam bensiz orada olamazdı. Nasıl isterseniz."

Adam oraya varmadan önce Frost'un işinin bittiğinden oldukça emindim. işi tamamlamak. Ancak Adam'ın Frost'u kesin bir şekilde sona erdirdiğini tartışmak mümkün değildi.

"Ama şöyle bir şey var," dedim. "Son zamanlarda Frost gibi kokan birine rastladım. Tüm bu karmaşa içinde kimsenin bulamadığı tek tanımlayıcı bu olduğu için, daha fazla bilgi edinmenin yardımcı olabileceğine karar verdim."

"Bugünün gizemi ne?" diye sordu Stefan.

Arkadaşım olduğu için ve Marsilya'nın Elizaveta'nın ailesine yapılan saldırıyı bilmesi gerektiği ve onu aramayacağım için Stefan'a sabahımı anlattım, bodrumdaki kurt adam zombiden hemen sonra durdum ve zombi kurdun saldırısını ve sonunu fazla ayrıntıya girmeden toparladım, Sherwood'un muhteşem performansını tamamen dışarıda bıraktım. Onun sırları bana ait değildi.

Zee'nin aksine, Fae'ler ve hükümet arasında yaklaşan toplantıyı dışarıda bıraktım. Vampirlerin toplantıdan haberi olmasaydı şaşırırdım - vampirlerin politikada oldukça üst düzey bağlantıları vardı. Ama eğer bilmiyorlarsa, bunu benden öğrenmeyeceklerdi.

Ayrıca ona Elizaveta ve sürüsünün kara büyü yaptığına dair kanıtlardan da bahsetmedim - tıpkı Zee'ye söylemediğim gibi. Bu paket işiydi. Hizmetleri için ona bir ücret ödedik. Bize yardım etmek için kullandığı güç için isteksiz deneklere işkence ederken ona destek oluyorduk.

"Elizaveta'nın ailesi gitti mi?" diye mırıldandı.

Bu konuda ne hissettiğini anlayamadım.

"Evet."

"Ve sen ve Adam evinizde bir zombi kurtadam tarafından saldırıya uğradınız ve" - tırnak işareti yaptı - "'kurtadamlar onun icabına baktı.'"

"Yalan değil," dedim ona. Çok sık yalan söylemem, o yüzden kısa kesmiştim. "Bana ait olmayan şeyleri sana söyleyemem."

Bir süre beni izledi, sonra yüzü gevşedi ve başını salladı. "Tamam." Gözlerini kaçırarak devam etti: "Goblin konusunda yardım için beni çağırabilirdin."

Ne demek istediğini biliyordum. Tıpkı eşime ve sürümüze bağlandığım gibi Stefan'a da bağlanmışım. Bu bağ sayesinde beni kontrol edebiliyordu, sadece hareketlerimi değil, düşüncelerimi de. Kendi adıma karar verme yeteneğimi elimden alabilirdi. Tek yapabildiğim bunu yapmayacağına, başka bir vampire karşı yardımını istediğimden beri yaptığı gibi devam edeceğine güvenmekti.

Bu yüzden ondan kaçıyordum.

İlk cevabımı hak etmemişti, bu yüzden ona gerçekleri söyleyene kadar çenemi kapalı tuttum.

Sonunda dedim ki, "Bunu düşünmedim. Sürü işiydi, bu yüzden bir çift kurt adam aldım. O bir goblindi, ben de Larry'yi çağırdım."

"Yeterince adil," diye kabul etti. "Ama ahırdan çıktığında seni öldürebilirdi. Bir goblinle boy ölçüşemezsin. Beni arayabilirdin." Ve o da gelebilirdi. Eski Sahibi Marsilia gibi Stefan da ışınlanabiliyordu. Bunu yapabilen başka bir vampir duymamıştım.

Benden uzaklaştı ve kollarını kavuşturmuş, sırtı bana dönük bir şekilde durdu. "Adam'la evlendikten sonra kendini sıkletin dışına çıkardın. Bir gün cesedine bakıyor olacağım, çünkü beni aramayacak kadar inatçıydın."

Sesinde gerçek bir öfke vardı. Ona beni korumanın onun görevi olmadığını söylemeyi düşündüm ama aslında bizimki gibi durumlarla ilgili vampir protokolünü bilmiyordum. Ona kendimi koruyabileceğimi söylemeyi düşündüm ama o haklıydı.

"Eğer düşünseydim," dedim ona, "seni arayabilirdim. Ama bu bir hata olurdu. Marsilia artık seni yalnız bırakıyor."

Güldü ve sesi kırık rüyalar gibi sertti.

"Burada kalmana izin veriyor Stefan. Görece güvende. Seni başka bir vampirin bölgesine taşınmaya zorlamak yerine. Başka bir yerde bu lükse sahip olamayabilecekken senin bağımsız olmana izin veriyor."

Başını salladı. "O cömerttir," dedi bana, tam tersini kastederek.

"Eğer senin ilk sadakatının sürümüne ya da bana, özellikle de bana olduğunu düşünürse, buna tahammül edemez." Duraklaması için bir parmağımı kaldırdım. "Ve eğer

Sürü, işler sarpa sardığında başvurduğum evcil bir vampirim olduğunu düşünürse, bu benim için de aynı derecede kötü olur."

Elimi koluna koydum ve sertleşti. "Ama evinize gelip sizden gizemleri çözmeme yardım etmenizi istediğim için çok mutluyum."

İhtiyacı olmayan derin bir nefes aldı. Sonra arkasını döndü ve kollarını yanına bıraktı. O hareket edince elim düştü.

"Pekâlâ," dedi. "Pekâlâ, Mercy. Hem dost hem de müttefik miyiz? Ama ben paket değilim, olmamalıyım da."

Ve Stefan'ın yalnız olduğunu fark ettim. Kurtadamlar böyledir. Ait olacakları, güvende olacakları bir sürüye ihtiyaç duyarlar. Bazıları bundan pek hoşlanmaz ama bu canavarın doğasını değiştirmez. Vampirlerin sürüler halinde yaşadığını biliyordum ama bunu yapmalarının nedenlerinden birinin, tıpkı kurtlar gibi, ait olmaya ihtiyaç duymaları olduğu hiç aklıma gelmemişti.

Bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu. Stefan sürünün bir üyesi olmak istemiyordu ve sürü de onu üye yapmazdı, yapamazdı.

Stefan'ın bu konuşmayı bitirdiği anlaşılıyordu, çünkü tekrar konuştuğunda farklı bir konudaydı. "Frost hakkında senden çok daha fazla şey bilmiyorum. Belki yirmi ya da otuz yıl önce bir Güç olarak ortaya çıktı -o seviyede zamanı takip etmiyorum, o yüzden emin değilim. Bu sürenin çoğunda Bonarata'nın bir kölesi olarak hareket ediyor gibiydi, bu yüzden onu değil Bonarata'yı izledim." Bonarata Gecenin Efendisi'ydi, Avrupa vampirlerinin hükümdarıydı ve eminim ki bu kıtada da derinlere inen uzun güç dokunaçları vardı.

Stefan derin derin kaşlarını çattı. "Onu kimin ya da neden yaptığını bilmiyorum. İştirakçilerinin kim olduğunu da bilmiyorum. Ama öğrenmem mümkün olmalı."

"Hangi milletten?" Ben sordum.

"Bilmiyorum. Başlangıçta Bonarata'nın bir ajanı olarak geldiği için Avrupalı olduğunu varsaymışım. Bunu da öğrenebilirim." Stefan ellerini hızlı hızlı birbirine vurdu. "Bazı şeyleri gözden geçirmem için bana biraz zaman ver. Ölümler üzerinde gücü olan bir vampirle zombi keçiler yaratan bir cadının yakın bir aile kokusu paylaşması bence ilginç. Eğer o bir cadı olarak doğduysa ve biri onu dönüştürdüysen, bu kişinin durdurulması gerekir."

"Minyatür zombi keçiler yaratır," diye düzelttim. Bana başıyla onay verdi. "'Zombi keçi' kulağa şeytani geliyor." Stefan'la arkadaş olmamızın bazı nedenleri vardı.

- - -

Stefan'ın evinden çıkıp yolu yarıladığımda telefonum çaldı.

Yolcu koltuğunda yüz üstü duran cep telefonuma baktım. Arayan her kimse telefonumun tanıdığı bir numara değildi ama Benton City'ye ait bir numaraydı. Benton City, araba garantisi ya da devre mülk satmaya çalışan soyguncuların yuvası değildir. Merakıma yenik düşüp yolun kenarına çekmeden önce telefonun üç kez çalmasına izin verdim.

"Bayan Hauptman? Ben Arnaldo Salas. Bu sabah zombi keçilerle birlikte evime gelmiştiniz."

"Bay Salas," dedim. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Evimin önünde ileri geri giden bir araba var.

Oğlumun dün gördüğü arabaya uyuyor. Bunun bir anlamı var mı bilmiyorum. Belki de arabayı kullanan her kimse kaybolmuştur - burada bunu çok yaşarız."

"Belki de hemen şimdi sana biraz yardım bulmalıyız," dedim. "Tamam. Evinden dışarı çıkma. Biri kapınızı çalarsa cevap vermeyin. Oraya gittiğimde seni bu telefondan arayacağım."

Adam'ı aradım ve sesli mesajını aldım. Warren'ı aradım ve sesli mesajını aldım.

Stefan'ı aradım.

- - -

"Sen ve ben bir cadıya karşı ne yapabiliriz sence?" diye sordu Stefan, sesi fazla endişeli gelmiyordu.

Ona şöyle bir baktım. İki yaşındaki bebek mavisi BMW'sini kullanıyordu çünkü Jetta'mın artık sadece tek bir koltuğu vardı.

"Sence biraz daha destek çağırmalı mıyım?" diye sordum. Adam'a bir mesaj bırakmıştım. Daha fazla kurtadam çağırabilirdim ama ne kadar yardımcı olacaklarından emin değildim. En azından benim büyüye karşı güvenilmez direncim vardı. Stefan, Stefan'dı.

Sherwood'u aramak istemedim. İşe yaramayacağı için değil, bugün yeterince zorlandığı için.

"Wulfe'yi arayabilirim," dedi.

Koltuğumda doğruldum. "Hayır."

"Cadılarla başa çıkabilir," diye devam etti. "Onlar neredeyse onun en sevdiği oyuncakları."

"Hayır," dedim tekrar. Daha sert bir şekilde.

Stefan bana sıırttı. "Evet, 'neredeyse' meselesi bir sorun. 'Rakip olarak herhangi bir cadıdan daha eğlenceli' olduğun için düşmana katılabilir. Korkarım bu son kısım bir alıntı. Yeni bir alıntı. Dün neden birdenbire cadılar hakkında saçmalamaya başladığını bilmiyordum. Elizaveta'nın ziyaretçilerinden haberdar olmalı."

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. Elimden gelse Wulfe'a bir mil bile yaklaşmak istemiyordum. Bu çılgın vampir, Öz Ülkesi'ndeki bir kasırga gibi beni düşünmesini istediğim biri değildi. Bırakın beni rakip olarak görmeyi dört gözle beklemeyi.

"Hmm," dedim.

"Demek artık uyarıldın," dedi Stefan, sesi uzaktan geliyordu. Bunun nedeni bir sonraki cümlesinde ortaya çıktı. "Wulfe bir sorun haline gelirse beni çağıracağına dair söz vermeni istiyorum. Wulfe kurtadamların işi değil."

Sertleştım. Ama beni etkilediğini düşünmemiştim. Kulağa iyi bir fikir gibi geldiğini *düşündüm*. Vampirlerin bu kadar korkutucu olmasının sebebi işte bu.

"Gerekçenizi anlıyorum," dedim yavaşça.

"Ama?" Stefan ekledi.

"Ama," diye kabul ettim. "Arabada yanında oturmadığım zaman sana bir söz vermeme ne dersin?"

Havaya belirgin bir soğukluk yerleşti. "Seni bu şekilde etkileyecek olsaydım, bunu ben burada, sen Seattle'da olsaydın yapabileceğimi biliyorsun."

"Bunun için teşekkürler," dedim ekşiyerek. "Yeri geldiğinde söylediklerinizi dikkate alacağıma söz vermeme ne dersiniz?"

"Peki," dedi.

Duygularını incittiğimi biliyordum. Ama aramızda bana istediği her şeyi düşündürüp yaptırabileceği bir bağ vardı ve hipnotizmanın aksine, "istediği her şeyin" sınırsız olduğundan oldukça emindim. Bir adamın kendi ölümüne mutlu bir şekilde katıldığını gördüm. İşin içindeki vampir Stefan değildi, Wulfe'du. Bu bilgi neden tuzağa düşürüldüğünü anlamamı sağladı.

Hayvanların kendi bacaklarını kemirdiği biliniyor. Bu tuhaf bir tür klostrofobiydi ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Stefan'ın da bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

"Haksızlık ediyorum," dedim isteksizce. "Bunu biliyorum. Ama . .
." Sinirli bir ses çıkardım.

Stefan ağır bir sesle, "Ama," diye onayladı.

Benton City'ye kadar yolun geri kalanını sessizce gittik.

- - -

Salas'ların evinin önündeki yolda tek araba Stefan'inkiydi. Uzun yolu döndüğümüzde verandanın ışığı yandı ve Arnaldo Salas dışarı çıktı.

"Seni arar aramaz arabayı bıraktı," dedi acımasızca. Kalçasındaki kılıfta bir silahı vardı ve askeri duruşunu takınmıştı. Nefes alış veriş yavaş ve düzgündü -bilerek öyle olduğunu düşündüm. Onu tanımıyordum ama oldukça ürkmüş olduğunu düşündüm.

Omuz silktim. "Ben cadı değilim," dedim ona. "Nasıl düşündüklerini bilmiyorum -Ve yapabildiklerinin sadece bir kısmını."

"Onu ailemin yanında istemiyorum," dedi.

"Seni suçlamıyorum," diye kabul ettim. "Sizi ortağımla tanıştırayım. Arnaldo Salas, bu arkadaşım Stefan Uccello. Burada *biraz* bekleyeceğiz. Bizi evinize davet edin. Bakalım dönecek mi? Dönerse, konuşmak isteyip istemediğini öğreniriz."

Uzaktan bir arabanın motor sesini duyabiliyordum. Komşularından biri olabilirdi.

"Ailemi neden takip ettiğini biliyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bunların hiçbirinin nedenini bilmiyorum. Cadılar güce açtır ve keçileri öldürmek ona güç verir. Ama hepsini zombiye dönüştürmek gibi muhteşem bir şey yapabilmesi için keçilerin ölümünden daha fazla güç gerekir. Bu da ailenizi üzme ve korkutmaktan başka bir işe yaramaz. Bunun için herhangi bir neden biliyor musunuz?"

"İnsanları korkutmak eğlencelidir," dedi cadı, verandadan yaklaşık on adım ötedeki gölgelerin arasından çıkarak.

Onu hiçbir şekilde hissetmemiştim ve Stefan'ın tamamen hareketsiz kalmasından anladığım kadarıyla vampir de hissetmemişti. Genellikle doğaüstü yaratıklar

Gözden saklanmak, başka şeyleri unutmak -koku ya da ses.

Ben de tabii ki atladım, belli ki onun da istediği gibi. Arnolito Salas silahını çekti.

Ona gülümsedi. Bir kadına göre uzun boylu ve zarif yapılı olduğunu fark ettim. Saçları koyu renkti ve gözleri açık renkti ama gecenin loşluğunda yeşil mi, gri mi yoksa mavi mi olduklarını kesin olarak söyleyemedim. Karanlıkta çok iyi görürüm ama renkler grinin tonlarına dönüşmeye meyillidir.

Gülümseyene ve yüzündeki ifade değişene kadar yüzü nispeten sadeydi. yüz hatlarını belirginleştiriyordu. Bana birini hatırlatıyordu ama kim olduğunu çıkaramıyordum. Frost değildi, ama gerçekten de yakın bir aileyi paylaşıyordu.

büyüsünün iğrençliği altında onun kokusuna benziyordu. Onu tekrar kokladığımda, onunla Frost arasındaki bağlantıdan kesinlikle emindim.

Yine de gölgelerden çıkana kadar kokusunu alamamıştım. Bu hiç hoşuma gitmemişti.

"Ne kadar tatlısın, değil mi?" dedi Salas'a boğuk bir sesle ve Güney'in derinliklerinden gelen bir aksanla. "Ama o eski şeyle hiç şansın olmayacak, o yüzden onu bir kenara bıraksan iyi olur." Sesinde ensemdeki tüyleri diken diken eden bir sihir vardı.

Duruşunu korudu, silahı klasik bir şekilde kavradı. Yüzünde hafif bir ter belirdi ama silah sabit duruyordu.

Gülümsemesini bana çevirdi. "İşte bu yüzden bu aileyi seçtim, Mercedes Thompson Hauptman. İnsanların söylediklerimi yapmamasını çok ilginç buluyorum. Bu çok sık olmuyor."

Elizaveta'nın ailesinin işkence görmüş üç üyesine gidip kahvaltı hazırlamalarının söylenip söylenmediğini merak ettim. Bunu daha sonra düşünecektim. Şu anda onun dikkatini Salas'tan uzaklaştırmam gerekiyordu. Yüzü bana dönükken bile ona gösterdiği ilgiden hoşlanmamıştım.

Hanford Bölgesi'nde gerçekleştirdiğimiz son ay avında, bir tavşan tam önümüzde siper aldığında sürü bir geyiğin izini sürüyordu. Sürü, geyiğin peşinden gitmeden önce bir an için avlarını tarttı.

Salas o tavşanın cadı versiyonuydu ve ben onun yerine bana odaklanmasını istedim.

"Onları ne için seçtin?" Ben sordum.

"Dikkatini çekmek için," dedi. "Konuşmamız gerek." Arnolito'ya baktı ve yumuşak bir sesle, "Neden hâlâ o silahı bana doğrultuyorsun? Stefan

Uccello bir vampir. Vurun onu."

Bu sefer Arnaldo hiç tepki vermedi.

Cadı ona kaşlarını çattı. "Bu hiç hoş değil," dedi. "Sana kibarca sordum."

"Bay Salas," dedi Stefan usulca. "Bence silahı bir kenara bırakırsanız, onun için o kadar da ilginç olmazsınız. Bu iyi bir şey olabilir."

"Bayan Hauptman," dedi Salas. "Onu vurursam ölür mü?"

"Muhtemelen," dedim. "Ama o zaman önünüzde ölü bir kadın olur. Çim. Onun bir cadı olduğuna tanıklık edeceğim ama şu anda size zarar vermeye çalışmıyor. Oğlunuzun keçilerinin öldürülmesinden onun sorumlu olduğunu düşünüyorum, ama bu sizi cinayet suçlamasından kurtarmaz. Daha da kötüsü, bir grup cadının parçası olduğundan oldukça eminim. Eğer onu öldürürsen, senin için gelirler. Sürümüzün onları uzak tutmaya çalışacağına söz veriyorum ama kaynaklar sınırlıdır."

"Kurtadamlar insanları koruyor," diye söylendi cadı. "Böyle bir günü göreceğimi hiç düşünmezdim. Çok şirin bir şey."

Salas bana başını salladı ve silahını kaldırdı. Stefan'a baktı ve sonra uzaklaştı. Kadının Stefan'a vampir dediğini duymuştu ama bize şüphenin faydası. Daha bu sabah tanıştığım bir adam için bu oldukça şaşırtıcıydı.

"Dikkatimizi çekmek istediniz," dedim. "İlgimizi çektiniz. Ne istiyorsunuz?" "Yerel meclisi dışarı attık," dedi. "Leydim, Ishtar'ımız, bana sonuçları bulduğunuzu söyledi."

"Evet," dedim. İştar kimdi? Söyleyiş tarzından bir isimden çok bir unvan gibi geliyordu ama emin olamıyordum.

"Güzel. O halde onların yerini almamızda hiçbir sorun yaşamayacaksınız. Daha önce hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bu kasabanın çok ilginç bir yer haline geldiğini görüyoruz - kurt adamların herkesin güvende hissediyor. Yolumuza çıkmayacaksınız ve biz de burada kalmanıza izin vereceğiz."

"Hayır," dedim. "Güvende hissettirdiğini" duymuştum. "Güvende hissetmek", "güvende olmaktan" çok farklıdır.

Gülümsedi. "Bayan Hauptman, çok gençsiniz." Bunu söylemesi çok garipti. Yirmili yaşlarının ortalarında olduğunu düşünürdüm. Gece gölgelerinin nezaketi, hatta otuzlu yaşların ortaları. "Tarihinizi bildiğinizden şüpheliyim. Marroklar gelene kadar kurtadamlar doğaüstü dünyanın haşaratlarıydı. Bireysel olarak tehlikeliydiler elbette, eğer biri böyle bir

Kendinizi kötü bir duruma sokacak kadar aptal, ama sonuçta pek de tehdit oluşturmuyor. Baş belaları. Sürünüz, doğuştan gelen haklarını terk etmiş olan cadı Marrok'a ait değil. Tek başınıza, siz ve sürünüz bizimle boy ölçüşemezsiniz."

Bran'in cadı olarak doğduğunu tahmin ediyordu, bundan oldukça emindim. Bran bu söylentiye doğrulamamaya özen gösterdi.

Cadı Stefan'a baktı. "Anladığım kadarıyla Seethe'nin Sahibesi'ni temsil etmiyorsunuz ama o sizi dinliyor. Lütfen önümüzdeki birkaç gün içinde onunla konuşması için bir temsilci göndereceğimizi kendisine bildirin."

"Hayır," dedim. "Burada kalmayacaksın."

Hoş yüzünü bana çevirdi.

"Bölgemizde kara cadılara izin vermeyeceğiz," dedim.

"Sevgilim," dedi. "Zaten yaptın." Uzaklaşmak için döndü. "Ah, bir de eşinin planladığı şu buluşma hakkında. Harekete geçtiğimizde, sakın müdahale edin."

Gölgeler onu gizledi. O gidene kadar üçümüz Arnaldo Salas'ın verandasında bekledik.

"Cadının neden sana istediğini yaptıramadığını biliyor musun?" Stefan Salas'a sordu.

Salas ürkmüş bir at gibi burnundan hava çıkardı. "Annem ben çocukken Papa'ya beni kutsatmıştı. Büyücülüğün bana ya da çocuklarıma dokunmaması için beni kutsamasını istemiş. Bu babamın anlatmayı sevdiği bir hikâyledir. Annem cadılardan korkardı."

"Ben de," dedim, hâlâ etrafa bakarak. "O gitti," dedi Stefan.

"Emin misin?" diye sordum.

Başını salladı. "Eminim."

"Bay Salas," dedim ciddiyetle. "Bir ya da iki haftalığına kasabadan ayrılma imkânınız var mı? Cadıların dikkatini çektiniz ve bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Başını salladı. "Biraz tatil yapacağım. Eşimin annesi Kaliforniya'da yaşıyor ve bizi ziyarete gelmek istiyor."

"Ben giderdim."

Ağzı gerildi. "Bir cadı yüzünden sahayı terk etmek beni mutlu etmiyor."

"Koruman gereken bir ailen var," dedim.

"İki haftalığına ayrılabilirim. Evimize bakabilecek komşularım var ama yine de eve dönmek zorundayız."

"Bu ona seni unutması için zaman kazandıracaktır," dedi Stefan. "Geri dönmeye hazır olduğunda neden Mercy'yi aramıyorsun?"

"Ve eğer kimse cevap vermezse," dedim ona acımasızca, "belki de uzak durmayı düşünmelisin. Seni kolay kolay unutmayacağına dair içimde bir his var."

- - -

Biz ayrıldığımızda Salas'ların evindeki tüm ışıklar yanıyordu. Onu zerre kadar suçlamadım.

Adam'ın cep telefonunu aradım ve eve gittiğimi bildiren bir mesaj bıraktım. Warren'ın telefonunu aradım ve aynı mesajı bıraktım. Stefan'ın konuyla ilgilendiğini hissederek, "Son kaçırılmam herkesi biraz tedirgin etti. Bu yüzden kontrol ediyorum."

Başını salladı.

Sonunda, "Cadılar konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu. "Benim kararım değil," dedim ona. "Adam'a haber vereceğim ve o da

Orada."

Ona önerilerde bulunmayacağımdan değil. Tereddüt ettim ama bunu konuşarak halletmem gerekiyordu. Stefan'ın da taktiksel bir zekâsı vardı; bazen benim gözden kaçırdığım şeyleri fark edebiliyordu.

"Cadı neden telefonu açıp bizi aramadı? Sürümüz tam olarak saklanmıyor. Dikkatimizi çekmek için keçileri öldürüp zombiye mi çevirdi? Gerçek bir savaştan hemen önce bu ciddi bir güç israfı. Elizaveta'nın adamlarını öldürmek bile tek başına dikkatimizi çekerdi. Hiç mantıklı değil. Ama Stefan, yalan söylemiyordu."

Stefan, "Bir şeyin aptalca olması onun doğru olmadığı anlamına gelmez," dedi.

Parmaklarımı gösterge paneline vurdum. "Hayır, ama yine de aptalca." Biraz daha düşündüm. "Bu geceyi anlayabiliyorum, az önce Salas'ın evinde. Boşa harcanan bir güç yoktu. Daha bu sabah tanıştığımız birini koruyup korumayacağımızı görmek için bizi test ediyordu."

"Zayıflık aramak, evet," dedi Stefan. "Katılıyorum. Hoşunuza gitmeyecek başka bir düşüncem daha var. Çocuğu almaya niyetliydi - bunu içinde görebiliyordunuz. Keçileri intikam olarak aldı çünkü o çocuk ona karşı çıktı. Babayı sınadı ama bu onu kızdırmadı. Bunu bekliyordu. Cadılar

ama çoğu kan bağı güçleri gibi şeylerde iyidir."

"Çocuk ona direndi ve o da bunun aileden gelebilecek bir şey olduğunu mu anladı?" diye sordum. "Normalde birini kontrol edebildiği için mi? Eğer birinden kendisine gelmesini isterse, o kişi bunu yapmak zorunda mıydı?" Yutkundum. "Bonarata'nın İtalya'da o zavallı kurt adama taktığı tasma gibi eserlere ihtiyaçları olduğunu sanıyordum."

"Kurtadamlar için," dedi. "Ama büyüsü olmayan insanlar için?" Omuz silkti. En azından bu konuda mutlu görünmüyordu. "Eğer yardımı olacaksa," diye ekledi, "bu nadir görülen bir şey. Cadılar meclisinin Avrupa'nın dört bir yanını sardığı günlerde, onlara çok değer verilirdi. Onlara Aşk Konuşmacıları derlerdi."

"Aşk Konuşmacıları fae'dir," dedim ona. "Ve onlar erkektir."

"Peri masallarında," dedi. "Ama o hikayelerin çoğu cadılarla ilgili, fae'lerle değil. Ve bence bu, erkeklerde ve kadınlarda eşit derecede güçlü olan birkaç cadı özelliğinden biri."

Eğer Baba Yaga bir fae ise, fae'lerle ilgili bazı hikayelerin aslında cadılarla ilgili olmasının adil olduğunu düşündüm.

"Yeterince güvendeyiz ama Papa tarafından verilmiş olsa bile bir kutsamanın bir insanı büyücülüğe karşı dirençli hale getirebileceğinden emin değilim." Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Ama cadı doğan aileler büyüye karşı dirençli olabilir."

Düşündüğümde, o cadı nerede olduklarını bilirken Salase'lerin birazcık bile güvende olduklarını düşünmedim. Eğer cadı olarak doğmuşlarsa ve bunu bilmiyorlarsa, bu cadının neden onları seçtiğini açıklıyordu. Bu aynı zamanda diğer beyaz cadılar gibi onların da av olduğu anlamına geliyordu.

Telefonumu aldım ve Mary Jo'yu aradım.

Ben her şeyi anlatırken beni dinledi.

"Onları korumamı mı istiyorsun?" diye sordu.

"Senden iki kurt daha bulup nöbet tutmanı istiyorum. Ters giden bir şey fark ederseniz bizi arayın - sanırım beni, çünkü Adam başka bir uzun toplantıda -. Elinizden bir şey gelmiyorsa müdahale etmeyin. Ama bu adamın tüm ailesinin sırtında bir hedef tahtası var."

"Sherwood ve Joel'i yakalamama bir itirazın var mı?" diye sordu.

Tereddüt ettim. "Sadece Sherwood'u zorlamazsan," dedim sonunda.

"Hayır cevabını kabul et."

"Tamamdır," dedi ve bağlantıyı kesti.

- - -

Chemical Drive'daki reklam panosu yeniydi. *Canavarların kazanmasına izin verme Şehrimiz*, yüzünde dehşete düşmüş bir ifade olan ve tek bir damla gözyaşı süzülen sevimli küçük bir kızın resminin üzerine tehditkâr bir şekilde yayılmıştı. Kızın beyaz elbisesinin üzerine kurt benzeri bir yaratığın gölgesi düşmüştü. Reklam panosunu kimin finanse ettiğine dair herhangi bir şüphem varsa diye, sağ köşedeki sekiz ayak yüksekliğindeki harfler John Lauren Derneği'nin web sitesi adresini ilan ediyordu.

Aydınlık Bir Gelecek için Yurttaşlar Tri-Cities'de daha aktifti, bu nedenle taktiklerine daha aşınaydım. Parlak Gelecek'in odak noktası daha çok protesto yürüyüşleri, grafiti ve vandalizmdi. İnşaatçım onları garajdan uzak tutmak için çok fazla zaman ve para harcamıştı (bunun için fatura kesmiştim). Garaj yeniden inşa edildiğine göre Hauptman Security son iki hafta içinde iki kez insanları kovalamıştı. Bir süre önce Bright Future'ın üyelerinden birini öldürmüştüm.

Geri. Nefsi müdafaaydı ama bu işin peşini bırakmaya niyetleri yoktu. En azından kuzeni yerel şubeyi yönettiği sürece.

John Lauren Derneği tamamen farklı bir düşmandı. Paraları vardı ve saldırıları daha iyi planlanmıştı. Trol ve köprü olayından sonra şehrin dört bir yanına yayılmaya başlayan reklam panoları Tri-Cities ile ilgilendiklerini gösteren ilk ipucuydu. Bu sabah çiftçinin tarlasındaki tabelalardan ikisi JLS reklam panolarının daha küçük versiyonlarıydı.

Reklam panosunun yanından geçerken, herkesin bir kurt adam sürüsünün koruması altında bir şehirde yaşamaya bayılmadığını hatırlamak iyi oldu diye düşündüm.

JLS'nin cadılar hakkında ne düşüneceğini merak ediyordum.

- - -

Aç kurtadam orduları getirdiğim yemeği bekliyordu. Tamam, sadece Lucia, Aiden, George ve Honey vardı ve sadece bazıları kurt adamdı. Ama açlardı.

Ön kapı ile mutfak arasındaki yıkımdan geçtim, sonra soğuk yiyecekleri dağıttım ve bir kalçamı tezgâha koyarak kendimi yedim ve herkesin gününü yakaladım.

"Cookie gitti," dedi Aiden bana üzüntüyle.

Lucia'ya baktım, o da başıyla onayladı. "Onu bir arkadaşımın kardeşi aldı. Artık iyi bir ailesi ve birlikte oynayabileceği başka bir çobanı var."

Aiden iç çekti. "Ve onun için buraya girip çıkan çok fazla insan var. Biliyorum."

Lucia başını öne eğdi. "Yardımaımıza ihtiyacı olan başka bir köpek bulabiliriz. Belki de tüm bu kargaşadan hoşlanacak biri?"

"Zombi kurt evi yok etmeye çalıştığında orada mıydın?" Ben sordum.

Başını salladı. "Cookie hayatımı kurtardı." Sesi endişeli gelmiyordu. Lucia tanıdığım en özgüvenli insanlardan biriydi. Eğer bir kurt adam olsaydı, Bran'in eline su dökemezdi.

"Ve sen de onunkini kurtardın," dedi Aiden, sesi daha mutlu geliyordu. "Denge."

Aiden Underhill'de uzun zaman geçirmişti. Cömertlik ve hayırseverlik gibi konular üzerinde çalışıyorduk. Pazarlık konusunda daha rahattı.

Yatağa gittiğimde saat erkendi ama uzun bir gün olmuştu ve yorgundum. Ağrıyan kaslarımı gevşeten uzun, sıcak bir duş aldım, sonra hırpalanmış bedenimi alıp büyük yatağımıza soktum.

Rüyamda Coyote ile karanlık bir yolda ilerliyordum. Sanırım su hakkında konuşuyorduk. Sonra birden Coyote durdu, bana döndü, ellerimden tuttu, gözlerimin içine baktı ve "*Onun adı Ölüm*" dedi.

Panik içinde nefes nefese uyandım ve Adam'ın banyodan gelen sesi "Sorun yok tatlım, sadece benim" dedi.

"Sadece ben," dedim ona, korktuğum için her zamankinden daha bilgiç bir tavırla. "Bildğim iyi oldu," dedi hiç istifini bozmadan. "Birinin beni öldürdüğünü düşünmek yatağımdaydı."

"Toplantın nasıl geçti?" Kabusuma eşlik eden çirkin duygulardan sıyrılarak sordum.

Zevk almadan homurdandı. "Birkaçını öldürebilseydim çok daha kolay olurdu. O zaman sağduyulu davranmalarını sağlamak için bir saat boyunca tartışmak zorunda kalmazdım. Yarın öğleden sonra bir toplantım daha var. Gösteri başlamaya hazır. Özgür kalabilir misin? Sizinle görüşmek istiyorlar ve gerçek bir gücünüz olmadığını, sadece kukla olmanızı ve elçiyi oynamanızı istediklerini söylüyorlar."

"Ne zaman?" Ben sordum.

"Öğleden sonra iki," dedi.

Zee yine dükkânda çalışmayı sorun etmezse, hiç sorun olmazdı.
"Sanırım bunu yapabilirim. Nerede?"

Banyodaki ışığı söndürdü ve yorganı geri çekti. Bana baktı. "Seni alacağım," dedi dalgınca.

Sonra da örtüleri yırtıp attı.

Gıcırdadım ve koştum. Beni fazla çaba harcamadan yakaladı çünkü o benim Adam'ımdı ve ben ondan kaçmak istemiyordum. Beni bir bacağımdan tutup yatağa sürüklediğinde gülüyordum.

Beni kucağına aldı ve yatağın üzerine yatırdı.

"Çok güzelsin," dedi bana.

Yanıliyordu ama yalan söylemiyordu. Güzele vurabilirim, ama güzel çok uzaktı. Christy, eski karısı, güzeldi. Honey güzeldi. Ama Adam güzel olduğumu düşünüyorsa, onunla tartışmayacaktım.

"Ben de sana," dedim ve o da homurdandı.

Ama o kelimelerden başka şeylere odaklanmıştı. Ve benim de öyle olmam uzun sürmedi. Kendimi onun içinde yıkadım, omuzlarının ipeksi teni ve ellerinin daha sert teni, kendine özgü kokusu, vücudunun ağırlığı.

İlk seferden sonra oyun havasına girmiştim. Alnında ter toplanana ve gözlerinden kurdu çıkana kadar ikimize de (kelimenin tam anlamıyla) işkence ettim. Elleri kalçalarımı mutlu olacağından daha sert bir şekilde kavradı ama beni alay etmeyi bırakmaya zorlamadı. Adam asla gücünü bana karşı kullanacak.

Ahşap bir roller coaster'ın ilk tepesindeymişiz gibi, o kenarda asılı kalana kadar ikimizi de yukarı çektim. İkimizi de asılı tuttum, kalplerimiz çarpıyordu ama bedenlerimiz hareketsizdi. Düz karnındaki kaslar göze çarpıyordu ve bir elimi oraya koydum. Ürperdi ve gözlerimiz buluştu. Gülümsediğinde damarlarımda keleklerin uçuştuğunu hissettim, bir kurdun gülümsemesi, neşeli ve aç.

Birlikte düştük. Ve bu muhteşemdi.

Adam daha sonra uyuyakaldı. Ama iyi bir seksin verdiği enerjiyle, motivasyon hakkında düşündüm. Birkaç dakika sonra onu dürttüm.

"Bir teorim var," dedim homurdandığında.

"Bu, tek yapmak istediğimin uyumak olduğu gecelerden biri olacak ve sen topaç gibi sarılmışsın, değil mi?" dedi.

Onu görmezden geldim. "Cadıların gelişini açıklamak için iki olasılık var. Birincisi Sherwood'un burada olduğunu öğrendiler.

ve Sherwood AP'de çıkan fotoğraflardan en az birinde yer aldı."

"Uyku, o kutsanmış hal ..." diye mırıldandı Adam, ama beni dinliyordu.

"Sherwood cadı doğumlu, sanırım, ama onun büyüğü biraz daha onlarınkinden daha vahşı. Yine de kim bilir ne kadar süre onu bir güç kaynağı olarak kullandılar." Aslında kimse bana bunu söylememişti ama onunla başka ne yapıyor olabilirlerdi ki? "Belki de onu geri istiyorlardır. Bu geri kalanların çoğunu açıklar."

"Mesajlarınızı dinledim," dedi Adam. "Bu arada bunu yaptığın için teşekkür ederim. Ölümden döndükten sonra senden her zaman bir telefon mesajı beklemek bana güven veriyor. Bu şekilde sadece senden haber alamazsam paniğe kapılıyorum."

Alaycı olup olmadığını anlayamadım. Muhtemelen o da emin değildi.

"Rica ederim," dedim vakarla. "Dün geceki cadı çok nazik bir şekilde cadıların yönetimi ele geçirmeye çalıştığını söyledi. Ve biz-Marsilia sessizce oturup bunu kabullenmemiz bekleniyor. Ama aynı zamanda bizden Fae'lerle insanlar arasındaki toplantıya yardım etmekten uzak durmamızı beklediğini de söyledi."

"Evet," dedi Adam.

"Belki bugün" - saate baktım, saat sabah ikiyi gösteriyordu.

-"Dün, yani, bununla daha çok ilgisi vardı."

"Tamam," dedi Adam. "Artık uyuyabilir miyim?" Bir dakika düşündüm. "Dürt," dedim.

Hırladı ve saldırdı.

- - -

Toplantılar sıkıcıdır.

Tüm işimin ortaya çıkıp herkesin bana iyice bakmasına izin vermek, sonra da onlar konuşurken oturup susmak olduğu toplantılar sıkıcı olmaktan da öteydi. Tamam, önce büyük toplantı için bir yer bulmanın benim işim olduğunu söylediler. Ama aslında bana bir şey sormadılar ya da konuşmak için bir şans.

Daha önce bulunduğum pek çok otel toplantı salonuna benzeyen bir otel toplantı salonunda buluştuk. Belki de daha çok etkilenirdim.

İçinde bulunduğum son yönetim kurulu odasında beş Gri Fae Lordu olmasaydı, bu kadar çok hükümet gücünü temsil eden insanlar -hepsi erkek-.

Beni etkileyen tek kişi, Minnesota'dan bir Cumhuriyetçi olan Senato çoğunluk kırbağı Jake Campbell'ın yardımcısı Tory Abbot oldu. Tory benden yaklaşık on yaş büyük, keskin yüzlü bir adamdı ve konuştuğunda insanların onu dinlemesini gerektiren kararlı bir tavrı vardı.

Oldukça fazla konuştu. Ve çok fazla konuşmadı, ki bu bana her zaman bir politikacıda bulunması gereken bir özellik olarak görünmüştür.

İlginç olmasının en önemli nedeni adamın kendisiyle ilgili değildi. Hükümetle irtibatımı onun sağlayacağı konusunda (onun tarafından) bilgilendirilmiştim. Ve çalıştığı adam, Senatör Campbell, haydut Cantrip ajanlarının Adam'ı suikast yapmaya zorladığı senatördü.

Çoğunlukla toplantının nerede yapılacağına dair bitmek bilmeyen bir tartışmayla geçen toplantının yaklaşık kırk dakikasında bilgisayarımda solitaire oynamaya başladım.

Telefon. Diğer grup üyeleri -Adam, Paul, Kelly ve Luke (son üçü de Hauptman Güvenlik tişörtleri giymişti)- daha disiplinliydim. Kimse onlarla konuşmazken, konferans masasının etrafında oturarak beklediler.

Sonunda Tory Abbot bana baktı. "Bu toplantının nerede yapılacağı konusunda bir öneriniz var mı?"

Sanki orada konuştuğu biri olabilirmiş gibi omzumun üzerinden baktım.

Kelly insanların duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle, "Ukala," diye mırıldandı. Kelly'nin gündüz işi bir fidanlıkta çalışmaktı ama kurtların çoğu gibi o da gerektiğinde Adam için ek iş yapıyordu. Parlak mavi gözleri benden uzağa bakıyordu, böylece kimse benimle konuştuğunu görmeyecekti. Sinsi bir avcıydı.

Abbot biraz sabırsızca, "Bayan Hauptman," dedi, ama odanın benden uzak tarafında kalmaya dikkat ediyordu.

"Bahsettiğin yerlerin hiçbiri işe yaramaz," dedim. "Fae'ler şehre gelip demir ve beton duvarlar arasında oturup düşmanla barışı tartışmazlar."

Abbot, "Rezervasyona gidip onlarla konuşmayacağımız kesin," dedi.

"Küfrettiğin kişi benim karım," diye homurdandı Adam ve tüm oda sessiz bir sessizliğe büründü. "Bunu bir daha yapma." Çok daha fazlası vardı

Sesinde dün Sherwood'a aynı şeyi söylediğinde olduğundan daha fazla tehdit vardı.

"Rezervasyona gitmenizi tavsiye etmem," dedim, sanki Adam hiç konuşmamış gibi yumuşak bir sesle. "Zaten seni içeri alacaklarından şüpheliyim. Ya da içeri alsalar bile dışarı çıkaracaklarından. İhtiyacınız olan şey, herkesi ve maiyetlerini ve ayrıca fae delegasyonunu alacak kadar büyük bir yer, aynı zamanda müdürlerin konuşabileceği küçük bir odası olan bir yer. Bölgemizde bir yerde, ama aslında şehirde olmayan, fae'lerin kendilerini dezavantajlı hissedecekleri bir yerde."

Dinliyor ve düşünüyordum. Tüm bunları yaparken aynı zamanda solitaire oynayabiliyorum; bu bir hediye.

"Tamam," dedi Abbot ihtiyatla. "Nereyi önerirsiniz?"

"Kızıl Dağ şarap imalathanelerinden birine ne dersiniz? Onlar hâlâ bizim bölgemizde." Elimi sallayarak Adam'ı ve diğer kurtları da dahil ettim. "Şirket toplantıları ve inzivalar için inşa edilmişler ve büyüyen şeylerin arasında yer alıyorlar."

Onlara fae'ler ve alkollü içecekler arasındaki bağlantıları anlatamadan konuşmayı kestim - şaraptan çok bira ve bal likörü. Ama şarap, fae'lerin kendilerini evlerinde hissetmelerini sağlayacak bir şey olabilirdi.

"Güvenlik açısından iyi bir seçim olabilir," dedi bir adam. Ne iş yaptığını söylemedikleri için Gizli Servis'ten ya da onun gibi bir şey olduğundan emindim ve diğerleri konuşurken o da bizim gibi kenarda oturuyordu. "Şarap imalathaneleri oldukça izole, bu yüzden katılımcı olmayanları uzak tutabiliriz. Bu gece gidip biraz keşif yapabilir ve öneriler."

Ve görüşmeler yeniden başladı.

Beş dakika içinde üçüncü kez telefonumdaki saate baktım ve Adam hararetli bir tartışmaya girerek şöyle dedi

"Beyler, hükümet toplantısının bir şarap imalathanesinde yapılmasının uygun olup olmadığını soruyorum. Eşimi mazur görmeliyiz, işine dönmesi gerekiyor.

çalış." Anahtarlığından SUV'un anahtarını çıkardı (dizeldi; dizelerde hâlâ fob yerine anahtar vardı) ve fırlattı. "Paul, benim aracı al. Ben Luke ve Kelly'yle döneceğim."

Paul anahtarı havada kaptı ve Adam'ı selamladı. Kendisinden önce gelmem için kapıyı açtı.

Kelly ya da Luke'u tercih ederdim. Paul, Alfa'sının eşi olmamamı tercih eden kurtlardan biriydi. Adam'ın söylediğine göre

Artık kimsenin beni aşağılamasına tahammül edemeyeceği için Paul benim yanımda çok sessizdi. Paul birkaç ay önce boşanmıştı ve bu onun mizacını biraz bile yumuşatmamıştı. Paul'den korkmuyordum ama birlikte takılmak istediğim biri de değildi. Muhtemelen Adam'ın onu benimle göndermesinin nedeni de buydu, bizi birbirimizle uğraşmaya zorlamak.

Adam'ın duymayacağı kadar koridordan uzaklaştığımızda Paul sert bir sesle, "En azından Mike Amca'nınkini önermedin," dedi.

Ben cevap veremeden köşeyi döndük ve kendimizi birinci dereceden bir kargaşanın ortasında bulduk. Belli ki biz toplantı odasında ayak parmaklarımızı oynatırken bir turist otobüsü gelmişti. Check-in masası ve çevresindeki oda, hali vakti yerinde onlarca emekli, elinde büyük bir kutu taşıyan bir pizza teslimatçısı ve küçük şeffaf vazolar içinde parlak renkli mini buketlerden oluşan arabaları iten yerel bir çiçekçi den dört kişiyle doluydu.

Paul'ün öne geçmesine izin vermek için geri çekildim. İri bir adamdı ve insanlar ona yol vermek için hareket etti. Kalabalığın arasından geçip döner kapıdan temiz havaya çıkarken ben de onun peşinden gittim.

"Merak etme," dedi Paul otelden çıkarken, "sana saldırmayacağım."

Gözlerimi devirdim. "Sanki yapabilirmişsin gibi."

Bir şeyler söylemeye başladı, başını salladı ve "Bir daha deneyeyim" diye mırıldandı.

"Neyi deneyeyim?" Ben sordum.

Bana cevap vermek yerine durdu ve yavaş bir daire çizerek döndü. "Kokuyu alıyor musun?"

Keskin duyulara sahip olmak bir şeydir. Onlara dikkat etmek, böylece biraz iyi başka bir şeydir. İçime çektim. Otel şehrin ortasındaydı; havada pek çok koku vardı. Bu kokulardan biri buraya ait değildi.

"Barut mu?" Ben sordum. "Neden barut kokusu alıyoruz?"

Etrafıma bakındım ama otelin dışında kokuyu alabilecek kadar yakınımda olan kimse yoktu.

barutun içinde *yuvarlanmış* olsalar bile.

Paul arabalara odaklandı, bu daha mantıklıydı çünkü onlar daha yakındı.

Elimizde iki minivan, tepesinde pizza tabelası olan hırpalanmış bir araba ve bize en yakın olan bir tur otobüsü vardı.

Gümüş renkli otobüs mırıldanarak duruyordu, büyük bagaj kapıları açıldığında canavarın karnı ortaya çıkıyordu. Ona doğru iki adım attım ama atar atmaz dizel motorunun kokusu barut kokusunu bastırdı.

Uçucu bir organik madde olan mazot baruttan daha uzağa gider. Eğer mazotun menzili dışında barut kokusu alıyorsam, bunun tek nedeni barut kokusunun otobüsten başka bir yerden geliyor olması olabilir.

Bu arada Paul minivanlardan ilkinin incelemişti. Bana başını salladı ve tavanında yerel bir pizza tabelası olan küçük, hırpalanmış arabaya doğru bir adım attı. Kaşlarını çatarak başını eğdi.

Yanına koştum ve her zamanki gibi sarımsak, domates, peynir, sucukla yüzüne vurdum. Bana baktı ve omuz silkti; midesi gurulduyordu. Daha önce bana karşı hiç takınmadığı çocuksu bir ifadeyle sırttı, sonra başını salladı.

İkimiz de ikinci minibüsü denedik ama o da çiçek ve bebek nefesi kokuyordu. Bebek nefesi Paul'ün hapşırmasına neden oldu.

Yarım bir hırıltı çıkardı, pizza arabasına doğru yürüdü ve sürücü tarafındaki kapıyı açtı. Kafasını içeri soktu.

"Pizza serttir ama barut gibi kokmamalı," dedi bana. Ama o sırada açık kapıdan dışarı yayılan kokuyu ben de alabiliyordum. Onu zihnimin gözünde gördüm, elinde birden fazla kutu pizzayı taşımak için tasarlanmış büyük vinil pizza çantalarından birini taşıyan pizzacı çocuğu.

Paul ve ben pizza arabasının kapısını açık bırakarak koştuk.

İki kişi kalabalık bir odaya girdiğinde, bağırışlar, itiş kakışlar ve ağzı açık kalan insanlar gibi pek çok olay yaşanır. Gerçekleşmeyen şeylerden biri de yolların mucizevi bir şekilde temizlenmesidir. Pavlus bunu tek başına yaptı.

Yere ittiği yaşlı kadının iyi olmasını umuyordum ama üzerinden atlarken tereddüt etmedim. Tehdidin peşine düştükten sonra özür dilemek ve suçluluk hissetmek için yeterince zaman vardı.

Toplantı odasına doğru koştuk. Kalabalıktan çıktıktan sonra Paul'den daha hızlıydım, bu yüzden son köşeyi döndüğümüzde öndeydim.

"Adam," diye bağırdım. "*Silah.*"

Bir elini kapalı kapıya vurmak için kaldırmış olan pizzacı şaşkın bakışlarını bana çevirdi. Sanırım ben bağırana kadar bizi duymamıştı.

"*Bomba,*" diye düzeltti Paul, on yılını doğudaki büyük bir şehrin SWAT biriminde geçirmişti. Hangisi olduğunu bana hiç söylememişti, o şekilde konuşmuyorduk.

Çok fazla.

Pizzacı bağırdı, "Açın şu lanet kapıyı, sizi ucubeler!" Ve benim hızla yaklaşmama panikle bakarak pizza kutusuyla bir şeyler yaptı.

Dünya bir ses ve ışık gürültüsü içinde durdu.

Bir an ayaktaydım ve koşuyordum, bir an sonra sert otel halısının üzerinde yüzüstü yatmış, nefes almakta zorlanıyordum. Hava tozla doluydu ve benim

Üzerimdeki ağır yük yüzünden akciğerlerim çalışmak istemiyordu. Acı ve kayıp, ölülerimizin daha da ağırlaşan ağırlığıyla birlikte paket bağlarını titretti.

Ölülerimiz.

"Paul," demeye çalıştım.

Sırtımdaki cansız ağırlığı hareket etmese de parmaklarının yanağıma dokunduğunu hissettim. Sıcaktılar, ki bunun garip olduğunu biliyordum.

Soğuk olmalıydılar. Ölülerin dokunuşu genellikle soğuktur. "Heyya, bayan," dedi Paul, sesi hiç duymadığım kadar yumuşaktı. "Sen Ona söyle, tamam mı?"

"Paul," dedim. "Hayır."

Güldü. "Evet, öyle olacak. Sen böyle adilsin." Kısa bir duraklama oldu ve biraz hüzünlü bir sesle, "Mary Jo'ya onu sevdiğimi söyle, tamam mı?" dedi.

Sonra keskin bir ses çıkardı. "Hayır. Hayır. Bu doğru olmaz. Sadece ne yaptığımı bildiklerinden emin ol. Böylece hakkımda iyi düşünecekler. Bu hoşuma gider."

Ve sonra Paul gitmişti, bedeni üstümde yatmasına rağmen, onun, kanının kokusu her tarafımı sarmıştı.

Adam, Kelly ve Luke'un beni enkazdan çıkarması biraz zaman aldı. O zamana kadar Paul'ün uzuvları soğumuş ve kanı derimin üzerinden akmayı bırakmıştı. Paul'ün bedenini üzerimden çektiklerinde, kanıyla birbirimize yapışmıştık.

Belki şoktan ya da acil yardım ekibinin bana yaptığı iğneden, ama oldukça sersemlemiştim. İki mutsuz kurtla (Kelly ve Luke enkaz kazmak için yer değiştirmişlerdi) uğraşan acil yardım görevlilerinin dehşetten hayranlığa değişen yüz ifadelerini hatırlıyorum. Ama bunun dışında otelden hastaneye nasıl gittiğimi hatırlamıyorum.

Acil serviste, insanlar odama girip çıkarken ve röntgen için dışarı çıkarılırken biraz gelişigüzel bilgi topladım. İnsanların bazıları paket, bazıları Adam için çalışan paket olmayanlardı, ancak birkaçı alfabe ajansı tiplerine benzeyen yabancılardı. Kafamda bir yaralanma olmadığına karar verdikten ve bana daha güçlü bir şey verdikten sonra sis arttı.

Tanımadığım bir sesle uyandım.

"-yirmi beş yaşında. WSU'da bağcılık yüksek lisans öğrencisi."

"Şarap yapmanın bomba yapmakla ne ilgisi var?" Bu Kelly. Demek ki uzun süre önce uyuyakalmış olmalıyım ki geri dönecek zamanı olmuştu. Sesi öfkeliydi, sanki (onun gibi) bitki yetiştiren insanlar otelleri havaya uçurmayı düşünmemeliymiş gibi. Bu bana komik geldi.

Yatak biraz hareket etti, ben de gözlerimi araladım.

Yatağımın ucunda asık suratlı bir adam oturuyordu. Görünüşe göre felaketler hepimizi dost yapıyordu çünkü bu adam toplantıdaki yakıcı Gizli Servis elemanıydı, şimdi biraz daha hırpalanmış ve tozlanmıştı.

"Hiçbir şey" dedi. Ama yıkım işleriyle uğraşan bir ailede büyüdüm. İş yapar. Ford'la ne bağlantısı var bilmiyorum ama FBI

bunun üzerinde çalışıyorum."

"Ford mu?" diye sordum; sesim biraz titrek çıkmıştı.

Adam bana bakmak için eğildi. Yatağımın yanına çekilmiş, tekerlekli, arkalıksız bir sandalyede oturuyordu. Kendisi ve giysileri kan ve kir içindeydi ama yüzü ve elleri temizdi.

Son işlevimi yerine getirdiğim zamanla şu an arasında bir zamanda, kana bulanmış giysilerimin çıkarılıp temiz bir hastane önlüğü giydirildiğimi fark etmemi sağladı. Bir yanım temizdi, bir yanım ise iğrençti. Barut, çamur ve Paul'ün kanı gibi kokuyordum.

Adam nazik parmaklarıyla yüzüme dokundu. "Görüyorum ki yine bizimle birliktesin," dedi. "Nasıl hissediyorsun?"

Paul'ün kanını üzerimden çıkarmak için derimden sürünerek çıkmak istediğimi söylemek yerine, "Yüzüyor," dedim. "Floaty" de doğrudu. "Güzemiş. Bombacının kamyonlarla ne ilgisi var?"

Gülümsedi - yüzü yorgun olsa da gerçek bir gülümsemeydi. "Fazla değil, tatlım. Ama Rankin'in adamının adı Ford. Şu anda bombalamayı ayarlayan kişi o gibi görünüyor."

"Tamam." Toplantıdaki adamlardan hangisinin Rankin'in adamı olduğunu tam olarak hatırlayamıyordum. Rankin Demokratlardan biriydi ve Temsilciler Meclisi'nin Fae ve Doğaüstü İşler Komitesi'nde olduğu için toplantıya dahil edilmişti. Bu komite son birkaç yıl içinde o kadar çok isim değişikliğine uğramıştı ki, resmi adının ne olduğunu aklımın ucundan bile geçiremiyordum. Tinker Bell Komitesi olmadığını biliyordum, ki çoğu insanlar öyle derdi.

Herkesin üzerindeki pislik, kan ve toz bana muhtemelen hala bombalamanın olduğu gün olduğunu söylüyordu. Güneşin konumu bana birkaç saatten fazla geçmediğini söylüyordu.

"Durum nedir?" Adam'a sordum.

Neye ihtiyacım olduğunu ona açıklamak zorunda değildim. "Paul öldü. Bombacı öldü," dedi.

"Sen-" Telaşla Gizli Servis'teki adama baktım, o da bana kayıtsızca baktı. İşte bu yüzden içki içmiyordum. Çok fazla mayın tarlası vardı.

"Bombacıyı ben öldürmedim, hayır," dedi Adam, sesi biraz sertti. "Öldürmeme gerek yoktu çünkü o bizim için yaptı."

"Peki ya diğerleri?" Ben sordum. "Sen iyi misin?"

"Biraz savrulduk. Pencereler gitti ve tavandan ve duvardan parçalar kaybettik. Kimse ciddi şekilde yaralanmadı-Abbot'un kolu kırıldı. "Biraz savrulduk.

Geri kalanlarımızda sadece sıyrıklar ve çürükler var."

"Luke omzunu kırdı," diye ekledi Kelly. "Ama iyileşti. Adam onu Darryl ile birlikte eve gönderdi."

Çevirisi: Luke iyileşme sürecinden dolayı insana dönüşemeyecek kadar yıpranmıştı ve bombalama olayından dolayı da yanında onu düşündürecek kadar baskın bir kurt olmadan toplum içine çıkamayacak kadar üzgündü.

"Tamam," dedim. Gizli Servis'teki adama baktım. "Bombacı olay yerinde öldüyse, nasıl anladınız-" Hâlâ oyunumun zirvesinde değildim çünkü doğru olanı bulana kadar kamyon markalarını araştırmak zorunda kaldım. Dodge ya da Chevy değil. "-Ford mu sorumluydu?"

"Sonu hariç hepsini kaçırdım," dedi Gizli Servis elemanı üzüntüyle. "Ölmemekle ve Kelly'nin altından sıyrılmakla çok meşguldüm, teşekkürler. Ama hayatta olduğunu fark eder etmez Ford on beş dakika erken diye bağırmaya başladı."

"Abbot her şeyi cep telefonuna kaydetmiş," dedi Adam.

"Temsilci Rankin'le temasa geçtik," dedi Gizli Servis elemanı.

"Şok olduğunu ve dehşete düştüğünü duyunca şaşıracaksınız."

Gizli Servis görevlisi, "Ne yazık ki en azından o şokun gerçek olduğunu düşünüyorum. Bunu o sümüklü kurbağanın üzerine yıkmak isterdim. Ama büyük olasılıkla her şey Ford'a bağlı."

"Adın ne senin?" diye sordum. "Sana sürekli Gizli Servis elemanı diyemem."

"Judd Spielman," dedi.

"Harika," dedim, ciddiyetle öne doğru eğilerek. "Paul beni kurtardı."

"Ve işte yine gidiyor," diye mırıldandı Kelly. "Biliyoruz Mercy. Bize bir ya da iki kez söyledin."

Ona bakmak için döndüm -Adem'in arkasında bir yerdeydi- ama sonunda yüzümü Adam'ın göğsüne gömdüm. O kadar iyi hissettirdi ki orada kaldım.

Başımı kaldırdığımda, adının Judd Spielman olduğunu öğrendiğim Gizli Servis elemanı yatağın ucundan kalkmıştı. Onun yerine, anlaşılmaz bir şekilde Tory Abbot, toplantıda giydiğinden biraz farklı, tertemiz bir takım elbise içinde oradaydı. Yüzündeki çizgiler biraz daha derinleşmişti ve sol kolunda bir atel vardı.

"-Panik yapmasaydık hepimiz ölmüş olacaktık ve o yaşıyor olacaktı." diyordu.

Sanki gözümü kırpmışım da birdenbire ortaya çıkmış gibi hissettim ama odadaki tek değişiklik onun varlığı değildi. Her şey biraz

Eskisinden daha pis, beyaz araflar kirli lekeler almıştı.

Adam daha temizdi. Saçları ıslaktı ve üzerinde farklı giysiler vardı. Kelly gitmişti ve Warren pencere kenarına oturmuş, batmakta olan güneşe bakıyordu.

"Uyuşturucudan nefret ediyorum," dedim mırıldanarak. "Ağzım kurudu."

"Seni suçlamıyorum," dedi Adam alnımdan öperek. Warren pencere kenarından indi ve pipetli bir bardak su getirdi. "Ve sana daha fazla vermeyecekler. Görünüşe göre bir sürü kesik ve rk almışsın ama önemli bir şey yok."

Warren pencereye dönerek, "Muhtemelen," dedi.

"Muhtemelen," diye onayladı Adam yumuşak bir sesle. "Otelin birinin üzerine yıkılması genellikle insanların kaçıp gideceği bir şey değildir, bu yüzden emin olmak için seni birkaç saat daha burada tutuyorlar."

"Onları çılgına çeviriyorsun," dedi Warren. "nk üzerine bir otel düştü ve ölmüş olman gerekiyordu. Neden ölmediğini anlayamıyorlar."

Adam'a "Paul beni kurtardı," dedim.

Beni tekrar öptü. "Biliyorum, aşkım."

"Neden bunu söyleyip duruyor?" Warren sordu. "Beyin sarsıntısı mı geçiriyor?"

Warren'a uyuşturucudan kaynaklanan bir ciddiyetle, "Benden bunu yapmamı istedi," dedim. "Yanağıma dokundu ve herkesin, iş başa düştüğünde onun bir kahraman olduğunu bildiğinden emin olmamı istedi."

"Anında öldü," dedi Abbot, hiç de acımadan. "Ondan bir şey yapmasını istemiş olamaz."

"l insanlar görüyorum," dedim

ona. "Sus," dedi Adam.

"İşte bu yüzden hastaneleri pek sevmiyorum," diye devam ettim. "Paul öldü ve insanlara söylememi istediği tek şey beni kurtardığıydı." Durakladım. "Mary Jo'ya onu sevdiğini söylememi istemedi."

"l insanlar mı görüyorsun?" diye sordu Abbot, sesi tutuklaşmıştı.

"Abbot'a bizi bilgilendirmesi için zaman verelim, tamam mı?" Warren söyledi. "Saçma sapan konuşuyorsun Mercy."

Başımı salladım -ki bu boynumu, omuzlarımı ve sol ayak parmağımı acıttı, bu yüzden durdum.

"Karınız hayaletlerle mi konuşuyor?" Abbot sordu.

"Lütfen!" Ona ciddiyetle Roger Rabbit'in sesiyle ya da ona olabildiğince yakın bir sesle söyledim. "Sadece komik olduğunda."

Adam bana "Git uyu," dedi.

Gözlerimi kapattım ve yalnız kalana kadar dinledim. Ama biraz uyumuş olmalıydım çünkü uyandığımda Gizli Servis elemanı Judd Spielman geri gelmişti. Bu sefer Abbot'un kullandığı koltuğa oturmuştu.

"FBI bombanın ustalıkla yapıldığını söylüyor. Pirinç kapaklardan patlatma kablolarına kadar." Spielman da temiz kıyafetler giyiyordu. Başka bir takım elbise yerine kot pantolon ve tişört giymeyi tercih etmişti. Bu onu daha sert gösteriyordu, gözündeki morluk da bu izlenime zarar vermiyordu. Bazıları

İnsanların (benim) gözü morarır ve insanlar "Hey, seni kim dövdü?" diye sorar. Diğer insanların (Spielman) gözü morarır ve insanlar "Diğer adamı nereye gömdüler?" diye sorar.

Adam parlatici almaz.

"Bir yıkım uzmanı tarafından yetiştirilmiş olması da buna dahil," dedi Adam.

"Sanırım çocuk zekiymiş ve dikkatini vermiş." Spielman'ın ses tonu alaycıydı. "Ama ben olsam bağlantımın söylediği kadar hayranlık dolu konuşmazdım. Çocuk kendisi de dahil iki kişiyi öldürdü. Onlara madem bu kadar dahiydi, neden ailesinin şirketinde çalışmadığını sordum. Bana emir almaktan hoşlanmadığını söylediler. Bu yüzden babası, birini öldürmeden önce başka bir iş koluna girmesi için onu teşvik etti - bağcılık da buradan geliyordu. Ailesi tam olarak söylemedi, ama FBI'daki adamım radikalleşmeye başladığını ve ailesinin onu tüm bunlardan uzaklaştırmak için batıya gönderdiğini söylüyor.

Bu."

"*Bu işe yaradı,*" dedi Warren.

Spielman, "Boğulmakta olan bir çocuğu okyanusa atmak gibi," diyerek aynı fikirdeydi. "O

buraya geldi ve yerel Bright Future bölümüne katıldı, o gruptan birkaç kızla çıktı. Sonra birkaç haftalığına yeni bir kız getirdi. Gelen haber Bright Future'dakiler, konuşmak ve grafiti çizmekten başka bir şey yapmayan işe yaramaz bir gruba ait olmaktan yorulduklarını söylemişler ki BF bu suçlamayı reddediyor. Gelmeyi bıraktılar. Adamım daha radikal başka bir grup mu bulduklarını yoksa kendi başlarına mı gittiklerini araştırıyor."

"Ford'la bağlantıdan haber var mı?" Ben sordum.

Bütün oda dönüp bana baktı; anlaşılan yeniden dikkatimi vermeye başladığını fark etmemişlerdi. Adam'ın eli benimkinde sıkıştı.

Spielman, "Görünüşe göre Ford çocuğun ailesinin bir arkadaşıymış," dedi. "Anladığım kadarıyla şu anda doğru fiil biçimi geçmiş zaman. Çocuğun babası cinayet işlemeye hazır."

"Neden şimdi?" diye sordu Adam aniden. "Bu bir -beni bağışlayın- köleler toplantısıydı. Neden kilit oyuncular yerlerini alana kadar beklemedi?"

"Çünkü Ford, Senatör Campbell'ın en küçük kızıyla çıkıyordu. Spielman ağır bir ifadeyle," dedi. "Görünüşe göre Campbell öldürülürse Stephanie'nin Minnesota'ya geri döneceğinden ve onu geri alma şansını kaybedeceğinden endişeleniyordu."

"Vay canına," dedim, bu düşüncenin yanlışlığı karşısında biraz dehşete düşmüştüm. "Bu çok özel."

"Bunu nereden biliyorsun?" Warren sordu.

Spielman, "Ford sanki birisi ona beş sent koymuş gibi konuşuyor," dedi. "I hiçbir fikrim yok. Bunu insanlığın iyiliği için yaptığını, çünkü Fae'lerle pazarlık yapmamamız gerektiğini, onları yok etmemiz gerektiğini söylemesinin mahkemede ona nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum. Bir hükümet toplantısını bombaladığı için hapse girecek birinden çok, başkanlık için kampanya yürüten biri gibi konuşuyor."

Warren homurdandı, "Cinayet için."

Spielman'ın yüzü, varsayılan ayarı gibi görünen yumuşak ve hoş ifadesini kaybetti. "Biliyorum. Adamınızı dışarı taşımaya yardım ettim."

Warren derin bir nefes aldı. "Özür dilerim." "Ben de," dedi Spielman.

"Paul-" diye söze başladım ama Warren araya girdi.

"Seni kurtardım," dedi sırık gibi kovboy kararlılıkla. "Bilerek. Ondan hiç hoşlanmamıştım, içinde böyle bir şey olduğunu düşünmezdim. Yanılmışım ve o bir kahraman olarak öldü."

"O sizi korumasaydı hayatta kalamazdınız," dedi Adam. "Ona olan borcumuzu unutmayacağız."

Sonunda Spielman birkaç adamıyla birlikte ayrıldı. Doktor geldi ve gidebileceğimi ama bir iki gün hayatımı değiştirecek kararlar almamam gerektiğini söyledi.

Ben Adam'ın gözetimi altında cipe tırmanırken Warren kamyonetine yöneldi.

"En azından," dedi Adam büyük dizel motoru çalıştırırken, "bu girişimin cadılarla bir ilgisi olmadığını biliyoruz."

"Hayır," dedim ona. "Abbot, Benton City'deki cadı gibi kokuyordu. Frost gibi değil; akraba olduklarını sanmıyorum. Ama ikisi de aynı kokuyu kullanıyor."

Çamaşır sabunu, şampuan ve diş macunu ve biraz da onun kokusunu taşıyor."

"Abbot," dedi Adam yavaşça. "Ama Ford değil."

"O toplantıdaki hükümet kölesi klonlardan hangisinin Ford olduğunu size söyleyemem," diye itiraf ettim. "Ve belki de bombalama, hükümet ile Fae'lerin herhangi bir anlaşmaya varmamasını sağlamak için bir tür girişimde bulunan Ford denen adamdı."

"Ama," dedi Adam, "Ford tuhaf davranıyor ve elimizde sıradan insanlara bir şeyler yaptırabileceğini düşündüğümüz bir cadı var."

"Ama," diye kabul ettim. "Sadece cadı varken mi oluyor yoksa vampir olayı gibi bir şey mi bilmiyorum."

"Etrafa soracağım," dedi Adam bana.

- - -

Sonraki dört gün boyunca kendimi berbat hissettim. Belirli bir şey yoktu, sadece başım ağrıyordu ve kaslarım ağrıyordu. Garaja gittiğimde, Tad arabalarla uğraşırken beni resepsiyonda çalıştırdı. İkinci gün Zee de arabalar üzerinde çalıştı. Üçüncü gün, Dale Stefan'ın otobüsünü getirdi ve ben de iki

aşırı korumacı hödükler ve onu kendim tamir ettim.

Basın toplantısı gibi ağrıyan kaslarımdan daha acı verici şeyler de vardı. Neyse ki fazla bir şey söylemem gerekmedi. Muhabir bir kadındı, bu yüzden benden çok Adam'la konuşmakla ilgileniyordu. FBI tarafından sorgulanmak da eğlenceli değildi. Ama acı veren şeyler hiyerarşimde Paul'ün cenazesi ve onu çevreleyen görevler hepsinin üstünde yer alıyordu.

Onu yaktırdık ve Sherwood yakma işlemini izlemeye gitti. Arkamız dönükken Paul'ün dışarı çıkarılmasına ve bilime bağışlanmasına izin veremezdik. Sherwood sanırım daha çok cesedinin çalınıp zombiye dönüştürülebileceğinden endişe ediyordu. Belki de sadece paranoyaydı ama bu bize odaklanacak bir şey verdi.

Ve daha fazla zombi vardı.

Sürümüz Pasco'ya zombi bir kediyle ilgilenmek için çağrıldı - bu sefer sokak kedisi, yani en azından ağlayan çocuklar yoktu. Ben gitmedim ama görünüşe göre Ben onu yakalamadan önce epey bir kovalamaca olmuş. Ve sonra inek vardı.

İnek iki kişiyi öldürüp birkaç kişiyi de yaralayınca kadar bizi çağırmadılar. Keşke onun için gitseydim, ama gitmek zorundaydım. Warren'ın arkasından kement attığı ikinci el bir hikayeyeyle yetinmek

Kamyon saatte 30 mil hızla gidiyordu. Halatı bağladı ve şoförün frene basmasını sağladı. İpin kopması sonucu çürüyen kafa koptu.

Adam cadının -ya da cadıların, çünkü gerçekten emin değildik- bizimle oynadığını düşünüyordu.

Adam FBI, Gizli Servis ve bir bomba patladığında gerçekten ölmediğinizde meydana gelen tüm şamatayla uğraştı. Gizli toplantı artık o kadar da gizli değildi ve bombacıyla olan ilişkilerinden yılmayan Bright Future, Richland'ın ortasındaki küçük bir park olan John Dam Plaza'da bir oturma eylemi düzenledi. Bedava dondurma dağıttıklarını duydum.

Ford gözaltında öldü. Kamuoyu merak içindeydi ama Gizli Servis'teki yeni dostumuz Adam'a neden öldüğünü kimsenin bilmediğini söyledi. İntihar değildi ama cinayet gibi de görünmüyordu.

Birkaç gün sonra, tüm haberler Fae'ler ve hükümet arasında yapılacak olan toplantıya odaklandı. Bombalama olayı arka planda kaldı. Ne de olsa tüm kötü adamlar ölmüştü. Elllerinde sadece Paul'ün ehliyet fotoğrafı ve Adam'ın nasıl iyi ve sadık bir çalışan olduğunu anlatırdı - Paul'den bir hikaye çıkarmaya yetmezdi.

Paul sadece Adam'ın ve sürünün kendisinin bir kahraman olduğunu bilmesini istiyordu. Haberlerde ne dediklerini pek umursamazdı.

Senatör Campbell hem muhafazakar hem de liberal basınla bir dizi röportaj yaptı. Bunlardan birkaçını yakaladım.

Senatör yakışıklı bir adamdı; üvey babamın bağımlısı olduğu 1950'lerin Western filmlerinden birinde rol alabilirdi. Güvenebileceğiniz bir adama benziyordu.

Doğrudan gözlerimin içine baktı. Ya da en azından kameraya baktı ve sanki benimle konuşuyormuş gibi konuştu.

"Fae'lere göre," dedi, "içlerinden birinin adaletini reddettiğimizde onlarla olan inancımızı bozduk. Ama onlar, adaletin yerini bulması için Bir kez daha masaya. Sizin ya da benim Fae'ler hakkında ne hissettiğimiz önemli değil, işin aslı şu ki şu anda onlardan daha önce olduğumuzdan daha az güvendeyiz. Bir anlaşma bizi daha güvenli kılacak, onları daha güvenli kılacak ve çocuklarımızın hayatını daha güvenli kılacaktır."

Hâlâ televizyondan bana bakarak şöyle dedi: "Bu bizim neslimizde bir daha ele geçecek bir fırsat değil. Ve ülkemi daha güvenli bir yer haline getirirken, içeriden yetişmiş bir teröristin eylemlerinin bunu engellemesine izin vermeyeceğim."

Etkili bir konuşmacıydı. Ve görüşlerinin ağırlığı, kendisinin anti-fe gruplarının poster çocuğu olduğu yönündeki yaygın bilgiyle daha da arttı.

- - -

Sürü zombileri güderken ve Adam

Araştırmacılar ve muhabirler, Mary Jo, George ve ben Paul'un dairesini temizledik. Eşyalarını toplamak iki akşamımızı aldı. Bana öyle geliyordu ki bir insanın hayatını toparlamak daha fazla zaman almalı.

Kitapları kutulara yerleştirirken Mary Jo, "Hayaleti burada mı?" diye sordu.

Etrafıma bakındım ve başımı salladım. "Buraya geldiğimizden beri hiçbir şey görmedim."

Üzerinde çalıştığı kutuyu kapattı ve bantladı. "Renny'yi aradım. Cumartesi günü bir randevuya çıkacağız."

"Güzel," dedim.

"Öyle mi?" diye sordu dalgınca. "Dalgın" Mary Jo'da daha önce gördüğüm bir duygu değildi.

"Beni severdi, biliyorsun," dedi bana. "Paul'ü kastediyorum. Onun iyi yönlerini görmediğini biliyorum ama çok eğlenceli biriydi." Bir an sessiz kaldı, sonra "Keşke ben de onu sevseydim" dedi.

Ağladı ve ona sarıldığımda beni itmedi. George gelip yanına çömeldi ve elini omzuna koydu. Hepimizin düşündüğü şeyi söyledi.

"Sürüden başka kimsesi yoktu," dedi. Sonra hafifçe omzunu ovdu. "Ama bize sahipti, sevgilim. İşler zorlaştığında biz onun arkasındaydık, o da bizim arkamızdaydı."

"O benim hayatımı kurtardı," dedim.

Mary Jo'nun ıslak gözleriyle karşılaştım; Mary Jo onu sevdiğini söyler söylemez kaybolmuş bir halde ortaya çıkan Paul'ün gölgesine bakmamak için.

Başını salladı. "Kolay bir adam değildi Mercy. Ama arkanda olması gereken iyi bir insandı."

"Biliyorum," dedim ona içtenlikle.

"Onun olmadığı şey," dedi George, "duygusallıktı. İşinize dönün, canlarım. Zaman ve gelgit kimseyi beklemez."

"Hiçbir yere yelken açmıyoruz," dedi Mary Jo. "Yani okyanusa yakın bir yerde olsak bile gelgit umurumuzda değil. Belki de biraz ara vermelisin bir süreliğine korsan oyunu. Beynini çarpıtıyor."

"Onun beyni zaten çarpık," dedim.

George bana sırıttı. "Senin öyle olduğunu biliyorum, ama ben neyim?"

Ona dilimi çıkardım ve hepimiz işimize geri döndük. Paul oyalandı, biz onları toplarken bir iki kitaba dokundu ya da boş kitaplığı parmakladı.

Bazen uzanıyor ve neredeyse Mary Jo'yu okşuyordu ama tam olarak değil.

Bu gölge gerçekten Paul değildi, bunu söyleyebilirim- öldükten hemen sonra benimle konuştuğu zamanki gibi değil. Ama onun gölgesi beni üzüyordu. Daha da üzdü. Bu yüzden ona bakmadım. Ona.

- - -

Elizaveta cenazeyi kaçırmak için tam zamanında geri döndü. Sanırım bu şekilde planlamıştı, o şartlar altında eminim öyle yapardı.

Bir taksi onu ve bavullarını bayat hava ve uçak yolculuğu ile ilgili her şey kokarak kapımıza bıraktı. Yaşlı görünüyordu.

"Adam," dedi yanımdan geçerken ve Rusça konuşmaya başladı. Yüzü keder ve kayıpla buruştu ve o ağlarken Adam ona sarıldı.

Ama yüzü- Muhtemelen yüzünü görememesi iyi bir şeydi. Yine de bir süre sonra gözlerini kapattı ve keder ağzının çizgisini derinleştirdi.

"Elizaveta," dedim. "Gel otur. Burada bir sorunumuz var ve sanırım neler olup bittiğini açıklığa kavuşturabilecek tek kişi sensin."

İçeri girmeye başladı ama ayağı eşikten içeri girmeden bir adım geri attı. "Dışarı çok güzel," dedi. "Günün büyük bir kısmını uçakların ve havaalanlarının içinde geçirdim. Verandada oturabilir miyiz?"

Sherwood'un evde yaptığı temizlik aklıma geldi. "Elbette," dedim.

"Neden siz ikiniz bir koltuk bulmuyorsunuz?"

Herkese biraz buzlu çay." Elizaveta buzlu çayı çok severdi.

Sonunda hepimiz verandanın her tarafına oturma grupları halinde dağılmış olan rahat sandalyelere oturduk. Elizaveta çayını içti. Kederinden ya da korkusundan şüphe etmedim.

Sherwood'un kedisi başaracak gibi görünüyordu. Ama Elizaveta'nın Ev, kendisinin ve ailesinin işkence ettiği insanların hayaletleriyle doluydu.

Güç için ölüme. Elizaveta'ya bakıp da o yarı ölü kedinin yüzünü görmeden edemiyordum, sanki tüm kurbanlarını temsil ediyormuş gibi. O yas tutuyordu ve ben en ufak bir sempati duymuyordum.

"Ailenizin küllerini bahçenize gömdük," dedi Adam. Warren bize o bahçede çok fazla kemik olduğunu söylemişti.

Bulduklarını yeniden gömdüler. Biz hala o bahçeyle ilgili ne yapacağımızı düşünüyorduk.

Elizaveta'nın yüzü hareketsizleşti. "Ah?" Ama adam başka bir şey söylemeyince, "Teşekkür ederim. Bu hoşlarına giderdi."

Ailesinden hiçbirinin şu anda bulundukları yerden hoşlanacağını düşünmüyordum. Ama genellikle inançlarımı başkalarına dayatmazdım, özellikle de kimseye bir faydası olmayacaksa.

"Kara büyü hakkında," dedi çekingen bir tavırla. Adam'ı izliyordu; benim tepkim onun için önemli değildi.

Adam başını salladı. "Anlıyorum. Büyücülüğün nasıl işlediğini biliyorum." "Anlamak", "onaylamak" anlamına gelmiyordu.

"Bizi daha önce bir kez ele geçirmeye çalışmışlardı," dedi onu dikkatle izleyerek. "Hardesty cadıları. Bizi korumak için bazı fedakârlıklar gerekiyordu.

hayatta kalmak."

"Anlıyorum," dedi Adam. "Neden yardım için bize gelmediniz?"

Elizaveta, "Sen ve sürünün hükümet ajanları tarafından ele geçirilmesiyle aynı zamandaydı," dedi. "Sen biraz meşguldün. Senin için işler yoluna girdiğinde" -Frost öldükten sonra- "geri çekilmişlerdi." Adam'a acımasız bir gülümseme verdi. "Benim ailem onlarınkine kıyasla büyük değildi. Ama bazı güçlü uygulayıcılarımız vardı."

Stefan'ı arayıp Frost hakkında ne öğrendiğini öğrenmem gerekecekti.

"Mercy?" Adam sordu.

"Özür dilerim," dedim. "Yün topluyordum."

"Gördüğünüz cadıyı tarif edebilir misiniz diye sordum," dedi Elizaveta.

"Uzun boylu," dedim. "Koyu renk saçlı. Yüzünü aydınlatan kocaman bir gülümseme. Alabama'dan olmasa da Adam'ın bölgesinden gelmiş benziyor."

"Ve zombi yapıyor," dedi Elizaveta, sanki söylediklerim ona bir kimlik tespiti yapması için gereken son parçaları vermiş gibi. "Kesinlikle Hardesty ailesi."

"Sence neden bu kadar çok zombi yapıyor?" diye sordum. "Bir kurt adamımız, yirmi minyatür keçimiz, bir kedimiz ve bir ineğimiz oldu."

"Elinde değil," dedi Elizaveta. "Bu tür bir büyücülüğün laneti, daha fazlasını yaratmaya yönelik bu kontrol edilemez ihtiyaç. Bana söylenene göre

Ölüleri hayata döndürdükten sonra yaşanan coşku morfinden daha fazla bağımlılık yapar. Bu yüzden bunu yapan çok fazla cadı yok. Afrika'dan etkilenmiş bazı aileler bu konuda daha iyi gibi görünüyor ama onların bile bir sınırı var. Onu henüz öldürmediklerine göre çok değerli olmalı."

"Peki zombileri kullanarak onu takip edebilir miyiz?" diye sordu Adam. "Zombi yapımı nasıl işliyor?"

"Nasıl çalıştığı önemli değil," dedi Elizaveta elini umursamaz bir şekilde sallayarak. "Etrafta zombiler dolaşırken o kilometrelerce uzakta olabilir. Önemli olan benim bölgemde bu tür bir büyüyü takip edebilmem." Derin bir nefes aldı. "Evimde iki cadı vardı ve onlardan biri bu zombi yapıcıydı."

"Evet," dedim. "Aşk Konuşmacısı olması onu etrafta tutmak için yeterince değerli kılar mı?"

"Ha," dedi Elizaveta. "O öyle biri mi?"

Ona dürüstçe "Emin değilim" dedim. Sonra Salas'la yaşadığım olayı anlattım.

Elizaveta başını salladı. "Vampirin haklı. Bu adam -adı neydi? Bu adam muhtemelen cadı doğumlu, kasabayı terk ettiğini mi söylüyorsun?"

"Evet." Adını vermedim ve Elizaveta da tekrar sormadı. "Onun için daha güvenli," diye yorum yaptı. "Ve eğer gerçekten de bir Aşk Konuşmacısı ise,

Bu da yıllardır onun hakkında merak ettiğim birkaç şeyi açıklıyor."

"İnsanları uzaktan etkileyebilir mi? Vampirlerin işaretlediği gibi. beslendikleri insanlardan biri mi?" Adam sordu.

Elizaveta dudaklarını büzdü. "Muhtemelen. Bazılarının bunu yaptığı biliniyor." Sonra yüzü aydınlandı. "Oh, anlıyorum. Patlamanın arkasında onun olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Ford gözaltında öldü," dedi Adam. "Ve tıpkı sizin aileniz gibi öldü."

"Eğer insanlar ve fae'ler arasında bir ittifakı durdurmak istiyorlarsa -ki anladığım kadarıyla bunu yapacaklar- bombalamanın arkasında Hardesty'ler olabilir." Omuz silkti ve ellerini salladı. "Bu bir Tek bir olay; bu ittifaktan dehşete düşecek yeterince insan var. Ama Hardesty ailesi kendi işlerini yaptırmak için başkalarını kullanmasıyla ünlüdür.

çalışabilirler." Dudaklarını sıktı ve yavaşça başını salladı. "Bu Bu onların bulabileceği bir şey gibi görünüyor ve her şeyin arkasında olduğu düşünülen bu adamın ölümü göz önüne alındığında, olayın arkasında onların olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu düşünüyorum. Bu onlara hiçbir şeye mal olmadı ve amaçlarına ulaşmalarını sağlayacak bir potansiyele sahipti."

"Öncelikle bu cadıların sizin bölgenizi ele geçirmeye geldiğini düşünüyorsunuz," dedi Adam.

Kararlı bir şekilde başını salladı ama "Bunu söylemek için çok erken. *Bazen onlar Birer birer gelirler, diğerleri ikişer ikişer.*" Bu cümleyi sanki bir çocuk tekerlemesiymiş gibi şarkı söyler gibi söyledi. Biraz titredi, yaşlı görünüyordu.

"Ah pekala," dedi. "Bir otel bulmalıyım, ne dersin?" Eşiğimizi geçemeyeceğini anlayana kadar burada kalmayı planladığını düşündüm.

"Ne kadar endişelenmeliyiz?" Ona sordum. "Yani, kurtadamlarımızı uyarmalı mıyız?"

Kaşlarını çattı. "Aşk Konuşmacısı'ndan pek bir şey çıkacağını sanmıyorum. Bir kurt adamı etkileyebilen birini hiç duymadım. Hardesty soyunda vampirleri ikna etme yeteneğine sahip birkaç kişi vardı. Ailemi öldüren mi? Kurtadamları öldürmek için insanlardan çok daha fazla güç gerekir. Adam bana tüm ailemin aynı anda öldüğünün sizin değerlendirmeniz olduğunu söyledi, değil mi?"

Başımı salladım. "Tüm ailen, tüm hayvanlar-" Ona Sherwood'un kedisinden bahsetmeyecektim. Onu sahiplenmeye çalışabilirdi ve bu her açıdan kötü olurdu. "-tüm böcekler. Her şeyi."

"Ah," dedi. "O kadar ileri gittiğini bilmiyordum. Bunu yapan senin zombi yapan Aşk Konuşmacın değil, Mercy. Bildiğim kadarıyla başkalarının hayatlarını bu şekilde ellerinden alabilen tek bir cadı var. Sanırım halkımın peşinden Ölüm'ü gönderdikleri için gurur duymalıyım."

Kalbim küt küt atmaya başladı çünkü "Ölüm" dediğinde Coyote'nin sesinin kafamın içinde yankılandığını duydum.

Sıkıca gülümsedi ve Adam'a baktı. "Eğer Ölüm'ü onlar gönderdiyse, o da benim peşimde. Ama bilmelisin ki benimle ittifak kurman seni onun hedef tahtasına koyacaktır. Yaptığı o şey, başkalarının hayatlarını yemek... bunu benim evimde yaptı. Bu bir hataydı." Yüz ifadesi aynı anda hem aç hem de tatmin olmuş bir hal aldı. "Lanetiyle aileme saldırdığı için pişman olacak."

"Zombi yapan cadıyı o isteyene kadar ne koklayabildim ne de hissedebildim," dedim. "Sherwood'un düştüğü tuzağın büyüünü bile hissedemedim."

tam üstüne gelene kadar."

"Mercy büyüye karşı hassastır," dedi Adam.

Elizaveta başını sallayarak, "Yürüyenler de öyle," dedi.

"Ve," dedim, "hiçbirimiz kara büyü yapmaya başladığını bilmiyorduk - kurtadamların ve benim alabildiğimiz bir kokusu olduğunu biliyorsun."

Bardağını yarısına kadar dudaklarına götürerek dondu kaldı. Ne yaptığını anladığımı biliyordu ya da bilmeliydi. Belki de bu ana kadar kendine yalan söylüyordu. Adam'a baktı. Ben Adam'ın yüzünü okuyamıyordum, onun da okuyabildiğini sanmıyordum.

"Bodrumunuzdaki tuzak," dedi sonunda, bardağını yavaşça yere bırakarak, "bu basit bir şey. Eğer bir cadı etrafta büyüü hissedebilecek birinin olduğunu biliyorsa, büyüü yalıtım, etrafındaki havadan ayırmak için kullanılabilecek ekstra bir adım vardır. Bu işe yaramıyor Aktif büyü, ama bana tarif ettiğiniz tuzak tetiklenene kadar durağan halde. Büyü tetiklendikten sonra yalıtım katmanının dağılması birkaç dakika hatta saatler alabilir. Yani büyüün içine girene kadar büyüü hissetmezsiniz."

"Tamam," dedi Adam. "Peki ya gerisi? Daha hafif yolda kalmak konusunda fikrini değiştirdiğini bilmemizi nasıl engelledin?" "Daha aydınlık yol" cadıların bazen gri büyü dedikleri şeydir. Işık yolu değildir ama saf kötülük de değildir.

İç çekti. "İtalya'dayken sana tılsımlar ya da *gris-gris* konusunda iyi olduğumu söylemiştim." Taktığı kolyelerden birini çekiştirerek bir tılsım gösterdi. El sanatları fuarlarında çömlekçilerin takı yapmaya çalıştıkları zaman sergiledikleri bir şeye benziyordu. Güzeldi, yeşil ve bakır sırlı çömlekten yapılmıştı ve belli belirsiz bir çiçeği andırıyordu, eğer o çiçek Picasso tarafından bir araya getirilmiş olsaydı.

Muska teninden uzaklaşana kadar elini hareket ettirdi. Artık temas etmediği anda, biri başımdan aşağı bir kova pislik dökmüş gibi hissettim.

"Bilmeni istemedim, Adam," dedi. Ve yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü. Boştaki elinin kenarıyla sildi. "Neye dönüştüğümü bilmeni istemedim. Bu yüzden bunu yaptım."

Onu tekrar giysisinin içine soktu ve kara büyüün farkındalığı azaldı.

"Ailemin sırlarını kullanarak kendi tasarladığım bir şey. Hardesty cadılarının böyle bir şey yapmış olması pek mümkün değil - onların büyüleri

Kendilerini bu tür bir çalışmaya borçlular. Ama halkım bunun nasıl yapılacağını biliyordu ve korkarım ki Hardesty cadıları evimde müttefiksiz değildi."

"İşkence görmemiş dört kişi vardı," dedim.

Elizaveta başını salladı. "Korkarım ki hırs benim türüm arasında bir sorun. Kısıtlamalarımın en çok rahatsız olanlar onlardı."

"Ve onlardan biri de Robert'ın kızı Militza'ydı," dedi Adam. "Robert'ı bulduk."

"Bu onu rahatsız etmezdi," dedi Elizaveta. "Ama babası bana ihanet ettiğinde statü kaybını önemsedi."

"Peki onlara yardım eden aile üyelerinizi neden öldürdüler?" diye sordum.

"Hardesty'ler aile sadakatine önem verirler, Mercy," dedi Elizaveta. "Kanlarına ihanet edenler, asla ailelerine kabul edilmezler. Hardestys." Adam'a baktı. "Sanırım onları arıyordunuz."

Adam başıyla onayladı. "Buraya bir karavanla geldiklerini ve bir süre bir karavan parkında kaldıklarını düşünüyoruz. Evinizdeki cesetleri bulmamızdan iki gün önce parktan ayrıldılar ve o zamandan beri geri dönmediler."

"Sinir bozucu," dedim.

Adam bana başıyla onay verdi. "Onları bulamazsak nasıl öldürebiliriz?"

Elizaveta küçük bir gülümsemeyle onu izledi. "Bizi bulacaklar, sevgilim," diye mırıldandı. Sonra hızlıca, "Evet, bütün bunlar Şu anda sahip olduğunuz bilgiler. Ben yaşlı bir kadını ve uzun yolculuğumdan sonra dinlenmeye ihtiyacım var. Ben yoluma devam edeceğim."

"Hangi otelde kalacağınızı bize bildirin," dedi Adam. "Devriye gezmeye devam edeceğiz."

Doğruldu ve biraz daha az yaşlı ve kırılğan göründü. "Teşekkür ederim, sevgili oğlum. Çok nazıksın."

Adam devriyenin onu izlemesini mi yoksa sadece izlemesini mi kastetmişti? Muhtemelen bunu şu anda sormamak en iyisi.

"Buraya taksiyle geldim," dedi. "Beni otele götürecek birini bulabilir miyim?"

"Ben yaparım," diye gönüllü oldum. "Zaten biraz daha yumurta almam gerekiyor." Adam gerildi, başını salladı - olumsuz bir şey belirtmiyordu, Daha çok bir şeyler döküyormuş gibiydi. "Yumurta almaya tek başına gidersen kötü şeyler olur Mercy. Onu ben götürürüm ve dönüş yolunda ihtiyacın olan yiyecekleri alırım."

- - -

O gece yatak odamızın kapısını arkasından kapatana kadar Adam'la Elizaveta hakkında konuşmadım.

Gömleğinin düğmelerini çözerken bana "Görüşmeler hala devam ediyor," dedi. "Başkan fişi çekecekti ama görünüşe göre Campbell ve iki partili bir grup senatör onu ofisinde köşeye sıkıştırdı ve ikna etti."

"Gelecek yıl seçimlere katılacak," dedim. "Bunun nasıl görüneceği konusunda endişeli."

Adam başıyla onayladı ve gömleğini çıkardı. Kol düğmelerini açmayı unuttuğu için sinirli bir ses çıkardı. Gömlek kelepçelerinden kurtulmasına yardım etmek için yanına gittim ama o sorunu kollarını yırtarak çözdü. O ana kadar pek üzgün görünmüyordu ama genelde ısmarlama gömlekleri de gelişigüzel parçalamazdı.

"Elizaveta için üzgünüm," dedim.

Gömleğinin geri kalanını yırttı ve banyo kapımızın hemen içindeki çöp kutusuna attı. Sonra dikkatlice kol düğmelerini çözdü ve onları da çöpe attı. Sırtı bana dönükken bir elini banyo kapısının iki yanına koydu ve başını eğdi.

"Ona iyi bir açıklama yapmak istedim," dedi.

"Biliyorum," dedim ona.

"Onun olduğundan daha farklı olmasını istedim." "Biliyorum," dedim.

Bana baktı, yüzü kaskatı kesilmişti. "O benimkilerden biriydi," dedi.

Kollarına atıldım ve benimkini beline doladım. "İnsanları doğru seçimi yapmaya zorlayamazsın, Adam."

Bir nefes çekti. "Ondan ne zaman yardım istesem geldi. Bonarata'yla yüzleşmeye geldi çünkü ben istedim."

Başımı salladım ve ona sarıldım. Bazen işleri daha iyi hale getirmenin bir yolu yoktur. Sadece atlatmak vardır. Adam'ın acı çekmemesini sağlayamazdım; sadece yalnız olmadığını bilmesini sağlayabilirdim.

- - -

Ertesi gün, birinin kendi kendine yeniden bağlamaya çalıştığı bir Jetta'yı bir araya getirirken, bağlantılar hakkında düşündüm. Bir arabanın sorunsuz çalışmasını sağlamak tamamen bağlantılarla ilgiliydi: yakıt, hava, soğutma sıvısı, elektrik.

Acaba komplo teorisini mi oluyorum diye düşündüm çünkü internette gerçekten Bizans'a özgü bir şeydi. Ve eğer birbiriyle bağlantılı gibi görünen her şey birbiriyle bağlantılıysa, o zaman adını hiç duymadığım bir cadı ailesi son dört yıl ya da daha uzun süredir hayatımdaki pek çok kaostan sorumluydu.

Belki Stefan bana Frost hakkında bilgi verdiğinde her şey daha açık hale gelirdi.

Jetta'yı bitirdim ve tekleyen bir Tavşan'ı garaja çektim. Olması gereken yerden üç metre kadar uzakta öldü.

Arabadan indiğimde Zee "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Hayır," dedim.

"Gut," dedi Zee kısaca. "Çocuk ve ben meşgulüz."

Güldüm ve Tavşan'ı hareket edene kadar ittim, sonra da çok uzağa gitmeden önce frene basmak için atladım. Arabaları itmek benim için yeni bir şey değildi. Kaputu kaldırdım ve motor bölümünü inceledim. Bu Arabanın yaşı göz önüne alındığında şaşırtıcı derecede bozulmamıştı ve Rabbit'im için biraz nostaljik hissetmeme neden oldu.

Hava filtresinin kapağını çekerken cep telefonum çaldı. Beyazımsı olması gereken ama Tri-Cities'de daha çok tozdan kahverengimsi olan filtre malzemesi şaşırtıcı derecede parlak bir turuncuydu.

Turuncu hava filtresine bakarak, kimliğimi kontrol etmeden cep telefonumu açtım. "Ben Tory Abbot," dedi Senatör Campbell'ın kokuyu alan asistanı.

zombi yapan cadı gibi. Lanet olsun, "zombi cadı" daha kolaydı ve dilden daha iyi akıyordu - cadının bir zombi olduğu izlenimini bıraksa bile. O yüzden "zombi cadı" oldu.

"Sizin için ne yapabilirim?"

"Fae'lere götürmeniz için bazı belgelerim var. Hangi fae'lerin orada olacağına dair tam bir listeye ihtiyacımız var - isimler, özellikler ve bunların hepsi."

Telefonu yüzümden çektim ve ona kuşkulu bir bakış attım. "Gri Lordların doldurması gereken evraklar," dedim yavaşça. "Ha. Bu ilginç bir teklif. Ama bunu yapmayacaklar."

"Görüşmek isterlerse görüşürler," dedi. "Bu öğleden sonra onları senin ... iş yerine bırakacağım." Son cümleyi sanki iş yerimin bir avukatlık bürosu değil de bir garaj olduğunu yeni fark etmiş gibi söyledi.

"İstiyorsan yapabilirsin," dedim ona. "Ama onları başkasına vermeyeceğim." "Korkarım bu pazarlığa açık değil," dedi.

"Tamam," dedim. "Onlara toplantının iptal olduğunu söyleyeceğim. Nedenini de söyleyeceğim. Başkan'a ve Dışişleri Bakanı'na çok istedikleri bu toplantının neden senin tribünlere oynaman yüzünden iptal edildiğini açıklayabilirsin. Ama belki onlar da sizinle aynı fikirde olur. Bazı kağıt parçaları olmadan - siz fae olsaydınız tarafınızın yalanlarla dolduracağı - bu toplantının yapılmaması gerektiğini. Ülkemizin Fae'lerle savaşa girmesini engelleyebilecek bir sürecin ilk adımı olsa bile. Belki de Senatör Campbell'ı bilgilendirerek başlayabilirsiniz."

Kısa bir sessizlik oldu. Sanırım laf kalabalığıma devam etmemi bekliyordu. Abbot, "Bayan Hauptman," diye söze başladı, "Biliyorum ki bu durum sizi

Bombalama. Belki de görevlerinizi daha deneyimli ve daha az engelleyici birine devretmelisiniz."

"Tamam," dedim. "Bana Fae'lerin itiraz etmeyeceği birinin adını ver."

"Adam Hauptman," dedi.

"Birisi Adam'ın bu toplantı için bir işi olduğundan emin olmuş," dedim. "Zaten yaptığı bir anlaşmadan geri dönmeyecektir." Yerime geçecek kişiyi ararken ona yardım etmekle gerçekten ilgilenmediğime karar verdim. "Eğer benim engelleyici olduğumu düşünüyorsan, bir de onu denemelisin. Arayışınızda iyi şanslar."

Kırmızı düğmeye bastım ve Tavşan'ın hava filtresinin gizemine geri döndüm. Deneysel olarak burnuma götürdüm çünkü Birisi tüm filtreye makarna ve peynir kutusundan aldığı peynir tozunu serpmişti. Ama kokusu yoktu.

Bir hava hortumu aldım ve filtreyi üfleme için kullandım, yarı yarıya turuncu tozun havayı doldurmasını bekliyordum ama hiçbir şey olmadı. Madde toz gibi görünüyordu ama filtreye tutkal gibi yapışmıştı.

Parmağımla dürttüm. Çalışırken hâlâ eldiven giyiyordum ama Adam'ın eski karısı Eugene'e geri dönmüştü ve tırnaklarımın altından çıkaramadığım yağla ilgili küçük sivri laflar etmek için etrafta değildi. Ellerimin terlemesinden nefret ediyordum. Ama bu, cildimin daha az kuru ve çatlak olmasıyla telafi ediliyordu çünkü çok fazla yağı çıkarmak için kostik sabun kullandım. Christy bana bir iyilik yapmıştı.

Eldivenlerimde hiç portakal kalıntısı yoktu. "Hey, Zee?" Filtreyi kaldırarak sordum.

"Öyleydi," dedi, yaşlı görünümünü yalanlayan bir çeviklikle motor bölmesinin kenarına tünemişti. "Meşgulüm," diye ekledi.

"Parlak turuncu bir hava filtrem var," diye şarkı söyledim. "Bir bakmak istemez misin?"

Çimento üzerinde sert bir lastik vızıltısı duyuldu ve Tad elinde bir el feneriyle Zee'nin arabasının altından çıktı. "Turuncu mu?" dedi.

"Bah," dedi Zee. "Çocuğun dikkatini dağıttın, Mercy."

"Turuncu olan ve havanın akışını engelleyen şey nedir ve neden birisi bunu hava filtresinin üzerine döksün?" diye sordum.

Tad hava filtresini aldı ve ona baktı. Sonra Tavşan'a baktı.

"Arabanın nesi vardı ki?" diye sordu.

Ön masada sürgüneyken doldurduğum onarım kâğıdına baktım. "Tekliyor ve ölüyor," dedim.

"Sanırım nedenini biliyorum," dedi Tad. Sonra da filtreyi sıcak bir patates gibi yere bıraktı ve geri sıçradı.

"Baba?" dedi yarım yamalak bir sesle, ellerini kaldırarak. Hava filtresine dokunduğu parmaklarının derisi kabarıyor ve çatlıyordu. Ben izlerken parmaklarının uçları karardı.

Zee, Tad'in ellerini tuttu, kötü bir şeyler mırıldandı ve Tad'i Lavaboya. Onlardan hemen önce oraya vardım ve suyu sonuna kadar açtım. Zee, Tad'in ellerini suyun altında tuttu ve sonra KONUŞTU.

*Wasser, Freund mir sei,
komm und steh mir bei.
Fließe, wasche, binde, fasse,
Löse Fluch, trag ihn hinfort,
Lass ab von Hand und diesem Ort.*

Sesindeki güç kulaklarımı çınlattı. Bu da hava filtresindeki şeyin yakıcı değil -ki Tad'in derisini gördüğümde böyle düşünmüştüm- sihirli olduğunu anlamamı sağladı. Ve Zee'nin gücü ona dokunduğunda, o büyüü gizleyen bir şey akıp gitti ve tüm dükkan büyücülük koktu.

Elizaveta'nın cadıların bana ne yaptığını açıklamasını düşündüm. Bodrumumdaki tuzağı gizlediler ve burada da böyle bir şey yaptıklarını düşündüm.

"O nasıl?" Ben sordum.

"Bu kadar dikkatsiz olduğu için kendine kızgın. Elleri biraz akıllı ama babası kötü büyüü yok ettiğine göre artık gayet iyi iyileşecekler.

Ve kendi kendini değerlendirebiliyor, çok teşekkür ederim," dedi Tad hiddetle. "O iyi," dedi Zee. "Her zamanki gibi huysuz."

"Tencere dibin kara, seninki benden kara, öyle değil mi?" diye sordu Tad. Zee homurdandı, kaşlarını çattı ve başını yana eğdi. Yüksek sesle kokladı. "Ben de kokusunu alıyorum," dedim. "Bu sadece hava filtresinden kaynaklanmıyor. Eğer hava filtresi olsaydı O kadar çok büyü yaysaydı, Tad'in hiç eli kalmazdı." "Hey," dedi Tad. "Bu düşünce için teşekkürler."

Zee, "Bu kadar dikkatsiz olduğun için sana hak verdim," dedi. "Mercy, bu yeni dükkânın yangın söndürme sistemiyle donatılmış, değil mi? Köpük mü yoksa su mu olduğunu biliyor musun?"

"Su," dedim. "Su daha kolaydı."

"Evet," dedi. "Ve bir yağ yangınında işe yaramaz."

"Biz bina yönetmelikleriyle uğraştık, pratik meselelerle değil," dedim. "Bina yönetmelikleri yağmurlama sistemi diyor. Ama yangın söndürücüler yağ yangınlarıyla başa çıkabilir." Bir sürü yangın söndürücümüz vardı.

"Fıskiyeler bizim için iyi haber," dedi. "Ama belki bir yangın için değil. Mercy, araçları açmama yardım et."

Böylece davlumbazları, hava filtresi kapaklarını ve Zee'nin işe yarayacağını düşündüğü diğer her türlü kapağı açtık. Tad çeşitli elektronik aletlerin fişlerini çekip topladı ve üzerlerini plastikle kapladı -zavallı ellerini çok az kullanarak yapabileceği bir şeydi bu.

Zee bilgisayarları, cep telefonlarını ve hesaplama ekipmanlarını inceledi ve isteksiz bir şekilde başını salladı. "Bunlar henüz etkilenmedi. Suyun dışında kalmalarına izin verebiliriz."

Sonra Zee su bastırma sisteminin test koluna doğru ilerledi ve aşağı çekti. Bunu yaparken tekrar KONUŞTU.

*Wasser, Freund mir sei,
komm und steh mir bei.
Fließe, löse, binde, fasse,
Hexenwerk verfange dich,
Schwinde Fluch, zerset den Spruch,
nimm's hinweg, erhöre mich.*

Bu sefer Tad acı içinde kıvranmadığı için Zee'nin söylediklerine daha fazla dikkat ettim. Almancam tam bir şiirsel çeviri için yeterince iyi değildi (ve şiir gibi geliyordu) ama kabaca ana fikrini anladım. O çağırdı

Su, diye düşündüm ve büyüü temizlemesi için ona yalvardım.

O konuştuktan sonra farklı bir şey olmadı, ta ki Çakı ile elinin arkasını kesti ve kanının suya karışmasına izin verdi.

Siyah duman havayı doldurdu ve su aşağı inerken tısladı ve buharlaştı. Kirliliğin bir kısmı, uzun süredir bekletilen sudan kaynaklanıyordu. Sistemi besleyen tanklarda aylarca kalmıştı ama çoğu büyü kaynaklıydı.

"Bu bir lanetleme," dedi Zee bana, elini tutmak için temiz bir bez kaparak.

"Böyle bir şeyi en son gördüğümde ..." Başını iki yana salladı. "Ne kadar zaman önceydi hatırlamıyorum. Ama bunun bir önemi yok. Eğer şimdi, hemen şimdi icabına bakmazsak, dükkândan, bizden, buradaki her şeyden bir virüs gibi yayılacak. Sebep olduğu sefaletten güç kazanacak."

Kapalı tabelasını astım ve kapıyı kilitledim.

Su dükkândaki işini bitirdiğinde, Zee bizi -kıyafetlerimizi ve hepimizi- aynı işlem için duşa soktu.

Sonunda, ıslak ve sinirden titreyerek telefonumu çıkardım ve sanki ilişkimizde hiçbir şey değişmemiş gibi Elizaveta'yı aradım.

Ona güvendiğimden emin değildim ve Zee'nin burada olmasına gerçekten çok sevinmiştim, böylece her konuda ona güvenmek zorunda kalmayacaktım. Ama onu yardıma çağırmak, cadı kanı (ya da büyü kullanan bir şey) kullanan vampir Wulfe'u çağırmaktan farksızdı.

Elizaveta, kara büyü ve her şeyiyle Wulfe'ye tercih edilirdi. Ayrıca gündüz olduğu için başka seçeneğim yoktu.

Sonra Adam'ı aradım.

"Organizatörlük görevinizi bıraktığınızı duydum," dedi.

"Ben öyle miydim?" diye sordum. "Mesajcı kız olduğumu sanıyordum. Evet. Abbot Abbot benden fae'lere, katılan fae'lerin isimlerini ve güçlerini içeren bir liste vermemi istedi."

"Ah," dedi. "Ve Abbot'a uçamayacağını söylemişsin."

"Ve o zaman hiçbir görüşme olmayacağını söyledi," diye kabul ettim. "Yani istifa etmemden ziyade, görevime devam edersem hiçbir görüşme olmayacağını söyledi."

"Ve senin de bir pozisyonun olmazdı," dedi Adam kuru bir sesle. "Kesinlikle," diye katıldım. "Ama sanırım yine de beni kovdu."

"Bana iyi gibi geldi," dedi. "Çok daha az iş olacak."

"ABD'de yaşıyan herkesin ömrünü on yıl kadar kısaltabilir ama daha az iş iyidir," diye kabul ettim.

Güldü. "Fae'ler bir toplantı için asla evrak doldurmazlar," dedi.

"Ya da gerçek isimler verin," dedim. "Ya da sayfaları yalanlarla doldurun. Kıyamet kopmadan önce neyin mümkün olup neyin mümkün olmadığını belirlemek için her yönden daha iyi."

Fae'ler ilk kez rezervasyonlara girdiklerinde, hükümet fae'lerden isim vermelerini ve ne tür bir fae olduklarını söylemelerini istemişti. Diğer fae'leri bilmiyorum ama Zee'nin onlara şu anda kullandığı ismi ve insan yapımı gremlin kategorisini verdiğini biliyorum. Bu muhtemelen ona başka her şey kadar uyuyordu, ama ortaya koyabileceği gücü önemsizleştiriyordu. Bildiğim tek şey, o formları dolduran fae'lerin *hiçbirinin* Gri Lordlar olmadığıydı.

Adam, "Eğer bu yüzden aramıyorsan," dedi, "ne için arıyorsun? Ve adamlarımın bana dükkanınızdaki yangın söndürme sisteminin boşaltıldığını söylemelerinin nedeni ile bir ilgisi var mı?"

"Evet," dedim. "Dükkân lanetliydi."

"Hemen geliyorum," dedi. Sonra alçak bir sesle, "Elizaveta'yı aradın mı?" diye sordu.

"Ya o ya da Wulfe'ydi," dedim.

"Ve gündüz vakti," diye kabul etti. "Ben şimdi gidiyorum."

Elizaveta hava filtresini tutarak, "Bununla mı başladı?" diye sordu.

Beş dakikadır garajın etrafında dolanıyor, her yerdeki su birikintileri hakkında mırıldanıyordu. Aslında daha fazla su olmamasına şaşırmıştım ama o tufan sırasında burada değildi.

Tad ofiste (zavallı ağrıyan parmaklarıyla) müşterileri arıyordu. Arabalarını suyla ıslattık. Onlara ücretsiz onarım teklif ediyorduk ama arabaları temizlemenin ne kadar süreceğine bağlı olarak yarın ya da ertesi güne kadar teslim etmeyecektik. Tad'ın yeni yangın söndürme sistemiyle ilgili bir sorunu açıkladığını duyabiliyordum.

Garajla ofisi ayıran duvarın yanında bir yer bulmuştum ve Adam da yanıma yerleşmiş, Elizaveta'nın yaptıklarını görmezden gelip telefonundaki mesajlara ve e-postalara cevap vermeye başlamıştı. Ya da belki de dünya hakimiyetini planlıyordu - Adam'ın telefonuyla bunu söylemek zordu.

Zee diğer tarafımı tuttu ve garajı Elizaveta'ya bıraktı.

Cep telefonum yine kapandı. Ama arayanın kimliği engellenmişti ve poliçem istemediğim bir devlet işinden kurtulduktan hemen sonra engellenen kimlik çağrılarını açmamamdı.

"Evet," dedim. "Bulduğumuz ilk şey hava filtresiydi."

Bir ses çıkardı ve onu dikkatle incelemeye başladı. Parlak turuncu madde, bazen buralardaki toprak yollarda çok fazla sürüş yapan insanlara ait arabalarda bulduğum topaklanmış kire çok daha fazla benzeyen (ve belki de o olan) bir şeye dönüşmüştü. Topraklarımızın çoğu toz inceliğinde ve önüne çıkan her şeyi kaplıyor.

"Peki," dedim, "sizce peynir renkli sihirli veba salgını Hardesty cadıları dükkânımda ne arıyor? Bunun bariz bir soru olduğunu biliyorum ama yine de sormam gerektiğini düşündüm."

"Olabilir," diye söylendi Adam. "Tabii bana söylemeden diğer cadıları rahatsız etmediysen."

"Hardesty'ler Borgia ailesi gibidir. Onlar için kazanmanın nadiren tek bir yolu vardır," diye öğüt verdi Elizaveta dalgınca. hava filtresini inceleyin. "Amaçları her zaman güçlerini pekiştirmektir. Eylemlerine bakılırsa, toplantılar yapılmazsa onlar kazanıyor. Eğer gerçekleşir ve patlarsa - gerçek ya da mecazi anlamda - onlar kazanır. Gittiğiniz her yere gizemli ve ölümcül büyülü bir veba yayarsanız, her cephede zafer kazanırlar."

Telefonum tekrar çaldı ve sanki birinin beni araması benim suçummuş gibi bana sinirli bir bakış attı. Arayanın kimliği yoktu, bu yüzden bu aramayı da reddettim.

Elizaveta tekrar Adam'a döndü. "Evinize yapılan saldırı... bir zombi kurt adam bir cadı ailesi için hazine değerinde, kolay kolay yeri doldurulamayacak bir şey olurdu. Onu yenmenizi beklemiyorlardı. Tuzağı tetikleyen kişiyi, belki de tetiklendiğinde evde bulunan herkesi öldürmesini beklediler. Şansları yaver gidip seni öldürmediği sürece sürüyü yok edemezdi, Adam. Ama daha fazla sürü üyesi kaybetseydiniz. Sanırım Sizinle hükümet arasındaki toplantı sizin için bu kadar önemli olmazdı."

Kaşlarını tekrar çatarak hava filtresine baktı. "Bunu durdurmayı çok istiyorlar gibi görünüyor, değil mi? Neden hükümet ile Fae'lerin barışmasını istemediklerini merak ediyorum."

Adam, "Eğer cadılar bunu durdurmaya çalışıyorsa, belki de toplantının gerçekleşmesi için biraz daha fazla mücadele etmeliyiz," dedi. "Bu amaçla Mercy, telefonuna cevap vermen gerektiğini söyleyen bir düzine kadar mesaj aldım."

Ona kaşlarını çattım ama engellenen arayan kişi telefonumu tekrar aramaya başladı. Adam'ın gözleri üzerimdeydi, telefonu açtım.

"Bayan Hauptman," dedi herkesin başkan adaylığını açıklamak üzere olduğunu düşündüğü adamın kaba saba sesi. "Ben Jake Campbell. Nasılsınız?"

"Islak ve huysuz," dedim ona. "Yangın söndürme sistemim az önce patladı ve hem beni hem de iş yerimi ıslattı. Sizin için ne yapabilirim?"

Kısa bir duraklama oldu. "Asistanımın sizi zorla çıkarmaya çalıştığı ayakkabılarınıza geri dönebilirsiniz. Ona meseleyi açıkladım ve bundan sonra doğrudan kişisel asistanım Ruth Gillman ile muhatap olacaksınız. Ruth'un çok iyi bir dinleyici olduğunu göreceksiniz."

"Bak," dedim ona. "Fae'ler neyse odur. Senin muhatap olacakların - gerçekten anlaşma yapabilecek ya da herhangi bir yetkiye sahip birini gönderdiklerini varsayarsak- çok yaşlılar. Sana gerçek isimlerini vermeyecekler çünkü gerçek isimlerin gücü vardır. Doğru olsun ya da olmasın, eski isimlerin bile gücü vardır. Size ne yapabileceklerini ya da yapamayacaklarını söylemezler. Birincisi, bu kabalık olur. İkincisi, çoğu Hristiyanlık ve demir topraklarını süpürmeden önce sahip oldukları güce sahip değildir ve bu çoğu için çok hassas bir noktadır. Onlara güçleri, isimleri hakkında soru sormak, içlerinden birinin hala ne kadar güce sahip olduklarını yerinde göstermesine ilham verebilir. Yürütmem gereken bir işim ve çok mutlu bir evliliğim var. Birileri benden aptalca bir şey yapmamı istediği için bir böcek gibi ezilmekle ilgilenmiyorum."

"Ona gerçekten nasıl hissettiğini söyle," diye seslendi Tad resepsiyondan; telefon görüşmeleri arasında olmalıydı.

Sanırım biraz gürültü yaptım. Korktuğum zaman sinirlenirim. Ve Elizaveta'nın evinin ölüm tarlasına girdiğimden beri korkuyordum.

"Tamam," dedi Campbell. "İşte tam da bu yüzden size ihtiyacımız var. Sürü üyenizin kaybı için de çok üzgünüm. Sanırım ikimiz de mümkünse daha fazla ölüme yol açmadan ilerlememizin en iyisi olacağı konusunda hemfikiriz. Peki doğru yaklaşım nedir?"

"Bir toplantı istediğinizi biliyorlar," dedim. "Otel havaya uçmadan önce, bu tartışmanın konusu neresiydi."

"Kızıl Dağ'da bir şaraphane önermiştiniz," dedi. "Kulağa mükemmel bir uzlaşma gibi geliyor.

"Bir kurt adam sürüsünün parçası olabilirim," dedim kuru bir sesle, "ama başımın okşanmasına ihtiyacım yok."

"Not edildi," dedi. Ve sanki bunu gerçekten bir kağıda yazıyormuş gibi bir çizik sesi duyabiliyordum.

Muhtemelen, *M. Hauptman'ın hassas ama muhtemelen faydalı olduğu* söylenmiştir. *Aksini kanıtlayana kadar ona çocuk eldivenleriyle davranın.* Ya da belki de kişisel asistanı Ruth için verdiği öğle yemeği siparişi idi.

Islak ve korkmuş olmak beni normalden çok daha huysuz yapıyordu.

"Sana ıslak ve huysuz olduğumu söylemiştim," dedim. "Ayrıca iyice ürkmüştüm." Son kısmı itiraf etmeye niyetim yoktu. "Hak etmeyen insanlara karşı öfkelenmeme neden oluyor."

Campbell, "Askerliğimden beri bir bombanın yakınında bulunmamıştım," dedi. "Yol kenarındaki mayın benimkinin hemen önündeki kamyonu havaya uçurdu. Daha önce yaşadığım bir şey değil.

unutuldu ve ben yaralanmadım. Kendini tekrar güvende hissetmen için biraz zaman geçmesi gerekecek."

Samimiydi. Ama Paul'ün yokluğunun verdiği iç burkan üzüntü dışında, bomba konusunda pek endişelenmemiştim. Cadılar bombalardan çok daha korkutucuydu.

"Beni korkutan bu değil," dedim yavaşça. Senatör Campbell ve diğer hükümet yetkililerinin hepsi burada risk altındaydı.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra sordu, "Fae'lerin sizin bölgenizde kimseye zarar vermemeyi kabul ettiklerini sanıyordum."

"Kimse anket doldurmaları için ısrar ederek onları aşağılamadığı sürece doldurmayacaklar" dedim.

"Benim fikrim değildi," dedi senatör. "Ama buna itiraz etmedim. Bir şeyler bilmek iyi olurdu - uğraşacağımız fae'ler hakkında herhangi bir şey."

"Nasıl böyle hissettiğini anlayabiliyorum," dedim. "*Mabinogion*'u okuyarak başlayabilirsin."

"Annemin dizinde," dedi Campbell. "Bundan korkuyordum. Ama eğer Fae'ler hakkında endişelenmiyorsan, seni korkutan nedir?"

"Cadılar beni korkutuyor," dedim.

Elizaveta tısladı, "Mercy, bu benim işim."

Gözlerimi ona diktim.

"Paul öldüğünde bu senin işin olmaktan çıktı," dedi Adam; başıyla beni onayladı.

"Cadılar mı?" Senatörün sesi temkinliydi.

"Cadılar," dedim.

İşte bu şekilde bir ABD senatörüyle kişisel bir görüşme yapabilirsiniz. Yarın, detayları takip edeceğiz.

- - -

"Tamam o zaman," dedim ve bağlantıyı keserken şaşkın ve dehşete düşmüş bir nefes verdim. "Bu çok garipti."

Elizaveta bana uzun uzun baktı. Sonra hâlâ elinde tuttuğu şeye baktı.

"Kıvılcım bu değil," dedi ve filtreyi bulduğu yere, lavabonun yanına geri koydu. Arkasını dönüp ıslak dükkâna baktı.

"Dükkânı suyla doldurmayı bilen kimdi?" diye sordu. Bakışları Zee'nin üzerine düştü. "Adam fae olduğunu söyledi. Sen, Zee için çalışan

Mercy?"

Zee uysalca gülümsedi ve öyle olduğunu kabul etti. "İnsan uzun bir yaşamda bir iki şey öğreniyor," dedi. "Tuzlu su olsaydı daha iyi olurdu, ama şehir suyu yeterince iyi görünüyordu."

Kimin kim hakkında ne bildiğini takip etmek sonunda beni delirtecekti. Elizaveta, Zee'nin basit bir tamirci olmasının ötesinde kim olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Dürüst olmak gerekirse, bundan daha fazlasını anlamadan önce onu neredeyse on yıldır tanıyordum.

"Buradaki herkesin hayatını kurtarmış olabilirsiniz," dedi ona nezaketle.

Hafifçe başını salladı. "Elimden geleni yaptım."

Dükkânın etrafına bakarken onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Bakalım buraya ne saklamışlar."

Soluğunun altından Rusça bir şeyler mırıldandı ve bu Adam'ın gülümsemesine neden oldu. Ve ellerini sanki üzerlerindeki tozu silkeliyormuş gibi belirli bir ritmi varmış gibi salladı. Kaşlarını çattı ve "Su büyüünün hissini maskeleymeden bunu yapmak daha kolay olurdu" dedi.

"Özür dilerim," dedi Zee uysalca. "O anda yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu."

Başını salladı. "Anlıyorum. Ve evet, öyleydi. Ama yine de bunu daha da zor." Gözlerini kapattı ve elleriyle aynı fiske hareketini yaptı ama bu sefer ileriye doğru yürümeye başladı.

Adam ona yaklaştı. Muhtemelen asansörün altındaki çukura ya da diz yüksekliğindeki alet kutusunun üzerine düşmesini engellemek için daha iyi bir pozisyonda olması gerektiğini düşündüm; bu, bugün zaten bir kurban almış olan bir takılma tehlikesiydi - ben. Ve o sırada gözlerim açıktı.

Ama bu tehlikeleri onlara çok yaklaşımdan sezmiş gibiydi. Bana Sıcak ve Soğuk bulma oyununu hatırlatan tereddütlü, zikzaklı bir yolda yürüyordu. Kendini yönlendirmek için her ne kullanıyorsa, onu arka duvarı kaplayan raf ünitelerinden birine götürdü. Yağ kaplarından oluşan bir karton kutuya uzandı ve siyahlar giydirilmiş bir bez bebek çıkardı.

Sonra gözlerini açtı ve bebeğe baktı. "Bakın burada neyimiz varmış. Bir poppet."

Adam telefonundaki bir tuşa bastı. "Mercy'nin dükkânı için bir inceleme istiyorum. Birisi garaj bölmesinin doğu duvarı boyunca bir oyuncak bebek yerleştirmiş." O tanıştı

Elizaveta'nın gözleri. "Dün dükkanın kapanışıyla bugün açılış arasında bir zamanda."

Elizaveta başını salladı. "Aynı fikirdeyim."

Tad garaja geldi ve Adam bağlantıyı kestikten sonra Elizaveta'nın incelediği şeyi başıyla onayladı.

"Voodoo bebeği mi?" diye sordu.

Olumsuz bir ses çıkardı ama sonra şöyle dedi: "Bir tür, sanırım. Yine de bu o kadar kaba bir şey değil, sempatik büyüye de dayanmıyor. Bu daha yüksek bir sanat."

Bana baktı. "Düpedüz öldürülmediğine şaşırdım."

"Hava filtresini elime aldığımda nitril eldiven giyiyordum," dedim ve bebeği hastalıklı bir merakla incelemeye koyuldum.

Kadın homurdandı. "O lanetin sana neden dokunmadığını bilmiyorum ama aptal bir çift plastik eldiven değildi."

"Nitril," dedi Zee ekşiyerek. "Plastik değillerdi."

Kadın onu görmezden geldi, ki bence adamın anlatmak istediği de buydu. Görünmez olmanın birden fazla yolu var. Eğer arka planda sinsice dolaşp hiçbir şey söylemeseydi, kadın daha sonra onu merak edebilirdi. Can sıkıcı ve çok da önemli olmayan yorumlar yapsaydı, o zaman onu önemsiz biri olarak görmezden gelirdi.

Onun hatasıydı ama yalnız değildi.

Yakından bakıldığında, bebeğin kumaş yüzünden karmaşık kıyafetlerine kadar tartışmasız bir şekilde el yapımı olduğu görülüyordu. Siyah dantel elbisenin kenarlarında küçük, hassas dikişler vardı ve firfırlı etekleri bol miktarda siyah boncukla süslenmişti. İpek başı, iki eşit örgü halinde siyah ve koyu kahverengi ipliklerle taçlandırılmıştı. Hatta Ayakkabıları detaylıydı: gümüşü nakış iplikleriyle bağlanmış minik botlar. Yüzü ipekten pürüzsüz ve boş bir tuval gibiydi.

Örgülere bakarak, "Bu ben miyim?" diye sordum.

Dudaklarını büzdü. "Hayır. Bu seni lanetlemek isteyen cadıyı temsil ediyor." Bebeğin elini kaldırarak siyah bir saç telinin kumaşa dikilmiş olduğunu gösterdi. "Bu sensin - lanetin hedeflediği kişiyi sembolize ediyorsun. Arabanın üzerindeki her neyse, neden o olduğunu anlamıyorum-"

"Hava filtresi," dedi Zee.

Onu görmezden geldi ve konuşmaya devam etti. "-Sana hiçbir şey yapmadım." Sanki bu, garip bir cadının iş yerime ölüm laneti yapmasından daha kötü bir şeymiş gibi kaşlarını çatı.

"Bu güvenli mi?" diye sordu Adam, Elizaveta'nın tuttuğu bebeği başıyla işaret ederek.

Sanki elinde tuttuğu şeyi unutmuş gibi ona baktı. "Hayır, aslında." Omzunun üzerinden baktı ve sonra her zamanki yordakçılarından hiçbirinin orada olmadığını fark eder gibi oldu. Etrafına bakındı ve gözleri beni buldu. "Mercy, bunu yakmak için kullanabileceğimiz meşale gibi bir şeyin olmalı, değil mi?"

"Evet," diye kabul ettim.

Son zamanlarda çok fazla yakma işi yapıyorduk.

- - -

Küçük bebeği park yerinin toprak bölümünde yaktık, burada parçalar için soyduğum birkaç arabayı saklıyordum. Gündüz olduğu için yakma işlemi fazla dikkat çekmemeliydi. Bundan emin olmak için, hurda arabanın arabalar yolun görüş alanını kapattı.

Islak bebeği tutuşturmanın zor olacağını düşünmüştüm. Ama Tad onu benzinle ıslattı ve kolayca alev aldı. Tad, çok acı verici görünen yanık ellerini görmezden geliyordu.

Lanetin beni neden vurmadığını düşündüm.

Ben Coyote'nin kızıydim, bu da beni yürüyenlerden biri yapıyordu, ilk insanların avatarlarının soyundan gelen insanlar: Çakal, Kurt, Kuzgun ve benzerleri. Hepimiz atalarımızın görünümüne bürünebilirdik - ben bir çakala dönüşebilirdim. Arkadaşım Hank'in soyu Atmaca'dan geliyordu ve o da bu şekilde girip uçabiliyordu. Bunun dışında hepimizin ortak iki yeteneği dışında çoğunlukla hepimizin farklı yetenekleri vardı: hayaletleri görebiliyorduk ve büyü etrafımızda garip bir şekilde hareket ediyordu.

Vampir büyüsu beni neredeyse hiç etkilemedi. Hank'i nasıl etkilediğini bilmiyorum çünkü bana söylemekten hoşlandığı gibi, "Ben o insanlarla takılmam. Bana yaklaştıklarında sıvışıp giderim." Bana söylemekten hoşlandığı bir diğer şey de "Hawk'ın kızı olduğum için şanslıyım. Senden daha şanslıyım. İkimiz de İktomi'nin soyundan gelen birinden daha şanslıyız."

Hank'e katılmak zorundayım. İktomi, Raven ve Coyote gibi hileci olma eğiliminde olan Örümcek'ti, ancak ikisinden de daha acımasız bir kenara sahipti.

Cadının büyüsu Arnolito Salas üzerinde işe yaramamıştı ve biz de bunun onun bir cadı olmasından kaynaklandığını varsayıyorduk. Belki de öyleydi ya da

Belki de bana benzediğı içindi. Başka bir yürüyen tanıyıp tanıyamayacağımı bilmiyordum. Emin olmak için onlarla yeterince karşılaşmamıştım.

Ama cadıların benim hakkımda bunu nasıl bilebildiklerini anlayamadım. Elizaveta'nın ailesinden biri onlara öyle söylemişti. Ben hâlâ kafamda bir şeyleri kurcalarken Adam, Elizaveta'ya üzerinde çalıştığım soruyu sordu.

"Neden Mercy'ye saldırıyorsun?" dedi.

Elizaveta, "Şimdi olmaz, sevgilim. Şu işin bittiğini göreyim, sonra konuşuruz." Yanan bebeğin etrafında saat yönünde, çok yavaş bir şekilde yürüyordu. Konuşmasını bitirdikten sonra geriye doğru, saat yönünün tersine yürümeye başladı. Widdershins. Ve Rusça küçük bir şarkı söyledi.

Bebek, her ne kadar alev almış olsa da, içerdiği malzemelerden beklediğim kadar hızlı yanıyor gibi görünmüyordu.

Elizaveta'nın büyüü Sherwood'un zombi kurt adam üzerinde kullandığı büyüye benzemiyordu. Ama müzik, onunki gibi, güzel olmasa da güçlüydü. Sanki biri kürkümü geriye doğru okşuyormuş gibi sarsıcı buldum.

Kara büyü kokuyordu, iğrenç ve yapış yapıştı.

Adam'a yüzümü buruşturdum. "Ben geri dönüp dükkânı temizleyeceğim." "Ben de seninle geleceğim," dedi Zee.

Adam ona başıyla teşekkür etti. Böylece ben ve korumam hayatımı kazanabilir miyim diye bakmak için geri döndük.

- - -

Sürünün çoğu o gece bizim evde kaldı. Birincisi, haftalık ISTDPB4 gecemizdi, tüm kurtadamlarımız korsan gibi davranıp altın için, kadınlar için (ya da erkekler için - Korkunç Korsanın Ganimeti tarihsel doğrulukla uğraşmazdı; Arsız Dadılar Ağız Sulandıran Hizmetkârlarla eşleştirilirdi) ve eğlence için birbirlerini öldürebilirlerdi. CAGCTDPBT (Codpieces and Golden Corsets: The Dread Pirate's Booty Three) T ile biterken ISTDPB4'ün neden 4 ile bittiğini bilmiyorum. ISTDPBF olarak başlamıştı ama bir noktada birisi "dört" demişti ve "dört" olarak kaldı.

Evin dolu olmasının bir diğer nedeni de Adam'ın sürüye sessiz bir çağrı yaparak eşlerini ve bakmakla yükümlü olduğu kişileri kalmaya davet etmesiydi. Koşullar kalabalıktı ama cadılara karşı güvendeydiler. Neden güvende olduğumuzu kimseye söylemedi - bu şimdilik Sherwood'un sırrıydı. Benim ... şaşkınlığıma rağmen, sanırım sürü bunun benim başardığım bir şey olduğuna karar verdi.

Yatağa gittiğimde, her yatak ve kanepede uyumaya çalışan insanlarla (bazen birden fazla) doluydu ve korsanlar (eşim de dahil) bodrumdan uluyup kükrüyorlardı.

"Ya sus ya sus!" çığlıkları. "*Geber*, seni lanet rapscallion!"

"ARGHHHH!" kulağa ev gibi geliyordu. Gözlerimi kapattığımda gülümsedim.

- - -

Ertesi sabah Adam'la birlikte Pasco'nun dışında, en yakın komşusundan yaklaşık on mil uzakta, Columbia'ya bakan kayalıklarda yalnız bir sürgünde yer alan bir eve gittik. Park ettiğimiz araba yolunun yanındaki bir rampada bir helikopter vardı, ama bunun dışında ev şehirdeki herhangi bir orta sınıf mahallesine yerleştirilebilir ve uyum sağlayabilirdi.

Adam bana Senatör Campbell'ın evi ödünç aldığını söylemişti.

Adam'ı kapıya kadar takip ettim, daha resmi bir şey yerine kot pantolon ve düğmeli gömlek giymeme neden olan inadımdan pişmanlık duydum. Adam'ın üzerinde elbette iş üniforması, yani iyi kesimli bir takım elbise vardı.

Kapıda bizi, kendisini Senatör Campbell'ın kişisel asistanı Ruth Gillman olarak tanıtan, güler yüzlü, orta yaşlı siyah bir kadın karşıladı.

"İçeri gelin," dedi. "Senatör bir konferans görüşmesi yapıyor ama birkaç dakika içinde biter. Size içecek bir şeyler getireyim mi?"

Bizi halısı yıpranmış, seyrek döşenmiş bir oturma odasından geçirerek neredeyse oturma odası kadar büyük, kiraz dolaplar, mermer tezgah ve pahalı diğer her şeyle dolu bir mutfığa götürdü.

"Biliyorum," dedi bize, "başka bir eve aitmiş gibi görünüyor. Burası Bob'un emeklilik evi olacak ve o ve Sharon her seferinde bir odayı yeniden dekore ediyorlar. Bana söylediğine göre bu yıl ana yatak odası olacakmış."

"Bob?" Ben sordum.

"Senatörün küçük kardeşi," dedi. "Kendisi bir mühendis ve yirmi yıl boyunca Richland'da Kuzeybatı Pasifik Ulusal Laboratuvarı'nda çalıştı. Virginia'ya tayin edildi ama bu ülkeye aşık oldu."

"Huh," dedim. Tri-Cities benim evimdi ama Montana'nın dağlarında büyümüştüm. Çorak tepeleri ve inişli çıkışlı manzarayı takdir etmem uzun zamanımı almıştı.

Güldü. "Karısı da onun deli olduğunu düşünüyor. Ama onu seviyor. Sanırım burada hâlâ pek çok arkadaşları var."

Senatör Campbell, "Yine Bob'la dalga mı geçiyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır, efendim," dedi. "Bunu yapmazdım." Bunu söylerken yalan söylemişti ve adam güldü çünkü kadın öyle olmasını istemişti.

İri bir adamdı, Adam'dan belki yarım ayak daha uzun ve elli kilo daha ağırdı - bunun çoğu yağ değildi. Saçları açık kahverengiydi ve kenarları griye çalıyordu. Gözlerinin köşelerinde gülme çizgileri vardı.

Gözleri sert ve yırtıcıydı. Hawk'ın gözleri.

Adam'ın elini sıkıca kavradı, benimkini ise daha az.

"Kardeşimin evine hoş geldiniz," dedi. "Neden hepimiz çalışma odasına gitmiyoruz - sen de Ruth. Eğer siz ve Bayan Hauptman birlikte çalışacaksanız, şimdi başlasanız iyi olur."

Çalışma odası muhtemelen ev inşa edildiğinde bir yatak odasıydı, ancak Mutfak gibi burası da daha iyi bir hale getirilmişti. Zemin egzotik bir parkeydi ve tüm oda erkeksi bir havaya bürünmüştü.

Maun bir masa vardı ama dört tane de rahat görünümlü deri sandalye vardı. Onlardan birini aldı ve diğerlerini üçümüze bıraktı.

"Böylece başlamadan önce kartlarımız masada olacak," dedi. "Fae'leri, kurtadamları ve geceleri ortaya çıkan diğer her şeyi temsil ettiğim vatandaşlardan olabildiğince uzak tutmak istediğimi biliyorsunuz. Eğer fae'leri ve kurtadamları

kurtadamların normal insanlarla birlikte dolaşmasını engellemek isteseydim, yapardım. Şu anda bir düğmeye basıp türünüzün tümünü, tüm fae'leri öldürebilseydim, yapardım."

"Yeterince adil," dedi Adam. "Senin hakkında aynı şeyleri düşünen birkaç kurt adam tanıyorum."

Campbell koltuğunda arkasına yaslandı, gözleri Adam'da sabitti. "Peki neden geçen sonbaharda ekibimi hayatıma kastedileceği konusunda uyardın - güvenlik görevlilerimden biri bir suikastçıydı? Karım ve kızlarım konusunda ona güvenmiştim. Sadık olduğuna yemin edebilirdim. Spielman'a bunu söyledim.

Ama yine de beni bir tuzak kurmaya ikna etti ve haklı çıkmadıysan lanet olsun."

"Dedim ki," dedi kocam nazikçe, "sen olmadan dünyanın daha iyi bir yer olacağını düşünen kurtadamlar tanıdığımı söyledim. Ama onlardan biri olduğumu söylemedim. Sanırım sen onurlu bir düşmansın. Ama bizim, benim türümün, sana olduğun yerde ihtiyacımız var. Korkuya ve aynı zamanda mantığa ses veriyorsun. Eğer sen olmasaydın

bulunduğunuz yerde, kurt adam avlamayı yasal hale getirmek isteyen Alabamalı aptal olurdu."

Campbell yüzünü buruşturdu. "Doğru, o. Lisede beden eğitimi dersinde yakan top oynadığım zamanlardaki gibi. Hem Cumhuriyetçiler hem de Demokratlar bazı iyi oyuncular alırlar ve işleri eşitlemek için ikimiz de bazı aptallar alırız. Bizde Alabama'dan Saygıdeğer Bayan Pepperidge var. Demokratlar ise Kaliforniya'dan saygıdeğer Bay Rankin."

Durakladı. "Bilmelisin ki burada olmamın -Washington'dan gelmemizin- nedeni bu" -kıkırdadı- "Washington, D.C., yani, bu yüzden. Beni öldürmeyi başarsaydı muhtemelen hayatını çok daha kolay hale getirecekken beni uyarmış olman."

"Adil olmak gerekirse," dedi Adam, "bunu aynı zamanda sana suikast düzenletmeye çalışan insanlara inat yaptım."

Campbell güldü. "Senden hoşlanmayı beklemiyordum." "İnsanlarla konuştuğunuzda ne komik şeyler oluyor," dedim.

Campbell başını salladı. "Yeterince makul." Ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde açtı. Sanırım politikacı okulunda politikacılar konuşurken ellerini kullanmayı öğretiyorlar. "Konuşun Bayan Hauptman. Bana sizi korkutan cadılardan bahsedin."

Onlara yalan söylemeyi de öğretiyorlar. Campbell, Adam'dan hoşlanacağını ve dünyadaki tüm kurtadamları ve fae'leri ortadan kaldırmak için bir düğmeye basmayacağını umuyordu.

-Gerçi kurtadamları genel nüfustan uzak tutma konusunda yeterince dürüst davranmıştı.

"Birkaç hafta önce bölgemize giren en az iki cadı var. Onlardan geçen hafta haberdar olduk. Eylemlerine ve içlerinden birinin bana doğrudan söylediklerine bakılırsa, Fae'lerle aramızdaki görüşmeleri durdurmak niyetindeler.

Hükümet," dedim.

"*Herald*'ı okuyordum," dedi. *Tri-City Herald* bizim yerel gazetemiz. "Zombilerden cadılar mı sorumlu?"

"Zombi inek Facebook'u ayağa kaldırdı ve yalvarttı," dedi Ruth. "O kovboy iyi."

"Erkek arkadaşı da öyle düşünüyor," dedim.

"Tatlım, ben evliyim," dedi bana. "Ve senin zombi yakalayan adamın ne kadar yakışıklı olduğunu söyleyen de benim karımdı. Kementli bir adamda bir şeyler var."

Ona sıırttım. "Öyle dediğini söylerim."

"Düşmanla flört etmeyi bıraktığında, Ruth, konuya geri dönebiliriz." Senatörün ses tonunda ironi vardı, ama ısırık yoktu.

Ona cadıları anlattım, cadı ile cadı arasındaki farktan başladım. beyaz bir cadı, gri bir cadı ve siyah bir cadı. Gördüğüm kadarıyla bunların hiçbiri Ruth ya da senatör için yeni şeyler değildi. Dün garajımda zombi minyatür keçilerle başlayıp poppet'e kadar ilerledim. Elizaveta'nın on dört ölüsünü "yerel cadılarımıza güçlü bir saldırı" ile geçiştirdim. Bir an düşündükten sonra, burnumun Abbot hakkında bana söylediklerini de ekledim.

"Hayır, tatlım," dedi Ruth. "Tory Abbot iyi bir adamdır. Her Pazar kiliseye gider."

"Abbot," dedi Campbell yavaşça. "Abbot birkaç ay önce değişti."

"Evlendi," dedi Ruth. "Bu tür şeyler insanı biraz değiştirir." Ama sesinde hiç inandırıcılık yoktu. Bu değişimle ilgili bir şey onu da rahatsız etmişti.

"Tennessee'den hoş bir kıza mı?" Tahmin ediyordum, ama ... Abbot zombi cadı gibi kokuyordu.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Ruth.

"Hardesty cadıları Tennessee'den geliyor," dedi Adam onlara. "Öğrenebildiğimiz kadarıyla aile büyük. Ülkenin her yerinde işletmeleri var. Ama güçlerinin merkezi Tennessee'de."

Campbell Ruth'a, "Bana Tory'nin yeni karısında bir tuhafılık olduğunu söylemiştin," dedi. "Ona davranış şeklini beğenmemiştin."

"Ona bir köpek gibi emirler yağdırdı," dedi Ruth. "Onun bir cadı olduğunu mu düşünüyorsun?" Durdu, düşündü. "Bunu görebiliyorum. İçinde kemiklerimi ürperten bir soğukluk var."

"Peki ne yapmalıyız?" Campbell sordu.

"Abbot'un karısıyla aynı odada yalnız kalma," dedim ona. "Kişisel alanlarınıza girmesine izin vermeyin."

"Çoğu cadı senden vebadan kaçır gibi kaçacaktır," dedi Adam ona. "Göz önünde saklanarak hayatta kalmaya çalışıyorlar. Göze batmak istemezler.

Dikkatinizi çekerim. Bu grubun nesi var bilmiyorum ama normal cadılar gibi davranmıyorlar.

"Bu arada," dedi Adam, "göz kulak olmaları için ekibimden birkaç kişiyi gönderebilirim."

Campbell ağır bir sesle, "Hayır," dedi. "Bırak da bunu bir düşüneyim. Danışabileceğim bazı uzmanlar var."

"Tamam." Adam ayağa kalktı, ben de onu takip ettim.

Ruth bir kart çıkardı ve bana verdi. "Senatör bana numaranı verdi. Neden yarın öğle yemeği yemiyoruz - sadece sen ve ben. Ve Gri Lordlarla en iyi nasıl başa çıkabileceğimizi tartışabiliriz. Bana söyleyebileceğin her şey için minnettar olurum."

Campbell'ın şahin gözleri benimkilerle buluştu. "Bu konuda konuştuğumuz tek kişi sen değilsin, ama ekleyebileceğin her şeyi kabul edeceğiz."

Ruth ve ben ayağa kalktığımızda senator de ayağa kalkmıştı ama Ruth'un bizi odadan çıkarmasına izin verdi. Kapıya kadar gittim ve ona döndüm.

"Senatör, Kızılderili olduğunuzu bilmiyordum?"

Kaşları saç çizgisine tırmandı. "Çünkü öyle değilim. Sana bu izlenimi veren ne?"

Başımı salladım. "Özür dilerim. Gözlerinle ilgili bir şey."

Başını iki yana salladı. "Keşke öyle olsaydım," dedi. "Bana yardımcı olurdu Minnesota'daki Amerikan yerlilerinin oyları. Mavi bir eyalette kırmızı olduğum için alabileceğim her oya ihtiyacım var."

- - -

Adam bana "Bu da neydi şimdi?" diye sormadan önce cipe binmemizi bekledi.

"Daha da meraklandım," diye mırıldandım. "Eğer senator Hawk'ın çocuklarından biri değilse, şapkamı yerim."

"Şapka yok," dedi Adam.

"İhtiyacım olan tek şeyin doğru bakış açısı olduğunu ve her şeyin netleşeceğini hissediyorum," dedim ona. "Bu gece Stefan'ı arayacağım. Dün gece arayacaktım.

Ama şimdi Frost'la ilgili ne bulabildiğiyle eskisinden çok daha fazla ilgileniyorum."

"Sence Frost'un tüm bunlarla bir bağlantısı var mı?" Adam sordu. Öfkelendim. "Bilmiyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım," dedi Adam, "cadılardan bıktım usandım." "Duydum, duydum," dedim. "Peki başkan olması için ona oy verir misin?"

Adam tereddüt etmeden "Evet," dedi.

"Huh," dedim. "Ben oyumu Ruth'a verirdim. O yalan söylemedi."

"Politikacılar yalan söylemek zorundadır," dedi Adam. "Bu onların kara ruhlarında yazılı.

Bu sadece kendi yalanlarına inanmaya başladıklarında sorun olur."

"Ve bunlar da Fae'lerle tanıştığımız insanlar," dedim. Adam

gölümsedi. "Bunu dört gözle bekliyorum."

"Muhtemelen sen de kanlı gladyatör sporlarını severdin," dedim başımı omzuna yaslayarak.

- - -

O gece cep telefonunu aradığımda Stefan cevap vermedi. Ev telefonunu aradığımda açan çocuğu tanıımıyordum ama tanıdığım Rachel'ı aramıştı.

"Hey, Mercy," dedi. "Stefan'ın nerede olduğunu bilmiyorum. Dün gece Marsilia'yla konuşmaya gitti ve henüz dönmedi."

"Bu normal mi?" Ben sordum.

"Alışılmadık bir şey değil," dedi bana, "ama her zaman olduğunu söyleyecek kadar da ileri gitmezdim." Durakladı. "Kadın onu geri istiyor ve o da

Bunun olabileceğini düşünüyor. Onu tekrar bir araya getirebileceğini düşündüğü sürece sizin daha güvende olduğunuzu düşünüyor."

"Bu onun için tehlikeli mi?" Yavaşça sordum.

Acı acı güldü. "O bir vampir, Mercy. Tabii ki tehlikeli." Sesi yumuşadı. "Ama aptal değil ve kolay lokma da değil. Yüzyıllardır onunla ve daha kötüsüyle oyunlar oynuyor ve henüz ölmedi."

Onu düzeltmedim-Stefan öleli çok uzun zaman olmuştu. Ama Rachel'ın kolay bir hayatı olmamıştı ve onu seviyordum. Mecbur kalmadıkça onunla uğraşmamaya çalıştım.

- - -

Adam hemen uyudu. Ben daha fazla sorun yaşadım. Sanki hepimiz ayakta durmuş diğer ayakkabının düşmesini bekliyormuşuz gibi hissediyordum.

Senatör Campbell da benim gibi, daha doğrusu arkadaşım Hank gibi yürüyen biriydi. Gerçi o bilmiyordu. Ona söylemeli miydim?

Bu, bir Walker'la karşılaştığımda onu tanıyıp tanımayacağım sorusunu cevaplıyordu; yani Salas ailesinin büyücülüğe karşı direnci çünkü cadı doğmuşlardı. Elizaveta'nın bunu bilmesinden dolayı biraz huzursuz hissettim. Şimdi de. Arnoldo aradığında, arayacağını varsayarak, onu başka bir yere taşınmaya ikna edip edemeyeceğime bakacaktım.

Campbell'in bir Walker olması önemli miydi? Cadılar için önemli miydi? Biliyorlar mıydı?

"Adam," dedim.

"Uyuyorum, Mercy. Bu erkeklere özgü bir şey. Seksten sonra uyumayı severiz."

"Frost Kuzey Amerika vampirlerini ele geçirmek istedi ve bunu çoğunlukla başardı," dedim.

"Evet," diye kabul etti ve bana bakabilmek için dönmeye başladı.

"Bunun için mi beni uyandırdın?"

"Onları halka tanıtmak niyetindeydi," dedim. "Böylece eski vampirler gibi avlanabileceklerdi."

"O da öyle dedi," diye onayladı Adam.

"Ama bu aptalca olur," dedim. "Eğer vampirler ortaya çıkarsa -özellikle de insan nüfusunu dehşete düşürecek şekilde avlanmaya başlarsa- avlanarak yok olurlar."

"Evet." Adam'ın sesi sabırlıydı. "Güce ulaşan ilk aptal o değil."

"Sürüyü kaçıran ve sizi Senatör Campbell'ı öldürmeye zorlayan Cantrip ajanlarını yozlaştırdı ve sonra da finanse etti."

"Evet," dedi Adam yavaşça ve ben onun da bunu gördüğünü biliyordum.

"Başarılı olup olmamanızı umursamadıklarını, onu öldürmek için yedek bir planları olduğunu düşündünüz. Tek istedikleri bu girişimi kurtadamların üzerine yıkmaktı."

"Evet." Adam doğrulup oturdu. Sonra yataktan kalktı ve çizdiğim desenlerin üzerinden geçerken adım atmaya başladı. Adam'ın ne yaptığını daha iyi anlıyordu.

Çünkü o ara sıra iktidarın koridorlarında yürüyordu.

Pencereden dışarı bakmak için durdu. Çıplaktı ve biraz dikkatim dağıldı.

"Özür dilerim," dedim, "manzara dikkatimi dağıttı. Ne dedin sen?"

Bana sırtarak gamzesinin parladığını gösterdi. "Frost'un aptal olmadığını varsaysak nasıl olur?" dedim.

"Evet," diye kabul ettim.

"Diyelim ki o cadı doğumlu bir vampirdi," dedi.

"Evet," diye kabul ettim.

"Minyatür zombi keçileriniz gibi," dedi. "Önemli olan 'minyatür' ya da 'keçi' değil, 'zombi'. Frost'ta ise önemli olan 'vampir' değil. Önemli olan 'cadı doğmuş'. Eğer böyle bakarsak, o zaman kurtadamların ve vampirlerin çöküşünü tasarlıyordu."

Başımı salladım. "Ve o zaman aptalca davranmıyordu. Peki bunun cadıların şu anda denedikleri şeyle ne ilgisi var?"

Uzun bir süre sonra, "Biliyorsam ne olayım," dedi.

Yorganı çenemin altına kadar çektim. "Ben de öyle. Ama bu birkaç şeyi açıklığa kavuşturuyor."

"Yani seni ayakta tutan şey bu muydu?" Adam sordu.

Başımı salladım.

"Artık uyuyabilir misin?"

"Sen de yapabilirsin," diye söz verdim.

Adam başını yavaşça salladı ve kaşlarını indirdi, gözleri bir an için altın renginde parladı. "Dürt," dedi.

- - -

Sonrasında kendimi sıcak, rahat ve güvende hissederek hemen uykuya daldım.

Bu uzun sürmedi.

Rüyamda bir yolda yürüyordum. Bir şekilde tanıdık geliyordu. Benimle birlikte yürüyen biri olduğunu fark edene kadar tam olarak çıkaramadım.

"Herhangi bir yeri seçebilirdin," dedim Coyote'ye. "Neden Finley'in ortasındaki toprak yolu seçtin?"

Coyote yürümeyi bıraktı ve ben de ona doğru döndüm.

"Çünkü" dedi ayık bir sesle, "eve dönmek daha iyi."

Ona kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Sizin için bazı bilgilerim var," dedi. "Neymiş o?"

diye sordum.

Coyote bana kelimelerle cevap vermedi.

- - -

Kardeşimle bir kafese kapatılmıştım ve canım yanıyordu. Ben korkmuştum, o da korkmuştu ve ortak bir sefalet içinde birbirimize sokulmuştuk. An be an dehşet içinde yaşıyor, kafeslerden tekrar çıkarılacağımız zamanı dehşet içinde bekliyorduk. Yeni cadılar geldiğinde, eskiler hayatlarını haykırdığında sevinmişim çünkü bizi unutacaklarını düşünmüştüm.

Yanılmışım.

Ne olduğunu anlayacak kadar kendime gelmem biraz zaman aldı. Coyote beni bir ara Sherwood'un kedisinin zihnine sokmuştu.

Hardesty cadıları Elizaveta'nın halkını öldürmeden önce. Rüya görüyordum, hatırladım, tek yapmam gereken uyanmaktı.

Ama uyanamadım.

Zaman normal rüyalarda olduğu gibi hızlanmıyordu. Dakikalar geçiyor Dakikalar gibi. Saatler saatlerdi. Nefes almak acı veriyordu, hareket etmek acı veriyordu ama kedim kardeşimin yüzünü temizledi ki yalnız olmadığını bilsin. Bu bizi rahatlattı. Üçümüzü de.

Kedi bir noktada beni fark etti. Onunla çok iyi iletişim kuramasam da kafasının içinde bir ziyaretçi olmasından korkmuş gibi görünmüyordu. Cadılar işlerini yapıp acılarımızı toplarken ona mırıldandım. Beni duydu mu duymadı mı bilmiyorum.

"Ampütasyon ve sakatlama etkili değildir," dedi diğerlerinin Ölüm adını verdiği cadı, gözümüzü alan genç kadına onaylamayarak. "Şok hayvanı öldürebilir ve bu da hasat edilecek potansiyel büyüünün boşa harcanması demektir. Onlar insan değil ve kalıcı hasar verdiğinizizi fark etmiyorlar, bu yüzden duygusal travmanın ek bir desteği yok."

Kedi ve ben onunla aynı fikirde değildik. Ama bunu ona söylemedik.

Elizaveta'nın akrabası olan diğer cadı, son birkaç yılını Günlerce Ölüm'den öğrendiklerimizle yeni yaramızı destek ve sonra bizi acıyla ağlatan bir macunla kapladık.

İnsanlık hayatımda o cadıyı Elizaveta'nın evinin çalışma odasında ölü bulmuştum (ölü bulacaktım). Militza. Öleceğine üzülmemiştim.

Kedinin duyuları çakalınkilerden, benim insan duyularımdan farklıydı. Hayaletleri benden daha iyi görebiliyordu ve cadıları insanlardan tamamen farklı görüyordu. Cadılar çoğunlukla tuhaf bir şekilde çarpık görünüyorlardı -görsel olarak değil, ama insanlarda karşılığını bulamadığım başka bir anlamda. Biliyordum, çünkü kedi biliyordu.

Öte yandan ölüm o kadar yoğun bir kara delikti ki buz gibi soğuşundan titrerdik. O kadar korkutucuydu ki, bize bir daha dokunmadan önce ölmeyi dileyebilseydik, bunu yapardık.

Zombi cadı da oradaydı. Biz onu izlerken o da bizi izleyen o sonsuz boşluktan bir parça taşıyordu. Elizaveta'nın cadıları gibi onu da tanımaya başladık. Ama hepsinin öldüğünü bildiğim için kediyle birlikte Elizaveta'nın ailesini görmezden geldik ve Hardesty cadılarını izledik. Kim olduklarını ve ne istediklerini öğrendik ve bu bizi dehşete düşürdü.

Birkaç gün geçtikten sonra kedi olmadığımı unuttum.

Ölüm dünyayı durdurduğunda, kardeşime sarıldım ve yaşamın bedenini terk ettiğini hissettim. Beni de almasını bekledim. Büyüsünün üzerimde dolaştığını hissettim ama beni ele geçiremedi. Ölü kardeşime saklandım ve onun dikkatini çekmemeye çalıştım.

- - -

Yüzümü çakıllara bastırdım, pençelerim ... parmaklarım toprağa gömüldü, kendi içime daha sıkı kıvrıldım ve boğuk, çirkin sesler çıkararak ölen kardeşim için hıçkırdım. Ölüm'ün iştahını doyumak için ölen yaratıklar için ağladım ve dünyadaki karanlık için ağladım.

Bir erkek sesi bana mırıldanıyor, anlamsız sözler söylüyordu. Bu sesi tanıyordum ama beni rahatlatmıyordu.

Ama üzerime sıcak bir battaniye serildi ve gece gökyüzü yerini şaşırtıcı bir hızla battaniyeyi ısıtan ve beni daha güvende hissettiren altın güneşe bıraktı. Adaçayı, güneş ve temiz havanın tanıdık kokularını içime çektim.

"Eve gel, küçük çakal," dedi Çakal. Sesi hiç duymadığım kadar nazikti ve başımın üstünü okşadı. "Güvendesin. En azından şimdilik."

Bir süre sonra ağlamayı bıraktım, ama yine de bir topun içinde kıvrılıp kaldım. Yolun ortasında. Onun dokunuşu, cadının inine geri sürüklenmemi engelleyen bir çapaydı.

"O zamanların hepsi geçmişte kaldı ve değişmenin ötesinde," dedi ve sonra eli hareketsiz kaldı. "O tek yarı yetişkin kedinin Ölüm'den nasıl kaçtığını merak etmiştim. Bunun uygun olduğunu fark ettim çünkü eğer Ölen hayvanlar sizi de öldürebilirdi. Özel biri gibi görünmüyordu ve şimdi onu kendim kurtardığımı ve bunu bilmediğimi fark ettim. Ne kadar zekiyim."

Kollarımdan destek aldım ve doğruldum. Bütün vücudum ağrıyordu. kemiği. Eli başımdan uzaklaştı ama sorun değildi, artık ona ihtiyacım yoktu.

Bana parlak bir şekilde gülümsedi, çömelmek için ayağa kalktı ama yüzünü benim hizamda tuttu. "Sanırım sen de hak iddia edebilirsin. Ölüm çağırdığında onun yanında olmasaydın-ölülerin büyüsüne ne kadar dayanıklı olursan ol- o da ölecekti."

Boğazımı temizledim ve konuşmaya çalıştım ama ağzım çok kuruydu. Birkaç kez yutkundum ve tekrar denedim. "Berbatsın."

Gülümsedi ve sahte bir alçakgönüllülükle göğsünü ovuşturdu. "Deniyorum." Sonra tüm kahkahalar onu terk etti.

"Hardesty cadıları iğrençtir. Ölümü, kutsal olan bir değişimi alıp ona saygısızlık ediyorlar. Öldür onları çocuğum. Öldür onları ve akraba."

Ona baktım, gezintimden sonra onunla aynı fikirde olma eğilimindeydim. Onun yerine tek parmağımı kaldırdım. "Sen benim patronum değilsin." İkinci parmağımı kaldırdım. "Ben bir suikastçı değilim." Üçüncü parmağımı kaldırdım. "Sen kim oluyorsun da kutsala saygısızlık etmekten şikâyet ediyorsun? Senin yaptığın da bu değil mi?" Dördüncü parmağımı kaldırdım. "Şu anda seni öldürmeye herkesten daha çok meyilliyim. başka."

Başını geriye attı ve güldü. "Güzel. Güzel. Bu öfkeyi al ve unutma, tek yaptığım onların ne olduğunu görmene izin vermektir."

"Onları neden önemsiyorsun ki?" Dedim ki. "Cadılardan biri seni lanetledi mi?"

Başını eğdi ve kirpiklerinin arasından bana baktı. Gözleri kederli ve sinsiydi. "Evet," dedi, sonra başını salladı. "Hayır."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Yanımda yere oturdu ve bacak bacak üstüne attı. "Masal zamanı," dedi. Sonra uzun bir süre hiç konuşmadan oturdu.

"Evet?" Dedim.

"Bu hikâyeyi duymaya hazır değilsin," dedi. "Bu yüzden başka bir tane uydurmaya çalışıyorum. Ama işe yaramıyor. O yüzden şunu söylememe izin ver." Bana baktı ve yüzü ve vücudu birden çok ciddileşti. "Ölüm kutsaldır. O bir değişimdir ve ben değişimin ruhuyum. Yani ölüm kutsaldır, özellikle de benim için. Hardesty cadıları kan bağıyla, kemik bağıyla, üremeye ve seçimle ölüm büyülerine bağlıdır." Sözlerine daha fazla ağırlık vermek için durakladı ve ardından, "Zombiler aforoz edilir," dedi.

"Katılıyorum," dedim. "Fark ettim. O cadıların yaptığı pek çok şey dine aykırı. Özellikle de ölümü kutsal sayıyorsanız. Tekrar soruyorum, neden Hardesty cadıları? Neden Elizaveta değil?"

Homurdandı. "Senden bir tane alamam, değil mi? Şöyle diyelim, bu konuda özellikle aptalca davrandılar." Yüzü buruştu ve şaşkınlıkla dürüst bir keder gördüm. "Saf ve kutsal olan bir şeyi aldılar ve pis büyüleriyile kirlittiler."

"Neden onları öldürmüyorsun?" diye sordum.

"Bunu yapamam," dedi üzüntüyle. "Bu nehir canavarı gibi değil. Bunlar bir zamanlar ölümlü olan ve bedenleri farklı bir diyardan gelen cadılar. Onlar sizin etki alanınızda, benim değil."

"Anlamıyorum," dedim ona. "Bir zamanlar ölümlü olan" hakkında mutsuz. Öğrenmenin gücün anahtarlarından biri olduğu bir cadı söz konusu olduğunda "bir zamanlar ölümlü olmak" kötü bir şeydir. Eski şeylerin çok şey öğrenme fırsatı vardır.

Başımı okşadı. "Sorun değil. Sadece onları öldürmen gerekiyor. İkimiz için de anlayış göstereceğim."

"*Mercy,*" dedi Adam'ın sesi ısrarla. "*Mercy, uyan.*"

"Ağlıyordun," dedi Adam, sesi uykudan yumuşamıştı. Bir parmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi.

İkimiz de birbirimizin kâbuslarına aşınaydık. Rüyamda ne gördüğümü hatırlayamıyordum ama hüzün hâlâ göğsümü tıkıyordu.

Bir kedi gibi rahatlamak için başımı onun eline sürttüm. Bir kedi gibi.

"Kedilerle ilgili bir şeydi," dedim ona. "Sherwood'un kedisi sanırım. Ama artık hatırlamıyorum."

"Tamam." Beni kendine doğru çekti. "Uyumaya devam et."

Saate baktım ve bir saatten az uyuduğumu gördüm.

Bu kadar yorgun hissetmeme şaşmamalı.

"O cadıları bulmamız gerek," dedim.

Adam başını salladı. "Savunma savaşı vermekten nefret ediyorum. Tek yapabildiğiniz tepki vermek, tepki vermek, tepki vermek. Ve kendinizi bir sonraki taşın nereden düşeceğini asla bilmeden Küçük Tavuk gibi koştururken buluyorsunuz."

"Adam," dedim yavaşça, "savunmada olmaktan nefret ediyorsan neden bir güvenlik şirketi işletiyorsun? Güvenlik, tanım gereği, her zaman savunmada değil midir? savunma?"

"Mantığını anlıyorum," dedi. "Ama dinlemiyorum."

"Etik olarak," dedim, "savunmayı savunmak, örneğin suikast yapmaktan veya sizi rahatsız ettikleri için insanlara saldırmaktan daha kolaydır."

Hırladı, sonra güldü. "Savunmak daha kolaydır."

"Hey," dedim ona, "saat sabahın ikisi. Gece yarısından sonra söylediğim hiçbir şeyden sorumlu değilim." Kaşlarını çatıttım. "İçimde o cadıları çok yakında avlamamız gerektiğine dair garip bir his var."

Beni uzun ve tatlı bir şekilde öptü, sonra beni kendine doğru çekti ve tekrar, "Uyu, Mercy," dedi. Ben üstüne çıkana kadar yuvarlandı, sonra

"Sabah cadıları avlayacaksak uyuyabildiğimiz kadar uyumalıyız," diye gürledi.

"Oh ne güzel," dedim.

- - -

Evin dolu olduğu üçüncü gündeydik. İnsan aileleri olan kurtadamlar, kendi güvenlikleri için hâlâ sanal ev hapsinde tutuluyordu. Bu Kahvaltı büyük bir olaydı ve hem mutfak hem de yemek masası doluydu.

Adam bu sabah evden çalışmaya niyetlenmişti. Ama Jesse duştan aşağı indiğinde kahvaltı için ne istediğini sorduğunda, "Kahvaltı için zamanım yok," dedi.

Bu biraz sıradışıydı. Kurtadamların çok yemesi gerekir. Ve "hangry" bir kurt adama açken ne olduğunu tarif edemez.

Bakışımı gördü ve bana sıırttı.

"Bugün keyfin yerinde," dedim ona.

"Yemek yemelisin," dedi Jesse. "İyi bir kahvaltı için her zaman vakit vardır."

Mutfağa doğru hızla ilerledi, onu yanağından, beni de dudaklarımdan hafifçe öptü. Aiden yumruk tokuşturdu. Aiden dokunmayı pek sevmezdi, bu yüzden ne zaman sarılmak istediğine onun karar vermesine izin verdik.

"Beni çağırdılar," dedi Adam bize. "Kötülere rahat yok. Jesse, gittiğim yerde yemek olacak."

Odaya şöyle bir göz gezdirdi ve tüm kurtadamları sadece bir bakışla yanına çağırdı. Bir süre sonra, başka yerlerden birkaç kurt adam daha ortaya çıktı, yani Adam sürü bağlarını kullanmış olmalıydı.

"Resmi bir iş günü için giyinin," dedi onlara. "Benimle ofiste buluşun. EN KISA ZAMANDA. Yemek servisi yapılacaktır."

Dağıldılar. İçlerinden yükselen "sonunda yapılacak bir şey var" enerjisini yanlış anlamak mümkün değildi.

"Cadı avlamak yok mu?" Ben sordum.

"Bugün cadı avı yok," dedi bana. "Geç kalacağımı tahmin ediyorum." "Nereye?" Jesse sordu.

"Üzgünüm, sana söyleyemem." Durakladı. Beni tekrar öptü. Sonra dedi ki, "Bensiz ava gitme."

Ve sonra gitmişti.

"Huh," dedi Jesse. "Çok heyecanlı görünüyor."

Karşılıklı olarak kaşlarımızı kaldırdık.

"Grrr," dedi Kelly'nin karısı Hannah. "Sırlardan nefret ederim."

Kaşlarını indirerek bana baktı. "Burada daha ne kadar kalacağımızı biliyor musun?"

"Bana bakma," dedim. "Adam'a bugün cadı avına çıkmamız gerektiğini söyledim." Hauptman Güvenlik tişörtleri giyerek kapıdan çıkan tüm kurtadamlara elimi salladım. "Sonucu görüyorsunuz."

"Bu cadılar gerçekten ne kadar tehlikeli?" diye sordu.

Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti indi ve bir anlığına dün gece gördüğüm rüyayı hatırladım.

"Çok," dedim. "Bugün hepiniz bu evin içinde kalın. Eğer önümüzdeki birkaç gün içinde bu sorunu halledemezsek, belki de her şey sona erene kadar herkes için bir kamp gezisi ya da başka bir şey düşünmeliyiz."

Bir parça kızarmış ekmek ve bir dilim domuz pastırması aldım ve sıvıştım. Hepsi garajımın yeni açıldığını ve işe gitmem gerektiğini biliyordu. Joel ve Aiden ile güvende olacaktı ama mutlu değillerdi.

- - -

Zee ve ben sabahı yeni buharlı temizleyicimi ve evden getirdiğim eski Shop-Vac'ı kullanarak önceki gün ıslanan arabaları detaylandırarak geçirdik. İş olsun diye Stefan'ın minibüsünü de detaylandırımdım. Buna ihtiyacı vardı. Buharlı temizleyiciyi Scooby'nin üzerinde denedim.

Olabileceğin en iyisi

Bu deneme hakkında söylenebilecek tek şey, daha kötü görünmediği. Sırtından düşen noktayı biraz sıcak tutkalla yeniden tutturmayı başardım.

Tad'in elleri hâlâ kötü durumdaydı, bu yüzden onu iyileşmesi için eve göndermişim. "Bu iyi bir şey," dedi Zee, sürücü tarafının dışını temizlerken

"Yaz mevsimindeyiz. Bunlar bu öğleden sonra güneşte kurumayı bitirmeli."

"Sonunda onlara yetiştiğimizde yılın bu zamanını seçtikleri için cadılara teşekkür etmeyi unutmayacağım," dedim.

İç mekan üzerinde çalışıyordum. Araba birkaç on yıllıktı ve ön paneli temizleyen ilk kişi ben olabilirdim. Temizleyicimin dokunuşuyla plastiğin panik içinde çözülmemesini umuyordum, ancak bir arabayı detaylandırıp sümüklü böcek kaplı bir ön göğüsle göndermezdim.

Zee durakladı. "*Liebling*, bu küçük bir çakal için bir savaş olmayabilir. Kara cadılar çirkin şeylerdir. Belki de bunu sürünüzün cadısının dönüştüğü çirkin şeye bırakmalısınız."

Başımı salladım. "Hayır. Adam hükümet üyelerini koruyacağına söz verdi ve cadılar zarar vermek istediklerini açıkça belli ettiler. Ve bize saldırdılar - burada ve evimde. Öylece durup Elizaveta'nın onları haklamasını umamayız."

Yüzüne bakabilmek için bir süreliğine ovalamayı bıraktım. "Peki ya Elizaveta da ailesinden bazılarının yaptığı gibi onlara katılırsa?"

"Gri Lordlar bize kimsenin cadılara karışmaması gerektiğini söylüyor," dedi.

"Onları biliyorlar mı?" Ben sordum.

Başını salladı. "Onlara buradaki saldırıdan bahsettim Mercy ama kara cadıların Elizaveta'ya saldırdığını zaten biliyorlardı." Eliyle ovuşturdu. biraz daha vurguladıktan sonra isteksizce şöyle dedi: "Bize müdahale etmememizi söylemekte haklılar. Bu görüşmeler çok önemli ve bu görüşmelere müdahale etmek çok kolay olur.

Cadılarla uğraşırsak kendimiz kötü görünürüz. Dışlanabilirim."

"Kendi isteğinle dışlanabileceğinden emin değilim," dedim ona. "Eğer gitmek istersen seni hemen geri alırlar."

Omuz silkti. "Bazen İngiliz dili kafamı karıştırıyor."

"Elbette öyle," dedim. Bir kulak çubuğu çıkardım ve havalandırma kapaklarını açmaya başladım. "Outcast. Cast. Dışlanmış. Bu, birinin seni kovduğu anlamına gelir. Eğer gidersen, daha az acınası ve daha maceracı bir şey olabilirsin. Haydut gibi."

Homurdandı. "Bir *haydut* olabilirim Mercy ama fae'lerin yok olup gitmesini istemiyorum." Düşünceli görünüyordu. "*Hepsinin* yok olup gitmesini ve ölmesini istemiyorum zaten. Ölmelerini tercih ettiklerimi de kendim öldürmeyi tercih ederim."

"Hah," dedim.

Telefonum çaldı ve mesaja baktım; Ruth Gillman'dan geliyordu. Bana öğle yemeği randevumuzu hatırlatıyor ve Tri-Cities'i bilmediği için mekânı benim seçmemi istiyordu.

"Öğle yemeğinde Senatör Campbell'ın asistanıyla konuşacağım," dedim Zee'ye. "Fae'lerin bu iş için kimi gönderecekleri hakkında bir fikrin var mı? Onlar mı? Eğer istemezsen ona söylemem, ama insanlarla birlikte davranan fae'lerin ne kadar kolay kırılacakları konusunda bir tahminde bulunmak isterim."

"*Es tut mir leid*, Mercy." Zee başını salladı. "Bilmiyorum. Gördüğünüz gibi ben bir haydutum; bana böyle şeyler söylemezler. Ama onlara Fae'lerin çoğunun bu yaygaradan bıktığını söyleyebilirsin. Gidip kendi hayatlarını yaşamak istiyorlar. İnsan kanı için yaygara koparmıyorlar."

Ona bir bakış attım ve o da hızlıca gülümsedi.

"Ah, haklısın. İnsan kanıyla yıkanmak isteyen fae'ler var. Ancak kararları veren fae'ler yok etme ihtiyacıyla hareket etmiyorlar. Onlar sadece huzur içinde yaşayacakları bir yer istiyorlar."

"Bu toplantının tehlikeli olabileceğine dair bir hissiniz var mı?" Dedim. "Yani, insanların ne söylediklerine ve nasıl söylediklerine dikkat etmeleri gerekecek mi? Bazı fae'ler çok huysuz olabiliyor." Boğazımı temizledim. "Ve eğer bir şeyler ters giderse Adam ve sürünün çoğu kendilerini fae ve insanlar arasına koyacaklar."

"Kimi gönderdiklerini bilmiyorum," dedi Zee tekrar. "Ama insan hükümetiyle çalışmaya aşina olmayan birini göndermeyeceklerini biliyorum. Genel olarak insanlarla." Buharlı temizleyiciyi açtı ve sonra tekrar kapattı. "Aramızda daha güçlü olanlarımız insan hukuku konusunda eğitim almış çok sayıda avukatımız var. Sizin hükümetiniz gibi bizde de aşırı sayıda avukat var."

- - -

Bayan Gillman ile yerel bir bar olan Ice Harbor Brewing Company'de buluşacaktım, ancak son dakikada fikrimi değiştirdim ve ona mesaj attım farklı bir yer için talimatlar.

Benden önce oraya vardı ve "kiralık araba" diye bağırان beyaz bir Camry'nin içinde beni bekliyordu. Yanına yanaştığımda kapılarını açtı ve indi.

"Ben de tam doğru yere gittiğimden emin olmak için sana mesaj atacaktım," dedi. "Umarım burası iyi Çin restoranları gibidir. Bilirsin işte. Dışarısı ne kadar köhne olursa, yemekleri de o kadar iyi olur."

Güzel olmadığı konusunda haklıydı. Dış cephesi kutu gibiydi ve dokuların ve beyazın tonlarının sevimsiz bir karışımıydı.

Girişe en yakın duvar yeni onarılmıştı. Bir kar elfi tüm duvarı yıktığında ben de buradaydım. O sırada beni kovalıyordu.

Bir kar elfi tarafından kovalanmak kulağa pek etkileyici gelmeyebilir. Ancak bir buz devi kendisinin bir kar elfi olduğunu söylediğinde, fae'ler arasında bile onunla bu konuda tartışacak pek kimse yoktur.

Onarım işi güzel olmasa da ustalıkla yapılmıştı. Binanın geri kalanı gibi o da beyaza boyanmıştı. Binanın geri kalanı da beyazımsı bir renge boyanmış olsaydı daha iyi görünebilirdi.

Bu yüzyılda.

Görünürdeki tek zarif şey bir otostop direği idi.

Birisi bunu Elrond Half-elven'in evinin film setinden çalmış.

Yüzüklerin Efendisi. Bu yeniydi çünkü daha önce bu kadar yersiz bir şey görseydim hatırlardım.

Mike Amca'nın bir otostop direğine ne ihtiyacı olduğunu bilmiyordum. Nefes aldım ve kokulara dikkat ettim - belki de bir miktar At havada.

"Doğru yeri buldunuz," dedim Ruth Gillman'a, Kongre'deki en ünlü düşman senatörün asistanı. "Mike Amca'nın yerine hoş geldiniz."

Mike Amca'nın büyük tabelası bugün indirilmişti, daha yeni ve daha büyük bir tabela bekliyordu. Ama otoparkta arabalar vardı ve kapıdaki *Açık* tabelası yanıyordu.

Sertleşti ve bana gülümsemeyen bir bakış attı. "Buluşmamızı burada tartışmanın akıllıca olduğunu düşünüyor musunuz?"

Mike Amca'nın yeri bir zamanlar yerel Fae'lerin takıldığı bir yerdi. İnsanlara izin verilmiyordu. En kötü zamanlarında bir süre boş kalmıştı. Fae'ler ve insanlar arasındaki gerginlik. Ama Mike Amca, fae'ler sürümüzle anlaşmalarını imzaladıktan hemen sonra bunun üzerinde çalışmaya başlamıştı. Birkaç haftadır çalışır durumdaydı. Garsonlardan bira ustasına kadar tüm işler fae'ler tarafından yapılıyordu. Ama bu sefer, Mike Amca burayı tüm müşterilere açmıştı.

Yeniden açılmasıyla ilgili büyük bir olay yaratmamıştı ve hala varlığından haberdar olmayan yerel halk olduğundan emindim. Ama Ruth'un yüzüne bakılırsa, hükümet Mike Amca'nın yeri hakkında her şeyi biliyordu.

"Öğle yemeğini burada yemenin sana iki saatlik bir yemekte benden öğrenebileceğin her şeyden daha fazlasını öğreteceğini düşünüyorum," dedim ona. "Bilmek istediğin başka ne varsa sorabilirsin."

Önceden haber vermemiştim ama Mike Amca bizi kapıda karşıladı. Onu uzun zamandır görmediğim kadar iyi görünüyordu ve o çok iyi yaptığı büyüleyici kahyalığı bir yüksek fırın gibi alev alev yanıyordu.

"Merhamet," dedi genişleyerek. "Elbette ve kapımızın eşiğini aydınlatmayalı çok uzun zaman oldu. Yanında kimi getiriyorsun, sevgilim?"

Tanıştırma faslını ben yaptım ve Ruth'a onun adını verdiğimde gözleri büyüdü. Mike Amca daha ulaşılabilir fae'lerden biriydi ve hükümetin onun hakkında epeyce şey bildiğini düşündüğünden emindim. Onun bilmelerini istemediği hiçbir şeyi bilmediklerinden de aynı derecede emindim.

"Senatör Campbell'ın yardımcısı," dedi Mike Amca. "İkiniz de öğle yemeği için buradasınız, şüphesiz. Tam size göre bir yerim var."

Bizi orta yaşlı bir adamın gitarını akort ettiği sahnenin hemen önünde, iskambil masası büyüklüğünde bir masaya oturttu. Onu tanı mıyordum, san mıyordum.

Fae'lerin cazibesi vardır. Günden güne aynı kılığa bürünme eğiliminde olabilirler ama bu, buna mecbur oldukları anlamına gelmez. Ama onun benim için yeni olduğundan oldukça emindim; tanıdık bir kokusu yoktu. Fae'lerin çoğu kokuyu unuttur.

Kalabalık bugün uysaldı ve çoğunlukla insan görünümündeydi. Havada yoğun bir Fae kokusu alabiliyordum. Ama bu herhangi bir bar-restoran öğle yemeği kalabalığına çok benziyordu.

Elinde ikimizin de sipariş etmediği içkilerle koşturarak masaya gelen hobgoblin en az fae'ler kadar fae'ydi. Ruth için ağzına kadar kehribar rengi bir şeyle dolu bir bardak getirdi. Benim için de bir Bir şişe su. Açılmamış.

"Mike Amca'nın ikramıdır," dedi, sesi yeşilimsi-gri renkli sırmı gibi bedenine göre çok büyük bir bas gümbürtüsüydü.

Başı masamızın yüksekliğinin üzerindeydi. Mr Spock'ın sahip olduğu her şeyden daha kırılğan ve daha büyük olan kulakları, sanki kanatları gibi hızla hareket ediyordu.

Onunki gibi kulakları olan başka bir hobgoblin görmemiştim. Bir kedi kadar meraklıydım ama kulaklarının neden öyle dalgalandığını sormak bana hep kabalık gibi gelmişti.

Diğer çalışanlar gibi o da siyah pantolon giyiyordu ama üzerinde Mike Amca'nın logosuyla süslenmiş, Mike Amca da dahil olmak üzere tüm personelin giydiği kelly yeşili gömlektense yoktu. Bunun yerine, hobgoblinin vücudunun üst kısmı da uzun parmaklı ayakları gibi çıplaktı.

Hobgoblinler ve goblinlerin akraba olduğu söylenmişti ama bu çok eskilere dayanıyordu ve ikisi de öyle değilmiş gibi davranmayı seviyordu.

"Mike Amca'nın bizi tedavi etmesini istememiştim, Kinsey," dedim.

"Pssht," dedi hobgoblin. "Bunun için hiçbir borcu olmadığını söyledi, Mercy, telaşlanma."

"Pekâlâ," dedim ona. Sırıttı ve koşarak uzaklaştı.

Ruth koltuğunda kıpırdamadan oturuyordu, sanki nefes almayı unutmuş gibiydi.

Gitarist bana kısa bir süre sırttı, keskin dişleri hafifçe maviydi. Nasırlı parmak uçlarını tellerin üzerinde kaydırarak ürpertici bir ses çıkardı, sonra Simon and Garfunkel'den bir parça çalmaya başladı.

Müzik onu hareketsiz tutan büyüü bozmuş gibiydi. Ruth gözlerini kırptırdı ve dikkatli bir yudum almak için bardağı ağzına götürdü. Durakladı ve yere bırakmadan önce bir yudum daha içti.

"Bu çok güzel," dedi. "İçtikten sonra beni eve bırakacak birine ihtiyacım olacak mı?"

Birkaç kez bize bakmadan yanımızdan geçip giden Mike Amca, onun sorusu üzerine durakladı. Başka bir masadan bir sandalye çekip bize katıldı.

Elinde Ruth'unkine çok benzeyen ve kokan bir bardak vardı. Az önce onu taşııyordu ve ben de eline aldığını görmemiştim. Genellikle büyü kullanma konusunda daha ihtiyatlı davranırdı, özellikle de düşmanın önünde.

"Sadece bir tane varsa olmaz, Ruth Gillman," dedi. "Bu benim kendi yaptığım bal likörü. İçinde güçlü bir ruh olduğunu inkâr edemem ama sana hiçbir zararı olmaz." Sözlerindeki büyüü hissettim ama onun hissetmediğinden emindim. Büyünün onun garantisine bağlı olduğundan emin olduğumdan, itiraz etmeden geçmesine izin verdim.

"Ve" diye devam etti, "ögle yemeğinde benim güzel yahnimden yerseniz olmaz. Sandviçlerimiz falan var ama güveç bugün menüdeki en iyi şey."

Ögle yemeğinin geri kalanında Mike Amca, Ruth Gillman'ı büyülemeye çalıştı. Sadece bir kez daha ondan yayılan bir sihir kokusu yakaladım. Bu sefer gülümsemesinin gücünü arttırmak içindi ve ayak parmağımı bacağına vurdum.

Bana özür dileyen bir bakış attı. "Alışkanlık," dedi.

"Neymiş o?" Ruth sordu.

"Güzel bayanlarla flört etmek," dedi.

"Ben evliyim," dedi ona. "Ve mutluyum."

"En sevdiğim tür," dedi. "Mutluluk harika bir şey. Bana karınızdan bahseder misiniz?"

Ona bir karısı olduğunu söylememişti. Bu bana, fae'lerin toplantılarına kimin ya da neyin geldiğini insanlara bildirmeyebileceğini, ama hükümetin kimi gönderdiği hakkında çok şey bildiklerini söyledi.

Telefonum çaldı. Aşağıya baktım. Ruth'a endişeli bir bakış atarak, "Bu aramayı cevaplamam gerekiyor," dedim. O görmedi ama Mike Amca gördü.

"Benim yanımda evler kadar güvende olacak," diye söz verdi.

"Bu da nereden çıktı?" diye sordu Ruth. "'Evler kadar güvenli' demek istedim. Bunu hayatım boyunca duydum ve hiç anlamadım."

Mike Amca'nın koruyuculuk yapma sözüyle, Ruth'u fae diyarına bıraktım, her ne kadar şüphelerim olmasa da. Yürürken telefona cevap verdim.

"Özür dilerim," dedim. "Burası çok gürültülü. Bana bir saniye verin, dışarıda olacağım."

Dışarı çıktığımda sessizlik yoktu -şehrin o bölgesinde çok fazla gürültü vardı- ama barın içinden daha sessizdi.

"Zack," dedim. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Emin değilim," dedi. "Gerçekten yanlış bir şey olduğundan emin değilim. Ama Warren bu sabah büyük bir aceleyle ayrıldı. Kyle daha yeni döndü."

Warren ve Adam birlikte Kyle'ı sürü evinde güvende kalması için ikna etmeye çalıştıklarında Kyle onlara sadece bakmıştı. Eve dönmek için ayrıldığında Zack ve Warren da onunla birlikte gitmişti. Kyle sadece bir insan olabilirdi ama onun kalmasını sağlamak Adam ya da Warren'dan herhangi birinin sorumlu olmak isteyeceğinden daha fazla tehdit alırdı.

"İşten eve dönmesi için erken değil mi?" Ben sordum.

Zack, "Kyle öğleden sonra izin aldı çünkü Warren'la birlikte yeni bir yatak almak için alışverişe çıkmaları gerekiyordu. Ona telefonla ulaşamıyor - telefon kapalı. İkimiz de Warren gibi olmadığını düşünüyoruz ama Kyle endişelenmeyecek kadar kızgın."

İtaatkâr kurdumuz Zack, sürünün üçüncüsü Warren ve Warren'ın erkek arkadaşı Kyle ile birlikte yaşıyordu. Zack eşcinsel değildi ama bize hasarlı gelmişti ve herkes onun sürüden biriyle yaşamasının daha iyi olduğunu düşünüyordu ve Kyle'ın evi bizimkinden daha büyüktü.

Kyle ve Warren onu korumaları altına almışlardı. Sürünün çoğunun Kyle'dan daha çok korkması çok hoştu. Sürüden kimse Zack'e zarar verecek değildi. Ama biri istemeden de olsa onu korkutursa... Kyle etraftaysa, bunu bir daha *asla* yapmazlardı.

Zack'e, "Adam'ı aramaya çalışacağım ama Warren'a ulaşamazsan muhtemelen Adam da aynı durumda olacaktır," dedim.

Belki de başkan uğramıştır diye düşündüm. Başkan etraftayken insanların cep telefonlarını alıyorlar, değil mi? Bu kadar büyük bir şey Warren'ın telefonunu kapatıp Zack'e ne olduğunu söylememesinin iyi bir nedeni olabilirdi.

Belki de sadece sıkıcı bir toplantıydı ama Başkan daha iyi bir hikâye olurdu. Ve Kyle'ın öfkesine su serpmeye şansı bir toplantıdan daha yüksekti.

Adam'ı aradım ve beklenmedik bir şekilde sesli mesajını aldım. Kapattım ve Zack'i geri aradım.

"Ben de geçemiyorum ama sürü bağları iyi durumda. Bu yüzden bir sorun olduğunu sanmıyorum."

"Tamam," dedi Zack. "Kyle'a haber veririm."

"Kızmak yerine endişelenmeye karar verirse Hauptman Güvenlik'i arayabilirsin. Ona hiçbir şey söyleyemezler." Durakladım. "Bekle. Bana sizin söyleyebileceğinizden daha fazlasını söyleyebilirler. Bunu ben yapacağım,"

Hauptman Güvenlik ikinci çalışta telefonu açtı.

"Hey, Mercy," dedi Jim.

"Hey," dedim. "Patron buralarda mı?"

"Hayır," dedi bana. "O ve ekibin çoğu -ne demek istediğimi anlıyorsan o ekip- bu sabah çağrıldı. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır," dedim ona. "Teşekkürler." "O ekip" kurtadamlar olmalıydı.

Zack'i aradım ve Hauptman Güvenlik cephesinde her şeyin sessiz görüldüğünü söyledim. Onlardan önce bir şey duyarsam ona ve Kyle'a haber vereceğime söz verdim.

Ruth'a döndüğümde masada yemek vardı. Yedik, Mike Amca flört ediyordu ve Mike Amca'nın bu yönünü artık pek sık görmediğimi fark ettim. Bir zamanlar onun başka bir yönü olduğunu bilmezdim.

Ruth, Mike Amca'ya genelde sevmediğini söylediği bal likörünü bitirdi. İkimiz de son kalan yahniyi ve ev yapımı ekmeği yedik ve vedalaştık.

Ruth bir an arabasının yanında durdu, düşünceli görünüyordu. Sonra bana baktı. "Büyülenmiş miydin?"

"Hayır," dedim ona. "Yapabilir ama yapmıyor. İş yerinde yapmıyor." Yapmaya başladığını ona söylemek zorunda hissetmedim - çünkü Mike Amca'nın bunu kasıtlı olarak yapmadığına inanıyordum.

"Komik ve nazik biriydi," dedi.

"İnsanları tanıdığınızda çoğu insan sadece insandır," dedim ona. "Fae insanları bile."

"Bunu onunla birlikte mi planladın?"

Başımı salladım. "Ona geleceğimizi söylemedim. Kendisi eski bir arkadaşımıdır ama buraya geldiğimde genellikle bana bu tür kişisel ilgi göstermez. Kim olduğunuzu kesinlikle biliyordu ve size kırmızı halı muamelesi yaptı. Biri ona ipucu vermiş ama o ben değildim."

Acaba Zee mi diye düşündüm ama bu onun yapacağı bir şey gibi gelmedi. "Neden bu kadar yaygara kopardı?" diye sordu. Havadaki korku. "Ben hiç kimseyim."

"Bu doğru değil," dedim ona. "Nedenine gelince... ABD hükümetiyle iş yapan herkesin elinden gelenin en iyisini yapmasıyla aynı nedenden dolayı. Onlar seni korkutmak istemiyorlar. Savaş istemiyorlar. Her iki tarafta da herkesin yaşayabileceği bir anlaşma istiyorlar."

"Ondan hoşlanıyorsun," dedi. Neredeyse bir suçlamaydı. Başımı salladım. "Hoşlanıyorum, çoğu insan da hoşlanıyor, ister inansın ister inanmasın."

"Ona güveniyorsun."

Bu daha zordu. "Kendisi olması konusunda ona güveniyorum," dedim ona. "Tehlikeli olmadığını söylemeyeceğim. Ama tanımadığı iki insanı, kendini büyük bir riske atarak koruduğunu gördüm. O adamların benim için önemli olduğunu biliyordu - ama orada olduğunu ve hiçbir şey yapmadığını öğrenme ihtimalim, benim ve onun tahminine göre, çok büyük değildi. O yaptı çünkü yapılacak doğru şey buydu."

"Onlar Hristiyan değil," dedi. "Ahlaklı insanlar değiller."

Sanki kendisine öğretilmiş bir mantra gibi söylüyordu. Daha geçen gün Facebook'ta JLS'nin bir ses kaydında duymuştum. Sanki sadece Hristiyanlar ahlaklıymış gibi. Sanki *tüm* Hristiyanlar ahlaklıymış gibi.

Eski papazım kilisenin hastalar için bir hastane olduğunu, azizler için bir türbe olmadığını söylerdi.

"Yalan söylemezler," dedim kelimelerimi özenle seçerek. "Aksi takdirde ahlaki açıdan bize çok benzerler. Ahlakları iyi ve kötünün spektrumunu kapsar. Bizim gibi, onların da yöneticileri var ve bu yöneticiler, pragmatik olarak, Fae'ler ve diğer canlılar arasındaki barışı koruyan yasaları uygulamak zorunda olduklarını biliyorlar. insanlar."

"Tamam," dedi. Bir süre Mike Amca'nınkine baktı. "Sen karar verdiğimi düşündüğüm şeyler hakkında düşünmemi sağladı. Fikrimi değiştirdiğimi söylemiyorum. Sadece yeniden gözden geçiriyorum."

"Bu çok" -kibirli görünmeyen ne söyleyebilirdim ki?

- "Açık fikirlisin."

Bana baktı. "Çok açık sözlü görünüyorsun. Jake senin kocanın kölesisin, büyük Alfa kurt adamın emirlerini yerine getiriyorsun, zavallı insan. Ama siz kendinizsiniz, değil mi? Ve görüldüğün kadar da açık sözlü değilsin."

"Benimle kal," dedim hafifçe, "Adam ve benim, yani kurtadamların iyi adamlar olduğunu düşünmeni sağlayacağım."

Elini uzattı, ben de aynısını yaptım ve tokalaştık. Bir şeyler söylemeye başladı, başını salladı ve arabasına bindi. Uzaklaşırken bana el salladı.

"Umarım bir hata yapmamışımdır," diye mırıldandım.

"Bu ikimiz için de geçerli," dedi Mike Amca, bir şekilde tam arkamdaydı. "Ama tek yapabileceğin onlara kartlarını göstermek ve onların da sana kartlarını göstermelerini ummak. Geleceğinizi haber verseydiniz iyi olurdu."

Ona acımasızca gülümsedim. "Biliyordun."

"Kinsey onu otoparkta görmüş," dedi Mike Amca. "Ama daha fazla zaman kullanabilirdim."

"Sana güvenebilirim Mike Amca," dedim ona, "ama orada Gri Lordlardan herhangi birine bağlılık borcu olabilecek yirmi ya da daha fazla fae var. Eğer sana geldiğimizi söyleseydim, bu onun güvenliğini tehlikeye atabilirdi. Öğle yemeği için bize katılmanızın asıl nedeni onun güvenliği değil mi?"

"Peki," dedi Mike Amca, "evime yemeğe gelen bir çift güzel kadınla art niyetli olmakla suçlanmadan flört edemez miyim? motivasyon?"

Başımı salladım ve güldüm. "Hayır." "O zaman sorun yok," dedi mutlulukla.

- - -

Döndüğümde Tad dükkânda tek başınaydı. Elleri yeni sargılanmıştı ve kitap okuyordu.

"Hey, Mercy," dedi. Bir elini havaya kaldırdı. "Bak ne yaptım. Kutudaki doktordaki kadın, eğer onlara bir şans verirsem bir hafta içinde iyileşeceklerini söyledi."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Seni eve gönderdim."

"Babamın öğle yemeği için dışarı çıkması gerekti," dedi. "Dün olanları göz önünde bulundurarak garajı gözetimsiz bırakmak istemedik."

"Bunun bir önemi var mı bilmiyorum," dedim ona. "Adam'ın adamları kasetleri izledi ve poppet'in kutuya ne zaman yerleştirildiğini buldu. Birisi geldi

alarmı çalıştırmadan n kapıdan girmişler. Garaja girdiler, poppeti kutuya koydular ve geldikleri gibi gittiler." "Bunu nasıl yaptılar?" diye sordu Tad, kitabını bırakarak. "Acaba

bir yüz gördün mü?"

Başımı salladım. "Adam'ın güvenlik görevlilerinden biriydi. Ama Adam onu sorguladığında, adam mükemmel bir dürüstlikle bunların hiçbirini yaptığını hatırlamadığını söyledi. Adam ona izin verdi ve kendisi ile kız arkadaşı için Kaliforniya'ya bilet aldı - onları cadıların menziline çıkarmak için."

"Adam'ın adamlarından birini yakalayabilirlerse," dedi Tad yavaşça, "daha fazlasını da yakalayabilirler."

Başımı salladım. "Biz de öyle düşünüyoruz."

"Onları bulup bir an önce icabına baksak iyi olur, ha?" Tad öyle dedi. "Babam Gri Lordların herkese ellerini çekmelerini söylediğini söylüyor." Bana sert bir bakış attı. "Ama aynı zamanda onun ve benim haydut olduğumuzu da belirtti. Atılmışlar - bu terim yüzünden onunla tartıştınız mı Mercy? Dışarı atılanların kurallara uyun. Yardıma ihtiyacınız olursa bize haber verin."

- - -

Hava karardıktan sonra eve döndüm çünkü su dolu arabaları temizlemek bizi geride bırakmıştı ve Tad'in gerekli tıbbi izni bizi daha da geride bıraktı.

Evin etrafında bir sürü insan dolaşıyordu, çocuklar ve eşler, ama orada sadece Sherwood (işten dönmüşü) ve Joel vardı.

Sherwood'u kenara çektim. "Diğer kurtlardan haber alan var mı?"

"Sürüyü mü kastediyorsun?" diye sordu. "Hayır. Adam'ın sana söylemiş olabileceğini düşündüm. Belki de başkan geldi ve Adam'ın beklenmedik bir şekilde güvenliği sağlamasına ihtiyaç duydular."

İkimizin de aklının aynı yere gitmesi ne garip. Ama telsiz sessizliğini başka nasıl açıklayabilirdim ki? Elimde değildi; aklım geçen Kasım'a, tüm sürünün Frost'tan emir alan bir grup kaçık tarafından, bilsinler ya da bilmesinler, ele geçirildiği zamana gitti. Artık onun sadece bir vampir değil, aynı zamanda bir Hardesty cadısı olduğundan da emindim.

Kyle'ı aradım.

"Hey, Mercy," dedi. "Warren'ın eve ne zaman geleceğini biliyor musun?"

Evet, hala kızgındı.

"Hayır," dedim. "Zack hâlâ orada mı?" "Evet."

"Bence sen ve o karargâha gelmelisiniz," dedim. "Lütfen. Tüm sürünün iletişimsiz olması hoşuma gitmiyor."

Endişemin öfkeme galip geldiğini hissedebiliyordum. Ama tek söylediği "Tamam." oldu. Sonra bağlantıyı kesti.

Telefonum çaldı. Yere baktım ve Stefan olduğunu gördüm.

"Selam," dedim. "Temas kurmaya çalışıyordum. Tekrar arabayla gelmeye hazırdım."

"Frost hakkında ihtiyacınız olan bilgiye sahibim," dedi Stefan. "Ama bunu elde etmek için Marsilya'ya gitmem gerekti ve bunun bir bedeli var."

"Ne fiyatı?" Ben sordum.

Marsilia'nın sesi bana cevabımı verdi. "Stefan'ın bu iş bitene kadar burada kalması gerekiyor. Bu aile, Hardesty ailesi, ölüleri kontrol eden insanlar üretiyorlar, Mercy. Frost gibi daha çok insan. Stefan'ı onlara kaptırmak ya da daha kötüsü onu bana karşı bir silah olarak kullanmak istemiyorum."

Sherwood dikkatle dinliyordu. Bir hareket yaptı ve Joel, köpek formunda, Kelly'nin çocuklarından biriyle oynadığı yerden kalktı ve o da dinleyebilmek için bize doğru yürüdü.

"Tamam," dedim Marsilia'ya. "Bu gerekçeye katılabilirim."

"Marsilia sesinde bir ısırlıkla, "Onayladığınız için çok memnunum," dedi. Özellikle de Stefan onaylamadığı için. Ona evcil hayvanının da kendini savunabileceğini düşünmediğini söyleyeceğim."

Verebileceğim tüm cevapları düşündüm. Stefan'ın beni duyabildiğinden oldukça emindim -her ne kadar bir şey söylemese de.

"Stefan benim için çok değerli," dedim sonunda. "Onun bir daha Şüpheli sonuçlar için mantıksız riskler. Eğer Ölüm ya da yanında getirdiği cadı ölümlere Frost'un yaptığı gibi hükmedebiliyorsa"-ve bu kulağa aptalca gelmiyor mu?"-"eğer içlerinden biri bu konuda Frost'tan daha iyiye, tüm vampir müttefiklerimin cadılardan mümkün olduğunca uzak durmasını tercih ederim. Çünkü onların ve kendi iyiliğim için."

"Mercy," diye mırıldandı, "politikacılarla çok fazla zaman geçiriyorsun. Dikkatli ol yoksa sonun onlar gibi olur."

Cevap vermedim.

Sonunda hızlı ve işveli bir tavırla, "Stefan bana onu sorana kadar Frost'u cadı ailesiyle ilişkilendirmemiştım," dedi.

"Birbirlerine bağlılar o zaman?" Ben sordum.

"Evet. Bonarata'dan beni izlemek için geldiğini biliyordum ve Bonarata'nın adamlarından biri olduğunu düşündüm. Onu yakından incelemedim - böyle şeyler yanlış anlaşılabilir. Bonarata'ya, koca ayaklarını işlerimin ortasına sokmak için Avrupa'dan kaynayarak gelmesi için bir neden vermek istemedim."

"Anlaşılabilir," dedim.

"Ama son birkaç aydır Milano Efendisi'yle aramdaki ilişkiler değiştiği için, Stefan benden Frost'u kontrol etmemi isteyince Jacob'ı aradım." Iacopo Bonarata'yı, yani Milano Efendisi'nin kendisini kastediyordu.

Beklediğimden çok daha fazla aksiyon oldu. Stefan'ın meseleyi Marsilya'ya taşımamasını hiç beklemiyordum.

"Jacob bana Frost'un yirmi yıl önce tam teşekküllü bir vampir olarak kapısına geldiğini söyledi. Eminim ki, böyle şeyleri telefonda tespit etmek zor olsa da, Frost'un cesedini ortadan kaldırmamızı gerektirecek kadar genç olduğunu görünce şaşırmıştı. Wulfe ve ben cesedin durumuna bakarak Frost'un en fazla yetmiş yaşında olduğunu tahmin ediyoruz; bu da vampir olarak yeniden doğuşundan değil, insan olarak doğuşundan itibaren geçerli."

"Onu kim yaptı?" Ben sordum.

"Bilmiyoruz," dedi Marsilia. "Ama müttefiklerimin olduğu yerleri aradım. Onun soyunu paylaşan en az üç vampir daha olduğunu öğrendim."

"Frost'un diğer tüm etleri devraldığını sanıyordum," dedim.

"Sence Bonarata buna izin verir miydi?" dedi. "Hayır. Ama ölmeden önce Hao'nunki ve benimki hariç Birleşik Devletler'in batısındaki seethe'lerin çoğunu ele geçirdi. Hao'nunki muhtemelen sayılmaz, çünkü onun seethe'sindeki tek vampir o. Seattle sayılmaz çünkü onu oradan uzak tutan kurtadamlardı, vampirler değil. Seattle'daki vampirler neredeyse hiç seethe olarak nitelendirilmiyor."

"Tamam," dedim. "Ama müttefiklerinizin etlerinde Frost'un yaratıcısı tarafından yapılmış vampirler olduğunu nasıl keşfettiniz?"

Bu soruya cevap verip vermeyeceğini bilmiyordum. Vampirler gizemli bir gruptur. Tereddüt ettiğini hissedebiliyordum ama Stefan boğuk bir ses çıkardı.

Ağzını tıkamışlardı.

"Eğer Stefan biz cadıların icabına bakar bakmaz krizden çıkmazsa," diye mırıldandım usulca, "o zaman Adam ve ben ziyarete gelmek zorunda kalacağız."

"Adam ve ben ziyarete gelmeliyiz," diye tekrarladı Lilly'nin küçük kız sesi. "Adam ve ben ziyarete gelmeliyiz. Nefis."

Lilly özel bir vampirdi, müzik konusunda olağanüstü yetenekliydi ama kendi başının çaresine bakmaktan acizdi. Ayrıca bakınız "cinayete meyilli."

"Lilly, sana ne demiştim?" Marsilia söyledi.

"Uslu dur," dedi Lilly asık suratla, "yoksa dinleyemem." "İşte bu kadar," dedi Marsilia. "şimdi, nerede kalmıştık?"

"Frost'un yaratıcısı tarafından başka denizlerde yaratılmış başka vampirler olduğunu nasıl keşfettiniz?"

İçini  ekti. "Stefan'a Frost ya da Hardesty cadılarıyla ilgili olduğu sürece tüm sorularınızı yanıtlayacağımı söylemiştim."

"Vay canına," dedim istemsizce. Hem bunu kabul ettiği için hem de neyi kabul ettiğini bana söylediği için.

"Biz düşman değiliz," dedi Marsilia bana. "Belki tedirgin m ttefikleriz ama düşman değiliz."

"Katılıyorum," dedim ona. "Sadece senin de aynı fikirde olduğunu bilmiyordum."

"Senden hoşlanmıyorum Mercy, gerçi Bonarata'nın koşuşturmasını izlemek Daireler neredeyse fikrimi değiştirmeye yetecekti ama Adam'dan hoşlanıyorum. Daha da önemlisi, ona güveniyorum." Tekrar i  çekti. "Ve sanırım sana da."

Ona hiç g venmediğim için bir şey söylemedim.

Bir süre sonra soruma cevap verdi. "M ttefiklerime ve arkadaşlarıma, sahiplerinden emin olmadıkları vampirler olup olmadığını sordum. Bunun doğru olduğu yerlerde, onların seethalarını kendim ziyaret ettim. Ne olduğunu biliyordum.

Frost ... gibi kokuyordu, sanırım, gerçi işler tam olarak böyle yürümüyor. Usta bir Vampir, bir vampirin kendisinden başka biri tarafından yapılıp yapılmadığını anlayabilir. Sonunda, pratik yaparak, bir vampiri başka hangi Efendinin yaptığını söylemeyi öğreniriz. Ben de bilinmeyenlerin olduğu yerlere gittim - kendi Efendilerinin kesin olarak tanımlayamadığı biri tarafından yapılmış vampirler. Bu vakaların    nde, vampiri yapan kişi, vampiri yapan vampirle aynıydı. Frost."

Ben Marsilia'nın kendini Stefan'dan çok daha uzağa ışınlayabildiği gerçeğini özümserken o durakladı. Yakınlardaki ateşlerden bahsetmediğinden oldukça emindim.

Sadece geceleri seyahat edebilen onun için çok fazla yere gitme zamanı. Çok fazla ışınlanıyordu. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

Gerçi bu durumdan rahatsız olan tek kişi ben değildim.

"Sana minnet borçluyuz Mercy," dedi Marsilia isteksizce. "Bu insanlar kesinlikle Hardesty cadıları için casus ve daha kötüsü olarak gönderildiler. Stefan'dan bunu araştırmasını istememiş olsaydın, bu konuyu ele almazdım.

İz. Bulduklarımızı yok ettik ve şimdi o derelerdeki tüm vampirler hangi kokuyu takip edeceklerini biliyorlar. Onlar da müttefiklerine danışıyorlar. Hepsini bulacağız.

"Ayrıca şu anda hepsini yapan vampirin yerini tespit etmeye çalışıyoruz. Otuz ila kırk yıl önce aktif olduğu anlaşıyordu - yaklaşık olarak bulduğum tüm vampirlerin yapıldığı zaman. Daha yenilerini bulamadığımıza göre, o vampirden kurtulmuşuz gibi görünüyor. Ama o cadıların kendi işlerini yapabilecekleri bir Usta Vampire sahip olmalarını istemiyorum. teklif vermek."

Sadece Usta Vampirler başka vampirler yaratabilir.

"Bana çok fazla bilgi veriyorsunuz," dedim. "Karşılığında ben de sana biraz bilgi vereyim."

"Stefan'la yaptığım pazarlık bu değildi," diye beni uyardı.

"Biz müttefikiz," dedim. "Ancak bunların bir kısmının spekülasyon olduğu konusunda uyarmak isterim." "Bunu not ettim," dedi.

"Sanırım Frost vampirleri yok etmek istedi," dedim ona. "Ve kurtadamları da. Tüm bu haydut Cantrip fiyaskosunu Adam'ın Senatör Campbell'a suikast düzenlemesini sağlamak amacıyla tasarladı. Bunun bir kurtadam cinayeti olduğunun ortaya çıkacağını varsayıyoruz."

"Oysa Frost vampirleri halka tanıtacaktı," dedi. "Evet, Hardesty cinsi olduğunu fark eder etmez bunu anladık. Kurt adam bağlantısını kurmamıştım, gerçi bunun işime yarayıp yaramayacağını bilmiyorum." O cadılardan bu kadar korktuğunu bilmeseydim daha etkili olabilecek bıkkın bir ses çıkardı.

Stefan'ı -ve muhtemelen tüm vampirlerini- korunmak için seethe'ye girmeye zorladı. "Pis cadılar."

"Seethe'nizde güvende olduğunuzdan emin misiniz?" diye sordum.

"Wulfe elimizde, Mercy, ama endişen için teşekkür ederim," dedi kuru bir sesle.

"Üç Şehir'de Hardesty cadılarından kaç tane olduğunu biliyor musun?"

"Bunu goblinlerine sormalısın," dedi. "Ama sana sadece iki kişi olduklarını söyleyeceklerdir. Elizaveta'nın yavrularının yanına taşınmadan önce birkaç günlüğüne bir otele yerleşmişler."

"Huh," dedim. "Adam'ın adamları onları bir karavan parkında bir karavanda tutuyorlar- gerçi taşındılar."

"Bu bilgiyi adamlarıma vereceğim," dedi. "Belki yardımcı olabiliriz. Karavanın bir tarifi var mı?"

"Adam arayacak," dedim ona. "Aramasını söyleyeyim mi?"

"İşe yarayabilir." Durakladı. "Hardesty cadıları hakkında bir söz vardır, çiftler halinde seyahat ederler. Onlar hakkında pek bir şey bilmiyorum Mercy, gerçi bunu düzeltiyorum. Radarımın altında kaldılar. Ana üslerine daha yakın olan seetheleri araştırdım. Onlara yakın yaşayan vampirler onlar hakkında konuşmak istemiyorlar ya da konuşamıyorlar. Ama Kentucky'den bir vampir bana bu tüyler ürpertici, biraz da saçma dizeyi söyledi."

Wulfe'un sesi araya girdi. *"Teker teker, ikişer ikişer Hardesty cadıları geçiyorlar. Bir lanet fırtınasıyla, kitaplarından sesleniyorlar; kanınızı içecek ve kemiklerinizi yiyecekler."*

"Hmm," dedi Marsilia ardından gelen sessizlikte. "Sen söyleyince kulağa çok daha korkunç geliyor, Wulfe."

"Çünkü başlangıçta daha korkutucuyum," dedi.

"Size sunabileceğim başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu. "Stefan iyi mi?"

Stefan kızgın ama öfkeli olmayan bir sesle onaylar gibi homurdandı. Bunu (muhtemelen) bir tıkaç ve bir telefon filtresiyle aldığımı düşünürsek oldukça etkileyici iletişim becerileri.

"Başka sorularım olursa sizi arayabilir miyim?" diye sordum. "Elbette" dedi.

"Minnettarım," dedim ve telefonu kapattım.

"Bu Frost karakterinin şu anda olanlarla ne ilgisi var?" diye sordu o bölümde burada olmayan Sherwood.

"Bence tam tersi," dedim. "Frost'un arkasında bu cadılar vardı. Ve şimdi yine bizimle uğraşıyorlar."

"Vampir onlardan korkuyor," dedi Sherwood usulca.

"Ben de öyle," dedim. "Keşke Adam'ın nerede olduğunu bilseydim."

Kyle ve Zack yaklaşık yirmi dakika sonra ellerinde bavullarla geldiler.

Zack, "Kyle'a bunun bir toplantı çağrısına benzemediğini söyledim. Bu daha çok bir toplantıya benziyordu. Ve toplantılar bazen gece boyunca devam eder." "Warren ve Zack yine birlikte futbol izliyorlar," dedi Kyle, yanağını hafifçe öptü. "Zack'in spor benzetmeleri yapması kaldı."

"Tamam," dedim. "Toplanmanın toplantıdan ne farkı var anlamadım."

"Toplantı sıkıcıdır," dedi küçük bir kız yanımdan geçerken.

Altı yaşlarındaydı ve elinde muhtemelen oturma odasında mızızlandığını duyabildiğim bebek için bir biberon taşıyordu. Bebek Luke ve Luke'un karısı Libby'ye aitti. Ama altı yaşındaki çocuğun Kelly'den olabileceğini düşündüm. Bir kurt adam için alışılmadık bir şekilde, Kelly'nin on iki yaşın altında dört çocuğu vardı.

"Ve bir araya geldiklerinde tüm erkekler birbirlerinin kıklarını sıvazlıyor," diye kendini beğenmiş bir şekilde sözlerini tamamladı.

"Makaya," diye seslendi Kelly'nin karısı Hannah, alaycı bir öfkeyle. "Herkesin içinde 'popo' yok."

Küçük kız kıkırdadı ve aceleyle uzaklaştı.

Kyle ve Zack onu özlem ve eğlence karışımı tepkilerle izlediler. İkisi de. Ama Zack'in gözleri daha hüzünlüydü.

"Kimsenin kığını okşamayacağım," diye ilan ettim.

Makaya'nın sesi, "Mercy 'popo' dedi anne. Ben neden 'popo' diyemiyorum?"

"Teşekkürler Mercy," dedi Hannah. "Bana böyle yardım ettiğin için her zaman minnettarım." Muhtemelen Makaya'ya, "Mercy yaşlı. Yaşlı ve yetişkin. Annesi ona toplum içinde 'popo' dememeyi öğretmedi ve şimdi değişmek için çok yaşlı. Zavallı Mercy."

Hiç saygı görmüyorum.

"Toplantı sıkıcıdır," dedi Zack. "Ve Adam'ın toplantıya çağırdığı on kişiden dokuzunda, toplantının kendisi aptalca davranan birine verilen bir cezadır. Akran baskısı genellikle o kişinin o aptalca şeyi bir daha yapmamasını sağlar. İnanılmaz derecede etkili ve bunu yapan başka bir Alfa kurtadam görmedim."

"Ordu eğitimi," dedim.

"Toplanma," diye devam etti, "başınız belada olduğunda yaptığınız şeydir, ancak sizi beladan kurtarabilecek bir planınız vardır. Ama hepiniz güvenli bir yerde bir araya gelmelisiniz ki düşman ne yapmaya niyetlendiğinizi bilmesin."

"Evet," dedim, Kyle'ı kapının eşiğinde gördükten sonra kalkan dünyanın ağırlığının bir gümbürtüyle omuzlarıma geri düştüğünü hissederek, "Bir sorunumuz olduğundan bile emin değilim-"

"Cadılar," diye seslendi Sherwood bodrumdan. On beş yaşından küçük tüm çocukları (ikisi) video oyunları oynamaları için aşağı indirmişti.

"- *acil* bir sorun," dedim. Sonra bir an zihnimde bir şey canlandı.

"Mercy?" diye sordu Zack.

Başımı salladım. "Önemli bir şey değil. Sadece dün gece gördüğüm bir rüyaya geri dönüş. Ne hakkında rüya gördüğümü hatırlamadığımı düşünürsek bu oldukça aptalca." Bilinçli olarak hatırlamıyor olabilirdim, ama bir şeyler kıpırdanmaya çalışıyordu.

"Bu bir Coyote rüyası mıydı?" diye sordu Zack.

Şaşırmış bir bakış attım. "Evet," dedim - oysa niyetim hayır demekti. Ve öyleydi de. "Kahretsin," dedim. Ve hala ne hayal ettiğimi bilmiyordum.

Telefonum çaldı. Cebimden o kadar hızlı çıkardım ki, eğer bir kibrit olsaydı pantolonum yanardı. Ama arayan Adam değildi.

Yeşil düğmeye bastım. "Mike Amca?" Dedim.

"Ruth Gillman bize bara geldi," dedi Mike Amca bana ciddiyetle. "En iyisi sen de gel Mercy ve söyleyeceklerini dinle."

"Telefonu ona ver," dedim.

Bir duraklama oldu ve Ruth'un arka plandaki tedirgin sesinin "Yapmayacağım, yapmayacağım, yapmayacağım" dediğini duyabiliyordum.

Mike Amca'nın sesi kuruydu. "Duydunuz mu? Bize tek söylediği 'Hepsi öldü. Mercy'ye söylemeliyim.' Benim oldukça eğitilmiş görüşüme göre, o lanetlendi. Eğer gelirsen, senin güvende olduğundan emin olacağız."

Ama ben olsam Adam'ı ya da arkasını kollayabilecek birini getirirdim. Bu olaydaki pek çok şey tuzak gibi kokuyor."

"Hepsi öldü" dediğinde bir an panik atak geçirdim ama sürü bağları hâlâ yerinde ve sağlıklıydı. Onlardan başka bir şey anlayamadım, çünkü bağlar benim için oldukça isabetli ve yanlış, eş bağımı bile.

"Tamam," dedim, sesimde hiçbir panik parıltısı olmadığını keşfetmenin mutluluğuyla. "Hemen geliyorum."

Telefonu kapattım.

"Hayır," dedi Sherwood.

"Hayır," dedi Zack.

İkisine de kaşlarımı kaldırdım. "Siz benim patronum değilsiniz," dedim onlara. "Ben sizin patronunuzum."

Kyle'a döndüm. "Bir ipucumuz var," dedim ona. Bir kurt adamın duyularına sahip değildi, bu yüzden bir übereavesdropper olamazdı.

"Duydum," dedi ve benim şaşkın bakışlarım karşısında devam etti, "Mike Amca'nın sesi taşıyor."

"Sen de benim patronum değilsin," dedim.

Ellerini kaldırdı. "Ben senin yanıdayım. Gidip onunla konuşmalısın." Sherwood'u işaret ettim. "Seni benimle gelmen için seçiyorum."

Joel ısrarla havladı.

"Yanımda olmanı çok isterdim," dedim. "Ama burayı savunmasız bırakmayı göze alamam. Herkesi güvende tutmak için sana ve Zack'e ihtiyacım var. Kyle." Ona döndüm. "Yetki sende."

Joel'in çenesi onaylayan bir sırıtışla düştü. "Ben kurt adam değilim," dedi Kyle.

"Belki değil ama herkesi hizada tutacak kadar baskınsın." "Merhamet mi?" Libby mutfak kapısında durmuş, bebeğini kucağına almış şişesinden içti. "Adamlarımız," dedi. "Başları belada mı?"

Rahatsız bir şekilde omuz silktim. "Bilmiyorum. Hepsinin telefonlarını kapatması hoşuma gitmedi. Adam böyle yapmazdı."

"Ne yapabilirim- Geri kalanımız ne yapabilir?"

"Burada kal," dedim. "Güvende kal. Ve eğer kurtlarınızdan bir çağrı alırsanız, bana haber verin."

Sherwood sürmek için ısrar etti. Onu geri çevirebilirdim ama onun arabasını alacaktık; dört yıllık bir Toyota olan bu araba, benim Jetta'mdan daha fazla gidip gelecekti.

Yine de ısrar edebilirdim, çünkü kurtların hiçbirinin benim yanımda maço saçmalıklar yapmasına izin vermeme gibi bir prensibim vardı, ama o bir durumdaydı. Gerginliğinin ve korkusunun kokusunu alabiliyordum - soğuk terler döküyordu, kurtadamların yanında asla iyiye işaret değildir. Korkmuş kurtadamlar şiddete çok daha yatkındır. Eğer araba kullanmak ona kontrol yanılsaması veriyorsa, buna izin verebilirdim.

Ve Jetta'mın hala tek bir işlevsel koltuğu vardı.

Geç değildi, bu yüzden Mike Amca'nın yerinde bu kadar az araba olmasına şaşırdım. -Ve *kapalı* tabelasının yandığını. Sherwood sırtı bana dönük dururken kapıyı çaldım.

"Kim değil ki?" diye tısladı Kinsey.

"Mercy ve Sherwood," dedim ona.

Kapı açıldı ve hobgoblin, bar çalışırken giymek zorunda olduğu kıyafetlerden kurtulmuş bir halde bize içeri girmemizi işaret etti. "Gelin, gelin," dedi. "Çabuk olun. Böyle bir gecede kapıyı açık bırakmak istemeyiz."

Sherwood yanımdan geçerek içeri ilk o girdi. Yanından geçerken Kinsey'e özür dileyen bir gülümseme verdim.

Barda müşteri yoktu ve çoğunlukla çalışanlar da boştu. Odaları temizlemek ve ertesi günkü iş için hazır hale getirmekle uğraşan bir avuç fae vardı.

"Erken kapandı," dedi Kinsey, kararlı adımlarla bizi yönlendirerek. "Eğer cadılar bunu avlıyorsa, efendi burada kendini koruyamayacak kimseyi istememiştir."

"İyi karar," dedim ona.

"Benim değildi," dedi. "Ama katılıyorum. İşte buradasın, tam şu kapıdan geçeceksin. Efendi onu ofisinde tutuyor. Geçin, soldaki ilk kapı. Ben burada kalacağım, ilk savunma hattı. Onları güvende tut."

Her zaman sevdiğim ama daha küçük fae'lerle kategorize ettiğim hobgoblin'in, Mike Amca'nın kötü şeyleri dışarıda tutmak için güvendiği kişi olduğunu fark ettim.

Sherwood yine önce kapıdan geçti ama bu sefer kapıyı benim için o açtı. Bu zarif bir işlemdi ve bunu daha önce yapmış gibi görünüyordu. bir ya da iki kez. Pek çok kurt adam şu ya da bu şekilde koruma olarak çalışır, ancak hepsi nasıl koruma olunacağını bilmez.

Mike Amca ve Ruth'u bulmak için Kinsey'nin tarifine ihtiyacımız yoktu; tek yapmamız gereken onun ağlama sesini takip etmektir.

Ofisine girdiğimizde Mike Amca başını kaldırarak, "İşte böyle," dedi. Ruth'u büyük deri bir koltuğa oturtmuş, yanına diz çökmüş ve kolunu yarı koruyucu yarı kısıtlayıcı bir şekilde Ruth'un omuzlarına dolamıştı.

Ofis, büyük bir masa ve bir duvar dolusu dosya dolabını barındıracak kadar genişti ve yine de altı büyük uyumsuz ama rahat görünümlü sandalyeler. Senatör Campbell ile tanıştığımız ofisin neredeyse iki katı büyüklüğünde ama çok daha uyuz bir ofis.

"Hepsi öldü," diye ağladı Ruth, elleri yüzünün önünde, gördüklerine dayanamıyormuş gibi. Bu bana garip bir şekilde *Doctor Who*'daki ağlayan melekleri hatırlattı. "Mercy'ye söylemeliyim."

"Bir mesajla gönderildi," diye mırıldandı Mike Amca. "O yapamaz büyük bir çaba sarf etmeden ondan sapabilir. Ona başka ne yaptıkları konusunda biraz endişeliyim."

Onu daha iyi kavradı, sonra bana başını salladı.

"Buradayım," dedim ona.

Aniden doğrulunca ağlaması kesildi. Bana doğru hamle yaptı ama Mike Amca onu hareketsiz tuttu.

"Yaşıyor," dedim, rahatlamıştım. Hamlesi onu emin olmak için yeterince yaklaştırmıştı.

Başını salladı. "Kasabada dolaşan tüm zombiler göz önüne alındığında bizim de ilk düşüncemiz buydu. Bazıları bir süre için çok canlı görünebiliyor. Bu bana, adamlarımın dün bir köpek sürüsünün icabına baktığını size söylemem gerektiğini hatırlattı."

"Hepsi öldü," dedi bana dikkatle, sanki Mike Amca'yı hiç duymuyormuş gibi.

"Onu bir baskı altında tutuyorlar," dedi bana. "Sanırım var gücüyle savaşıyor."

"Kimler öldü?" Ben sordum.

Sürü değil, bu kadarından emindim. Ruth'un yüzü ürkütücü bir şekilde hareketsizleşti ve sesi arka beynimde uyarı sinyalleri gönderen bir monotona dönüştü. "Senatörle birlikte çalışma odasıydım. İki kadın, olağanüstü güzellikte tanrıçalar odaya girdiler, güvenlik ekibimiz onlara kraliçelerine eşlik eden şövalyelermiş gibi eşlik ediyordu."

Bana paniklemiş bir bakış attı. Ani duygu patlamasının etkisi biraz şizofrenikti - sanki cadıların onun üzerinde açıkça kurduğu hakimiyetle savaşıyor, ancak kontrolü tekrar kaybediyordu.

"Senatör onlara kim olduklarını sordu ve o, İhtar-"

Bu kelimeyi daha önce de duymuştum. "İhtar nedir?" Gerçekten bilmek istiyordum ama aynı zamanda sorulara cevap vermesine izin verilip verilmediğini de görmek istiyordum. Özellikle de Ruth Gillman'ın cevaplayamayacağı bir soruyu.

Söylemesini istedikleri cümleleri önceden yüklemişler miydi? Yoksa aktif olarak kontrol ediyorlar mıydı?

Sözün ortasında durdu ve birkaç kez nefes alıp verdi. "Karanlık tanrıça," dedi, "ölüm tanrıçası."

"Kibir," diye homurdandı Mike Amca. "Neden tüm cadılar yanlarında bu kadar çok kibir taşıyor?"

"Bir kukla gibi," dedi Sherwood sessizce.

Ona baktım. O da onu aktif olarak kontrol ettiklerini düşünüyordu. I Sanırım bu bilgiyi ona onlar vermiş olabilirdi ama burada olmaları daha muhtemel görünüyordu. Sherwood'un yüzü bir şeyle gerilmişti: korku ya da öfke. Belki ikisi de.

Ruth'un da bunu bilip bilmediğini merak ettim. Gözlerini bu yüzden mi kapatıyordu?

"İhtar Afrodite gibiydi," dedim. "Aşk, seks ve bahar tanrıçası, değil mi?"

Ruth gülümsemeye başladı; gülümsemenin patlamaya çalıştığını görebiliyordum ama kaybolmuştu. Gülümsemenin kime ait olduğunu anlayamadım çünkü Ruth'u yeterince tanıımıyordum.

"İhtar cadılar meclisinin sağ koludur," dedi.

"Artık kovan falan yok," diye hırladı Sherwood. "Sadece uydurma girişimler. On üç aileden gelen cadılarınız yok."

"On," dedi kızgınlıkla, sanki adamın sözleri gururunu incitmiş gibi. "Elizaveta'nınkilerden birini alacaktık. Böylece on bir kişi olacaktık. Ama hiçbiri yeterince güçlü değildi."

Elizaveta'nın peşinde miydiler?

Kara büyü yaptığını öğrenmeden önce, onlara asla katılmayacağını söyledim, özellikle de ailesini öldürdükten sonra. Ama belli ki Elizaveta'yı düşündüğüm kadar iyi tanıımıyordum.

İşleri öyle ayarlıyorlar ki kazanmaları için pek çok yol var, Elizaveta bize söylemişti. Elizaveta'nın onlara katılmasını sağlamak da bu olası kazançlardan biri miydi?

Bir süre sonra konuştum ve Ruth'un sözünü kestiğimde söylediği sözleri aynen tekrarladım. "Senatör onlara kim olduklarını sordu ve o, İhtar-"

"-ve o, İhtar, Ölüm'ü getirdi ve herkes onun gücüne yenik düştü," dedi Ruth, ilk dört kelimeyi benimle aynı anda söyleyerek. Bu kelimelerin ezbere olduğunu düşünmüştüm. Daha önce ona bastırdıkları bir şeydi, aktif olarak besledikleri bir şey değil. Gerçek insanlar bir şeyi her söylediklerinde aynı kelimeleri kullanmazlar.

"Onun şanı için öldüler," dedi Ruth. "Senatör ve ben hariç hepsi. Senatörü aldılar ve beni bir kayıt yapmak için bıraktılar. Benim telefonum."

Çantasına uzandı ama Mike Amca ona dokunmasını engelledi. Sherwood elini çantaya soktu ve üstte duran telefonunu çıkardı.

"Kilitli değil," dedi.

Mike Amca ve benim görebileceğimiz şekilde eğdi ve fotoğraf galerisine baktı. Çoğunu tanımadığım on cesedin resimleri. Spielman oradaydı. Gözünün etrafındaki deri hâlâ morarmıştı. Spielman'ı severdim. Benim katıldığım toplantıda olabilecek birkaç kişi daha vardı. Hiçbiri benim sürümden değildi.

Sürü bağları canlı olsa da, ölümler arasında sürüden birini görmeyi bekliyordum. Cadılar beni dehşete düşürüyordu - kısmen de güçlerinin sınırlarını tam olarak anlayamadığım için.

"Sanırım hâlâ hayatta olabilirler," dedi Sherwood. "Eğer ölü taklidi yapmaları için bir neden bulabilirseniz."

"Ben . . . Evinize gidecektim. Adres arabama programlanmıştı," dedi Ruth, tamamen farklı bir sesle, kendi sesiyle. Sonra nefes almakta zorlanıyormuş gibi soluk soluğa kaldı. "Onun yerine buraya geldim. Fae'lerin yardım edebileceğini düşündüm."

Mike Amca'ya baktım.

"Büyüklerden bazıları belki, ama cadılık daha çok Underhill'in büyüüne benziyor. Fae'lere pek iyi cevap vermez."

"Sherwood?" Ben sordum.

Ruth'un alnında ter birikti ve Mike Amca'nın ellerini kavradı. "Gitmeme izin verme," diye fısıldadı soluk soluğa. "Saldırmam gerekiyordu. Bir bıçak var. Bir bıçak."

"Buraya geldiğinizde almıştık," diye mırıldandı. "Artık bıçak yok."

Ondan olabildiğince uzakta duran Sherwood'a döndüm, gözleri vahşiydi ama kurt gibi değildi. Sherwood'u öldüren kurttu.

Zombi diye düşündüm. Adam hatırlamak istemedi.

Elizaveta'nın burada olmasını isterdim. Sayılır. Wulfe?

Elizaveta'yı meclisleri için istiyorlarsa, Wulfe için de ağızları sulanırdı. Hangi cadı kanı soyunu taşıdığını ya da onun yerine büyücü olup olmadığını bilmiyordum. Ama simit gibi bükülmüştü ve çok büyük bir gücü temsil ediyordu. Genel olarak, burada olmaması muhtemelen iyiydi.

"Sherwood," dedim. Sesim sessizdi ama içinde otorite vardı.

Adam'ınki değil, fark ettim çünkü eşimle aramızdaki bağ, onu çekmeye çalıştığımda soğuk bir yağla doluymuş gibi -halsiz ve isteksiz-hissediyordum.

Panikle tekrar Adam'a uzandım ve aramızdaki bağ iletişimsiz ama sağlıklı olmaya geri döndü. Belki de sadece kötü büyülü bir sisin tam ortasında olduğum için böyle olmuştu.

Her halükarda, şu anda Adam için endişelenmeyi göze alamazdım. Bu endişeyi bir kenara bıraktım. Şu anda cadılar tarafından büyülenmiş iyi bir kadınla uğraşıyorduk.

"Mercy, solunumu durup duruyor," dedi Mike Amca. "Elimizden geleni yaptık zaten. Lanetlendiğini anladığımız anda her zamanki tuz ve çemberleri denedik. Hiçbir etkisi olmadı. Genellikle tuz ve çemberler her şey."

Sherwood sırtını hâlâ kapıya dayamış bir halde, "Onun kanını almışlar," dedi. Gözleri kurda dönmeye çalışıyordu ama buna karşı koyuyordu. "Kan büyüsünü engellemek daha zordur."

Sherwood Post'a ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olan-

"Kurt," dedim, onunla aramdaki sürü bağını çekiştirerek.

Sherwood sanki bu çekim fizikselmiş gibi sarsıldı. Sonra başını bana doğru çevirdi ve hırladı; bu kez gözleri kurt gibiydi.

"Sherwood," dedim açıkça. "Düzelt onu." Gözlerimi ondan ayırmadan Ruth'u işaret ettim. "Onu iyileştir ve sonra dışarı çıkıp birkaç cadı avlayalım."

Bunu neden son söylediğimi bilmiyordum. Sherwood kesinlikle dışarı çıkıp cadı avlamak için hiçbir istek göstermemişti, cadıları yok ettikten sonra bile.

Belli ki tanıdığı birinin bedeninden yapılmış zombi kurt adam.

Altın gözleriyle bana baktı ve homurdandı, "Bitti."

Çok ileri gittiğimden ve onun değişmeye başlayacağından korkuyordum. Ama Adam'dan otorite alamadığım sürece o kadar baskın değilim ve aramızdaki bağ inatla durgunlaşıyordu.

Sherwood Mike Amca'ya baktı ve gürledi, "Bana tebeşir ya da kalem lazım. Bir mum ve bir bıçak."

Mike Amca masasına gitti ve bir çekmeceyi açarak içinden bir parça tebeşir, bir kurşun kalem, çekmeceye sığacak kadar küçük bir mum ve gümüş bir bıçak aldı. Bıçağa şöyle bir baktı ve yerine koydu.

Diğer her şeyi, protez bacağını garip bir şekilde uzatarak Ruth'un yanında diz çökmek için kapıdan çıkan Sherwood'a teslim etti. Ruth ise iki elini boğazına dayamış, gözlerinden yaşlar süzülerek yavaşça kıvranıyordu.

"Neden bıçağı ona vermedin?" diye sordum.

"Bu, cadının Ruth'a seni öldürmesi için verdiği athame'di," dedi Mike Amca. "Çekmeceme nasıl girdiğini bilmiyorum, çünkü bu koyduğum yerde. Bu şartlar altında, onu bu iş için kullanmamanın en iyisi olacağını düşünüyorum."

"Elimde kesici aletim var-" diye başladım.

Mike Amca başını salladı. "Ne kadar iyi olursa olsun, bir paladan daha iyi bir şeyim var." Kemerindeki keseden yıpranmış bir çakı çıkardı ve Sherwood'a verdi, o da kaşlarını kaldırarak çakıyı aldı.

"Söz veriyorum, bu amaç için sadece bir çakı. Dikkatli ol kurt, keskindir."

Bu Sherwood için yeterli görünüyordu. Tebeşiri aldı ve Mike Amca'nın çimento zeminine semboller çizmeye başladı.

Bacak yine yoluna çıktı ve bir hırıltıyla protezin bileğine bir şey bastırdı ve o kadar az sorunla çıkardı ki, bir şey kırdı ve geri takmakta zorlanacak mı diye merak ettim

açık. Özellikle de onu sinir bozucu bir hızla odanın diğer ucuna fırlattığı için. Metal dosya dolaplarından birine çarptı ve bir göçük bıraktı.

Dizi kendisine ait gibi görünüyordu ki bu beni şaşırtmamalıydı. Kurt adam formundayken bacağının büyük bir kısmı eksikti ama bir insanın dizi, kurdun bacağının daha yukarısında bulunan boğum eklemine denk geliyordu.

Bacak halledildi, Sherwood çekmeye devam etti. Ben olsam Hareket ettiği hızda yazmakta zorlanıyordu ve Latin alfabesindeki bir harften çok daha karmaşık şeyler çiziyordu. Daha önce bir kurt adamın gelişmiş hızını çizim yapmak için kullandığını hiç görmemiştim.

Ruth'un nefes alış verişini garip bir şekilde kesilmişti. Bir ya da iki dakika nefes almıyor, sonra durana kadar biraz soluk alıp veriyordu.

tekrar nefes alıyordu. Nefes alıp verirken sudan çıkmış balık gibi çırpınıyordu. Eli Sherwood'un tebeşirle çizdiği sembollerden birine çarparak sürtündü.

Sherwood tekrar yapmadan önce kolunu yakaladı. Bana baktı. "Onu bağlayabilir misin? Bir daire çiziyorum."

"Bağlara gerek yok, sanmıyorum," dedi Mike Amca. Yaşlı fae Ruth'un omzuna dokundu. Ruth hareket etmeyi bıraktı.

"Bu çalışmana zarar verir mi?" diye sordu Sherwood. "Kollarını, bacaklarını ve sırt kaslarını tuttum. Her ihtimale karşı onu biraz yere bağladım. Senin işine karışmasını istemeyiz ama nefes alabiliyorsa alabilmesini istiyorum."

Sherwood sanki benim göremediğim bir şeyi görebiliyormuş gibi Ruth'a baktı. "Hayır," dedi Sherwood'un insan bedenindeki kurt. "Her şey yoluna girecek. Güzel."

Teşekkür etmedi. Mike Amca ne kadar yardımcı olmuş olursa olsun, bir fae'ye teşekkür etmekten daha iyisini bilecek kadar akıllıydı.

Ruth'un bozduğu sembolü düzeltti, sonra işine geri döndü. Tebeşir parçası çok küçüldüğünde, Sherwood kalemi aldı - yağlı kalem olduğunu görünce onaylayarak homurdandı. Ama "Bu uzun sürmeyecek ve lanet olası şeyi açacak vaktim yok" dedi.

"Kalem mi tebeşir mi?" diye sordu Mike Amca.

"Bir düzine varsa kalem, böylece onlarla uğraşmak zorunda kalmam."

Mike Amca çekmeceye geri döndü ve bir avuç dolusu kalem çıkardı -Ve gümüş bıçağı. Kaşlarını çatarak athame'e baktı, bu kez onu elinde tutuyordu. Sherwood'a kalemleri verecek kadar yaklaştığında Ruth'un gözleri açıldı ve gümüş bıçağa odaklandı.

"Şunu bizden uzak tut," diye hırladı Sherwood. "Onunla sonra ilgileneceğim." Ruth ne zaman nefes almayı bıraksa, kafamın içinde saniyeleri sayıyordum. Nedeninden emin değildim; bir insanın nefes almadan ne kadar dayanabileceğini gerçekten bilmiyordum. Hava. Ama bana öyle geliyordu ki, önceki bölümlerden çok daha uzun süredir nefes almıyordu.

Sherwood da dikkatini vermiş olmalıydı. Elini onun alnına koyacak kadar uzun süre resim yapmayı bıraktı.

"Nefes al," dedi.

Bir nefes çekti ve bıraktı.

"Tekrar," dedi.

Kadın bunu başardığında, adam çizim yapmaya geri döndü.

"Bunu çok sık yapmamalısın," diye mırıldandı -sanırım bana- ama bu kendi kendine de olabilirdi. "Yoksa burada yapmaya çalıştığım şeyi bozarım. Yine de, ben

Bu arada ölürse bunun bir faydası olmaz herhalde."

On kurşun kalem, tıpkı bacağına atıldığı gibi atılmıştı; tıpkı yoluna çıkan sandalye gibi. Dosya dolabı başka bir çentik daha aldı -Bu ilkinden daha büyüktü. Mike Amca "Kurtadamlar" gibi bir şeyler mırıldandı ama kırık olduğu belli olmasına rağmen sandalye konusunda çok da mutsuz görünmüyordu.

Sherwood kalemleri tekrar değiştirmek zorunda kalmadan önce daireyi tamamladı. Sonra mumu yaktı.

Bunu bir *kelime* söyleyerek yaptı; tam olarak anlayamadım, ancak oldukça İngilizce olmadığından emindim. Ama sesi duyunca bir sihir patlaması oldu ve mum fitili yanmaya başladı.

Mumu yan tuttu ve balmumunun, yağın mumun tabanı büyüklüğünde bir daire oluşturduğu bir yere damlamasına izin verdi. Yerde yeterince yumuşak balmumu olduğunda, mumu içine yerleştirdi ve balmumunu kullanarak

mumu dik tutmak için bir tutucu oluşturun.

Mike Amca'nın bıçağını aldı ve açtı. Kaşlarını çattı ve bir elinde gümüş athame ile odanın uzak ucuna taşınmış olan Mike Amca'ya temkinli bir bakış attı.

"Bugün sadece bir bıçak," dedi Mike Amca. "İstedğini yapacaktır." Elindeki athame'i oynattı. "Bu o kadar işbirlikçi değil. İşin bittiğinde onunla çabucak ilgilenmek isteyebilirsin. Görünüşe göre içinizden birinin - muhtemelen Mercy'nin- tadına bakıyor."

"Ruth," dedi Sherwood, bir an için bıçağa bakarak. "Bunun Ruth'u öldürmesi gerekiyordu." Yine, benim göremediğim bir şeyi görebildiği izlenimine kapıldım. Sanki büyüünün desenleri onun gözlerinin algılayabildiği bir şeydi. Benim koku ve ensemdeki kıl yöntemimden daha doğru gibi görünüyordu.

Sherwood, Mike Amca'nın çakısını kullanarak elinin arkasındaki kesiği açtı ve kanını çemberin kenarına boylu boyunca damlatırken bıçağı ileri geri hareket ettirerek açık kalmasını sağladı. Bu Kendini dengelemek için iki elini de kullanamadığı ve eksik bacağı dengesini bozduğu için daha da zorlaştı.

"Bu daha kolay olurdu," diye homurdandı, beceriksizce sürünerek, "eğer astarı ve pimi lanet olası bacakla birlikte çıkarmış olsaydım."

Ayağa kalktım ve onu dengelemeye yardımcı olmak için elimi dirseğinin altına koydum. "Bunun yardımı oluyor mu?"

"Evet," dedi ve sonra dikkatini yaptığı işe verdi.

Kan damlayan çemberiyle tekrar muma ulaştığında, bir kuyu kazdı. Bıçağı biraz daha derine sapladı, çekti ve kanayan elini Ruth'a doğru salladı. Kanının damlaları Ruth'a değerken üç şey söyledi. Kelimelerden çok müzik notalarına benziyorlardı, ama tek bir notadan daha karmaşıktılar, sanki insan gırtlığıyla bir akor oluşturabiliyordu.

Bir an için hiçbir şey olmadı.

Bu tam olarak doğru değildi. O kan damlalarını Ruth'a değdirdiği anda kara büyüün iğrençliğinin ya da benim öyle hissetmemin ortadan kalkması dışında hiçbir şey olmadı. Elbette çok fazla büyü vardı, ama sadece çok azı kara büyü gibi hissettiriyordu.

Mike Amca'nın elindeki bıçağa bakıyordum ve bu yüzden ilk kısmı kaçırdım. Mike Amca'nın sertleşmesine ve Sherwood'un elimin altında biraz gevşemesine neden olan küçük hareketi.

Çembere baktığımda Ruth'un ağzı çoktan açılmıştı. İlk çığlık neredeyse hiç ses çıkarmadı - çünkü ses çıkaracak havası yoktu. İkinci çığlık daha da sessizdi, tüm vücudu çığlık atma çabasıyla titriyordu. Mike Amca'nın büyüyle vücudunu hareket ettirebilseydi, sanırım bunu yapardı ama tek yapabildiği ağzını ve göğüs kafesini hareket ettirmektir.

Gözlerim doldu ve parmaklarımı Sherwood'un omzuna gömdüm - çünkü ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey, hiçbir lanet şey yoktu.

çemberi kırabilir (belki bunu yapabilirim) ve Sherwood'un tüm çabalarını boşa harcayabilirim.

Üçüncü çığlık sessizdi. Ruth'un güzel koyu renk gözlerinin köşelerinde kan toplandı ve ağzından akarak beyaz dişlerini kırmızıya boyadı.

Sherwood olduğu gibi kaldı, çemberin yakınında çömeldi - hazır İşler düşündüğü gibi gitmezse müdahale edecekti. Gerekirse daha hızlı hareket edebilmesi için onu bıraktım ama o sadece bekledi.

"İşte bu yüzden büyücülerden nefret ediyorum," dedi Mike Amca, sesi çemberdeki olaylarla yavan bir tezat oluşturuyordu. "İçlerinde çok fazla kan

işler." Sesi belli belirsiz onaylamıyor gibiydi.

Sherwood başını kaldırdı. "Ve Fae'ler çok naziktir."

"Hayır," diye onayladı Mike Amca. "Çoğunlukla daha kötüyüz ama bu kadar dağınık değiliz."

Sanki çember sihrin yanı sıra içindeki havayı da tutuyormuş gibi, kan kokusunu ya da başka bir şeyin kokusunu alamıyordum. Zarif ve düzenli Ruth Gillman bu anı hatırladığında mutlu olmayacaktı ama umarım hayatta olacaktı.

Ruth'un ağzı daha da açıldı ve kan, parlak atardamar kanı dışarı fışkırdı, vücudunu hareket ettiremeden yattığı daireyi sular altında bıraktı. Kan Sherwood'un çizimlerinin kenarına geldi ve sanki tebeşir ve kalem geçemeyeceği yükseltilmiş bir çıkıntıymış gibi durdu. Sherwood'un çalışmasına dokunduğu yerde grimsi siyaha dönüştü. Daha önce kan gördüğüm bir renk değildi.

Sıvı inanılmaz bir şekilde artmaya başladığında, algılayamayacağım şeyleri bölmek için sessizce dedim ki, "Başını kaldıramazsa bunun içinde boğulacak. Devam ederse de kanı akacak."

"Sabır." Sherwood bana okuyamadığım hızlı bir bakış attı. Belki de onu kurtarmaya çalışmayacağımdan emin olmak istiyordur diye düşündüm. "Ve bu kan onun kanı değil. Şey, hayır, onun kanı ama çoğalıyor. Klonlama da diyebilirsiniz. Ama ben olsam yapmazdım."

Mike Amca kuru bir sesle, "Bu da mantıklı," dedi.

"Sen olsan nasıl söylerdin?" diye sordu Sherwood. Sherwood'un kurdu, diye düşündüm ve sesine biraz hırıltı kattı.

Mike Amca sinsice gülümsedi. "Sihirli kan."

Sherwood homurdandı. "Sanki hiç kan değilmiş gibi ya da onunla güçlü bir şey yapabilirmişsin gibi konuşuyor." Durakladı. "Ama kan olduğu için, hatta onun kanı olduğu için, sanırım bu yeterince doğru."

Tam olarak şaka yapmıyor olabilirlerdi. Ama ikisi de Ruth'u dikkatle izliyordu.

"Nefes alıyor," dedim.

Ruth hâlâ kan kusuyordu (ve son zamanlarda yediği ya da içtiği diğer her şeyi) ama spazmlar arasında nefes alıp veriyordu.

Sherwood başını salladı. "Bu çok çirkin bir iş. Muhtemelen bu büyüü bozmanın daha insancıl bir yolu vardır ama ben bilmiyorum. Belki kendi alanımda kendi başıma olsaydım ..." Başını salladı ve bu düşünceyi tamamlamadı.

Çembere çok yaklaşmamaya dikkat ederek öne doğru eğildi. "Zavallı Sevgilim," dedi. "Özür dilerim, özür dilerim. Zor olduğunu biliyorum. Ama birazdan iyi olacaksın. Söz veriyorum en kötüsü geride kaldı."

Kan ve dehşetin yatışması on ya da on beş dakika sürdü. Sherwood, hâlâ benim göremediğim bir şeyi izliyordu, "İşte şimdi oldu," dedi.

Parmaklarını şıklattı, mum söndü ve oda aniden çemberdeki her şeyin, kan, kusmuk ve diğer şeylerin kokusuyla çiçek açtı - her şeyin altında yatan dehşetin ve dağılan kara büyüünün ekşi kokusu. Sherwood'un işaretleri tarafından tutulan sıvılar üzerlerinden kayarak aktı. Ancak karmaşa sadece büyülü olmayan maddelere indirgenmiş gibi görünüyordu, bu yüzden çok uzağa akmadı.

Mike Amca tekrar başladı ve Sherwood tersledi, "Bıçak. O bıçak Ruth'tan uzak durmalı."

Mike Amca bıçağa ilgiyle baktı.

"Hah," dedi. "Bende olduğumu unutmuşum. Düşmanın eline geçmesine izin vermeleri ne kadar ilginç bir bıçak."

Sherwood'a baktım. "Ona dokunmam güvenli mi?"

"Belki," dedi. "Ama bunun için sana teşekkür etmeyecek. Şu anda her şey canını yakacak, hatırladığım kadarıyla canlı canlı haşlanmak gibi. Ona birkaç dakika verin."

Ona doğru uzanıyordum ama Sherwood'un sözleri üzerine geri çekildim. "Ruth'un duşa ve temiz giysilere ihtiyacı var," dedim Mike Amca'ya. "Bu o mu? burada mevcut mu?"

"Elbette," dedi. "Ama belki de Sherwood önce bıçakla ilgilenmeli. Tekrar hareket edebilmesi için ona dokunmam gerek. Ama bu bıçakla ona yaklaşmam. Bu bıçağı yere bırakıp unutmam gerektiği hissi hoşuma gitmiyor."

"Mercy," dedi Sherwood, "bacağımı getirebilir misin lütfen?"

Yardım edebileceğim bir şey olduğu için mutluydum, ona protezini getirdim. Kot pantolonunun paçasını yukarı kaldırdı ve bacağının güdük kısmının altından bir çivinin çıktığını gördüm.

Bakışımı gördü ve kurt gözleriyle gülümsedi.

Kurtadamlar tarafından yetiştirildim ve bir kurtadamlarla çiftleştim. Hiç böyle gülümseyen birini görmemiştim. Kurtadamlar neşeli olmazlar, kurt yanları böyle değildir.

Ruth kan ve diğer maddelerle dolu bir su birikintisinde acı içinde iyileşirken bu duygu biraz yersiz görünüyordu. Ama kurtlar her zaman Bir insanın zor durumlarda yapabileceği gibi.

"Pim bacağımdan çıkmıyor," dedi bana. "Güdüğün etrafında iğneyi tutan silikon bir kılıf var."

Bacağı alıp taktı ve insan olmadığını kanıtlayan yumuşak bir hareketle sadece sağlam bacağını kullanarak ayağa kalktı. Tamamen insan olan biri bunu zarif bir şekilde yapmakta çok daha fazla zorlanırdı. Sonra yapay ayağını yere koydu ve keskin bir klik sesi duyulana kadar ayağını yere vurdu.

"Güzel," dedi. "Kırdığımdan korkuyordum."

Mike Amca'ya doğru yürüdü ve bıçağı ondan aldı. Bir an bıçağa baktı, elinde tarttı. Sonra bıçağı ilk önce Mike Amca'nın yaralı ahşap masası. Aşağı yukarı iki santim battı ve sonra onu kırdı.

Korkunç, pis bir büyü dalgası patlayıp beni sendeletirken nefesimi içime çektim. Ruth'un sefil kucağına ve onu çevreleyen katılaştıran sıvıların içine düşmedim. Ama yakın bir şeydi.

Son birkaç güne bakılırsa, büyücülük beni diğer büyü türlerinden daha güçlü bir şekilde etkiledi. Kara büyü diğerlerinden daha kötüydü. Ya da belki de sadece daha hassas olmaya başlamıştım.

"Bu akıllıca mıydı?" Mike Amca Sherwood'a kaşlarını kaldırarak sordu. "Bu şekilde bizi Underhill'e uçurabilirdin."

"Bildiğim tek yol bu," dedi Sherwood başını sallayarak. "Elimdekilerin sınırlarıyla çalışmak zorundayım."

Ruth'a doğru hızla ilerleyen Sherwood'a omzunun üzerinden seslenen Mike Amca, "Tek yapman gereken bıçağı kırmak olsaydı, bunu en başta yapabilirdim," dedi.

"Hayır," dedi Sherwood. "Bunu yapmam gerekiyordu. Ruth'la ve cadılarla yaptığım çalışmalar sayesinde düşmanımızla bir bağlantım var. Bu şekilde kırmak, athame'in sahibini, neredeyse Ruth'u incittiği kadar incitecektir. Ve eğer yüzümüze patlamaya çalışsaydı, onu kontrol altına almıştı." Hâlâ elinde tuttuğu sapın üzerindeki kırık bıçağa baktı. "Yine de oldukça eminim."

- - -

Temizlenmiş ve yeni kıyafetler giymiş olan Ruth'un bize daha önce anlattıklarına ekleyeceği pek bir şey yoktu. Korkmuştu ve bu yüzden hiçbirimiz onu suçlamadık. Mike Amca bize ve ona, Sherwood cadının onun üzerindeki etkisini kırdığından beri, kendisinin ve onunkinin onu güvende tutabileceğine dair güvence verdi.

Sherwood ona, "Başardın," dedi.

"Ne yaptın?" Bar yeterince sıcaktı ama Mike Amca'nın İnsanlar Ruth'a bir battaniye getirmişlerdi ve o da battaniyeyi karanlığa karşı bir kalkan gibi etrafına sarmıştı.

"Buraya gelerek," dedi Mike Amca. "Onlar için tilkiyi kümese sen soktun. Eğer Mercy'nin evine o bıçakla gelmiş olsaydın, yapmaya çalıştıkları şeyi kimse bozabilir miydi bilmiyorum. Ama sen buraya geldin ve onların lanetinde bir zayıflık yarattın. Sherwood laneti kırmayı başardı. dinlen."

Mike Amca Sherwood'a baktı. "Senin cadı doğduğunu bilmiyordum." Sherwood omuz silkti.

"Ama hepsi öldü," dedi Ruth. "Ve Jake var."

"Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yoktu," dedim. "Ama onlara karşı direndin. Senatörü bulup onlardan geri almak için bize bir şans kazandırdın."

Cadıların Adam'ı ve sürüyü de ele geçirmiş olmasından endişeliydim. Sürü bağlarının güçlü olması iyiydi. Herkesin sağlıklı olması dışında onlardan hiçbir şey anlayamamak endişe vericiydi.

Başkan'ın ortaya çıkmış ve tüm kurtadamların telefonlarını kapatmış olması gibi zayıf bir ihtimal hâlâ vardı. Ama bu giderek daha az olası görünüyordu.

"Çünkü sen direndin," dedi Sherwood - ve yine Sherwood'du - "Onlara bir darbe indirdik ve onları bulmak için bir şansımız var." Mike Amca'nın dükkanından aldığı yeşil bir kutu içinde taşıdığı kırık bıçağı havaya kaldırdı.

Ruth'u Mike Amca'nın güvenli ellerine bıraktık. Otoparka adım attığımızda Sherwood kutuyu tekrar kaldırdı.

"Sorun şu ki," dedi, "onları bulmak için bunu nasıl kullanacağımı bilmiyorum. May-"

Aniden durdu ve yavaş bir daire çizerek döndü.

"Sadece benim, kurt," dedi goblin kralı, binanın kenarındaki gölgelerden çıkarak.

Larry onu son gördüğümde olduğundan daha yorgun görünüyordu. Genelde yüzünde bir gülümseme yoksa bile birazdan gülümseyecekmiş gibi görünürdü. Bu gece öyle değildi.

"Size bazı bilgiler vermek için buradayım," dedi. "Geçen sabah beni avınıza çağırmanız karşılığında."

Topun diğerk sahada olduğunu düşünmüştüm ama onunla tartışacak değildim.

"Gün ışıyana kadar senatörün Pasco'daki evine gitmeyin," dedi. "Ve eğer yardım edebilirsen kimsenin gitmesine izin verme. Biz goblinler oradaki büyücülük yüzünden çok şey kaybettik."

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Ruth Gillman'la yediğiniz yemekten sonra onu takip etmeleri için en iyi üç adamımı gönderdim," dedi. "Bunlardan biri, ben bu görevi bıraktığımda halefım olmasını istediğim kızımdı. O beni aradı ve cadılar evin etrafında büyük bir çember oluşturmuşlardı. Onu yönlendirdiğim gibi çemberin dışında gözetleme yerleri kurdular."

"Bu çok geniş bir daire," dedim.

Başını salladı. "Günlerin ve büyük bir gücün eseri," diye onayladı. "Adamlarımın devriye gezdiği kasabada çalışıyor olsalardı, bunu çoktan görürdük. Cadılar Senatör Campbell'la birlikte gidene kadar beklediler. Ruth hariç hepsinin içeride öldüğünü biliyorlardı -nasıl olduğunu sormayın,

Çünkü sana söylemeyeceğim. Hayatta kalmamız, başkalarının bizden saklamaya çalıştığı şeylerin farkında olmamıza bağlıdır. O ve yoldaşları Bayan Gillman'ın sıkıntısını hissedebiliyordu. Cadıların bir şeyi gözden kaçırdığını düşünüyorlardı.

hedefleri. Beni aradı ve tüm bunları anlattı. Ona içeri girmemesini söyledim."

Uzaklara doğru baktı. "Yürümeyi ilk öğrendiği andan itibaren kendi kararlarını kendi verdi kızım. Benim yerime geçmesi için onu seçmemin nedeni de buydu. Bir liderin kendi kararlarını vermesi gerekir."

"Ona ne oldu?" Ben sordum.

İçini çekti. "Diğerk ikisi bana onun çemberi sorunsuzca geçtiğini söyledi. İki adım daha atmış, sonra dönüp onlara bakmış. 'Babama yanıldığımı söyleyin' demiş. Ve ayaklarının üzerinde dururken ölmüş." Gözlerini kapattı. "Ama onun bedenini öldürmek zorunda kaldım ve hepsini öldürmeyi başaramadan dört adamımı daha kaybettik."

"Hepsi mi?" Ben sordum.

"Tüm ölüler yeniden canlanmış olarak dirildi - siz onlara zombi diyorsunuz. Kızımın kaderi bizi uyarırken, halkım çemberi geçti ve ölülerle uğraştı. Onları dışarı çıkardım. Ama benim müdahalem olmadan gün ışımadan önce o çemberi geçenler -ki oraya geri dönmeyeceğim- kızımla aynı kaderi paylaştı."

"Özür dilerim," dedim.

Eliyle kesik bir hareket yaptı. "Senin hatan değil, Mercedes Hauptman. Ama Mike Amca bana cadıları avladığınızı söyledi ve ben de size ne bulduğumuzu söylemeyi düşündüm. Cadılar bu gece Ruth Gillman'ın geldiği yerde değiller. Kuşkusuz keşfedilecek ipuçları var, ama gün ışığı toprağı temizleyene kadar bunların size bir yararı olmayacak. Kızımın hatasını tekrarlamayın."

Mike Amca'nın Larry'yi ne zaman arayabileceğini düşündüm. Ruth dış alırken belki.

"Senatörün konutu gideceğim ilk yerdi. arıyorum," dedim Larry'ye. Daha dikkatli bir şekilde, "Uyarınız için teşekkür ederim," dedim. "Cesetleri yok ettik," dedi Larry. "Ama cüzdanları

böylece ölümleri halklarına duyurulabilsin."

"Güzel," dedim. "Ruth fotoğraflarını çekti, böylece kim olduklarını bileceğiz." Bugünün bu kısmı benim işim olmayacaktı.

Başını salladı, gitmek için döndü ve sonra sırtı bana dönük bir şekilde, "Siebold Adelbertsmiter ve oğluna gitmek isteyeceksin. Muhtemelen yaşlı fae'nin de seninle gelme ihtimalinin yüksek olduğunu biliyorsundur."

Bana döndü, yüz hatları sertleşmişti. "Muhtemelen bu geceden sonra bana sorabilirsin ve ben de seninle gelebilirim."

"Ama," dedim.

Başını salladı. "Ama belki de biz olmadan başarısız olacaksın ve bizimle günü kazanacaksın. Ama Gri Lordlar oldukça açık konuştu. Hiçbirimizin bu savaşta yer almasına izin *vermeyecekler*. Eğer herhangi biri cadılarla doğrudan yüzleşmenize yardım ederse, o fae'nin bugün ve tüm günlerde öleceğinden emin olacaklar."

"Ama," dedi Sherwood alçak bir sesle, "bizi bir tuzağa karşı uyarmak, doğrudan yüzleşmek değildir."

Larry başını salladı. Başını Mike Amca'nınkine doğru eğdi. "Barınak sağlamak da masum bir kurbanı korumak gibi misafirperverlik yasalarının bir parçasıdır."

Larry'ye baktım. "Bu yüzden onu tutan büyüü bozamadı." Çünkü bu beni rahatsız etmişti. Mike Amca bir Gri Lord değildi ama diğer fae'ler onun etrafında temkinli dolaşırdı. Bir cadının büyüünü bozamaması ... cadıların sandığımdan çok daha güçlü görünmelerine neden olmuştu.

Yüzü donuklaştı. "Mike Amca'nın ne yapabileceğini ya da yapamayacağını bilmiyorum, Mercedes. Sana söyleyebileceğim tek şey, eğer büyüü bozmuş olsaydı

Gri Lordlar'ın gazabıyla yüzleşti. Bana, kendisinin görmediği bir yol bulabilecek kadar zeki olup olmadığınızı düşünüp düşünmediğimi sordu."

"Hayır," dedim. Ya Sherwood olmasaydı? Sonra içimde bir rahatlama hissettim. Elizaveta'yı ya da hatta, Tanrı yardımcım olsun, Wulfe'u çağırabilirdim. "O kadar da zeki değil. Ama ben bir çakalım ve görünüşe göre aptalca bir şansım var."

Larry o zaman gülümsedi. "Ben de ona aynen böyle söyledim."

Sherwood'un Toyota'sına giderken telefonumu kontrol ettim ve durdum. Bir şekilde telefonu sessize almıştım ve Adam'dan gelen bir aramayı kaçırmıştım. Onu geri aramayı denedim. Bu sefer telesekreteri çaldı.

"Adam seni mi aradı?" Sherwood sordu.

Başımı salladım ve telesekreterimi kontrol ettim. Adam'dan yeni bir mesaj geldiğinden emindim. Hem de iki tane. İlk sesli mesaj, Mike Amca'ya gelmek için evden ayrıldığımız saatlerde gönderilmişti.

"Selam tatlım," dedi Adam. "Bütün gün iletişimde olmadığım için özür dilerim. Başkan hayvanat bahçesinde bir gün geçirmek istediğine karar verdi. Yarınki gazetelerde Warren'ı cesurca severken çekilmiş fotoğraflarını bekle." Sesi çok kuruydu ama arkasında bir heyecan vardı.

Bu başkana oy vermiş ve benim oyumu iptal etmişti. tüm hayatım boyunca yaptım ve öngörülebilir gelecekte de yapacağım, ama Adam onu gerçekten onaylamadı. Yine de ofisin kendisine karşı benim hissetmediğim bir saygısı vardı. Birleşik Devletler Başkanı ziyarete gelmişti ve Adam çok heyecanlanmıştı.

Onun için endişelerim azaldı ve kendimi gülümserken buldum.

"Her neyse, hepimiz eve gidiyoruz, yakında görüşürüz." Mesajı sonlandırdı. Sherwood bana gülümsedi. "POTUS," dedi. "Ben aradım."

İkinci mesajdaki zaman damgası ilk mesajdan yaklaşık beş dakika sonraydı. Dinleyemeden telefonum tekrar çaldı. Bu sefer arayan üvey kardeşim Gary'di.

"Burası biraz meşgul," dedim.

"Sonra tekrar arayacağım," dedi. Ve telefonu kapattı.

Üvey kardeşim aramıştı. Ve aniden hatırladım, dün gece hatırlayamadığım bir rüya görmüştüm. Görünüşe göre Coyote'nin de dahil olduğu bir rüya.

Onu geri çağırdım.

"Düşündüm ki-"

"Beni ne için aradın?" diye sordum.

"Oldukça aptalca," dedi bana.

"Tükür gitsin," dedim.

"Atamız birkaç dakika önce beni aradı ve sizi aramamı istedi.

-ve hayallerinize ulaşip ulaşmadığınızı

görmek için." Ve hepsi bu kadardı.

"Orospu çocuğu," dedim.

Gary özür dileyerek, "Sanırım o kimsenin oğlu değil," dedi.

"Doğmaktan ziyade yaratılmış. Ne yapmış ki?"

"Müdahale etti,"

dedim. "İyi mi kötü

mü?"

"Söyleyemem," dedim. "Hayatta kalırsam sana haber veririm. Seni yarın ararım."

"Aşağı gelmemi ister misin?" Sesi ciddiye.

"Hayır," dedim. "Evet ama zamanında gelebilmeniz imkânı yok. Eğer yardımı olacaksa, bu olaydaki rolünüz günü kurtarmış olabilir. Tabii gün kurtulursa."

"İyi mi?" dedi, sesinde bir soru vardı.

"Yarın anlatırım." Bağlantıyı kestim.

"Mercy?" Sherwood sordu.

Bir parmağımı kaldırdım. Düşünmeye ihtiyacım vardı. Hatırladıklarımı özümsemeye. Hardesty cadılarının kim ve ne olduğunu biliyordum çünkü Sherwood'un yavru kedisinin zihninde haftalar geçirmişt看. Ne istediklerini biliyordum ve Sherwood listelerinin başındaydı. Neler yapabileceklerini biliyordum ve kurtlardan hiçbirinin o cadıların yüz mil yakınına yaklaşmasını istemiyordum.

Magda -zombi cadının adı buydu- bir Aşk Konuşmacısıydı, evet. Ve gücü Elizaveta'nın düşündüğünden çok daha büyüktü. Bir kurtadamı kontrol etmekte zorlanmayacağından emindim, çünkü daha önce de kurtadamları ele geçirmişti.

"Mercy, iyi misin?" Sherwood sordu.

"Düşünüyordum da," dedim ona. "Sürü iyi olduğuna göre-" Öyleydiler. Bunu tek bir yalan bile söylemeden yapmalıydım. Yalan söylersem Sherwood anlar. "-Beni garaja bırakabilir misin?"

Bana kaşlarını çattı. "Elbette."

Hızlıca başımı salladım ve arabanın yolcu koltuğuna oturdum.

Sherwood, "Seni dükkânına bırakmamın nedeni kardeşinden gelen telefonla mı ilgili?" dediğinde yola koyulmuştuk.

Başımı salladım. "Evet. Düşünmem gereken bazı şeyler var ve şu anda ev tımarhane gibi. Dükkân sessiz."

Gülümsedi. "Öyle."

Önümüzdeki yola baktım ve "Kedin nasıl?" diye sordum. "İşten sonra onu kontrol etmek için uğradım," dedi. "Görünüşe göre başaracağım."

"Güzel,"

dedim.

Sherwood'un dudakları tekrar yukarı kalktı. "Onu kucağıma aldığımda mırıldandı." "Sert kedi," dedim.

"Evet." Sesi mutlu geliyordu.

Karanlık otoparka girdiğinde, benimle birlikte garaja gelip davetsiz misafirleri koklamakta ısrar etti. Giderken mutlu değildi ama gitti.

Park yerinden çıkar çıkmaz Adam'ın ikinci mesajını dinledim. Sherwood gidene kadar beklemiştim çünkü Coyote'nin kardeşimin telefon görüşmesini sebepsiz yere bu kadar hassas bir şekilde ayarlayacağını düşünmemiştim.

"Hey, aşkım," dedi Adam. "Az önce Elizaveta aradı. Evindeki bir şeyi kontrol etmek istiyormuş ve bunu yalnız yapmak istemiyormuş. Gidip onu alacağım. Merak etme. Seni seviyorum."

Evet, diye düşündüm, Sherwood bu mesajı duysaydı, onu bir süre düşünmek için sessiz bir yere ihtiyacım olduğuna ikna etmekte zorlanırdım.

Bir dizi anahtar aldım, ışığı tekrar kapattım ve her şeyi yeniden kilitledim. Sonra Stefan'ın otobüsüne bindim ve biraz keşif yapmak için Elizaveta'nın evine doğru yola çıktım. Yolda Stefan'ın telefonunu aradım ve sesli mesajını aldım

-Ben de bunu bekliyordum.

"Otobüsünü çaldım," dedim ona. "Ve Adam'ı aramak için Elizaveta'nın evine gidiyorum. Hardesty cadılarının orada olduğuna ve Adam ile Senatör Campbell'in ellerinde olduğuna inanıyorum. Eğer birkaç saat içinde seni aramazsam, Darryl'i arar mısınız?" Umarım Marsilia Stefan'ı uzun süre bağlı ve ağzı tıkalı tutmayı planlamıyordur. "Ona zombi cadının Adam'ı kontrol edebileceğini düşündüğümü söyle.

Kurtadamlar ve önlem almalı."

Otobüsü Elizaveta'nın evinden yaklaşık yarım mil ötedeki bir saman yığınının yanına park edecek bir yer buldum. Şansım varsa, fazla dikkat çekmezdi. Bu

tam olarak gizli bir araç değildi, ama geceleri gün ışığında olduğu kadar fark edilmiyordu. Scooby'ye şans getirmesi için tüylü kafasına bir şaplak attım, sonra çırılçıplak soyundum, sürücü kapısını açtım ve dışarı atladım.

Kapıyı sessizce kapattım ve çakal moduna geçtim. Sonra da çakalların en iyi yaptığı şeyi yapmaya gittim.

Elizaveta'nın evinde ışıklar yanıyordu. Dayanabildiğim kadar yavaş hareket ederek araba yolunun kenarından gölgeden gölgeye süzıldüm. Hızlı hareketler göze çarpar. Sıradan insanlarla uğraşıyor olsaydım koşa koşa giderdim. Ama cadıların karanlıkta ne kadar iyi görebildikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden süründüm.

Elizaveta'nın araba yolu neredeyse çeyrek mil uzunluğundaydı ve evle garaj arasına yeni bir karavan park edilmişti. Adam'ın SUV'si de Subaru Impreza gibi evin hemen önüne park edilmişti. Bir ahududu çalısının altından bahçeyi izledim. Çalılıklar temizlenmiş ve çalılar kesilmişti, bu yüzden saklanabileceğim bolca yer vardı.

Belki beş dakika boyunca izledim ama evin içindeki ışıklara rağmen içeride ya da dışarıda hiçbir hareket görmedim.

Belki de hepsi bodrumdaydı.

Bu düşünce beni saklandığım yerden dışarı çıkardı. Yolun yarısına gelmiştim ki bir ses beni dondurdu.

Ayakları, ağzı ve kuyruğu koyu renkle belirginleştirilmiş mavimsi gri bir kurt avluda yürüdü. Adam. Hareketlerinin temposu, kulaklarını dikmesi ve başını yavaşça sallaması bana devriyede olduğunu söylüyordu.

Gölgelerden çıktım ve beni görmesine izin verdim. Sanki orada değilmişim gibi yanımdan geçip gitti.

Arazide devriye gezecek ve onları tehdit edebilecek ya da olağandışı bir şeyle karşılaşsam onları uyaracağım.

Sanki benimle hiçbir ilgisi olmayan bir konuşmaya kulak misafiri oluyormuşum gibi, düşünce zihnimi hafifçe sıyırdı. Eşlik bağımızı fısıldadı ve on adım daha uzakta olsaydım, bana dokunacağından şüpheliyim.

Etrafta koşuşturan bir çakalın tehdit edici ya da olağandışı hiçbir yanı yoktur. Finley, diye not etti. Altın rengi gözleri bir an için benimkilere kaydı ve sonra yoluna devam etti.

Ama o çakalın yerinde olsaydım, giderdim.

Ve sonra, sanki adını bile düşünememiş gibi, zihnimin gözünde bir görüntü belirdi: üzerinde kırmızı bir X işareti olan bir kurt yüzü.

Adam sürünün buraya gelmesine izin vermemem konusunda beni uyarıyordu.

- - -

Tabii ki gitmedim.

Adam buradaysa, senatör ve Elizaveta'nın da burada olduğunu rahatlıkla varsayabilirdim. Yani tek yapmam gereken savunmalarına bir göz atmaktı.

Elimde çıplak

Kafamda bir planın kemikleri vardı, hoşuma gitmiyordu ve işe yarayacağından emin değildim.

Keşiflerimin daha uzun sürmesini bekliyordum, şimdi Adam'dan uzak durmam gerektiği düşünüldüğünde bile. Ama yirmi adımdaki üçüncü zombiden sonra ihtiyacım olan tüm cevabı almıştım.

Yardıma ihtiyacım olacaktı.

Adam ellerinde, diye düşündüm, koşar adım otobüse geri dönerken; onlara bütün paketi vermeyi göze alamazdım. Ama yardım isteyebileceğim başka arkadaşlarım vardı, bu da iyi bir şeydi. Coyote'nin bana verdiği emirler ne olursa olsun, eğer cadıların bir ordusu varsa o cadıları tek başıma öldüremezdim.

onları korumak için zombiler.

Giyindim, sonra telefonumu çıkardım. Warren'dan bir mesaj vardı.

Dikkatle dinledim.

"Mercy, bunu aldığı anda beni ara." Hayır.

Onun yerine Zee'yi aradım. Larry'nin bana söylediği gibi, Siebold Adelbertsmiter'in bana yardım edeceğini biliyordum. Bu yardımın ona neye mal olacağını bilerek onu aradım. Ama Zee'nin düşündüğüm kadar zorlu biri olduğunu ve bu yüzden Gri Lordların ona ölüm cezasını uygulamamak için bahane arayacaklarını umuyordum.

Ona başka kimden yardım istemeyi planladığımı söyledikten sonra Zee'ye uzak durma seçeneğini sundum. Zee'nin tepkisinden kesinlikle emin olmasaydım ona bu seçeneği sunar mıydım emin değilim.

"Nein," dedi Zee. "Bu cadılar oğluma zarar verdi ve seni öldürmeye çalıştı. Gri Lordlar daha sonra istediklerini yapacaklar. Senatör Campbell'ı kurtarmayı başarırız, Gri Lordlar bizden oldukça memnun kalacaklardır diye düşünüyorum."

"Seni tuzağa düşürebileceklerini düşünmüyorsun değil mi?" diye sordum.

"Liebling," dedi. "Ben yanılmaz değilim. Ama büyücülük Fae'ler üzerinde pek işe yaramıyor. Bu gece Mike Amca ile konuştum. Mike Amca

Goblin kralının cadılarla doğrudan karşı karşıya gelmekten kaçınmam konusunda oldukça net olduğu bilgisini verdi."

Bana da neredeyse aynı şeyi söylemişti, diye düşündüm.

"Bunu, zombiler ve kölelerle savaştığım ve cadıları sizin" -sesinde okuyamadığım bir şey vardı- "diğer müttefikinize bıraktığım sürece, makul ölçüde emin olabileceğimiz anlamına alıyorum..."

"Neyin?" Durakladığımda sordum.

Zee, "Goblin kralının benden yapmamı istediği şeyi yapacağımdan eminim," dedi. "En sevdiği çocuğunu öldürdüklerine göre, goblin kralının onlara yardım edecek bir şey yapmamızı tavsiye edeceğini sanmıyorum."

Goblin kralının bana Zee'den yardım istemememi söylediğini düşünmüştüm. Zee ve benim bu konuda tam olarak zıt fikirlere sahip olmamız ilginç.

Tavsiye. Zee'ye inanmaya karar verdim çünkü bu beni neşelendirdi ve daha az suçlu hissetmemi sağladı.

"Arkanı kollayacağına güvendiğim kimse olmadan seni onlarla savaşırken yalnız bırakmayacağım. Eğer on dakika içinde beni almak için burada olmazsan, kamyonetimi cadının evine sürerim."

Ve bu tartışma sona erdi.

Ama Zee'nin evinin önüne geldiğimde, dışarı çıkan sadece Zee değildi. *Yüzüklerin Efendisi* buluşması için giyinmiş gibi görünen Tad, muhtemelen Zee'nin silahlarından bazılarını içeren uzun bir spor çantası taşıyordu.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Tad, sürgülü kapıyı açıp çantayı yere bırakarak. Ön yolcu kapısını açtı ve "Ya sen ya ben, köpek," dedi.

Scooby'yi kucağına aldı ve iki kışlı koltuğa oturttu.

otobüsün orta koltuğunda. Bana "Tuhaf bir gömlek ama babam ısrar etti" dedi.

"Bu mithril mi?" Hayretle sordum. "Karanlıkta parlıyorsun."

Tad kendine baktı ve bir küfür savurdu. "Yine yapıyor baba."

Zee, "Kostüm benzeri görünümünden dolayı pişmanım," dedi. "Onu yaptığımda kostüm gibi değildi. Ama tunik ona yönelik büyücülüğü yönlendirecek.

Bazı zamanlar."

Otobüse doğru eğildi ve Tad'ın giydiği posta benzeri paltonun omzuna dokundu. Aydınlık göz kırptı ve karanlığa neredeyse çok iyi karıştı.

"Uzun zamandır dışarı çıkmamıştı," dedi Zee. "Biraz sersemlemiş." "Baş döndürücü," dedim.

Zee otobüse tırmandı, kapıyı kapattı ve sonra otobüse doğru ilerledi. en arkada. Scooby'yle aynı koltuğu paylaşmaktan rahatsız olduğundan değil, Zee her zaman arkasına kimse oturmasın diye otururdu. Bu yüzden bir kamyoneti vardı.

"Zee," dedim. "Tad'i sevmediğimden değil, ama bunun sadece senin kendini kaderin ellerine bırakman olacağını düşünmüştüm. Gri Lordlar Senin yalnız bırakılabilecek kadar korkutucu olduğuna karar verdim ama Tad öyle değil."

Tad, "Gri Lordlar nasıl olsa babamın yaptıklarından beni sorumlu tutacaklar," dedi. "Ben de katkıda bulunabilirim. Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Emin değilim," dedim ve telefonumu çıkardım.

"Henüz sormadın mı?" diye sordu Zee.

"Hayır," dedim ona. "Son dakikaya kadar erteliyordum."

"Merhamet," diye cevap verdi Marsilia. "Onları henüz öldürmedin mi?"

"Hayır," dedim ona. "İzini kaybettim. Bana borcun var mı, yoksa ben mi sana borçluyum?"

- - -

Arabayla seethe'ye gittiğimde Wulfe bizi bekliyordu.

Öldüğünde genç bir delikanlıydı ve öyle görünüyordu. Bu gece siyah kapüşonlu bir tişört, kot pantolon ve beyaz Converse tenis ayakkabıları giymişti. Bir partiye ya da fiçı partisine gidecekmiş gibi görünüyordu. Ayrıca iki elini de tutuyordu. Stefan onu son gördüğümde ellerinden birini kesmişti.

Vampirler kurtadam değillerdi, onları tekrar büyütemezlerdi. Onları tekrar büyütemeyeceklerinden *oldukça* emindim.

İçinde kimin olduğunu görmek için arabaya bakmak üzere eğildi. Tad'ın sihirli kıyafetini görünce abartılı bir şekilde iki kez baktı. Tad öfkeyle ofladı. Tad'in tepkisinden memnun olan Wulfe sürgülü kapıyı açtı ve arabaya bindi. Kendini kemerlemeden önce Scooby'yi kemerledi.

Ensemdeki tüyler kaçmaya çalıştı. Zee'nin Wulfe'nin arkasında oturup gözcülük yapmasına çok sevinmiştim. Wulfe'ye denk biri varsa o da Zee'ydi. Scooby'nin hemen arkamdaki koltukta oturuyor olmasına da çok sevinmiştim.

"Ortaçağa gideceğimizi bilseydim, saç gömleğimi giyerdim. Eminim bir yerlerde duruyordur." Vampir parmaklarını şıklattı. "Kahretsin. Onu evde bırakmışım. Muhtemelen bir yarım bin yıl daha geçecek.

Tekrar giyme şansım olacak. Oh neyse. Bu tür şeyler modaya geri dönme eğilimindedir."

Vampirlerin çoğunun aksanı vardır. Ama Wulfe, bugün, Tri-Cities'de doğup büyümüş herhangi bir genç gibi konuşuyordu. Bunun dışında, burada doğup büyüyen ve saç gömleğinin ne olduğunu bilen bir ya da iki gençten daha fazlası olsaydı şaşırırdım.

Başını kaldırdı ve bir köpek gibi kokladı. "Bana bir hediye mi getirdin? Ne kadar nazık. Ver. Ver onu bana."

Tad bana baktı ve ben başımı salladım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Wulfe sabırsız bir ses çıkardı. "Sende cadılara ait bir şey var."

Sherwood'un arabasından indiğimde kırık athame'in bulunduğu kutuyu almıştım. Zor olmamıştı. O arabayı sürerken ben de onu taşıyordum. -Ayrılmadan önce garajın güvenli olduğundan emin olmak istiyordu.

Sherwood'un kurdu onu cadıları avlamak için kullanabileceğini düşünmüştü. Onu bu cadıların yakınında istemiyordum, bu yüzden o bakmıyorken onu almıştım.

Ön koltukların arasına uzandım, paket servis kutusunu aldım ve Yukarı.

"Ooooo," dedi Wulfe onu alarak. "Şuraya bak. Ne yaramaz çocuklar bunu onların elinden alalım. Ne yazık ki

kırılmış." "Nedenmiş o?" diye sordum.

"Çünkü cadılar bu gece onunla her türlü kötü şeyi yapabilirlerdi ve ben de onları izleyebilirdim. Eğer gerçekten neredeyse tamamlanmış bir cadılar meclisi varsa-"

Marsilia'ya, kaynaşmadan yaklaşık bir blok ötede sona eren son günün özetini vermiştim. Hiçbir şeyi atlamamıştım. Ona dışarıda kurtadamları kontrol edebilen bir cadı olduğunu söylemek hata mıydı bilmiyordum ama bana vampirleri kontrol edebilen Frost'tan bahsetmişti, değil mi?

Belli ki, Sherwood'un cadılar hakkındaki değerlendirmesini biliyorsa arkalarında neredeyse bir cadılar meclisinin gücüyle koşuyorlardı, Wulfe tüm bu süre boyunca onları dinliyor olmalıydı.

"-Bu bıçağı elinde tutan herkesi ele geçirmek için kullanabilirlerdi. Yapılacak bir sürü kötülük var. Bunu yapmak için beş ya da altı kişiyi öldürdüklerini söyleyebilirim.

ve eğer bolca pratik yapmışlarsa. Kırıldığı için mutlu olmayacaklar. Artık işe yaramaz."

Onu ön koltuğa geri fırlattı ve kutudan kopan parçalar yere saçıldı. Ben otobüsü vitesle takıp kaynayan yerden uzaklaşırken Tad eğilip onları topladı. Marsilia'nın ana üssü tüylerimi diken diken ediyordu.

Wulfe arabamdayken, kaynayan ateşten uzaklaşmanın pek bir faydası olmazdı.

"Bu ne anlama geliyor?" Ona sordum. "Meclislerinde on aile olduğu anlamına geliyor. Cadılar hakkında bildiklerimin çoğunu Wikipedia'dan öğrendim; bana bir cadılar meclisinin on üç cadıdan oluştuğunu söyledi."

Bana baktığını hissedebiliyordum. Gözlerimi yoldan ayırmamaya dikkat ediyordum. "En iyi büyüleri Wiki'den alıyorum," dedi. "Ne yazdığını okudun mu

Kurtadamlar hakkında mı? Makaleyi düzenleyip duruyorum ama biri - sanırım Bran Cornick- sürekli değiştirip duruyor."

"Vampir," dedi Zee. "Eğer soruya cevap vermezsen, ben vereceğim."

"Çok alıngan," dedi Wulfe, ses tonunda hayranlık vardı. Ama sonra şöyle dedi: "Eski kötü günlerde bir cadı meclisi on üç cadıdan oluşurdu, on üç aileden birer cadı. Eğer tam bir meclise sahipseniz, gücünüz sadece hayal gücünüzle sınırlıydı." İç çekti. "Ama onlar cadı olduğu için, genellikle bu sadece birkaç ay ya da bir yıl sürerdi, sonra biri diğeriyle kavga ederdi ve bir bakardınız ki

Her yerde cesetler. Düzensiz insanlar, cadılar."

"Bana ne yaptıklarına dair bir örnek verin" dedim.

"Stonehenge," dedi Wulfe hemen. "Küçük Buzul Çağı. Birkaç volkanik patlama. Kara Veba'nın kendisinden sorumlu değillerdi - ama birkaç örnekte kendilerine karşı çalışan hükümdarları disipline etmek için vebaları kullandıklarını biliyorum. Londra'daki Büyük Veba on sekiz ayda yüz bin kişiyi öldürdü. Sanırım Bran o cadı meclisinin icabına bizzat baktı."

"Vay canına," diye nefes aldım.

"Ama gerçek bir cadılar meclisi yok," dedi Wulfe. "Hardesty cadılarının başardığı en iyi şey - meclislerinde temsil edilen dokuz farklı aile ile - 1816'ydı."

Zee homurdandı.

Tarih diplomam vardı ama 1816 bana bir şey çağrıştırmadı. 1812 Savaşı 1815'te sona ermişti. James Monroe 1817'de Birleşik Devletler başkanı oldu ve ben bunu sadece üniversitede onun hakkında bir ödev yazdığım için biliyordum.

Wulfe bekliyordu.

"1816'da ne oldu?" Ben sordum.

"New England'da Yazsız Yıldız," dedi Tad. "Gördüğüm kadarıyla bu doğru değil," dedi Wulfe, "modern çağ hakkında söylenenler

eğitim." İç çekti. "Gerçekten acınası bir girişim; tam bir cadılar meclisi ile tüm Atlantik kıyısını birkaç yıllığına dondurabilirlerdi."

Bu kadar konuşma yeter, yoksa kenara çekip ılgık ılgık gecenin içine doğru kaçacaktım. Zaten korkmuştum. Uğraşmamız gereken sadece iki cadı vardı, diye kendime hatırlattım.

"Elizaveta kendi bölgesine bir cadı girdiğinde bunu anladığını söylemişti," dedim sesli düşünerek. "Çok yaklaştığında anlarlar mı?"

"Elizaveta Arkadyevna Vyshnevetskaya buraya gelmeden çok önce burası benim bölgemdi," dedi Wulfe, sesi aniden bir mırıltıya güç. "Toprağı öylesine ustaca ele geçirdim ki, o bunu hissetmedi, hissetmiyor bile - yeni davetsiz misafirlerden daha fazla değil. Ben seçene kadar beni tanımayacaklar."

"Vampirlerin sana Büyücü dediğini sanıyordum," dedi Tad. "Sen bir cadı mısın yoksa büyücü mü?"

Wulfe kendini beğenmiş. "Evet," dedi.

Cadıların canlılar üzerinde gücü vardı -hayvanlar, ağaçlar, insanlar. Büyücüler nesneleri sihirle manipüle ederlerdi - kaşıkları bükme, mobilyaları hareket ettirmek gibi şeyler. Büyücüler cadılardan çok daha nadirdi çünkü cadılar güç için kendilerini kasten yetiştirirlerdi. Büyücülerin bunu deneyip denemediğini bilmiyordum. Belki de denemişlerdir. Ama hiç büyücü bir aile duymamıştım. Hem büyücü hem de vampir olduğunu.

"Neden Elizaveta'nın evine yerleştiler?" Konuyu tekrar elimizdeki meseleye çevirerek sordum. "Bu biraz açık değil mi?"

"Sefalet duvarlara ve yerlere sızan bir şeydir," dedi Zee.

"Elizaveta'nınki gibi bir ev, büyü ve korumalarına güç katacaktır. Kara büyü, güçlü bir kutsama olmadan yerleştiği bir yerden kovulamaz."

Wulfe, "Tri-Cities'te amaçları için daha iyi olan tek yer seethe olabilir," dedi. "Ve bunu denediler, değil mi? Frost ortaya çıktığında. Kasım ayında Frost kazansaydı, bugün galip gelmemiz mümkün olmazdı. Kaderin cilvesi işte."

Dikiz aynasına baktığımda Wulfe'un gülümsediğini ve gözlerini camdan dışarı diktığını gördüm. Wulfe o kavgada yanlış taraftaydı. Belki de.

Beni bakarken yakaladı ve gülümsemesi narin dişlerini gösterene kadar genişledi. "Devam et ve bana sor," dedi.

"Kimin tarafındaydın?" diye sordum.

"Hatırlamıyorum," diye yalan söyledi.

"Neden iki elin var?" diye sordum.

"Çünkü iki el bir elden daha iyidir," dedi.

Aynada yine ona baktığımı gördü ve bana bir öpücük kondurdu.

"Onu cesaretlendirme Mercy," dedi Zee. "Ve nerede olduğuna bakabilirsin

Gidiyorsun. Biz oraya varmadan önce bir kaza yaparsanız, güneş doğduğunda açıkta kalabiliriz. Bu utanç verici olur."

Wulfe güldü, tüm vücudu titriyordu.

O zaman Zee'nin tavsiyesine uydum ve gözlerimi öne ve ortaya koydum.

"Zombiler olacak," dedim. "Kaç tane ya da ne tür olduğunu bilmiyorum.

Ama yaklaşık bir saat önce keşfe çıktığımda yerde yoğun olarak

bulunuyorlardı." "Çoğunlukla insan," dedi Wulfe. "Dün gece dışarı çıkıp baktım." Verdim

Ona şaşkınlıkla baktı.

"Tabii ki onları kontrol ettim," dedi Wulfe. "İyi bir vampir her zaman düşmanın sırlarını biliyor. Birkaç köpek ve benzerleri, ama çoğunlukla insan." Durakladı. "Ve ogre."

"Ogre mi?" diye sordu Tad. "Bir ogre zombi mi?"

"Sanırım birkaç yüz yıllıktı," dedi Wulfe. "Farklı bir cadı tarafından yapılmış, çok iyi yapılmış birkaç zombileri vardı." Gülümsedi ve ben yine onu izlediğimi fark ettim. Gizem Makinesi'ni mahvedersem Stefan mutsuz olacaktı.

Wulfe, "Ne ustalık ama," dedi. "Artık böyle zombiler bulamazsınız. Çünkü onları yapan kadın evcil hayvanlarından biriyle talihsiz bir kaza geçirdi. Hardesty'ler Magda için çok umutlular, biliyorsunuz, çünkü o da aynı yeteneklere sahip. Ama bana soracak olursanız, çalışmalarında çok dikkatsiz davranıyor."

Wulfe'un sesi komşuları hakkında dedikodu yapan birine benziyordu. Ve cadılar hakkında düşündüğümünden daha çok şey biliyordu. Tahmin ettiğimden daha fazla. Umarım bu sefer bizim tarafımızda olur.

"Emin olmak için eve incelemek üzere bir tane getirdim," dedi. "Aşağı yukarı iki yüzyıllıktı, aşağı yukarı bir yıl. Enfesti, üzerinde en ufak bir çürük kokusu yoktu. Annemin cadılar meclisi onu kıskanırdı. Çok yakından bakmadığınız ya da onunla konuşmadığınız sürece insan sanılabilirdi sanırım.

Lieza'nın işi olduğuna eminim. Ve sanırım bir dev yetiştirmeyi deneyecek kadar gözü kara olan tek kişi de oydu."

"Bir zombi ogre," dedi Tad. "Bir zombi ogre."

"Bir aksaklığın mı var?" diye sordu Wulfe. "Yoksa hep aynı cümleyi tekrar tekrar mı söylüyorsun?"

Zee, "Çürümemeleri için iyi yapılmış olmaları gerekiyor," dedi. "Eğer yaşlanırlarsa, daha akıllı olurlar. Üzülme vampir. Tad ve ben zombilerin icabına bakacağız.

Ogre bile," dedi Zee. "Onlarla işimiz bittiğinde, *den Hexen* konusunda size yardım edeceğiz. Cadılar."

Wulfe sanki davul dinliyormuş gibi başını sallamaya başladı. Ya da kalp atışlarımı. Sıçan.

Konuşurken daha hızlı sallanıyordu. "Cadılardan birini ben halledebilirim, diğerini sana bırakıyorum Coyote'nin kızı. Bir cadı nasıl öldürülür biliyor musun?"

"Hayır," dedim, ama yeterince yaklaşabilirsem palamın bu işi yapabileceğinden emindim. Onu taşımaya başladığım için gerçekten memnundum.

nereye gidersem gideyim.

Wulfe, "Ben olsam onlara ateş etmezdim," diye tavsiye verdi. "Bu yaştaki cadılar kendilerini kurşunlardan koruyabilir."

"Not edildi," dedim. İş yerindeki kasadan silahı çıkardım, başka bir Sig. Şimdi sırtımın alt kısmındaki gizli taşıma kılıfındaydı. Bir kavgada yanımda silah taşıdığımı hiç pişman olmamıştım.

"Merak etme Mercy," dedi Tad ağır bir sesle. "Cadılar da herkes gibi ölür."

Ona şaşkın bir bakış attım ama o görmedi. Acaba üniversitede öğrendiği ve eve döndüğünde eksikliğini hissettiği şey bu muydu?

Nereye giderse gitsin yanında taşıdığı yılmaz neşesi. "Oldukça basit bir plan," diye gözlemledi Wulfe.

Daha kapsamlı planlar yapmak için yeterince bilgimiz yoktu. "Kötü adamları öldürün," dedi Tad. "Ölü adamları tekrar öldürün."

"Hey!" dedi Wulfe alaycı bir tavırla. "Sanırım ben bu iki gruba da aitim."

"Müttefiklerimiz hariç," dedim. "Siz bizim müttefikimiz misiniz?"

Wulfe bana gülümsedi ve hiçbir şey söylemedi. Yine nereye gittiğime dikkat etmediğimi fark ettim. Eğer hepimiz hayatta kalırsak, arabayı başkasına kullanıracaktım, böylece Wulfe'un arkamda pusuya yatmasına gerek kalmayacaktı.

Daha iyi bir plan yaptık ama Tad planın temelleri konusunda yanılmıyordu: Kötü adamları öldür, zombileri rahat bırak. Wulfe'un bir cadı seçmesi gerektiğini ve benim de diğerini almam gerektiğini belirtmedik. Kimin onları öldürme şansı varsa o yapacaktı.

- - -

Minibüsü bu akşam daha önce bulduğum yere park ettim. Umarım sürünün hiçbiri oradan geçmez ve nereye gittiğini anlamazdı. Wulfe'u aldıktan sonra telefonumu kapatmışım. Beni bulmalarını kolaylaştırmanın bir anlamı yoktu.

Elizaveta'nın evine giden yolu yarıladığımda sürü bağlarının beni çektiğini hissetmeye başlamışım. Adam beni bulabilirdi - istediği herhangi bir sürüyü bulabilirdi. Ama onlar Alfa değildi ve (umarım) yapabilecekleri en iyi şey aklımı kaçırarak kadar korktuğumu bilmek olurdu.

Zee, Tad'in giydiği tunikle bir kez daha konuştu ve Tad'i görmek çok ama çok zorlaştı. Wulfe bu değişimi gördüğünde yumuşak bir ısıklık çaldı.

"Demek buymuş," dedi. "O paltoyu Güller Savaşı'nda kaybettiğimizi sanıyordum."

"Biri yapmış," dedi Zee. "Biri onu aldı. Biri geri aldı. Kaybolmadı."

"Susun bakalım, yaramazlar," dedim. "Biz cadı avlıyoruz."

Tad, şüphesiz mizahla örtmeye çalıştığım dehşetin sınırını duymuş olacak ki saçlarımı karıştırdı. "Biz senin arkadayız."

"Zombiler de öyle," dedi Wulfe fısıltıyla ve ensemdeki tüylerin başımın tepesine tırmanmasına neden oldu.

"Kapa çeneni, Wulfe," dedim. "Yeterince korkuyorum."

"Hayır," dedi Wulfe, biraz üzgün, biraz da kendini beğenmiş bir ifadeyle, "öyle olduğunu sanmıyorum."

Bu iyimser gözlemden sonra hepimiz sessizliğe gömüldük.

Önden yaklaşabilirdik. Wulfe, onların

Şüphesiz mülkün her yerinde alarmlar olurdu. Eğer Elizaveta gerçekten onların tarafına geçtiyse, onun korumalarının birkaç halkasına bile erişebilirler. Hayır, bunun kötü bir şey olması dışında tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Ancak üçe karşı bir oyla arkadan yaklaşma kararı aldık - ki bu da bizi başkasının arazisinden geçerek

Elizaveta'nın saman tarlası. Komşunun yonca tarlasında on dakika boyunca tökezledikten sonra Wulfe'nin haklı olduğundan emindim ama bunu ona söylemeyecektim.

Zee sonunda elini dirseğimin altına koydu. Yaşlı fae engebeli zeminde sanki gün ışığında düz bir tarlaymış gibi ilerledi. Wulfe ve Tad de hayalet gibi geçtiler. Bir çakal olarak daha iyi bir gösteri yapabilirdim ama bu silahlarımı geride bırakmam anlamına gelirdi.

İlk çemberin Elizaveta'nın komşusunun tarlasının yarısında olduğunu keşfettik.

"Huh," dedi Wulfe, önümde bir yerden. "Dur bakalım," dedi Tad.

Zee durdu ve ben de durdum.

Wulfe başını çevirdi, göremediğim bir şeye bakıyordu.

"Aferin," dedi. "Burada bir koğuş çemberi var." Bir elini önünde gezdirdi. "Aslında tam olarak bir daire değil, daha çok bir kare ama böyle bir şey için sorun değil. Sadece bir uyarı çizgisi. Üzerinden geçen her sincabı ya da çakalı hissedirdi" -bana bakmadı- "ama yine de ..."

"O mu?" Ben sordum.

"Bu Elizaveta'nın eseri," dedi Wulfe. "Onun aktive ettiği ne yazıyor?"

"Fazla değil," dedi Zee. "Tahmin yürütebiliriz elbette. Belki de onlarla güçlerini birleştirmiştir. Ya da belki de evin anahtarını buldular Elizaveta'nın ailesini tuttukları zamanki korumalar."

"Evet," dedi Wulfe teatral bir hüznle. "Bu bize pek bir şey anlatmıyor." Abartılı bir hayal kırıklığıyla ayak parmağını yere sürttü. Beş yaşında bir çocukta bu sevimli olabilirdi. Çok korkutucu bir vampir içinse... şirindi.

Eğildi ve parmağıyla toprağa yaklaşık bir metre uzunluğunda bir çizgi çizdi. "Hepiniz şuradaki sınırdan geçebilir misiniz?"

Yaptık ve parmaklarıyla izleri temizledi.

Wulfe işaret almaya devam etti. Görünüşte bu, bizim yapamadığımız türden şeylere göz kulak olabilmesi içindi. Doğrusu, onun nerede olduğunu takip edemezken arkamdan gelmesine izin vermem mümkün değildi. Bu duyguda yalnız olduğumu sanmıyorum.

Bir sonraki sefer elini kaldıran Zee oldu. "Cadı," dedi yumuşak bir mırıltıyla, dikkati önümüze odaklanmıştı, "bir savaşı sessiz tutabilir misin?"

Ben de hissettim. Zombilerle ilişkilendirmeye başladığım o yanlılık hissini.

Wulfe kaşlarını çattı. "Bütün zombiler bahçeye hapsedilmiş," dedi. "Belli ki öyle değil," dedi Zee. "Cadı, mümkünse bunu sessiz tut. Çocuk, çiz Silahınız. Mercy, bunu vurmaya ya da bıçaklamaya çalışma. Kılıcın iyi ama benimkilerden biri değil. Bir devin derisini delip geçemez."

Wulfe ya bu sert emir karşısında hafif bir alınganlıkla ya da zombi devin etrafta olduğunu öğrenince hafif bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, ama gözlerini kapadı ve ellerini belli şekillerde hareket ettirmeye başladı. Parmaklarının bir piyanistin parmakları gibi esnek olduğunu fark ettim; Stefan'ın kestiğini *gördüğüm* elinde bile.

İnce bir sihir havaya karıştı ve atmosfer dolunay dansıyla ilişkilendirdiğim o tuhaf içi boş niteliğe kavuştu. Sürü büyüğü Böyle gecelerde sesi kapatırdı, böylece sadece kurtlar ve avları avın ulumalarını duyabilirdi.

Dev, gölgelerin arasından çıktı; diz boyu yoncadan başka bir şeyin olmadığı açık bir tarlada olduğumuz için orada olmayan gölgelerin arasından.

el. Direk, sihir yapmayı bırakmadan iki adım yana çekilen Wulfe'un üzerine devrildi.

Daha önce hiç gerçek haliyle bir dev görmemiştim. Mike Amca'nın evinde bir tanesiyle tanışmışım ama onu sadece insan kılığında görmüştüm; uzun, ince ve kutladığımız doğum günü partisinin karmaşasını onaylamıyordu. Hatırladığım kadarıyla Tad'in on dördüncü yaş günüydü.

Bu dev sekiz ayak boyundaydı ve muhtemelen dört yüz ila beş yüz kilo ağırlığındaydı. Parlak turuncu saçlardan oluşan sert bir kabarıklık boynunu çevreliyor ve sonra başının arkasına doğru yükselerek Mohawk ile kakadu tepesi arasında bir görünüm veriyordu. Derisinde düzgünce dikilmiş dikişler vardı. Bir tanesi alından geçiyordu. Bir tanesi sol kolunu sarıyordu ve bunu fark ettiğim anda sol kolunun biraz daha uzun olduğunu ve ön kolunda uzayan kılların koyu kahverengi olduğunu görebiliyordum. Dikişler her iki bacağı da dizin hemen altında çevreliyordu. . . tam Sherwood'un bacağının kesildiği yerde, diye düşündüm ürpererek.

Wulfe'un rahatsız edici bir şekilde etkilendiği usta zombi yaratıcısını öldüren o hayvan. Kurt adam olup olmadığını merak ettim.

Muhtemelen Wulfe'un çalınan zombisi gibi, bunda da çürük kokusu yoktu. Son birkaç haftadır zombilerin nasıl koktuğunu iyice anlamamış olsaydım, devin zombi olduğunu anlayabilir miydim, emin değildim. Ve kendini gizlemek için büyü kullanmıştı.

Zee'nin yeteneklerim hakkındaki değerlendirmesini göz önünde bulundurarak palamı çektim ama Wulfe'un hemen arkasında ve solunda durdum.

Wulfe biraz soluk soluğa, "Bir bayanı korumaktan her zaman mutluluk duyarım," dedi.

"Seni jöleye çevirmekle meşgulken, gözüne şanslı bir atış yapabilirim diye düşündüm," diye cevap verdim. "Bir yaratığın ne kadar sert olduğu umurumda değil, gözüne saplanan bir palayı sıyrıp atanı hiç görmedim."

"Tamam," dedi Wulfe neşeyle. "Korkunç kalıntılarımla devin dikkatini dağıtmaktan mutluluk duyarım."

Yine de o ilk saldırıdan sonra devin Wulfe'ye karşı başka bir şansı olmadı. Zee'yi daha önce dövüşürken görmüştüm. Tad'i de görmüştüm. Ama en sevdikleri silahlarla birlikte dövüşüklerini hiç görmemiştım.

Biraz acıttı. Kafamda bir yerlerde, Tad'i hep babasının garajını haftalarca tek başına işleten parlak gözlü, atılgan ve kendine güvenen küçük bir çocuk olarak hayal etmişim. Annesi kanserden yeni ölmüştü ve babası,

Ölümsüz demirci, kendini unutturmak için içmeye çalışmıştı. Tad yetenekli, neşeli, kendine güvenen biriydi ve o kavgaya kadar kafamda on yaşındaydı.

Her iki elinde de birer balta vardı ve sırtına da daha büyük bir balta bağlamıştı. Tunik hafifçe dalgalandığı için onu takip etmek zordu, bu yüzden onu daha çok hareketsiz hareketlerinden kesitler halinde gördüm - baltalarından birini fırlatarak bir metre havaya sıçradı. Balta devin sol dirseğine saplandı. Onu bir sonraki görüşümde, büyük çit direğinin altına girmek için yerde yuvarlanıyordu. Güzel ve ölümcül biriydi ve kesinlikle on yaşında masum, ama becerikli bir çocuk değildi.

Eğer Tad gölge ise, Zee güneş ışığıydı. Kılıcı turuncu ve kırmızı renklerde parlıyor, devin derisine koyu çizgiler çizerken tıslıyor, et ve kemikten geçerken uluyordu. Zee büyüsünü kaybetmedi ve onun kim ve ne olduğunu bilmeyen biri için yaşlı bir adamın böylesine zarafet ve güçle hareket ettiğini görmek tuhaf olurdu. Hızlı hareket ediyor ya da özel bir çaba sarf ediyor gibi görünmüyordu. Geri adım atar ve çit direği yüzünün yanından birkaç santim değil, milimetre kadar kayardı. Sadece elini hareket ettirdi ve kılıcı devin diz eklemine peynir gibi kesti, devin kopan eti kesiğın her iki yanında asık suratla yanıyordu.

İnanılmaz, güzel, korku dolu bir dansı ve onları etkisiz hale getirmeleri ve ardından ölümcül alevli kılıcın yumuşak, tam gövdeli bir salınımıyla devin başını kesmeleri tam bir dakika sürmedi. Zee'nin kılıcı yanmayı bıraktı ve bizi

Silahını çekmeden önceki karanlıktan daha karanlık görünüyordu.

Wulfe öne çıktı ve cesede dokunarak kırmızı kıllardan bir tutam kopardı. Birkaç kelime söyledi ve ardından kılı toprağa dikti.

Wulfe, "Bir süre için gittiğini anlamayacak," dedi. "Korumalarım onun ölümünü hissetmesini engelledi ve bu da tasmaının ona geri dönmesini engelleyecek. Ama eğer onu ararsa, gittiğini anlayacaktır."

"İskoçya'daki ogre klanlarının genç bir üyesi birkaç yüzyıl önce kaybolmuştu," diye mırıldandı Zee. "Onu bulduğumuzu ve serbest bıraktığımızı onlara bildireceğim."

O kavgadan başkaları nasıl etkilendi bilmiyorum. Zee daha kasvetli görünüyordu. Tad'ın savaş uyanıklığı ondan başka bir şey okumamı engelledi. Ve Wulfe, Wulfe kendisiydi. Ama ben biraz hissettim yoldaşlarımın yeteneklerini görünce daha da umutlandım. Bir zombi devi öldürebilen biri, bir çift cadı karşısında umutsuz olmayabilirdi, değil mi?

- - -

Elizaveta'nın sınır çiti, komşularının görüşünü engelleyecek kadar kalın bir sıra kavakla işaretlenmişti. Ayrıca evin yakınında olup bitenleri iyi bir şekilde görmemizi de engelliyordu.

"Orada bir ateş var," dedi Tad usulca. "Sanırım arka bahçede."

O haklıydı. Ağaçların arasından titreyen ışık, bir ampulden gelemeyecek kadar hareketliydi.

"Elizaveta arka bahçedeki verandasının ortasına bir ateş çukuru yaptırmış," dedim. Veranda büyüktü, bir basketbol sahasının yarısı büyüklüğündeydi, önceki sahipleri de bu amaçla kullanmıştı. Basketbol potası hâlâ oradaydı ama ateş çukuru gelecekteki basketbol maçlarını pek olası kılmıyordu.

Biraz duman ve kamp ateşinden almadığım yanık kokusu alabiliyordum. Ama yanlışı olan bir şey vardı. Bu kadar yakinken, kokunun çok daha güçlü olması gerekirdi.

Zee, "Ateş her türlü büyü için iyi bir yardımcıdır," diye yorum yaptı. "Belki de şimdi bir şeyler yapmaya çalışıyorlardır?"

Wulfe gözlerini kapadı ve bir elini kaldırdı - Stefan'ın kestiği elini - Elizaveta'nın evine doğru.

"Şu anda ne yaptıklarını bilmiyorum," dedi. "Ama ölülerine tasma takmıyorlar. Öylece dolaşmalarına izin veriyorlar."

Elizaveta'nın etrafına çizdiği çemberin içinde." Küçümsedi. "Çok dikkatsizler. Bir dakika bekleyin."

Ağaç yapraklarından oluşan bir fırtına gibi yanımda uçuşan bir sihir dalgası vardı. Ondan daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü bir büyü patlamasıydı, bu yüzden büyüsünü daha önce hissettiğimden daha iyi anlayabiliyordum. Kara büyücülük ya da gri büyücülük gibi kokmuyordu. Kar gibi temiz kokuyordu.

Wulfe beyaz bir cadı mıydı?

Aklım almıyordu. Onun işkence ettiğini ve öldürdüğünü kendi gözlerimle görmüştüm.

Ben gri bekliyordum. Kara büyüü fark ederdim ama gri büyü aslında vampir büyüsünden o kadar da farklı kokmuyor.

Bir vampir olarak, beslendiği her insandan istekli bir işbirliği koparabilirdi. Bunu yaptığını görmüştüm. Kendilerine işkence etmesi için ona yalvardıklarını görmüştüm (Wulfe'un korkutucu canavar çizelgemin en üstünde olmasının birçok nedeni var). İstemiyorsa kara büyü kullanmasına gerek yoktu.

Sadece kara büyü kullanmamasını beklemiyordum. Bu onu tanıdığım vampirle uyumlu görünmüyordu.

"Yaratıklarını ... şey, uyumaya değil, uyumamaya gönderdim. Ama yerleşmelerini sağladım. Geçerken bizi fark etmeyecekler. Kalkıp hareket etmeleri için onları çağırması gerekecek."

Bana düşünceli bir şekilde baktı. "Onu tutuşunu kırabilirim. O zaman onları peşimizden gönderemezdi ama çember de onları tutmazdı. Öldürme çılgınlığına girebilirler ve sen de haftalarca hepsini avlarsın. Eğlenceli olabilir."

"Tam bir felaket," dedi Zee. "Onları içeride tut ve Tad ile benim onları avlamamıza izin ver."

Onları senden uzak tutacağız."

Wulfe dudaklarını büzdü, sonra başını salladı. "Tamamdır. Onları kendi hallerine bırakalım o zaman. Ama zombilerden bazılarının Elizaveta'nın evinin arka tarafına çok yakın olduğunu bilmelisiniz - muhtemelen cadıların huzurunda."

Arabada, cadılardan hiçbiri ne yaptığını bilmeden zombileri susturabileceğine söz vermişti. Ama belki de cadılara bu kadar yakın olmalarını beklemiyordu.

"Senin hissettiklerini onlar da hissedecek mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Ama canavarların tepkisiz olduğunu fark edebilirler ve biz hazır olmadan önce onları tekrar uyandırabilirler."

"Tamam," dedim. "Cadılara haber vermeden beni çemberden geçirebilir

misin?"

Planlarımızda bana düşen görev, cadılar ne yaparlarsa yapsınlar geri gelip bir rapor hazırlardık. Ondan sonra ne yapacağımıza karar verirdik.

"Sanırım," dedi. "Olabilir. Ish."

Gözlerimi devirdim. "Bildiğim iyi oldu."

Derime kadar soyundum, silahlarımı bir tarafa, giysilerimi diğer tarafa bıraktım.

"Ni-ice," dedi Wulfe, Adam'ın kafasını koparmasına neden olacak bir ses tonuyla. "Hey, karnının altındaki kurt pençesi izi mi yoksa çakal pençesi mi? düğmesi?"

Dışarısı gerçekten karanlıktı. Eğer pençe izi dövmemi görüyorsa, gece görüşü herhangi bir kurdunki kadar iyiydi. O bir vampirdi, bu yüzden bunu beklemeliydim.

Ben utangaç değilim. Şekil değiştirenler -kurtadamlar ya da benim gibi çakal şekil değiştirenler- alçakgönüllülük gibi şeyleri çok çabuk aşarlar. Ama Wulfe'un dövmemi baktığını bilmek beni savunmasız hissettirdi. Eğer bir daha beni görebileceği bir yerde çıplak kalmazsam, bu çok erken olurdu.

"Evet," dedim ona.

Olabilirdi hızlı bir şekilde çakalıma dönüştüm.

Wulfe aynı anda dört ayak üzerine düştü. "Beni takip edin," dedi ve sürünerek çitten geçip ağaçların arasına girdi.

Başka seçeneğim olmadığı için onu takip ettim. Ağaçların hemen diğer tarafında, Wulfe tuhaf bir dikkatle bir elini önüne doğru uzattı ve sonra diğer eliyle de aynısını yaptı. Sonra dizlerini dikleştirerek Londra Köprüsü gibi bir kavis çizdi.

"Üstümden ya da altımdan geçebilirsin," dedi. "Büyünün bağlantısını devam ettiriyorum - bu yüzden beni ikiye bölmeyin yoksa bir alarm."

Onu üzerimde görmek istemediğim için üzerine doğru koştum. Ellerini hareket ettirmeden yere yerleşti. "Geri gelmeyi unutma Bu taraftan," dedi. "Ben burada olacağım. Seni bekleyeceğim." Bana kirpiklerini kırıştırdı ve "*Sadece sen*" diye mırıldandı.

Wulfe'u elimden geldiğince arkamda bıraktım ve görünmeden seyahat etmeye odaklandım. Koşmak gibi bir hata yapmadım. Hızlı hareket etmek hem avın hem de avcının dikkatini çeker. Çakal kokan bir patika buldum ve aşağı yukarı istediğim yöne doğru ilerledim.

Patikadan aşığı inmek daha az gürültü demekti ve ben de hareket etmeyecektim. etrafta çimen. Ama aynı zamanda tuzakların kurulabileceğı ve devriyelerin yürütülebileceğı bir yer olacaktı. Umarım zombiler sakinleşmiştir ama Adam bundan etkilenmezdi. Saklanmaya çalışırken yolun aşığısına doğru koşmak her zaman yanlış bir karardı. Tabii bir av izinin tam olarak yol olmaması dışında. Kararlar, kararlar.

Adam'ın hayatının tehlikede olduğı kararlar. Ve senatörün. Onun için endişelenmediğimden değıl. Sürümüz olarak, yasal ve etik olarak onun güvende olduğundan emin olmak zorundaydık. Ancak senatörü sevmiyordum. Ve Adam'ı cadının büyüsünden kurtarmanın -Wulfe'un bu konuda üzücü bir önerisi vardı- senatörü de daha güvenli hale getireceğinden oldukça emindim.

Şansımı denemeye karar verdim ve patikayı takip ettim. Eve doğru ilerlerken cadının zombilerinden birkaçının yanından geçtim. İlki bir sincaptı. Ben Takip ettiğim av izinin üzerinde hareketsiz durmasaydı onu fark eder miydim bilmiyorum. Sincaplar nadiren uzun süre hareketsiz kalırlar ve bu da nefes almıyordu.

Salas'ın çocuğıyla yaklaşık aynı yaşta, Aiden'in görüldüğü yaşta bir çocuk vardı. Sincap gibi o da hiç kıpırdamadan duruyordu. Wulfe'nin söz verdiği gibi, oldukça uzun yürümeme rağmen çocuk beni fark etmemiş gibi görünüyordu. ona yakın.

Ölü gibi kokmuyordu. Dev gibi, onda da çürümüşlük hissi yoktu. Wulfe'un büyüüne kapılmamış olsaydı, onun bir zombi olduğunu fark edip edemeyeceğimi merak ediyordum.

Wulfe iyi yapılmış zombilerin eski olduğunu söylemişti. Umarım bu da yaşlıydı. Umarım Tri-Cities'de kimse genç bir çocuğı özlemiyordur. Çocuğun ölümü bir asır önce ya da dün gerçekleşmiş olsaydı zombinin daha az trajik olacağını düşünmek pek de mantıklı değıldi. Ama mantıklı insanlar da kara cadıların yaşadığı bir evin arkasındaki tarlalarda gizlice dolaşmazlardı.

Beş zombi daha saydım ve gittiğim yolu izleyeceklerini umdum. Eşit bir şekilde dağılmamış olmalarını umdum, çünkü bu Daha önceki koşuma dayanarak tahmin ettiğimden bile daha fazla zombi vardı. Belki de yaşlı fae ve oğlunun ilgilenemeyeceğı kadar çoklardı. Ogre zombiyi alt etmeleri beni daha da rahatlatı.

Gözlerimi Elizaveta'nın evinin arka bahçesinde yanan ateşten uzak tuttum çünkü gece görüşümü korumak istiyordum. Öyle bile olsa, Bir bakışta gece gökyüzüne tırmandığını, beş ya da altı metre yüksekliğinde olduğunu

gördüm,

Sanki etrafımızı saran kuru çalı bozkırını yakma korkusuyla yangın yasağı yokmuş gibi terk edilmiş bir öfkeyle. Daha geçen hafta bir yangın Porsuk Dağı'nın batı yamacını yakmış, imal edilmiş bir evi ve iki boş ahırını da beraberinde götürmüştü.

Elizaveta'nın arazisinin kenarındaki koğuşu geçer geçmez duman kokusu muazzam bir şekilde artmıştı. Duman sonunda koku alma duyumu bastırdı ve bu dumanın içinde kuru kütüklerden fazlası vardı. Artık daha yakın olduğum için, çoğunu tanımadığım çeşitli kokuları seçebiliyordum.

Bir çeşit bitki, diye düşündüm, ama bunun ötesinde bir şey çıkaramadım. Normalde birçok bitkinin nasıl koktuğunu bilirdim ama onları yakmak gibi bir alışkanlığım yoktu. Marihuana olmaması dışında (çünkü bu neredeyse bir üniversitede tütsü), ateşe ne tür otlar attıklarını bilmiyordum.

Ayrıca yanık saç ve et kokusu da alıyordum ama bunu düşünmemeye çalıştım. Adam ve benim aramdaki bağ hâlâ mevcuttu. Ona yaklaşırsam bir şeyler yapacağını ummuştum. Bana bir şey söyleyeceğini. Ama orada öylece duruyordu - tepkisiz, yağlı bir yumru.

Arka bahçeden gelen sesler garip bir şekilde kısılmıştı. Ya benim kulaklarım duymuyordu ya da yaptıklarını kulak misafiri olanlardan saklamak için bir sihir yapıyorlardı. Muhtemelen bir insan hiçbir şey duymazdı. Belki ateşi bile görmezlerdi.

Patika bahçenin köşesinin kenarından geçiyordu ve yolculuğun geri kalanını kendi başıma yapmak için orada bıraktım.

Bahçeden geçmeyi tercih ettim çünkü bir çakal, düzenli bahçede olduğu gibi, garip bitki yığınları arasında göze çarpmazdı. Sürünün bahçede gömülü ne bulduğunu düşünmemeye çalıştım - burada yetişen hiçbir şeyi iddiaya girerek yemezdim ve çakallar hemen hemen her şeyi yer.

Elizaveta'nın bahçesi çok büyüktü, çiçekler, otlar ve sebzelerle doluydu. Kenarları benim için kalın bir örtü sağlayan asmalarla çevriliydi. Zaten o ateşe bakan birinin gece vakti bahçede çakal görme şansı yoktu.

Balkabağı sarmaşıklarının arasından dikkatlice ilerliyordum ki gözleri üzerimdeydi. Donup kaldım. Bu da hissimi hafifletmeyince yavaş bir daire çizdim. Hiçbir şey yoktu.

Yukarı baktım.

Tam önümde, bahçenin yerini açık çimenliğe bıraktığı yerde bir Başında ölü bir karga olan korkuluk. Karga parlak düğme gözleriyle bana baktı.

"Merhamet," diye fısıldadı bana, bir mısır sapının sahip olabileceği sesle, yumuşak ve kuru, biraz da çingiraklı.

"Mercy, bahçemde ne yapıyorsun?" dedi kuş, sonra kıkırdadı, kuru, fısıltılı bir ses. "Yaramaz küçük çakal."

Sonra başını kaldırdı - gri bir büyüünün parlamasıyla ortaya çıkan bir hareket - ve evin içine taşımak için tasarlanmış yüksek bir sesle bağırdı, "Çakal, çakal, çakal burada. Çakal, çakal, çakal burada."

Asmaların sık yaprakları arasına girdim ve nefes almaya cesaret edemeyerek donakaldım.

Bunu ya da buna benzer bir şeyi planlamıştık. Wulfe olmadan, Elizaveta'nın ya da diğerlerinin korumalarından birine pekâlâ takılabileceğimi biliyorduk. cadılar hazırlamıştı. Yoldaşlarımin farkında olmayacağı bir şekilde onları tetiklersem yapabileceğim birkaç şey vardı.

Ama karganın sesi vampirin duyabileceği kadar iyi taşınırdı. Şimdi de benim az önce yaptığım gibi Elizaveta'nın bölgesine gizlice girmeye çalışacaklardı, tabii yapabilirlerse. Zee'nin büyüü, cadılar büyüü aramadıkça onların varlığını gizlemeye yetecek kadar iyiydi.

Birinin, herhangi birinin benim için avlanmasını bekledim.

Onun yerine bir patlama sesi geldi, gerçek bir sestten çok bir basınç boşalması gibiydi. Ateş daha da yükseldi ve ilk kez cadıların seslerini oldukça net duydum. Benimle verandanın arasında bir yerde bir koğuş daha düşmüştü.

"Bunu duydun mu, Elizaveta, sevgilim?" dedi Ölüm yapışkan ve tatlı bir sesle. "Bahçenizde haşarat sorunu mu var?"

Onun sesiyle ruhum dinginleşti, odaklandı. Mike Amca'nın evine girdiğimden beri ilk kez korkmuyordum.

Haftalardır, zavallı yarı büyüümüş yavru kedinin kafasına gömülmüş bir halde, bize zarar vermesine, başkalarına zarar vermesine izin vermişim, çünkü başka bir şey yapmaktan acizdim. Katlanmak zorundaydım

yaptıklarının iğrençliğine sessiz bir tanık. Bu gece onu durduracaktık.

Ağzımın derisi buruştu ve hırlamamı engellemek zorunda kaldım.

"O da neydi?" diye sordu zombi cadı Magda, tam karga tekrar seslendi. Çıkardığım herhangi bir sestən bahsetmiyordu - karga şeyinden bahsediyordu, çünkü ben hiç ses çıkarmamıştım.

Hareketli karganın dikkatinin üzerimden geçtiğini hissedebiliyordum ama artık onun algı alanının dışındaydım. Bir öfke mırıltısı ve tüylerini karıştırarak tekrar cansız bir nesneye dönüştü. Bu bir zombi değildi; ne bir yaşam görüntüsü ne de bir yanlışlık kokusu vardı. Sadece davetsiz misafirleri uyarmak için tasarlanmış bir simülakrdı. Elizaveta'nın eseri; sesi, karganın Rus olduğunu varsayarsak, yaşlı cadının bir karganın sesini taklit etmeye çalışmasına benziyordu ve Elizaveta'nın büyüsü gibi kokuyordu.

Magda kontrol etmeye geldiğinde sessiz ya da göze batmayan biri olmak için hiç çaba sarf etmedi. Cep telefonunu el feneri olarak kullanıyordu ama endişelenmedim.

Bir çakalın kürkü her renktedir ve gölgelere çok iyi karışır. Gün ışığında cadı beni sarmaşıkların altında yattığım yerde bulmakta zorlanırdı. Geceleri, ışığın yansımısını yakalamamak için gözlerimi kapalı tuttuğum sürece, neredeyse görünmezdim.

Magda sanki bahçenin sahibiymiş gibi bahçeye doğru yürüdü. İki ayağı da işlenmiş toprağa bastığında karga yeniden canlandı.

"Hardesty cadısı," dedi yumuşak ve kısık bir sesle. "Sen buraya ait değilsin. Sonunla karşılaşmadan önce gitmelisin."

"Sen kim oluyorsun da böyle konuşuyorsun?" diye sordu cadı.

Ama karga onunla gerçekten konuşmuyordu. "Cadı, cadı, cadı," diye bağırıyordu. "Elizaveta, bahçemizde bir cadı var. Cadı, cadı, cadı."

"Bu sadece bir animasyon," diye seslendi zombi cadı. Arkasını döndü ve bahçeden dışarı çıktı. "Korkuluğun tepesinde oturan karga bespelled."

"Karga olan bir korkuluk," dedi Ölüm. Sesi sessizdi. Beton zemine doğru adım adım ilerleyen Magda'yla mı konuştuğunu anlayamadım. ya da verandadaki diğer insanlarla konuşup konuşmadığını merak ediyordu.

"Bahçedeki korkuluk," dedi Ölüm. "Oldukça zekice; acaba kokarcalar üzerinde işe yarıyor mu?"

"Koleksiyonum için bir çakalım yok," diye yakındı Magda. "Yaratığı yakaladığında neden donduramıyor? Böyle çılgık atan bir şey ne işe yarar ki?"

"Bunun bütün amacı yaratıkları bahçeden kovmak," dedi Ölüm. "Çakal için üzgünüm; şimdiye kadar kilometrelerce uzaklaşmıştır. Eğer bir çakalı gerçekten bu kadar çok istiyorsanız, yarın dışarıya canlı bir tuzak kurarız. Muhtemelen yaratık geri gelecektir."

"Eğer kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, çoktan gitmiş olacak," dedi Elizaveta, karganın haber verdiği çakalın kim olduğunu bildiğini açıkça belli ederek. Sesi korkunç geliyordu. Sesi o kadar kısıktı ki, pürüzler ve Rus aksanı arasında neredeyse onu anlamıyordum. "Ne yazık ki

Çimenlerin arasından geldi; seni ısırabilirdi ve benim küçük güzellerimden biri bile seni uyarmazdı." Öksürdü ve tükürdü.

Elizaveta, diye düşündüm, rahatlama kan dolaşımında bir umut dalgası halinde akıyordu. *Bu olayda kötü adamların tarafına geçmedin.*

Ama rahatlamam çok erken oldu.

"Adam," dedi Magda, "bir sevgili ol. Git benim için o çakalı bul, öldür ve geri getir."

Ölüm homurdandı. "Gerçekten mi? Bu gece yapacak yeterince işimiz yok mu ki bunlardan bir tane daha yapman gerekiyor?"

Magda'nın cevabını duymadım. O sundurmayla arama koyabildiğim kadar kısa sürede mesafe koymakla meşguldüm.

Adam'ın başka seçeneği yoktu. O cadının Elizaveta'nın ailesine, birbirlerine ve kendilerine neler yaptırdığını görmüştüm. Onlar eğitimli cadılardı ve Magda'ya karşı hiç şansları yoktu.

Kurt adamların çoğundan daha hızlıydım, kendime güveniyordum. Başımı öne eğdim ve var gücümle koştum.

- - -

Adam'ın dişleri enseme birleşip ısırmadan önce yüz metre bile gidememiştim. Hızıyla beni yana doğru savurdu ve ikimiz de yere yuvarlanıp yuvarlandık. Dişleri boynumdan hiç ayrılmadı.

Onlar da kapanmadı.

Gecenin karanlığında kendi kanımın kokusunu alarak yere uzandım. Adam üstüme doğru çömeldi. Hırladı, sesinde gerçek bir öfke vardı ve eş bağının bir şenlik ateşi gibi parladığını, alevlerin cızırdayarak yandığını hissedebiliyordum

Magda'nın tazyikinin pisliği içinden Adam'ın hüsrana uğramış fkесinin gücüyle geçtim. Üzerime yle bir rahatlama çöktü ki, denesem bile kıpırdayabileceğimi sanmıyorum.

Bağlantımız rahat değildi ama umurumda değildi. nce fkесi üzerime çöktü ve kurdu bana beynimden ya da itaatimden etkilenmediğini gösterdi. Beni öldürmek zorunda kalabileceği bu riski almaya nasıl cüret edebilirdim?

Ama öfkenin altında dehşet vardı, bu yüzden hakaret etmesine izin verdim. Birkaç saniye sonra benim gibi o da rahatladı. Beni bıraktı ve bir kez titreyerek yanıma uzandı. Aşırı adrenalin diye düşündüm. Ben de vızılıtyı hissettim.

Wulfe bir düzine metre ötede belirdi ve ikimize de onaylamayan bir bakış attı. "Sana dokunuşunun onu onun elinden kurtarabileceğini düşündüğümü söylediğimde -büyülerine karşı bağışıklığın göz önüne alındığında- boğazını onun dişlerine değdirmeni kastetmemiştim. Bu genellikle pek işe yaramaz."

Adam ayağa kalktı, başını eğdi, kulaklarını kısıtı.

İnsana dönüştüm ve omzuna dokundum. "Bu sefer bizim tarafımızda," dedim ona. "Sanırım."

Wulfe sırtarak, "Bunun için teřekkrlер," dedi.

Ona baktım. "Adam zgr. şimdi planımız ne?"

"Planın değişmesine gerek olduğunu sanmıyorum," dedi bir süre sonra. "Adam cadılara geri dönmeli; akal yakalamayı başaramadığını düşüneceklerdir. Sen onun dediklerini yaptığın sürece, o da senin hâlâ esaret altında olduğunu düşünecektir."

"Peki ya anlarsa?" diye sordum. "Adam'ı ona tekrar kaptırmak istemiyorum."

Kaşları kalktı. "Bağını şu anda olduğu gibi açık tut. Senin kadar uzun süre onu elde edebileceğini sanmıyorum." Adam'a baktı. "Bana yle geliyor ki bütün oyuncular avluda. Elizaveta'yı duydum. Senatör de orada mı?"

Adam başını salladı.

Wulfe, "Oraya geri dön ve hiçbir sorun yokmuş gibi grn," dedi. "Bir giriş yapmayı ve sonra da cadıları öldürmeyi planlıyorum. Mercy sana dokunmayı başarıp başaramayacağına bakacaktı -çünkü eş bağlarının nasıl işlediğine bakılırsa, bunun sana doğal yeteneğini ödünç vermesine izin vereceğinden oldukça emindim. Sonra da Senatörü tehlikeden kurtarmak için fırsat kollayacağı gözden uzak bir yere yerleşecekti. Ve bakın, şimdi ikiniz de senatörü kurtarmak için buradasınız. savaş."

Cadıları öldürmeye nasıl yardım edeceğimi atladı. Wulfe aptal değildi. Tuhaftı belki. Psikopattı, kesinlikle. Ama aptal değildi.

Adam Wulfe'un planını düşündü. Sonra bir ses çıkardı ve etrafımıza dikkatle baktı. Onların kokusunu ben de alabiliyordum. Durakladı, Çünkü 20 adım ötede bir zombi duruyordu.

Bizi görebiliyordu ama izlemekten başka bir şey yapmadı. Korkarım bu, burada öldürdükleri biriydi. İyi yapılmamıştı; sağ yanağının ortasında dişlerini ve dilini görebildiğim çürümüş bir yama vardı. Jesse'nin yaşlarındaydı.

Adam'a, "Wulfe şimdilik onları dikkatsizliğe mahkûm etti," dedim. "Cadı onları çağırırsa bu işe yaramaz. Ama Zee ve Tad de burada. Onların görevi zombilerin icabına bakmak. Zaten devin icabına baktılar."

Adam başını bana doğru eğdi ve eş bağımız onun uyarısıyla çınladı.

"Devden daha kötü bir şey mi?" Ben söyledim. "Sence Zee'nin yenildin mi?"

Bunu düşündü. Emin olmadığını açıkça hissettim ama onlara güvenmeye karar verdi.

Delici bir ıslık sesi arazide yankılandı. Adam'ın ağzı buruştu ve gözleri parlayarak başını çevirdi.

"Sakin ol," dedim. "Kurda sahte itaat ettirebileceğini düşünüyor musun?"

Bana cevap veren kurt oldu. Bu kadar sabırlı bir avcı olan onun cadıları bekleyebileceğinden nasıl şüphe edebilirdim? Gerekirse günlerce bekleyebilirdi.

Adam'ın egosuna güveni yoktu ama kibirli de değildi. Aynı şey kurdu için de geçerli değildi.

Gülümsedim ve burnunu öptüm, kurt ve insan aynı okşamayla, sonra değişimin beni çakal formuma götürmesine izin verdim.

Wulfe, "Ben gidip diğerlerine Adam'ın elimizde olduğunu haber vereyim," dedi. "Seninle bahçede buluşuruz."

A planına geri döndüm. Bu konuda oldukça iyi hissediyorum.

Adam cadılara doğru koştu, ben de arkasından koştum ve bahçeye geldiğimizde yön değiştirdim. Kargayı uyarmamaya dikkat ederek kendimi başka bir ahududu çalısının altına soktum.

Cadıların Adam'ı dönüşünde karşılamalarını dinledim. Onlardan beklediğimiz sonuca vardılar. Sonra her ne yapıyorlarsa devam ettiler.

ıslak bir şeyin deriye çarpması gibi sesler çıkarıyordu. Bazen tıslama sesleri geliyordu ve o zaman yanık et kokusu alıyordum.

O yönden gelen başka bir şeyin kokusunu aldım; bir zombinin. Bundan gelen yanlılık hissi beni belli belirsiz hasta hissettirdi, sadece farkında değildim. Kokuyu incelemek için ne kadar dikkatli olsam da, bunun ne tür bir yaratık olduğuna dair tanıdık bir isim koyamadım. Neredeyse fae gibi kokuyordu ama değildi. *Ateş büyüğü gibi* diye düşündüm. Zee'nin demirle öpülmüş büyüğünün sıcak, acı kokusu da buna benzer bir şeydi.

Verandada beni neyin beklediğini görmem gerektiğine karar vermeden önce belki on beş dakika beklemiştim.

Wulfe'un eli sırtıma indiğinde ayağa kalkmak için gerildim. Kokusunu alamıyordum ya da onu göremiyordum ama kim olduğunu biliyordum. Nasıl oldu da

. . . Bu tam olarak doğru değildi. Wulfe olduğunu nasıl bildiğimi anlamak istemedim.

Hayaletleri görüyorum. Ama bir vampir olduğunda da anlarım. Benim türüm bu ülkeye ilk geldiklerinde vampirleri avlardı. Bu yüzden sayımız çok fazla değil - vampirler daha iyi avcılardı ve sayıları daha fazlaydı.

Ama onun Wulfe olduğunu biliyordum, bu yüzden cadıların dikkatini bahçeye çekecek bir şey yapmadım. Kıyafetlerim, silahım ve palamutumla birlikte yanımda yere yığıldı.

Wulfe kulağıma, "Silahı cadılar üzerinde kullanmayı deneme," diye üfledi. "İşe yaramaz."

Kulağıma gelen sesi tuhaftı çünkü onu normal duyularımla hissedemiyordum, sadece ölüleri bulmak için kullandığım o tuhaf yeteneğimle hissedebiliyordum. Onunla böyle bir bağlantım olmasından hoşlanmıyordum. Wulfe ile herhangi bir bağlantım olsun istemiyordum.

Ayağa kalktım ve tüm sürünün toplanabileceği büyük avluya doğru yere çöktüm. Birkaç cadı, bir senatör, bir kurt adam ve bir ... için bolca yer vardı. Hareket etmeyi bıraktım çünkü kendimi başka tarafa bakmaya zorlayamıyordum.

Adam'ın yanına kıvrılmış, neredeyse onun iki katı büyüklüğünde bir şey vardı. Yaklaşık on beş santim çapında, yanardöner beyaz pullarla kaplıydı. Başını göremiyordum, sadece gümüş ve mor renkli tek bir kanadı vardı; diğeri muhtemelen ejderhanın diğer tarafındaydı.

Başımı tekrar eğdim ve öncekinden daha da dikkatli bir şekilde karanlığın bir noktasından diğerine geçtim ama fark etmedi. O avludaki herkes, karanlıkta hayalet gibi dolaşan bir çakal olmayan bir şeye odaklanmıştı.

karanlık ya da lanet bir ejderha zombi. Elizaveta'nın kargası beni fark ettiğinde devreye giren aynı avcı içgüdüleriyle odaklandıklarını hissedebiliyordum. Hareket ederken tek umursadığım şey - ejderha dışında - kimsenin beni aramıyor olmasıydı.

Ateş çukurunun onlarla aramda olmadığı yere gelene kadar avluda oturanlara doğrudan bakmadım. Sonra bakışlarımın yana düşmesine izin vermeden önce tek bir kuşatıcı bakışla her şeyi kavradım.

Orada bulunan tek avcı ben değildim. Cadıların karanlıkta gözlerini üzerlerinde hissetme konusunda ne kadar iyi olduklarını bilmiyordum. Ama ejderha oradaydı. Ejderhaya kadar Wulfe'un zombi uyutma büyüüne kesinlikle güvenmiştim. Ama ejderhalar hakkında duyduğum her şey (böyle bir şey olmadığı gerçeği dışında) bana büyüünün onlar üzerinde işe yaramayacağını söylüyordu. Ama o zamandan beri Biri diğerini zombiye dönüştürdüğüne göre, bazı sihirlerin onlar üzerinde işe yaraması gerektiğinden emindim. Bilmediğim şey ise *Wulfe'un* büyüünün verandadaki ne kadar işe yarayacağıydı.

Sürünme sesi duydum ve verandaya dönüp baktım. Ejderha yuvarlanmıştı ve doğrudan bana bakıyordu.

Mor gözlerine baktığımda, cadıyla ve onun aracılığıyla emrettiği tüm ölümlerle olan bağlantısını hissettim. Sürümüzün bağlarının sağlam zincirlerine kıyasla aralarındaki bağlantı örümcek ipeği gibiydi... ama benim rahat olduğumdan daha az farklıydı. Daha sonra bu beni rahatsız edebilir.

O anda beni daha çok kaç kişi oldukları ilgilendiriyordu. Bir an için, ortak bakışlarımıza yakalandığımda, hepsini hissettim - Elizaveta'nın mülkü boyunca uzanan büyük bir sefalet ağırlığı. On ya da yirmi kişi değillerdi. Düzinelerce vardı. Yüzlerce. Bazıları büyük bir özenle yapılmış, bazıları yeni yapılmış ve çoktan çürümüştü.

Ama onlar benim görevim değildi.

Bağımızı kopararak gözlerimi kapattım. Gözlerimi tekrar açtığımda ejderhayı izledim ama gözlerine bakmadım. Dikkatle hareket ettim ve bakışları beni takip etmedi. Hâlâ Wulfe'un büyüüne mi kapılmıştı yoksa bana karşı kayıtsız mıydı anlayamadım.

Not etmem gereken başka katılımcılar da vardı. Senatör Campbell'ın ağzı kapatılmış ve bir sandalyeye bağlanmıştı, Abbot da onun yanında yerde yatıyordu. Senatörün yardımcısı Tory Abbot'ı unutmuştum. Onu izledim ama başı eğikti ve hareket etmiyordu.

Senatör yaralanmıştı. Belirli bir şey göremedim çünkü titreyen ateş ışığı teninin tonlarını gizliyordu ve büyük bir kısmı

giysilerini. Ama vücudunun kamburunda acıyı görebiliyordum.

Beni gördü. Ama ne olduğumu bilmiyordu ve muhtemelen zombi cadının yarattıklarından, iğrençliklerinden biri olduğumu düşündü. Belki de cadıların konuşmasına dikkat ettiyse, benim sadece bir çakal olduğumu düşünmüştür. Kısa, keskin bir çığlık dikkatini benden uzaklaştırıp bu geceki gösterinin yıldızına yöneltmesini sağladı.

Elizaveta. Onu çıırılçıplak soymuşlar ve evin yanındaki basketbol potasının direğine baş aşağı asmışlardı. Ne kadar süredir orada olduğunu bilmiyorum ama yüzündeki deri, zayıf ışıktaki bile görebileceğim kadar morarmıştı. Beyaz saçları dağınık bir şekilde aşağıya sarkıyordu. Kolları, bir ortaçağ zindanına aitmiş gibi görünen ağır kelepçelerle birbirine bağlanmış, yerden birkaç santim yüksekte, gevşek bir şekilde asılı duruyordu.

Magda ellerini ağzının önünde tutuyordu, tıpkı şekerci dükkânında hepsi birbirinden güzelken hangisinin en iyisi olduğuna karar vermeye çalışan bir çocuk gibiydi. Hafifçe sallanıyor ve mırıldanıyordu. Bahçede bana katıldığında gözlerimi kapatmıştım, bu yüzden bu gece ilk kez onun görünüşünü fark ettim.

Köprücük kemiğinin üzerinde uzanan üçlü inci dizisini gösterecek kadar düşük, açık renkli, ipek bir bluz giymişti.

Pantolonunun rengi daha koyuydu ama orta topuklu ayakkabıları üstüyle aynı açık renkteydi. Pembe diye düşündüm. Ama lavanta da olabilirdi. Sanki üst düzey bir politikacının bahçe partisinde bağış toplamak için giyinmiş gibiydi. Ya da bir dergideki sosyete makalesi için poz veriyordu, belki de "İyi Düzenlenmiş Cadı Bu Yıl Açık Hava İşkence Seansında Ne Giyiyor?" başlıklı bir makale.

Buna karşılık, Ölüm bir mücevher soygunu için giyinmiş gibi görünüyordu. O tepeden tırnağa siyahla kaplanmıştı. Ama bu yeni bir şey değildi. Laboratuvarında o zavallı kediyle birlikte olduğum süre boyunca onu siyah dışında hiçbir renkte görmemiştim. Bu gece üzerinde uzun kollu, yüksek yakalı bir tunik üst, siyah bir kot pantolon ve poppet'in giydiklerine uyan gümüş bağcıklı siyah botlar vardı. Elindeki kırbaç siyahtı ve onu Elizaveta'nın üzerinde kullandı.

Elizaveta yaşlı bir kadındı, yetmişli yaşlarının başında olduğunu düşündüm. Yaşına göre iyi durumdaydı; incelmış, gevşemiş derisinin altında kasları vardı. Ama yaşı, ona yaptıkları şeyin aşağılayıcılığını ve dehşetini daha da artırıyordu.

Senatörün aksine, Elizaveta'nın solgun ve açık teni, verdikleri zararı gözler önüne seriyordu. Kafamın içinde bir yerlerde, çıplak yaşlı bir kadının üzerindeki yaralara, yanıklara ve morluklara bakıp düşünebilmemden nefret ediyordum,

Bu gece ona fazla yüklenmediler. Ve onu hiç kaldırmadılar.

Orada çok uzun süre kaldım. Çünkü cadılar biriyle gerçekten uğraştığımda bunun neye benzediğini biliyordum.

"Yine," dedi Magda. "Lütfen, İhtar, lütfen. Bu son cadıdan da, buradaki tüm cadılardan da daha iyi hissettirdi. Sanki-"

"Güç," dedi Ölüm. Elizaveta'ya bir kez daha vurdu ve her iki cadı da bunun etkisiyle titredi.

Onu Ölüm olarak düşünebilirdim çünkü alternatifi İhtar'dı - aslında ona bir tanrıça diyordum ki bunu yapmazdım. Gerçek adını hiç duymamıştım ama nefret ettiği izlenimini edinmiştim.

"Bunu bütün gece yapabilirim, Elizaveta," diye mırıldandı Ölüm, kırbacıyla ritim tutarak. "Muhtemelen bunun ne kadar harika bir his olduğunu biliyordursunuz - evet, insanlarınla çok güzel konuşmalar yaptım. Neredeyse bir ya da ikisini alıkoyuyordum ama sonunda güç artışını daha fazla kullanabileceğime karar verdim. O kadar büyük bir üne sahipsiniz ki bu sizi memnun etmeli."

Durdu, yaptığı işi inceledi. Vücut dilinde belli bir memnuniyet vardı. Hatırladığım kadarıyla kirpiklerinin düzgünlüğüyle gurur duyuyordu.

"Seni kırabilirim, Elizaveta," diye mırıldandı. "Bedenini yok edebilir ve gücünü içebilirim."

Magda kendini sıktı ve titredi. "Bunu yapman hoşuma gidiyor, Ishtar. Nefis."

Ölüm ona sempatik bir gülümseme verdi. "Biliyorum tatlım. Ama bana bir görev verildi." Tekrar sallamaya başladı. Bu sefer ne bir ritim vardı, ne de iğneyi planlamanın bir yolu.

Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum.

"Seni ölene kadar dövebilirim," dedi. "Gücünü ve acını içeceğiz ve meclisim bunu kabul edilebilir bulacaktır. Özellikle de bize eve götürmemiz için bu kadar ilginç oyuncaklar ve büyüler vermişken. Eminim torununuzun aile büyü kitabınızı nerede sakladığınızı bildiğini bilmiyordunuz, değil mi?

Sen mi? Onu bu kadar uzun süre hayatta bırakman aptallıktı. İntikamını aldığını bilerek öldü."

Robert, diye düşündüm ve o an, onun özelliiksiz, yaralı yüzü aklıma geldi.

Elizaveta nefes almaya başlamıştı ama bu yorgunluktan çok duygusallıktan kaynaklanıyordu. "Ya da teslim olabilirsiniz. Meclisimizde on soy var. Seninki on birinci olacak. Tam bir meclise çok yakınsın. Gücümüzü bir kurban olarak hissettin. Bizden biri olarak hissetmek istemez misin? Sana biz olmadan sadece hayal edebileceğin bir güç sunuyorum."

"Ben Elizaveta Arkadyevna Vyshnevetskaya, Kikimora hanesindenim. Soyumu bin yıl öncesine kadar takip edebilirim. Asla sizin it ve serseri grubunuza katılmam. Kim olduğunu biliyorum, Patience Ramsey. Burada Ramsey evi. Cadı kanının nereden geldiğini bilmiyorsun. Bu kan ne annenin ne de kocanın soyunda vardı. Kendinize Ölüm demeniz sizi büyük bir cadı yapmaz, soyunuzu meşru kılmaz."

Hepsini bir anda çıkaramadı. Ama bunu çığlık atmadan ya da homurdanmadan başardı ve ben onun yerinde olsaydım bunu başarabilir miydim emin değildim. Elizaveta'nın küçük konuşmasının sonunda Ölüm - Sabır- Elizaveta'yı susturmak için elinden geleni yapıyordu.

Cadılar ve Elizaveta sohbet ederken öylece beklemiyordum. Ateşten ve onların meşguliyetinden yararlanarak avlunun dış kenarına kadar kaydım. Bu gece gerçekten karanlıktı; ay çıplak bir şeritti ve havada yıldızları örten bir fırtına vardı. Eğer biri bakıyor olsaydı, beni kolayca görebilirdi. Ama Elizaveta onlara yeterince gösteri yapıyordu ki kimse bakmayı akıl edemedi.

Kulaklarını bana diken Adam hariç. Ve başını bana doğru çevirmiş olan ölü ejderha.

Kulaklarımı Adam'a diktim. Göze görünmeden sinsice yaklaşmakta iyiydim. Çakallar böyle yapar. Ayağa fırlayıp Adam'ın etrafında koşarak "Love Is a Many-Splendored Thing" şarkısını söyleseydim cadıların dikkatini çekmeyeceğimden emindim. Onlar eğleniyorlardı. Elizaveta'yı o kadar çok dövüyorlardı ki, bu kısmı olabileceğinden çok daha kolay hale getiriyorlardı.

Ejderhaya gelince, o benim için endişelenmeye karar verdiğinde ben de onun için endişelenmeye karar vermiştim.

Sonunda, her seferinde dikkatli adımlarla, evin yanındaki gölgelere geldim, bir şimşir çalısının arkasında (dikkatlice) kıpırdandım. Elizaveta onu tuttu

Ev çok temizdi ve gürültü yapacak talihsiz kurumuş yapraklar ya da yabani otlar yoktu. Eğer hayatta kalırsak, bunun için ona teşekkür edecektim. Her şey yolunda giderse

Bundan sonraki planım, savaşımızın bir sonraki aşamasını burada, yoldan uzakta geçirmek.

Kıyamet koptuğunda, dürbünümü alıp kaçardım - özellikle de çok sayıda zombi olduğunu, hepimizin planladığından çok daha fazla olduğunu bildiğim için.

Adam beni izliyordu ve ejderha da öyle. Burnumu kırıştırdım ve ikisine de dişlerimi gösterdim. Saklanmaya çalışıyordum. İkisi de cadıların çalırların arasında bir şey olduğunu anlamasını sağlamaya kararlıysa bunu yapamazdım.

Uzak dur, Adam'a bağımız aracılığıyla söyledim.

Adam ve ejderha dikkatlerini dış karanlığa, Elizaveta'nın cehennem köşesinden ve benden uzağa çevirdiler. Tuhaf bir düşünceye kapıldım - bir ejderhayla karşılaştığımda daha büyük olmasını beklerdim.

İçimi çektim, ağzımı patilerimin üzerine koydum ve beklemek için yerleştim. Artık Wulfe'un gösterisiydi.

Çok beklemem gerekmedi.

Benim gibi o da Elizaveta'nın sağladığı dikkat dağınıklığından yararlandı. Tantana yapmadan betonun üzerine çıktı ve Campbell, Adam ve ... dışında kimse onu fark etmedi. Elizaveta dışında kimse onu fark etmedi. Sadece Ölüm'e, Patience'a doğru yürüdü ve kolunu sallanırken yakaladı.

Sarsıldı, sonra mücadele etti ama adam bir vampirdi. Onu görmezden geldi ve umursamaz bir el salladı. Elizaveta'nın bileklerindeki ve ayak bileklerindeki kelepçeler yere düştü. Bir şekilde Ölüm'ün kolunu bıraktı ve Elizaveta'yı o da yere düşmeden yakaladı.

Kurt adamların çoğundan daha hızlı olabileceği gibi rahatsız edici bir düşünceye kapıldım. Belki de benden daha hızlı. Güvende kalmak için hızıma güveniyordum. Wulfe'un bu kadar hızlı olması hoşuma gitmemişti. Bunu unutmayacağım.

Elizaveta'yı etrafa dikkatsizce serpiştirilmiş sandalyelerden birine oturttu. avluya çıktı ve hareketin birkaç adım dışında bir yer seçti. Acele etmedi, kadının olabildiğince rahat olmasını sağladı; sanki cadıları, onun dikkatinin dağıldığını düşündükleri sırada kendisine saldırmaya davet ediyordu.

Onu kabul etmediler. Patience, bileğini ovuşturarak Magda'yla omuz omuza, birbirlerine dokunabilecekleri bir yerde durana kadar avluyu boydan boya geçti.

Wulfe'un yerinde olsaydım, onları birbirinden uzak tutmakla ilgilenirdim.

"Kimsin sen?" Patience sordu, ses tonu ihtiyatlıydı. Kötücül bir büyüünün hafifçe aktığını hissettim.

"Büyücü," dedi Magda. "Büyücü-ne demekse artık. Kurt ve Büyücü." Yüzü mutsuzca buruştu. "O bir kurt değil. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum."

"İstersen bana Wulfe diyebilirsin," dedi Wulfe gülümseyerek. "Ya da bana Büyücü de diyebilirsiniz ama bunu yüzüme karşı söyleyen pek olmaz."

Acaba Ölüm'ün, Sabır'ın yavaş yavaş yaptığı büyüü hissetti mi diye merak ettim. Ama endişelenmeme gerek yoktu.

Wulfe güldü, o korkunç, kemiksiz kahkahayı attı, sonra avucunu dışarı çıkaran bir hareket yaptı. Stefan'ın kestiği elini tekrar kullandı. Stefan'ın o eli kesmesinin bir nedeni olup olmadığını merak ettim.

Patience merkezinin etrafına yığıldı, ayağını tam olarak kaybetmedi, ama yakın bir şey gibi görünüyordu. Çığlık attı, kısmen acıdan, ama bahse girerim

Bir kısmı da öfkeydi.

"Sen bir büyücüsün," dedi Magda öfkeyle. Patience'ın elini tutmak için uzandı. "Elizaveta'yı kurtarmak için büyücü sihri kullandın. Sen de bir cadı olamazsın."

Diğer cadıya dokunur dokunmaz, o da çığlık atmayı bıraktı. Wulfe'un belki de birbirlerine dokunmalarını engellemesi gerektiğini düşündüm. Onun yerine Wulfe "Hayır mı?" dedi.

O eliyle başka bir hareket yaptı. Patience bir elini avuç içi yukarı bakacak şekilde aralarına koydu ve bu kez çığlık atmadı. Ama ateş ışığı alındaki teri ortaya çıkardı. Boynunun tendonları gergindi, sanki büyük bir çaba harcıyormuş gibiydi.

"Bebekler, annenize yardım edin," diye mırıldandı Magda. Ejderha kıvrıldı ve saldırdı

-Ama Adam da öyle yaptı. Ejderhayı ağzından yakaladı ve tuttu.

Cutlass. Adam'ın ihtiyacı bağımıza kadar ulaştı.

Mürver ağacının altından fırladım ve bahçeye doğru koşmaya başladım. Hızımın onda birini toplayabildim. Beni fark eden tek kişinin Elizaveta olduğundan oldukça eminim, çünkü tam onun önünde koştum ve çünkü o cadı oldukça korkutucu bir şekilde gözlemciydi.

Bıçaktan bir adım uzaklaşınca tekrar insana dönüştüm. Bıçağı kaptım ve eve doğru giderken yanından geçtiğim zombi çocuğun boğazına dayadım. Onu görmemiştim, sadece benim için koştüğünü biliyordum. Keskin gümüş bıçak boynuna saplandı ve çocuk düşerken ilerlemeye devam etti.

Sanki et ve kemikten daha fazlasını kesmişim gibi, bedenim kırılmasını sağlayan gücü hissettim. Sürü bağına olan benzerliği tekrar hissettim. Sürünün nehrine kıyasla damlaydı ama ikisi de akan suydı. Bir an için, zombinin düştüğü yerde başka bir şey oyalandı. Bir hayalet değil, bir ruh değil, trajik ve kırık bir şey. Solup gittiğinden oldukça emindim ama bunu öğrenmek için bekleyemezdim -Adam bir zombi ejderhayla savaşıyordu.

Koştum.

Benim tarafımdan henüz kimse ölmemişti. Adam hâlâ zombiyle boğuşuyordu. Zombinin çoğunlukla cadılara ulaşmaya çalışıyor olması ve Adam'la sadece yoluna çıktığı için savaşıyor olması savaşına yardımcı oluyordu.

Wulfe her ne yapıyorsa -ki ben koşarken nefes almak su altında nefes almaya benziyordu- cadıları meşgul ediyordu. Magda'nın ejderhaya verdiği emirleri değiştirme şansı olmamıştı. Bir şeyi gözden geçiriyormuşum gibi hissediyordum ama Adam bir ejderha zombiyle savaşmadığı zaman bu konuda endişelenirdim.

Hareketimin zamanlaması için aramızdaki bağlara -eş bağı ve sürü bağı- güvendim. Zor durumdaki ejderhayı geçerken hızımı düşürmedim.

Diğer elimi, yani palayı tutmayan elimi Adam'ın omzuna koydum. Ağırlığım dengesini bozmasın diye, yarım yamalak kanat darbesinin önünden sıçrayarak geçtim.

Bunun yerine, bu darbe sağlam bir ahşap masayı çıraya çevirdi.

Adam ağırlığını aniden büktü ve ejderhanın başı da büküldü. Ben kılıcı ejderhanın çenesinin altındaki yumuşak ete, burnuna doğru kaydırırken ejderhanın ağzını serbest bıraktı. Çenesini kılıçla kilitledim.

Ejderha kıvranırken ayağa fırladım ve Adam yarattığı benden uzaklaştırdı. Savaşın bitmesine daha çok vardı ama Adam ejderhanın ağzını güvenli bir şekilde kapalı tutmaya çalışmak yerine artık savaşabilirdi. Zafer kazanmışçasına avluya fırladım ve Elizaveta'nın bir adım ötesinde durdum. Neşe içinde yarı gülerek kısa bir süre Elizaveta'nın bakışlarını yakaladım ama dikkati beni geçip omzumun üzerinden kaydı. Ateşin ışığı bir an için yüzünü aydınlattı ve göz bebeklerinin parladığını gördüm.

"Hepsini aradı," dedi. Döndüm.

Elbette, diye düşündüm, öldürdüğüm çocuk zombi artık Wulfe'un kölesi değildi. Bu da çağrıldıkları anlamına geliyordu. Hepsi, yüzden çok daha fazlası.

Magda'nın sözlerinin çekiciliği altında onların kıpırdadığını hissedebiliyordum. Onların çarpık ve doğal olmayan halleri kalbimi sızlatan bir hüzündü.

Bize doğru koşuyorlardı ve Elizaveta kulağa "passion fruit" gibi gelen ama Rusça bir şey de olabilecek bir şey seslendi. Elizaveta bir BBC haber spikeri hassasiyetiyle İngilizce konuşabiliyordu. Ama bugün Rus aksanı tam gaz devam ediyordu ve bu da söylediklerini yanlış anlama olasılığımın her zamankinden daha yüksek olduğu anlamına geliyordu.

Büyü dalgalandı ve havayı, aşırı ısınmış duyularıma beklenti gibi gelen bir şeyle gergin bıraktı. Bir zombi, düzinelercesinin ilki, betonun kenarına kadar geldi ve görünmez bir bariyere çarptı, tıpkı onu takip eden zombi yığını gibi. Adam ve ejderha kraliyet savaşlarını avluyla sınırlı tutmamışlardı. Elizaveta betonun kenarını takip eden bir koruma büyüü yaptığında, hem Adam hem de ejderha bariyerin diğer tarafındaydı.

Elizaveta bana, "Onlar benim sihrimle gelemezler," dedi.

Adam'ın sırtı bariyere sertçe çarptı ve yarı elastik yüzeyi kullanarak ejderhanın tepesine doğru bir sıçrama yaptı. Çenesine saplanmış bir kılıç.

Elizaveta ne izlediğimi gördü. "Adam kendi başının çaresine bakabilmeli," dedi kendinden emin bir şekilde. "O muhteşem bir hayvan."

"Elizaveta," dedim öfkeyle fısıldayarak, "dışarıda bir sürü zombi var."

Gözlerini bana dikti. "Bu konuda bir şeyler yapabilirsin, Coyote'nin kızı. Ve neden beklediğini bilmiyorum. Bariyerim seni durdurmayacak."

"Ne-" Ona sormaya başladım ama bir gürültü ve ardından gelen tahta çatırtısıyla sözüm kesildi.

Kafamı kaldırdığımda senatörün sandalyesinin beton üzerinde yan yattığını gördüm. Bunun nedenini hemen anlayamadım; muhtemelen Wulfe'un yaptığı bir şeydi. Devrildiğinde, cadıların bir dizi keskin nesneyi sakladıkları küçük bir masayı devirmişti.

Bir gözüm Wulfe ve cadılarda, koşarak oraya gittim. Aramızdaki en savunmasız kişi olmasına rağmen, utanç verici bir şekilde Senatör Campbell benim için öncelikli değildi. Senatörü bağlarından kurtarmanın zamanı geçmişti, böylece en azından

koşabilirdi. Koşmak zombilerden kaçmasına yardımcı olmazdı ama belki kendisine yöneltilmeyen serseri darbelerden kurtulabilirdi.

Sandalyeyi dik tutmaya çalışmak yerine, cadıların dağınık aletleri arasında bulunan kısa saplı bir bıçak kullandım. Campbell'ın sandalyeye bağlı olduğu ipleri kesmekte hiç zorlanmadı. Serbest kaldığında, senatörün ayağa kalkmasına yardım ettim.

Elimi dirseğinin altına koyarak, onu görece güvenli bir yere doğru ittim. Elizaveta'ya yakın bir yer. Onu hayatta tutmak için yardım etmeye bile meyilli olabilir. Ona bıçağı verdim ve o da ağzını tıkamaya başladı. Cadıların ne yaptığını görmek için döndüğümde taze kan kokusu aldım, hem de çok fazla. Arkamızda bir kan izi bırakmıştık. Senatörün pantolonunun paçası kanla ıslanmıştı ve birisi bacağına bir delik açmıştı.

Avludaki tabloya vardığımda attığım ilk bakışımı gözden geçirdim. Abbot, Senatör Campbell'ın bacağına sarılmıştı. Belli ki çiğniyordu. Bunu bir cadı olduğu ve senatörün acısıyla kendini güçlendirdiği için mi yaptığını bilmiyordum. Ya da artık bir zombiydi. Onunla daha önce tanıştığımda cadı gibi kokmuyordu. -Ama erkek cadılar dişiler kadar güçlü değildir. Magda'nın kokusunun onunkini maskeleymiş olması mümkündür.

Abbot'a baktım ama onu göremedim. Belki de Elizaveta'nın çevresinin dışında kalmıştı.

Karanlığı taradım ama tek görebildiğim etrafımızda kalabalıklaşan zombilerdi. Hepsi Magda'nın yardımına koşmaya odaklanmıştı. Çünkü Wulfe, çoğunun insan olduğunu söylemişti ama ben bir border collie ve bir çift kedi gördüm.

Cadılara bir göz attım ve savaşlarının güzelliğine kapıldım. Kara büyüün kokusu o kadar yoğun ki, Wulfe ve cadılar arasındaki savaşla neredeyse hiç ilgisi yokmuş gibi görünüyordu.

Büyüyü göremiyordum, sadece tenimde ve etimde hissediyordum. Bazıları o kadar iğrençti ki sanki vücudumdan asla temizleyemeyecekmişim gibi hissediyordum. Bazıları keskin ve ısıltılıydı ve ateşböcekleri gibi görünüyordu. Ama bu da savaşlarıyla bağlantısız görünüyordu. Böylesine iğrenç bir şeyin danslarının güzelliğinin bir parçası olması imkânsızdı. Dövüş başladığında, sadece jestler, eller ve parmaklardan ibaretti. Savaşın derinliklerinde, sanki kata yapıyorlarmış gibi hareket ediyorlardı - tüm vücutlarını kullanan hızlı ve zarif hareketler.

Wulfe'un vücudu büyük kedilerden birinin akıcı zarafetine sahipti. Patience'ın dansı küçük, etkili hareketlerden oluşuyordu - hassasiyet onun yönlendirici gücüydü. Magda'dan ise zarafet beklerdim, onun yerine sarsıntılar ve vuruşlarla hareket ediyordu. Dansında güç vardı ama zarafet yoktu.

Birkaç saniye sonra güç akışını görmeye başladım. Aralarında geçen büyüü göremiyordum ama büyüün yolundan bir çıkarım yapabiliyordum. üçü arasındaki bağlantılar.

Televizyon programlarında, mermi izlerini takip etmek için ipliklerin dizildiği suç mahalleri görmüştüm. Eğer yeterince mermi atılmışsa, ipin deseni

garip bir şekilde güzeldi, birinci sınıf sanat projesi gibi. Cadıların dövüşü bana bunu hatırlattı.

Zombilerden biri gözüme çarpacak kadar büyüktü ve dönüp baktığımda ejderha zombinin -ben izlerken yüzündeki kocaman yara kabuk bağlamaya başlamıştı- pençelerini Elizaveta'nın çalışmasının görünmez duvarına doğru sürüklediğini gördüm. Bıçak gitmişti.

Adam'ın hayatı bağımızın diğer tarafında parlak ve bütündü. Savaşın vahşi neşesinin kanıma işlediğini hissedebiliyordum. Adam iyiydi.

"Merhamet," dedi Elizaveta. "Onları serbest bırakabilirsin."

"Vampir," diye seslendi Magda muzaffer bir edayla Elizaveta'nın sesinin üstünden. "O bir vampir, Ishtar."

"Başrahıp," diye mırıldandı Ölüm. Yani Patience. Sabır, Ölüm kadar korkutucu değil, değil mi?

Ejderha zombi saldırısını yere yöneltti ve betonun dibindeki toprağı kazmaya başladı. Beton -avlular için dökülen türden- bir kurtadamı yavaşlatmazdı ve ejderhayı da yavaşlatmadı. Bir zombiye göre bu çok zekiydi.

Bu yanlış, dedi Coyote'nin kafamın içindeki sesi ve ejderhanın zombilerden arındırılmış bölgemize girme şeklini kastetmiyordu.

Bir ejderhadan beklediğimden daha küçük olmasına rağmen ejderhanın ne kadar güzel olduğunu anlatmaya kelimeler yetmezdi. Yüzündeki kemikler, her biri ateşin ışığında bir mücevher gibi parlayan küçük pullarla kaplıydı. Yanardöner bir örtüye dönüşen binlerce ışık noktası. Narin, inanılmaz derecede kırılğan görünen zarımsı kanatlar, ejderhayı kazarken dengelemek için uzatılmıştı. Büyük mor gözler hedefine sabitlenmişti.

Canlı olsaydı neye benzeyeceğini ancak hayal edebilirdim. Bu zombi iğrenç bir şeydi.

Yanlış.

Elimi ona doğru kaldırdım. Belki tesadüfen, belki de onu izlediğimi hissetmişti ama gözlerini benimkilere dikti. Onunkine, onunkine değil. Orada

O gözlerin içinden bana bakan bir şey vardı. Ona yapılan korkunç kötülük karşısında kendi gözlerimde yaşlar birikti.

Tahtalar yanımda gıcırdadı ve ejderhanın parçaladığı masaya baktım. Abbot kırık tahtaların arasında bulduğu sığınaktan sürünerek çıktı. Üzerinde bir zamanlar başkanla görüşmek için uygun olan kıyafetler vardı ama şu anda dünyada onları tamir edebilecek bir kuru temizlemeci olduğunu sanmıyordum. Ağzının etrafına, gömleğinin ve pantolonunun ön kısmına kan bulaşmıştı.

"Vampir," dedi.

Ve güç topladı, siyah bir işçilik kütlesi. Cadı, diye düşündüm, zombi değil. Sanki az önce bir odun yığınının altında saklanmıyormuş gibi, Campbell bağlıyken ve kendini savunamazken senatörün bacağını kemirmemiş gibi ilerledi. Tanıdık bir savaş alanına giren bir savaşçı gibi yürüyordu.

"Wulfe!" Çığlık attım.

Wulfe cadılarla o kadar meşguldü ki dikkatini veremedi. Ne yapacağımı bilemedim. Wulfe savaşa girdiğinde uzak durmam gerektiğini açıkça belirtmişti.

Abbot cebinden bir bıçak çıkardı, fiskeyle açtı ve kendini kesti. Sonra bana Sherwood'un bu akşamki hareketini hatırlatan bir hareketle kendi kanını Wulfe'un sırtına doğru fırlattı. Wulfe'a isabet edip etmediğini görmek için çok uzaktaydım ve çok karanlıktı -ateş ışığı aldaticı, güçlü ışık ve gölgelerle doluydu.

Ama öyle olmalı. Çünkü Abbot topladığı tüm gücü sesine aktararak, "*Vampir*," dediğinde Wulfe dondu kaldı.

İki cadı danslarını yarıda bıraktı. Magda'nın yüzünün neye benzediğini bilmiyorum, çünkü Patience'ın yüzünde açan gülümsemeyi izliyordum. Ölümün yüzünde. Çünkü sabır bir erdemdir ve yüzündeki ifadede iyi olan hiçbir şey yoktu.

"Ah, vampir," dedi Magda. "Uzun zamandır senin gibi oynayabileceğimiz bir vampirimiz olmamıştı. Bizimki eskiden eğlenceliydi ama şimdi sadece bir köşeye kıvrılıp ağlıyor."

Ve tam o anda ejderhanın pençeleri betonu kırdı ve dikkatim daha acil bir soruna yöneldi. Zombi verandadan iki ayak karelik bir parça kopardı ve aşağıya çekti.

Bir an için bir delik görebildim ve sonra ejderha ile doldu. Yanlış değerlendirmişti; geçebileceği kadar yer yoktu. Ama Elizaveta'nın çemberinin sadece yere kadar indiğini, yerin ve betonun onunla boy ölçüşemeyeceğini çoktan kanıtlamıştı. Deliği genişletmesi sadece bir dakikasını alacaktı.

Neden çılgık atarak kaçmadığımı bilmiyorum. Ama Coyote'nin sesi hala kafamın içinde çınılıyordu. Ayrıca, bu şeyi gördüğümde hissettiğim onca üzüntüden sonra

Bir zamanlar ejderha olduğum için, içimde başka hiçbir şeye yer yoktu - terör ya da kendini koruma gibi sağlıklı duygulara bile.

Büyüde dokunmak önemlidir.

Aşağı uzandım ve elimi alnına koydum. Omuzlarını ve ön ayaklarını tam olarak geçiremiyordu ama tek yapması gereken başını çevirmektir ve kolumu dirseğinden koparabilirdi.

Aramızda bir bağ parladı, parlak ve temiz, hem benzer hem de benzer olmayan bir bağ.

daha aşına olduğum bağlardan farklıydı. Bu sürü büyüğü değildi. Bu, özgürlüğün ruhu olan Coyote'nin bir şeyiydi. İyi ya da kötü seçimlerin. Ölümün ve ölmenin.

"Git," dedim ejderhaya. Sesime güç kattım, Adam'dan öğrendiğim gücü, ama bunun için eşimden ödünç almama gerek yoktu. Bu güç babamdan geliyordu. Fısıldadım, çünkü bu sese ihtiyaç duyan bir güç değildi. "Git. Huzur içinde ol."

"Hayır!" Sanırım Magda'nın sesiydi. "Durdurun onu!" Ejderha parmaklarımın altında gevşedi. Vücudu sanki etsiz bir hiçmiş gibi küçüldü. Onu canlı tutan korkunç büyü. Artık deliği tamamen doldurmuyordu; yakında diğer zombiler onun açtığı delikten içeri girecekti.

Çok uzun sürmedi. Bir şey ejderhanın kuruyan bedenini parçaladı ve bir kadın sürünerek içeri girmeye başladı. Ejderhadan daha küçüktü, ona yetecek kadar yer vardı.

Ama hâlâ zombilerden korkmadığım, onlar için üzüldüğüm o tuhaf kafa yapısına takılıp kalmıştım. Elim uzattım ama bu sefer onun tenine dokunmaya çalışmadım. Bu sefer bu zombiyi yarattığı olduğu cadıya bağlayan güç iplerine uzandım.

Parmaklarım sadece onun iplerini kavramak yerine düzinelerce ipin üzerine kapandı. O bağları tutmak hiç de rahat değildi. korkunç bir yanlışlık.

Tutuşum yeterince sağlam değildi, bu yüzden ellerimi büküm ve bağları kollarımın etrafına sararak sıkılaştırdım. Sonra sarsıldım, tüm vücudumu kullanarak muazzam bir çekiş yaptım.

Tüm o bağlar gerildiğinde ve ben tüm ağırlığımla çekerken, bir nefes aldım. Yavaşça, tam bir inançla dedim ki, "Git. Barış."

Çok doğru hissettim. Sanki ışık ve neşe doluymuşum gibi hissettim. Doğrulukla ya da en azından yanlışlığın tam tersiyle. Kendimi temiz hissettim. Ve dünyanın geniş bir Avluya çıkmaya çalışan zombiler sırkla vurulmuş gibi yere düştüler.

Ama daha fazla zombi vardı. Çok daha fazla. Elimi uzattım ve bu sefer bağlar sanki metalmiş ve ben de mknatis tutuyormuşum gibi hevesle ellerime geldi. Onları aldım ve kendi etrafımda dönerek tüm vücudumu onlarla sardım. Bunu yaparken bile, o ipliklerden birkaçının parlak, mutlu kıvılcımlarla koptuğunu hissettim - ben onlara hediye edemedi özğürlük bulunmuştu.

Tory Abbot'un "Wulfe, durdur onu" dediğini duydum. Ama sözlerine fazla dikkat edemeyecek kadar kendimi o ana kaptırmışım.

Bağlar, Tad'i izlememe izin verdi, onu görmeyi zorlaştıran bir karanlığa bürünmüştü, elinde kocaman bir balta vardı. Bağlarını tuttuğum zombiye isabet ettiğini hissettim ve zombinin ipliği havai fişeklere ve ardından hiçliğe dönüşürken Tad'e dair farkındalığım kayboldu. Eğer isteseydim, Tad'i zombiden zombiye, onları son durgunluğa getirirken ve varoluşlarının yanlışlığını serbest bırakırken izleyebileceğimi hissettim.

Zee'nin zombi tasmalarımın geçişi oğlununkinden daha hızlıydı. Onun bir yıkım dalgası gibi hareket ettiğini hissettim, kılıcı neşeyle şarkı söylüyordu ve zombileri uzun süren boyun eğdirmelerinden sonra gidecekleri yere bıraktılar.

Adem. Ah, Adem gazabıyla güzeldi. Ölülerle dans etti ve onlar da rüzgârda savrulan yapraklar gibi önüne düştüler. Durup sadece onu izlemek istedim.

Ama yapmam gereken bir iş vardı.

Sanırım biraz güç sarhoşuydum. Ve belki biraz da başım dönüyordu.

Ellerimi gökyüzüne kaldırdım ve bir topaç gibi döndüm, çıplak bir topaç. Muhtemelen aptal gibi görünüyordum. Ama o anda içimde kendi kendimi analiz etmeye yer yoktu. Döndüm, döndüm ve hepsini topladım, örümcek ipeğinin tüm parlak, ince iplerini ve tüm zombileri. Her birini, doğal olmayan yaşama isteksizce bağlanmış her yaratığı ellerimde tuttum, vücuduma sardım.

Benim emirlerimi cadınınkinden daha büyük bir hevesle yerine getireceklerdi. Bunu biliyordum, durdurulamaz bir ordunun gücünü elimde tuttuğumu biliyordum. Cadıları öldürebilir, bana, sürüme ve değer verdiğim insanlara yönelik her türlü tehdidi yok edebilirlerdi. Ellerimde hiç olmadığı kadar büyük bir güç vardı.
daha önce bana mevcut.

Ama o anda onlardan istediğim tek bir şey vardı, beni yönlendiren tek bir gereklilik.

Onlara siparişimi verdim.

"Git," diye fısıldadım. "Huzur içinde ol."

Bu sözleri söylediğim anda Wulfe'nin eli kolumun üst kısmında kayıtsızca durdu.

İki yüz on dört ... on üç (biri Adam'ın dişlerinin altına düşerken) kıvılcımlar çürüyen cesetlerinden ayrıldı ve uçup gitti. Karanlığın içinde Düşen cesetler, terk edilmiş kuklalar. Bazılarını gözlerimle gördüm; bazılarını ise sadece hissettim.

Wulfe da yere düştü ve kıpırdamadan ayaklarımın dibine uzandı.

Aniden yanına oturdum. Bir at sürüsü tarafından ezilmiş gibi boş ve ağrılı hissediyordum. İki kez. O anın coşkusu daha önce gitmişti, geldiği gibi hızla yok olmuştu.

Zombileri serbest bıraktığımda Wulfe'u öldürüp öldürmediğimi bilmiyordum. Onu yeniden öldürdüm. Onu vampir varlığından uzaklaştırdım. Bu konuda ne hissettiğime karar veremiyordum.

"Çarkıfelek meyvesi," dedi Elizaveta, sandalyeden aniden kalkarak. Wulfe onu içine sokmuştu. Bu sefer kelimenin gerçekten "çarkıfelek meyvesi" olduğundan neredeyse emindim.

Çemberi düştüğünde ve veranda bir kez daha geceye açıldığında çırpınışı hissettim. Yerleri kaplayan ölüleri görmek biraz daha kolaydı, verandanın yakınında daha yoğundu ama avlunun tamamı ve ötesi cesetlerle doluydu. Bir sürü
Onlar insan-zombi cesetleriydi.

Tüm zombiler ölmüş olduğundan Adam, Tad ve Zee'yi seçmek kolaydı; ayakta kalanlar sadece onlardı. Tad ve Zee temkinli bir daire çizerek dönüyor, bir düşman arıyorlardı. Adam bana doğru koştu.

Elizaveta yanımdan geçerken başımı okşadı. "Güzel," dedi bana. "Şimdi sıra bende."

Yavaş yürüyordu - cadıların ona verdiği hasar yüzünden engellendiğine şüphe yoktu - ama her adımı kolay ve sağlamdı. Sanki ayaklarının altındaki toprağın sahibiymiş gibi yürüyordu.

Üç cadı -Ölüm, Magda ve Abbot- etraflarına bakıyor, ordularının aniden yok edilmesiyle bir an için şaşkına dönüyorlardı. Magda'nın burnundan ve en yakınımıdaki kulağından kan damlıyordu.

Elizaveta memnun bir ses tonuyla, "Aptal," dedi.

Önce Ölüm toparlandı. Kaşlarını çattı ve ağzını açtı.

Ama Ölüm bir şey söyleyemeden Elizaveta elini avuç içine kaldırdı ve "Tory Abbot, Patience Ramsey, Magda Fischer. Ölü."

O anı, her şeyin durduğu o anı tekrar hissettim. Bana, bana yönelik olmasa bile vücudumdaki kanı dondurmaya çalışan bir karanlık sopası gibi geldi.

Elizaveta tekrar, "Öl," dedi.

Elizaveta'ya, üç Hardesty cadısına itaat ettiler, çünkü başka bir şey yapmalarına imkân yoktu.

O kadar hızlı öldüler ki, şok ya da inançsızlık için bir an bile yoktu. Öylece ölüverdiler.

Patience'in o büyüü kullanarak Elizaveta'nın evinde bir kedi dışında yaşayan her şeyi öldürmesini izlemiştim. Ama Ölüm onların hayatlarını tüketirken bir kaynak makinesi gibi yanmamıştı. Elizaveta yanmıştı. Elizaveta'nın ailesinin öldüğü gece Patience'in o evdeki düzinelerce kişiden topladığı büyüü hissetmiştim. Coyote bana ölümsüz cadılar olduğunu söylemişti. Ve o zaman Ölüm'ün ölümsüzlüğünü nereden aldığını anlamıştım.

Ama o ev dolusu yaşamın ona Elizaveta'nın üç cadıdan topladığının onda birini bile sağlamadığını kesinlikle biliyordum. Kirli büyüün onun içine aktığını ve sanki bir su musluğunun altındaki boş bir kapmış gibi onu doldurduğunu hissettim. Kolumu kaldırıp gözlerimi korumak zorunda kalana kadar güç onu içten içe aydınlattı.

O büyüün yanlışlığı kemiklerimi sızlattı. Ama sonunda Kirli kara büyüün gelgiti soldu. Görebilmek için kolumu aşağı indirdim.

Yine de ilk gördüğüm şey Elizaveta değildi. Ben bakmıyorken Adam tamamen insana dönüşmüştü. Çıplaktı, vücudundaki her kas acıyormuş gibi sıkılmıştı. Gözleri kapalıydı ve yanağındaki kas seğiriyordu. Ben izlerken, bir nefes aldı ve rahatlamaya başladı.

Elizaveta ayağa kalktı, eli adamın omzundaydı ve sanki ona bir iyilik yapmış gibi gülümsüyordu - onu inanılmaz derecede acı verici görünen bir şekilde tam bir değişimden, kurttan insana dönüştürmek yerine.

Ben izlerken ondan uzaklaştı ve kurbanlarının cesetlerine doğru yürüdü. Yanlarında diz çöktü ve profesyonel bir hırsız gibi üstlerini aramaya başladı. Ayaklarımın üzerine yuvarlandım ve sendeleyerek ilerledim.

Elizaveta'nın bizim tarafımızda olduğunu kendime hatırlattım. Bunun için hiçbir sebep yoktu.

Elizaveta'nın karmakarışık beyaz saçlarının samur rengine dönüştüğünü, gevşemiş ve morarmış derisinin yerini kırıksız ve yaşlılık lekesi olmayan sıkı, süt gibi bir tenin aldığını gördüğümde içimi kaplayan endişeli dehşet.

Elizaveta yüzükleri, kolyeleri ve küçük kumaş, kil ve kemik parçalarını bir kenara koyarken, "Sana aptalca olduklarını söylemiştim," dedi. Onlara dokunduğunda kıvılcım çıkarıyorlardı, hâlâ özümsemekte olduğu büyü onlara hayat veriyordu. Bir kenara koyar koymaz onları terk eden bir hayat.

"Aptalca mı?" Adam dedi -çünkü tabii ki konuştuğu kişi Adam'dı.

Başını kaldırıp adama baktı ve değişken ateş ışığı yüzüne vurarak onu kör etmekten ziyade aydınlatan bir ışıkla yıkadı. Yaşlı cadı artık eskiden olduğu gibi iyi korunmuş yetmiş yaşındaki bir kadın gibi görünmüyordu. Her zaman onun gençken büyüleyici olduğunu düşünmüşümdür. Güzel olduğunu. Yanılmışım. Yüz hatları bunun için hâlâ çok güçlüydü. Burnu hâlâ şahin gibiydi ve çenesi çok uzundu.

Ama Truvalı Helen gerçek bir insan olsaydı, Elizaveta Arkadyevna'ya benzeyebileceğini hayal ettim. Elizaveta'nın yüzü binlerce gemiyi denize indirebilirdi.

Dostumdan uzaklaşıp kendine baktı, bir kurtadamı bile gölgede bırakacak kaslarının üzerindeki pürüzsüz ve gergin derisine. Uzun ve zarif parmaklarını, yirmili yaşlarında bir kadına ait olan ellerini uzattı.

"Evimde ölüm getiren büyüsünü kullandı," dedi Elizaveta, Abbot'un bedenini son bir kez okşayıp cebinden bir muska çıkararak.

"Bu büyüün söylentilerini ilk duyduğumdan beri arıyordum - şu anda görüldüğüm kadar gençken. Ve onu bana getirdiler." Elizaveta ayağa kalktı.

Ayak parmağıyla Patience'ı dürttü. "Başka bir cadının kalesinde gizli büyü yapmak aptallıktır." Adam'a çapkın bir gülümseme verdi. "Biraz geliştirdim."

Elini uzattı. Kadın elini onun elinin içine koydu ve adam da öptü.

"Kurt adam olmak böyle bir his mi?" diye sordu ona. "Hiçbir şey acıtmıyor."

Parmaklarını onunkilerin üzerinde birleştirdi; güzel bir gülümseme yüzünü aydınlattı. "Adam," dedi. "Bunu yıllardır yapmak istiyordum."

Onun alanına girdi, güzel, güçlü, genç ve çıplak bedenini onunkine yasladı. Adamdan sadece bir ya da iki santim daha uzundu ama bunun bir önemi yoktu. Adam ondan çok daha geniş, çok daha sağlamdı ve onun savaşçısına bir peri prensesi gibi görünüyordu.

Çok güzellerdi.

Öpüşmesini kolaylaştırmak için yüzünü eğdi ve Adam'ın yüzünü bana gösterdi. Dudakları onunkilere değdiği anda Adam'ın gözleri benimkilerle buluştu.

Orada gördüklerimi okuyamadım. O zaman olmaz.

Sonra gözlerini kapattı. Onu öptü. Kollarından biri onun beline sarıldı. Diğeri aşığıya, uzun ipeksi saçlarının arasından kaydı ve başının arkasını kavradı.

Boynunu kırdı, geri adım attı, böylece vücudu düşüşünü hafifletmek yerine sertçe betona çarptı. Onun için önemli değildi; ölmüştü. Ama Adam'ın onun hakkında ne hissettiği hakkında çok şey söylüyordu.

Bana baktı ve kararımı bekledi.

Ondan hoşlandığını biliyordum. Onu ailesi gibi gördüğünü, bazen giriştikleri sözlü atışmalardan zevk aldığını biliyordum.

Annesinin Rusçasının tozunu almaktan ve yaşlı bir kadınla flört etmekten keyif alıyordu. "Burası bizim bölgemiz," dedim ona ihtiyacı olan kelimeleri vererek. "Biz

Bölgemizde kara büyüye izin vermiyoruz." Gözlerini kapadı ve yutkundu.

"Bu doğru," dedi. Onu kollarımın arasına aldığımda beni kendine doğru kaldırdı ve yüzünü boynuma gömdü.

Birbirimize sarıldık, etrafımız ölümlerle çevriliydi.

"Topraktan onları dinlendirmesini isteyebilirim," dedi Zee.

Adam'dan uzaklaştım ve yaşlı demirciye baktım. Ayaklarının üzerinde durmuş, her zamanki gibi bakıyordu: sanki her an kaşları çatılacakmış gibi yüzünde belli belirsiz bir ekşime vardı. Hayatı boyunca ağır fiziksel işlerde çalışmış ve kasabadaki herhangi bir genci alt edebilecek yaşlı bir adam gibi görünüyordu; sayıca kendisinden çok üstün bir düşmanla savaşa girmiş efsanevi bir fae gibi değil.

Tad onun hemen ötesinde duruyordu. Tüm vücudunu neredeyse varoluşsal bir dinginlik sarmıştı. Tad'ın kendisiyle bu kadar barışık göründüğünü hiç görmemiştim.

"Onları sadece kazacaklar," dedim yavan bir şekilde. "Bundan yirmi ya da otuz yıl sonra birileri konut inşa etmek istediğine karar verecek. Toprağa bir kepçe sokacak ve-whoopsie."

"Burada çok sayıda ölü insan var," dedi senatör yavaşça yanımıza doğru topallayarak. "Kapanışa ihtiyacı olan pek çok aile var."

"Çok fazla yaşlı zombi var," dedi Zee. "Onlar kargalar için bir ziyafet."

Boş boş bakıyor olmalıydık -ya da en azından ben öyle bakıyordum.

Zee bana, "Kara büyü kullanıcıları kemiklerini kullanmak için gelecekler. Cesetlerine çekilecek fae yaratıkları tanıyorum. Onları toprağa gömebilirim, böylece bir daha kimse onları bulamaz."

Senatöre baktı. "Goblin kralı kardeşinizin evindeki ölümlerle ilgilendi. Sizinkilerin cesetlerini de bulamayacaksınız. Ama Mike Amca bana Ruth'un elinde fotoğraflar olduğunu söyledi, böylece onları teşhis edebilirsin."

"Onlarla ilgilendin mi?" dedi. Sonra biraz daha az düşmanca, "Goblin kralı mı?" dedi.

"Onlara saygılı davranırdı," dedim ve haklı olduğuma emindim. Gerçi saygının bir goblin için ne anlama geldiği ve Jake için ne anlama geldiği

Campbell tam olarak aynı şey olmayabilir. "Kızı da orada ölenler arasındaydı. Neler olup bittiğini görmeye çalıştı ve cadılar."

"Anlıyorum," dedi.

"Hepsini yerleştirmek için yardıma ihtiyacım olacak," dedi Zee. "Tad ve ben yapabiliriz ama daha uzun sürecektir ve komşular uyanmadan cesetleri ortadan kaldırmak istiyoruz, tamam mı?"

"Kurtlar yola çıktı," dedi Adam. "Onları sen mi çağırdın?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Ama bağları açtım ve onlar da bakıyorlardı. Birkaç dakika içinde burada olacaklar."

Senatör kararlı bir şekilde Adam'a ya da bana bakmıyordu ve şimdi ortalık biraz sakinleştiğine göre nedenini biliyordum.

"Gidip bizim için birkaç kıyafet getireyim," dedim. "Ve bacağınız için ilk yardım çantası, Senatör."

Önce bahçeye çıktım. Kıyafetlerimi topladım ve üzerime giydim, gizli taşıma kılıfım ve silahım da buna dahildi; bu da bana palamın karanlıkta bir yerlerde olduğunu hatırlattı. Ortalık sakinleştiğinde onu aramaya gitmem gerekecekti.

Tenis ayakkabılarımı bağladım ve Elizaveta'nın bahçesine doğru iki adım attım. Karganın büyüğü gitmişti. Artık sadece bir korkuluğa bağlı cansız bir kabuktu.

Elizaveta'nın öldüğüne sevinmiştim.

Onun olduğunu düşündüğüm kişiyi özleyecektim, her ne kadar o kişi çok korkutucuydu. Sevdiğim insanları güvende tutmak için güvendiğim parçalardan biri olmasını özleyecektim. Arkasında bıraktığı boşluk için endişeleniyordum. Biri gelecekti, başka bir cadı, bu bölgeyi ele geçirecekti.

Elizaveta'nın ölmüş olmasına hâlâ seviniyordum.

Koşarak Adam'ın cipine gittim ve ilk yardım çantasını ve spor çantasında sakladığı yedek kıyafetleri aldım. Gitmeye başladım, sonra geri döndüm ve pislikleri temizlemek için SUV'de tuttuğu paketten ıslak mendil aldım.

Döndüğümde Adam senatörle konuşuyordu.

"-Seni bir otele ya da Mike Amca'nın evine götürebilirim ya da istersen gidip benim evimde bekleyebilirsin," dedi Adam.

Senatör, "Sanırım bu işi sonuna kadar götürmek istiyorum," dedi.

"Tamam," dedi Adam. "Fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin."

Adam'a kıyafetlerini verdim ve giyinmesini izledim. İşini bitirdiğinde yüzümdeki ifadeyi fark etti.

"Sorun ne?" diye sordu.

Uzandım ve ıslak mendille ağzını iyice temizledim.

Çünkü Elizaveta'yı öpmeden hemen önce gözlerinde gördüklerimi analiz edecek zamanım olmuştu. Dehşetti.

Adam tepki vermedi, sadece lekeleri temizlememe izin verdi. Onun lekelerini değil, cadının pis büyüünü ve Elizaveta'nın seçimlerinin sonuçlarını Adam'ın tabağına koydum. Bunları dostumdan temizledim. İşim bittiğinde gözlerini kapadı ve yüzünü elime yasladı.

Onları tekrar açtığında sapsarı parlıyorlardı.

"O benim," dedim ona sertçe. "Onunla ne yaptığına dikkat et."

Tek dizinin üzerine çöktü, elimi tuttu ve avucumu öptü. "Nasıl istersen," dedi.

Başının tepesini öptüm. "Ben de seni seviyorum."

Yüzünü karnıma dayadı ve sadece benim duyabileceğim kadar yumuşak bir sesle fısıldadı.

"Dürt."

Güldüm ve saçlarını karıştırdım. "Şimdi çalış, sonra oyna."

"Söz mü?" Dudağının kıvrımında mizah vardı ama gözleri ciddi, neredeyse acımasızdı.

- - -

"Ondan kara büyü kullanıcılarına bakmasını istemeyeceğim," dedi Zee, yanıma gelerek, kırılmamış birkaç sandalyeden birine oturdu.

Çok yorgundum ve bir duşa ihtiyacım vardı. "Onun" toprak olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

"Pekâlâ," dedim.

Sanki onunla tartışmışım gibi, "Bu saygısızlık olur," dedi.

Bir nefes aldım, belimi kuşandım (mecazi anlamda) ve söylediklerini düşündüm. Onun bir sorunu vardı. Bizim bir sorunumuz vardı. Sorunlar teker teker karşıma çıkarsa onları çözebilirdim.

"Evi yakmamız gerek," dedim. "Cadı ne olursa olsun bu evle başlamak için devralmaya geliyor. Elizaveta ve Hardesty cadılarının cesetlerini yakmak için oraya koyabiliriz."

"Sadece onlar değil," dedi Zee. "Reanimate'e dönüştürülen kara büyü uygulamacıları da var. Belki de rakipleridir."

"Dışarıda iki yüzden fazla zombi var," dedim ona. "Ben kara büyü ile zombiye dönüştürülen zombiler ile yine kara büyü ile zombiye dönüştürülen zombiler arasındaki farkı ayırt edebileceğimi biliyordum. kullanıcılar."

Kısa bir süre başını salladı. "Yapabilirim. Yaparım. Cesetleri taşımak için sadece kurtları kullanacağız."

"Elizaveta'nın ailesinin küllerini bahçesine gömdük," dedim ona. "Orada gömülü kurbanlarının kemiklerini bulduk."

Homurdandı. "Kller sorun olmayacak ama orada olduklarını bilmek güzel. Ve kimsenin o bahçeden yemek yemesini tavsiye etmem. Sanırım aynı zamanda bunun da icabına bakabilirim."

Gördünüz mü? Hayat problem çözmekten ibarettir. ğu insanın sorunununl cadılarla ne yapılacağı gibi şeyler olmadığından oldukça emin olmama rağmen İki yüzden fazla zombi.

Adam ve diğerleri ejderhadan geriye kalanların etrafında toplanıyordu. Zee onlara doğru yürümeye başladı, ben de sandalyeden kalkıp peşlerinden gittim.

"Bir ejderhanın olmasını beklediğimden daha küçük," dedi senatör saygılı sessizliğin içinde. Sesi ciddiye ve bir kiliseye ya da kütüphaneye uygun bir ses tonuna sahipti.

"Neredeyse bir asır boyunca bir ejderhanın ininin altındaki bir vadide yaşadım," dedi Zee. "Onunla iki kez karşılaştım. İlk seferinde yaşlı ve dilsiz bir kadın kılığında atlyeme geldi. Bana bir iek getirdi ve o izlerken ben de ona altın ve değerli taşlardan bunun bir benzerini yaptım. Giderken onu da yanında götürdü.

Beş ya da altı yıl sonra kapıma geldi ve o güne kadar hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Onu doğal haliyle sadece o zaman gördüm." meldi ve ejderhanın boynuna dokundu. "Burnundan kuyruğuna kadar bir okul otobüsü kadar büyüktü. Bu bir bebek."

- - -

Ekip geldi ve Zee'nin cesetleri ayırmasına yardım etti. Senatör ve ben yoldan uzak durduk ve çok kısa bir süre sonra Adam da bize katıldı. Sanırım sandalyemden dşeceğimden korkmuştu. Ama Mary Jo bana iki enerji barı ve bir termos sıcak kakao vermişti. Benim yaptığım kadar iyi değildi,

ama sıcak ve tatlıydı ve yardımcı oldu. Senatör bir termos kahve ve aynı enerji barlarından bir çift almıştı.

Warren ve Darryl, ölenlerin cesetlerini taşıma görevini üstlenmişlerdi. cadıları Elizaveta'nın evine götürdüler. İlk iki cesedi içeri taşıdılar, sonra bir süre evin içinde kaldılar. Mobilyaların hareket ettiğini ve kırıldığını duyabiliyordum.

Senatör bana "Ne yapıyorlar?" diye sordu. Adam daha önce bacağını temizleyip sarmış ve birkaç küçük yarayla daha ilgilenmişti. Bunların en kötüsü çürüklerdi. Tüm bu yaraları yarın ve ondan sonraki gün hissedecekti. Birkaç hafta içinde en azından fiziksel olarak iyi olacaktı.

"Ateş yakmak," dedi Adam. "Alevlerin cesetleri tüketeceğinden emin olmak için." Bana baktı. "Hem Joel hem de Aiden geliyor, Lucia'dan diğer ölülerin icabına baktıktan sonra onları getirmesini istedim. Aiden'in bunu görmesine gerek yok."

"Aiden?"

"O bir ateşleyici," dedi Adam. Yalan olmayan bir cevaptı bu. Çok fazla politikacıyla takılıyordu.

Darryl ve Warren dışarı çıktılar ve son cadıları topladılar- Elizaveta ve Patience. Ürperdim. İkisine de dokunabileceğimi sanmıyorum.

Geri döndüklerinde Darryl tarlaya yardım etmeye gitti ve Warren da verandadaki son cesedi almak için oraya yöneldi. Wulfe'u kucağına almak için eğildi ve Wulfe iki kolunu Warren'ın omuzlarına dolayarak ona sarıldı ve yanağına kocaman bir öpücük kondurdu.

"Sevgili oğlum," dedi Wulfe. "Nereye gidiyoruz?"

Wulfe'u öldürmemiştim, sadece onu daha da mı ölü yapmışım? Daha mı ölü? Her neyse işte.

Wulfe iyiydi. Buna sevinecek kadar yorgundum.

"Eğer beni bırakmazsan," dedi Warren, hâlâ Wulfe'un üzerine eğilmişti. Warren ellerini çekmişti ama Wulfe yine de vampirin Warren'ın omuzlarını tutmasıyla ondan sarkıyordu. "İki kolunu da kıracağım."

Wulfe onu bıraktı ve bir gümbürtüyle betonun üzerine düştü. Kollarını ve bacaklarını uzattı ve kardan melekler yaptı. Ya da kar olsaydı kardan melekler yapacaktı.

Belki de iyi değildi.

"Wulfe?" Boynum ağrımadan onu görebilmek için sandalyemi kaydırarak sordum.

Gülümsedi, geniş, neşeli bir ifadeyle ve garip bir şekilde dişleri gülümsemenin cazibesini yok etmedi. "Huzur içindeyim, Mercy," dedi bana. Gözlerini kapadı ve vücudunu hareket ettirmeyi bıraktı. "Tıpkı bana söylediğin gibi. Asla iyi olmayacağım tekrar." Bu konuda mutsuz görünmüyordu.

Bir dakika boyunca onu izledik. Ama yine ölü gibi görünüyordu. Birkaç saniye böyle devam ettikten sonra Warren temkinli bir şekilde geri çekildi ve bana baktı.

Omuz silktim ve sandalyemi eski konumuna geri çevirdim. Herkes beni örnek aldı ve ölüleri toplarken vampiri görmezden geldi.

Senatör sorular sormaya başladı, ben de Adam'ın cevaplamaına izin verdim ve biri dizime elini koyana kadar gözlerimi kapattım. Adam'ın sesinin mırıltısını duyabiliyordum, yani çok uzakta değildi, muhtemelen hala senatörle konuşuyordu. Ama ben verandada Sherwood'la yalnızdım.

Sandalyemin yanında yere oturdu; protez bacağının biri yukarıda, diğeri aşağıdaydı. Ona baktığım anda elini benden çekti. Palam onun yanında yerdeydi. Kirliydi.

Sherwood bakışımı gördü ve "Bıçak iyi durumda. Sadece temizlemen gerekiyor."

O bıçakla bebek bir ejderhayı bıçaklamıştım. Yapılması gereken doğru şeydi ve yine olsa yine yapardım. Ama bu günahı temizleyip temizleyemeyeceğimi bilmiyordum.

Sherwood'un sandığı kadar kolay bıçak kullanamam.

Bir dakika sonra, "Adam'ı kurtarmak için yola çıkmadan önce benden kurtuldun," dedi.

Bu konuda ne hissettiğini anlayamadım.

"Cadıların buraya yapmak için geldikleri onca şey arasında seni geri almak en büyük ödülleri olurdu," dedim ona.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu. Sonra kaşlarını çatı. "Peki kardeşinin telefonu neden beni gönderdiğin anlamına geliyordu?"

"Bazı şeyler biliyorum," dedim ona. "Kim olduğunu ya da nasıl Cadılar seni yakaladı. Ama hikâyeni biraz öğrendim. Sana anlatmamı ister misin?"

Nefes aldı ve gözlerini benden kaçırdı ama başını salladı.

"Bunu biraz Wulfe'den öğrendim," dedim ona. Omzumun üzerinden baktım ama Wulfe hâlâ ölü görünüyordu.

Sherwood vampire baktı ve bizi kendi küçük ses geçirmez alanımıza kapatmak için sürü büyüsünü çağırdı. Bunun sürü büyüsü olduğunu hissedebiliyordum ama daha önce hiç kimsenin bu kadar az çabayla bu etkiyi yaratabildiğini görmemiştim. Sherwood'un başarmış olmasına

şaşırmadım.

"Tamam o zaman," dedim. "Birkaç yüzyıl önce bir cadı vardı. Muhtemelen bu ikisi gibiydi, olması gerekenden daha yaşlıydı. Adı Lieza'ydı ve çok iyi bir kara cadıydı. O bir Aşk Konuşmacısıydı." Sherwood'un bunun ne olduğunu bildiğini omuzlarının gerilmesinden anlayabiliyordum. "Ve zombiler yarattırdı." Elimi geceye doğru salladım. "Bazıları

Dışarıdakiler onun, yaşlı olanlar. Yaşıyormuş gibi görünenler."

Dizine doğru baktı.

"Durmamı ister misin?"

Başını iki yana salladı.

"O bir şekilde Hardesty cadılarıyla bağlantılı," dedim ona. "En azından ona saygı duyuyorlar. Bizim zombi cadı" -başımı Magda'nın beklediği Elizaveta'nın evine doğru eğdim- "yeni cadı olarak selamlandı. Lieza çünkü onun güçleri diğer cadılarınkini yansıtıyordu. Lieza güçlendikçe daha da cüretkâr oldu. Bebek bir ejderhayı ve bir devi ele geçirdi." Gözlerimi Sherwood'dan ayırmadım. "Ve iki kurt adam aldı. Birini zombiye dönüştürdü. Diğerini ise büyüsünü güçlendirmek için kullandı. Bu onu öldürdü."

Yavaşça nefes alıp verdi.

"Hardesty ailesi Lieza'nın evine koştu ama buldukları tek şey cesediydi. Diğer cadılar yağmalamak için oradaydı. Aldıkları hazinelerden biri de kurt adamdı."

"Ben," dedi.

"Evet," dedim ona. "Hardesty'ler yüzyıllardır Lieza'nın tüm hazinelerini -zombilerini, aletlerini ve seni- avlamayı bir aile görevi haline getirdiler. Bazıları için para ödediler, bazılarını çaldılar ve bazıları için de savaşa girdiler. Ve yıllar boyunca, Lieza'yı öldüren siz en çok aranan ödül oldun. Neredeyse seni Seattle'da yakalıyorlardı ama kurt adamlar o cadı grubunu ortadan kaldırdı ve sen de Marrok'un gözetiminde, sana ulaşamayacakları bir yerde kayboldun. Ama sonra buraya geldin. Adını biliyorlar, şimdiki adını. Neye benzediğini biliyorlar. Ve senin sürüden olduğunu biliyorlar. Bran'in sürüsündeki hain onları."

"Gelmelerinin sebebi benim," dedi.

"Hayır. Gözleri Elizaveta'nın üzerindeydi -klanlarının üyesi olmayan bildikleri en güçlü cadı oydu- ve onu istiyorlardı. Ölü ya da onlarla birlikte."

"Katıl ya da öl," dedi Sherwood. Benjamin Franklin'den alıntı yapıp yapmadığını anlayamadım. Muhtemelen etmiyordu. Bir cadı meclisine katılmakla Amerikan Devrimi'ne katılmak umarım iki farklı şeydir.

Ona başımı salladım. "Sonunda onlar için işe yaramadı ama planları buydu. Hükümetin Fae'lerle bir anlaşma yapmasını engellemekle birlikte. İleride güçlerine engel olabilecek her şeyi durdurmak istiyorlardı, hâlâ da istiyorlar."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

dedi. İçimi çektim. "Cadılar. Wulfe."

Bana bakmak için döndü. "Tüm gerçek bu, ama tüm gerçek bu değil."

"Çakal rüyaları," dedim ona.

"Baban, Coyote?"

Bu konuda herkesle kavga etmeyi bıraktırdım. Kalbimde babam, ben doğmadan önce ölmüş olan Joe Old Coyote adında bir rodeo binicisiydi. Kardeşim Gary gibi ben de ona asla baba demezdim ya da başka bir baba lakabı takmazdım. Ama insanlarla bu konuda tartışmayı bıraktırdım. Çoğunlukla.

"İşte o," dedim. "Bir gece bir rüya gördüm ve ben-" Sonsuzluk. Yıllar. Yutkundum ve kendime hepsinin öldüğünü hatırlattım. Bir daha hiçbir yavru kediye burada işkence edilmeyecekti. "Senin yavru kedinin kafasında birkaç hafta geçirdim. Coyote'nin söylediğine göre, diğer her şey ölürken yavru kedinin hayatta kalmasının sebebi benim. Bazı şeylere kulak misafiri olduk. Onlar hakkında çok şey öğrendim. Ve sonunda uyandığımda, Coyote kendisi isteyene kadar bunları hatırlamamamı sağladı." Ona küçük bir gülümseme verdim. "Kardeşim aradığında."

"Anlıyorum," dedi, başkaları hikâyemi parçalara ayırmaya çalıştığında. *Yavru kediye mi kurtardın? Bunun bir rüya olduğunu söylediğini sanıyordum.*

Tekrar konuştuğunda sorduğu şey şuydu: "Coyote neden bir grup cadıyı önemsiyordu? Seninle ilgileniyor muydu?"

Güldüm, elimde değildi. "Tanrı beni bundan korusun. Hayır. Sanırım ..." Coyote'nin bana ne söylediğini hatırladım. "Sanırım ejderhaydı."

"Ah," dedi Sherwood. "Tamam. Hepsi bu kadar mı?" "Bildiklerimin hepsi bu kadar," dedim ona.

Vücudu gevşedi, sanki başından beri gerçekleşmemiş bir vuruş için hazırlanmıştı. "Gideyim mi?" diye sormadan önce konuşmamızı gizli tutan paket büyüünün kaybolmasına izin verdi.

"Bunu neden yaptın?" Ben sordum. "Yani, istiyor musun? Nereye

gitmek istiyorsun?"

Bana bir bakış attı. "Peşimde cadılar var."

"Ve?"

Etrafımızda bir el salladı.

"Bunun için kendine pay çıkarma," dedim ona. "Bu çoğunlukla Elizaveta. Ve benim. Eğer beni bir daha konuşma yaparken görürsen, ayak parmaklarıma bas. Lütfen."

"Ama benim peşimdeler," dedi.

"Kendini çok özel hissetme," dedim ona. "Onlar da -birkaç 'onlar'- Adam'ın peşindeler." Adam'ın, senatörün ellerini ısıttığı büyük ateşin yanında durduğu yere baktım. Onlar, her ne "onlar" idiyse, ona dokunmuyorlardı. "Ve ağzımı açıp bizi Tri-Cities'ten sorumlu tuttuğumda tüm sürüyü büyük bir hedef haline getirdim."

"Ben," dedi Sherwood kuru bir sesle, "senden daha özelim." "Ben herkesten daha özelim," dedi Wulfe.

Başımı çevirdim ama hâlâ ölü gibi yatıyordu.

- - -

Neredeyse Zee'nin büyüünü bırakmasını bekliyordum. Ama kara büyü kullanmayan ölümler hariç hepimizi avluya ittiğinde, alanın ortasına doğru yürüdü ve orada durdu. Hafif hırpalanmış, savaş yorgunu yaşlı bir adam.

O sihir yapmaya başladığında, tek ses rüzgârdaki yaprakların hışırtısıydı, sessiz bir tanıklık içinde durduk.

Yavaşça başladı. İki elini de göğüs hizasına kaldırdı, parmaklarını açıp avuç içlerini aşağı indirdi. Bir süre sonra ayağını yere vurmaya başladı. Zee insan kılığında belki yüz elli kilo ağırlığında. Gerçek halini de gördüm, belki iki yüz, iki on kilodur. Ama ayağıyla yeri titretti.

"*Mutter Erde, deren Schmied ich bin,*" dedi, sesi kemiklerimde yankılanan ve betonun biraz daha sert sallanmasına neden olan bir gürültüydü.

"Bu Elfçe mi?" diye sordu senatör, sesi biraz hayretle çıkıyordu.

"Almanca," diye mırıldandı Adam.

"Diyor ki, 'Toprak Ana, ben kimin demircisiyim,'" diye tercüme etti Sherwood. Zee kendini tekrarladı. "*Mutter Erde, deren Schmied ich bin ...*"

Sanki bir cevap bekliyormuş gibi başını eğdi. Hiçbir şey duymadım, farklı bir şey hissetmedim, ama belli ki tatmin olmuş bir şekilde Zee diz çöktü.

yere vuruyordu. Ayak parmağı artık yere vurmuyordu ama o derin, sessiz *bum bum bum* devam ediyordu.

İki elini yere koydu ve toprağın sesiyle oynayan itici bir ritimle ilahi söylemeye başladı.

Öffne Dich, schütt'le Dich, atme und schließe Dich ...

*Erde, hör'! Erbarme Dich,
Ein tiefes Grab eröffne sich,
um Fleisch, Gebein verforme Dich ...
und tiefer Friede finde sich ...*

"Aç, salla, nefes al ve kapat," dedi Sherwood. "Toprak, duy beni, merhamet et. Derin bir mezar açılacak, etin ve kemiklerin etrafında kendini deforme et ya da kendini yeniden şekillendir. Daha derin bir huzur bul."

Zee konuşmayı bıraktı, ama yer hepimizin altında gümbürdedi ve sarsıldı, dalgalandı ve açıldı Yakınımdaki bir beden sanki altındaki toprak havaya dönüşmüş gibi toprağa düştü. Ben izlerken, başka bedenler de kayboldu, toprağın içine çekildi.

Senatör sessizce, "Yüce Tanrım," dedi.

Görebildiğim tüm cesetler gittiğinde - ejderha ben bakmıyorken bir ara batmıştı, gerçi ogre'nin parçalarının indiğini görmüştüm - sadece Zee kaldığında, tekrar konuştu, bu sefer acı verici derecede şefkatli bir sesle.

*Eile Dich, leg' sie zur Ruh
und decke sie im Schlafe zu . . .*

Sherwood, Zee'yle aynı tonda, "Onları hemen dinlendirin ve uykularında üzerlerini örtün," diye mırıldandı.

Zee ayağa kalktı ve ayağını tekrar yere vurdu, bu kez hiç susmayan sese eşlik etti.

Dünyanın kalp atışı, diye düşündüm
hayalperestçe. İki elini havaya kaldırdı ve bağırdı,

Öffne Dich, rütt'le Dich, atme und schließe Dich!

Son hecede ayaklarını hareket ettirmeyi bıraktı. Ses kesildi. Ve bir kez daha, tek gürültü ağaçlardaki yaprakların sesiydi.

Tüm ölümler gitmişti ve bahçenin de öyle olduğunu fark ettim. Tam olarak göremeyecek kadar karanlıktı ama bir toz bulutunun -Elizaveta'nın ailesi olan on dört kara cadının küllerinin- rüzgârla savrulduğunu hayal ettim.

- - -

"Anlamadığım şey," dedi senatör, boş kakao fincanını masama koyarken, "Elizaveta'nın öldürmek için neden kendisine işkence ettikten sonrasını beklediği. onları."

Wulfe kıkırdadı. Gülme ile sessiz gözyaşları arasında gidip geliyordu ve ben onun için üzölmeye başlamıştım. Bu da bana yanlış geliyordu.

Onu yanımda eve getirmiştik çünkü onu seethe'ye bırakırsam güvende olacağından emin değildim. Marsilia bana Stefan'ı onu alması için göndereceğini ama bunun biraz zaman alabileceğini söyledi. Stefan onu alırsa, Wulfe güvende olacaktı.

"Beklemek zorundaydı," diye açıkladı Wulfe. "Sihir böyle işler." Daha az görkemli bir şekilde devam etti ama sesinde hayranlık vardı. "Tanıdık büyüünün zekice bir yorumu aslında. Ölüm büyülerinden faydalanmak istiyorsan sadece bağlı olduğun insanları öldürebilirsin. Onları sevgili olarak alabilirdi ya da kendisi işkence edebilirdi. Ama işkence görmek işe yaradı. Acı ve aşk bizi birbirimize bağlar. Her şey birbirine bağlanmakla ilgili. Onları sevmiyordu ama ona işkence ettiklerinde kendilerini ona bağladılar. İşkenceci ile işkence gören arasında çok güçlü bir bağ vardır. Çok güzel."

Son kelimenin konuşmasının hangi bölümüne ait olduğunu anlayamadım. Büyü mü, Elizaveta'nın başarısı mı, yoksa işkenceci ile kurbanı arasındaki bağ mı?

"O -diğer cadı- benim halkımı tanımıyordu," dedi senatör sert bir sesle.

"Bu sadece öldürmekti," dedi Wulfe havalı bir şekilde. "Herkes böyle öldürebilir." "Herkes mi?" diye sordu Adam, aniden tetikte.

"Bir çember oluşturmak için üç gününü harcayan biri, ki bu tür bir çember çok fazla çalışma gerektirir. Ve onu uyandıracak güce sahiptir. Önemsiz," dedi Wulfe. "Tamam, sanırım kimse değil. Ben. Elizaveta -Ama şimdi yapamaz. Muhtemelen Hardesty cadıları - onlarda biraz daha var

Oklarını sadaklarında saklıyorlar." Durakladı ve tekrar dedi ki, "Ben. Ama yapmayacağım. Çok az tatmin için çok fazla iş. Eğer birini öldürmek istiyorsam, yakından ve kişisel olarak öldürmeyi tercih ederim." Gülümsedi ve senatör, aralarında masa olmasına rağmen sandalyesini biraz daha uzağa çekti.

"Yani bu tür bir sihri yapabilecek çok fazla kişi yok," dedim açık olmak isteyerek.

"Bugün on, belki on iki cadı hayatta," dedi Wulfe. "İçlerinden biri gelirse sana haber veririm-" Durakladı, başını eğdi, ama ben de duymuştum: verandamızdaki çizmeli ayaklar. O ayakların sesini biliyordum: Stefan. "-

Kapı çalıyor." Son kelimeyi kapıya vurulan yumruğun sesine göre zamanladı.

- - -

Fae'ler ve hükümet arasındaki toplantı gerçekleşti. Zack, Sherwood ve benim temsil ettiğim sürü, büyük şehirlerden birinde ev sahipliği yaptı. Kızıl Dağ'daki şarap imalathaneleri. Çok konuşuldu ama kimse fazla bir şey söylemedi - en azından benim duyabileceğim bir yerde. Adam bana toplantı odasındaki küçük sohbetlerin daha ilginç olduğunu söyledi. Hatta umutlu.

Ruth Sherwood'a ve bana teşekkür notu gönderdi, karısı da öyle. Mike Amca'ya ise teşekkür notu olmadan bir şişe viski gönderdi. O bunu yanlış anlamazdı, ama yine de bu daha akıllıcaydı.

Senatör Campbell ara sıra Adam'la konuşmak için arıyor. Adam'a Kardeşinin evinde ölen insanların aileleri, onu bir suikast girişiminden korumak için hayatlarından vazgeçmişlerdi. Girişimin gizli tutulması gerekiyordu ama akrabalarının kahramanca öldüğünü bilmeliydiler ve o da buna minnettardı.

Ona yürüdüğünü düşündüğümü söylemedim. Bunda ne onun ne de bizim için bir çıkar görmüyorum. Bence cadılar onu öldürmek için kardeşinin evine gittiler.

-Ve Ruth'un kendisine söyleneni yapmasına güvenen dolambaçlı bir şekilde suçu kurtadamların üzerine attılar. Ölmeyince, onu alıp neyin harekete geçirdiğini görmeye karar verdiler. Bu da diğer senaryolara uyuyor.

Sherwood'un kedisi Korsan da Medea gibi kurtadamlarla sorun yaşamaz. Sherwood onu ne zaman getirse Medea kaçıp saklanıyor - ki bu Sherwood ne zaman gelse oluyor. Kedim vampirlerden ya da kurt adamlardan korkmadığı için, dost canlısı yarı yetişkin bir kediden de korkmayı eninde sonunda bırakacaktır diye düşünüyorum.

Bran, tarifimize dayanarak, zombiye dönüştürülen kurt adamın, birkaç yüz yıl önce ortadan kaybolan Londralı bir kurt olan Abraham Lessing olduğunu düşündü.

Goblin kralının, ilerideki bir tarihte ona güvenmemiz gerekeceğine dair tuhaf ve belirsiz öngörüsünü de unutamam. Bu kulağa pek hoş gelmedi. hiç de uğursuz değil.

- - -

Bir kâbus gördüm ve soğuk terler içinde uyandım. Yataktan yuvarlandım ve kıyafetlerimi giymeye başladım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Adam.

"Elizaveta'ya," dedim sıkıca. "Emin olmak için."

Neyden emin olmak istediğimi sormadı. Beni Elizaveta'nın evine götürdü ve benimle birlikte yıkıntılara doğru yürüdü. Evinin olduğu yerde sadece kararmış bir delik vardı. Beton orada burada erimişti -Aiden cadıların asla geri gelmeyeceğinden emin olduğunu söylemişti bana. Ama bazen, bu gece olduğu gibi, bir kedinin rüyasını görüyordum ve dışarı çıkıp emin olmak zorundaydım.

Titredim ve Adam kollarını bana doladı, karnımı doyumama izin verdi.

Coyote, Elizaveta'nın bodrum katı olan delikten dışarı zıplayarak, "Ölmüşler," diye gözlemledi. Sonra Adam'ı görünce abartılı bir şekilde iki kez baktı. "Merhaba, Adam. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Adam başını temkinli bir şekilde eğdi.

"Senin için bir şey getirdim," dedi Coyote, kot pantolonunun arka cebini karıştırırken.

Bir gazete parçası çıkardı ve bana uzattı. Dikkatle aldım, açtım ve Birleşik Devletler Başkanı'nın, hoşnutsuz bir kurt-Warren'in kafasına dokunurken dehşete düşmüş gibi görüldüğünü gördüm.

"İnsanlar bunları Warren için bırakıyor," dedim Coyote'ye.

"Kamyonetinin sileceklerinin altına, şapkasının içine, aynasına yapıştırmışlar."

"Sırtına bantlanmış olanı ben yaptım," dedi Coyote, kendini beğenmiş bir sesle. "Geldiğimi ya da gittiğimi hiç duymadı."

"Ejderha," dedim. "Ejderhayı serbest bırakmak istedin."

Coyote'nin yüzü kasvetlendi.

"Bu yüzden beni cadıların peşine gönderdin," dedim.

Coyote Adam'a baktı. "Bazen kötü adamları önce sen öldürmezsen, onlar seni öldürür," dedi.

Adam'ın kolları bana sıkıca sarıldı.

Sonra Coyote bana baktı ve yüzü neşeli bir gülümsemeyle aydınlandı. "Tabii ki ejderhaydı, kızım. Tabii ki ejderhaydı. Başka neden olsun ki?"

YAZARIN NOTU

İşte Zee'nin Mercy'nin garajında cadının lanetini bozmak için kullandığı büyülerin çevirileri. Michael ve Susann Bock'un Almanca büyüler, eski tarz Almanca ve kafiye kullanarak, otantik büyülerin geleneksel (ortaçağ) versiyonlarına bir selam göndererek incelikli. Onlardan yardım istediğimde, çoğu zaman onları bir ortaçağ panayırına giderken ya da gerçek bir kalede düzenlenen bir vampir LARP'ından (canlı aksiyon rol yapma oyunu) dönerken bulduğumu bilmek size bir şeyler anlatmalı.

Şiir çevirirken (ki büyüler de şiirdir), şiirin duygusunu korumak için ne kadar doğruluktan ödün vermemiz gerektiği konusunda her zaman parça . . .

İLK BÜYÜ

Su, arkadaşım ol,
gel ve yanımda kal. Ak,
yık, bağla, tut,
laneti serbest bırak, onu al, elini
ve bu yeri bırak.

İKİNCİ BÜYÜ

Su, arkadaşım ol,
gel ve yanımda kal. Ak,
bırak, bağla, yakala,
büyüyü dolaştırın, yakalayın, laneti
azaltın, büyüü bozun, götürün, beni
dinleyin.

YAZAR HAKKINDA

Patricia Briggs, Mercy Thompson şehir fantezisi serisinin (*Silence Fallen*, *Fire Touched*) 1 numaralı *New York Times* çoksatan yazarı ve Alfa ve Omega romanları (*Burn Bright*, *Dead Heat*).

Penguen
RacdomHouse
PENGUEN PUBLIS H NG GROUP

Okuma listenizde sırada ne var?

Bir sonraki harika
okumanızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi kaydolun.